

BOOK FIVE OF THE NEW YORK TIMES BESTSELLING
I AM NUMBER FOUR SERIES

THE REVENGE OF SEVEN

PITTACUS
LORE

Mục lục

Lời giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Lời giới thiệu

*Những điều cơ bản cần biết:

+ Ngoại trừ bản dịch không chính thống này ra thì không gì thuộc về mình cả. Quyền này cùng bất cứ quyền nào khác mà mình dịch của bộ Lorien Legacies đều thuộc về Pittacus Lore.

+ Trình độ dịch của mình có hạn nên có gì sai sót hay đọc ngang ngang mọi người bỏ qua dùm.

+ Mình dịch cho vui nên có thể sẽ không đăng đều được, mọi người tiếp tục thông cảm dùm ^^

* Sau những diễn biến ở cuối tập trước, giờ đây các Garde đang bị chia tách, không chỗ quay về, không thể liên lạc được với nhau. Tuy vậy giờ đây, mục tiêu vẫn còn đó: đánh bại Setrakus Ra và chủng tộc hiếu chiến Mogadorian của hắn. Liệu họ sẽ tiếp tục mục tiêu đó như thế nào? Họ có còn gặp lại nhau nữa hay không? Liệu Số Năm có thực sự là kẻ xấu sau tất cả những gì hắn đã làm? Hãy cùng theo dõi cuốn sách để biết thêm chi tiết!

SỰ BÁO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Cơn ác mộng đã kết thúc. Khi tôi mở mắt ra, chẳng có gì ngoài bóng tối.

Tôi đang nằm trên giường, mà tôi có thể nói, không phải là của tôi. Nệm rất to, bằng cách nào đó có thể cong theo cơ thể của tôi, và trong một khoảnh khắc, tôi tự hỏi liệu có phải bạn bè mình đã chuyển tôi đến một trong những chiếc giường lớn hơn trong căn hộ sang trọng của Chín. Tôi vươn chân và cánh tay của mình ra xa nhưng vẫn không thể với tới cạnh giường. Cái chần trên người tôi trơn hơn là mềm, gần giống như một miếng nhựa, và nó tỏa nhiệt. Không chỉ là nhiệt, tôi nhận ra, mà còn là một dạng rung động ổn định làm dịu cơ bắp đau nhức của tôi.

Tôi đã bất tỉnh bao lâu rồi, và tôi đang ở nơi quái quỷ nào đây?

Tôi cố gắng nhớ những gì đã xảy ra, nhưng tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến là hình ảnh cuối cùng trong giấc mơ của mình. Tôi cảm thấy như đã ở trong cơn ác mộng đó nhiều ngày. Tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi cao su cháy khét lẹt của Washington, D.C. Những đám mây mù đầy khắp thành phố, một lời nhắc nhở về trận đánh đã diễn ra ở đó. Hoặc trận đánh sẽ được đánh ở đó, nếu viễn ảnh mà tôi mơ thấy thực sự trở thành hiện thực.

Các viễn ảnh. Có phải chúng là một phần của Biệt năng mới? Không ai trong số những người khác có Biệt năng làm họ chần thưng tâm lí vào buổi sáng. Liệu chúng có phải là những lời tiên tri? Những lời đe dọa từ Setrakus Ra, như những giấc mơ của John và Tám đã từng có? Chúng có phải là những lời cảnh báo không?

Bất kể chúng là gì, tôi ước chúng sẽ dừng lại.

Tôi hít vài hơi thật sâu để làm sạch mùi của Washington ra khỏi mũi tôi, mặc dù tôi biết tất cả đều chỉ trong đầu mình. Điều tồi tệ hơn cả cái mùi đó là tôi có thể nhớ từng chi tiết nhỏ nhất, ngay cả khuôn mặt khủng khiếp của John khi anh ấy thấy tôi đứng trên đó cùng Setrákus Ra, ra án tử cho Sáu. Anh ấy cũng bị mắc kẹt trong viễn cảnh ấy, giống như tôi. Tôi bất lực ở đó, bị mắc kẹt giữa Setrákus Ra, kẻ tự bổ nhiệm mình là người cai trị của Trái đất, và ...

Năm. Anh ta đang làm việc cho đám Mogadorian! Tôi phải cảnh báo những người khác. Tôi bật ngồi thẳng dậy- quá nhanh, quá sớm - và cảm thấy đầu óc quay cuồng, mắt hoa cả lên. Tôi chớp mắt, cảm thấy đôi mắt mình dính lại như kẹo cao su, miệng khô khốc và cổ họng đau nhức.

Đây chắc chắn không phải là căn hộ cao cấp.

Sự cử động của tôi hẳn đã kích hoạt một số cảm biến gần đó, bởi vì căn phòng đã dần dần sáng hơn. Chúng sáng lên dần, cuối cùng căn phòng hoàn toàn chìm đắm trong ánh sáng màu đỏ nhờ nhọt. Tôi nhìn quanh để tìm nguồn ánh sáng và phát hiện ra nó bắt nguồn từ những đoạn mạch xen lẫn trong các bức tường mạ crôm. Một cảm giác ớn lạnh đi qua khi tôi nhận ra căn phòng này trông khác biệt như thế nào, trống trải, chẳng có đồ trang trí nào cả. Nhiệt độ từ tấm chăn tăng lên, như thể nó muốn tôi cuộn mình lại bên dưới nó. Tôi đẩy nó ra.

Đây là nơi của bọn Mogadorian.

Tôi bò qua chiếc giường khổng lồ - nó lớn hơn một chiếc SUV, đủ lớn để một Mogadorian cao hơn ba mét nằm thoải mái - cho đến khi đôi chân trần của tôi lơ lửng trên mặt sàn kim loại. Tôi mặc bộ đồ ngủ màu xám dài với những cây nho đen đầy gai được thêu trên đó. Tôi rùng mình, nghĩ về việc

chúng mặc chiếc váy này cho tôi và để tôi ở đây để nghỉ ngơi. Chúng có thể đã giết tôi, nhưng thay vào đó chúng mặc đồ ngủ cho tôi? Trong viễn ảnh, tôi đang ngồi bên cạnh Setrákus Ra. Hắn gọi tôi là người thừa kế của hắn. Điều đó có ý nghĩa gì? Đó có phải là lý do tại sao tôi vẫn còn sống?

Điều đó không quan trọng. Thực tế đơn giản là: Tôi đã bị bắt. Tôi biết vậy. Giờ thì tôi phải làm gì tiếp theo đây?

Tôi nghĩ đám Mog hắn đã đưa tôi đến một trong những căn cứ của chúng. Ngoại trừ căn phòng này không hề giống như cái phòng giam bé xíu và kinh khủng mà Chín và Sáu mô tả khi họ bị bắt. Không, đây hẳn là một ý tưởng bệnh hoạn về lòng hiếu khách của bọn Mogadorian. Chúng nghĩ là chúng đang chăm sóc tôi.

Setrákus Ra muốn tôi được đối xử như khách mời hơn là một tù nhân. Bởi vì, một ngày nào đó, hắn muốn tôi cai trị bên cạnh hắn. Tại sao, tôi vẫn không hiểu, nhưng ngay bây giờ đó là điều duy nhất vẫn giữ tôi còn sống.

Ồ không. Nếu tôi ở đây, vậy điều gì đã xảy ra với những người khác ở Chicago?

Tay tôi bắt đầu rung lên và những giọt nước mắt đang trực trào ra. Tôi phải ra khỏi đây. Và tôi phải làm điều đó một mình.

Tôi nén nỗi sợ hãi xuống. Tôi cố quên đi những viễn ảnh còn đọng lại về một Washington bị tàn phá. Tôi nén những lo lắng về bạn bè lại. Tôi kìm nén hết chúng lại. Tôi cần phải tỉnh tâm, giống như tôi khi chiến đấu với Setrákus Ra ở New Mexico, giống như tôi trong các buổi tập luyện với những người khác. Sẽ dễ dàng nhất cho tôi để trở nên dửng dưng cảm khi tôi không nghĩ gì về nó. Nếu hành động theo bản năng, tôi có thể làm được.

Chạy, tôi tưởng tượng chú Crayton nói. Chạy đến khi chúng quá mệt mỏi

để đuổi theo cháu.

Tôi cần cái gì đó để chiến đấu với chúng. Tôi nhìn xung quanh phòng tìm kiếm bất cứ thứ gì để có thể sử dụng như một vũ khí. Bên cạnh giường là một chiếc bàn đặt ở đầu giường bằng kim loại, món đồ nội thất duy nhất trong phòng. Lũ Mog để lại một ly nước ở đó cho tôi, mà tôi không ngu ngốc đến nỗi sẽ uống mặc dù đang rất khát. Bên cạnh tấm kính, có một quyển sách to như quyển từ điển được bọc bằng thứ như da rắn, bóng loáng. Mực trên bìa trông như bị cháy xém, các từ lồi và nhám xung quanh các cạnh, như thể nó được in bằng axit thay cho mực.

Tiêu đề nó ghi là Quyển sách Vĩ đại về Tiến trình Mogadorian hóa, bất ngờ là bằng tiếng Anh. Phía dưới là một loạt các hình hộp góc cạnh và một loạt các kí hiệu mà tôi cho là tiếng Mogadorian.

Tôi nhặt cuốn sách và mở nó ra. Mỗi trang được chia thành hai phần, tiếng Anh ở một bên và tiếng Mogadorian ở phía bên kia. Tôi tự hỏi có nên đọc nó hay không.

Tôi đóng mạnh quyển sách lại. Quan trọng là nó nặng và tôi có thể vung được nó. Tôi sẽ chẳng thể khiến bất cứ tên lính Mogadorian nào tan ra tro, nhưng thế vẫn tốt hơn là không có gì cả.

Tôi leo xuống giường và bước tới chỗ mà tôi nghĩ là cánh cửa. Đó là một tấm hình chữ nhật hiện lên trên bức tường mạ, nhưng chẳng có nút bấm hoặc tay nắm cửa.

Khi tôi rón rén đến gần hơn, đang tự hỏi làm thế nào để mở nó ra, thì có một tiếng ồn như động cơ từ bên trong bức tường. Hẳn nó phải có cảm biến chuyển động giống như ánh sáng lúc nãy của căn phòng, bởi vì cánh cửa rít lên ngay khi tôi đến gần, và biến mất vào trần nhà.

Tôi không dừng lại để tự hỏi tại sao mình không bị nhốt. Nắm chặt cuốn sách Mogadorian, tôi bước vào hành lang cũng lạnh lẽo và bằng kim loại như căn phòng của tôi.

"À", giọng nói của một người phụ nữ. "Tiểu thư đã dậy".

Thay vì lính canh, một phụ nữ Mogadorian ngồi trên một cái ghế bên ngoài phòng, rõ ràng là đang chờ tôi. Tôi không chắc nếu tôi đã từng nhìn thấy một Mog nữ trước đây, và chắc chắn không phải là một người như bà ta. Ở tuổi trung niên, với những nếp nhăn hình thành trong làn da nhợt nhạt xung quanh mắt, mẹ Mog kia trông không có vẻ gì là nguy hiểm trong bộ váy dài cao cổ, giống như thứ mà các Nữ tu mặc tại Santa Teresa. Đầu ả bị cạo chỉ chừa hai cái bím tóc dài màu đen phía sau đầu, phần còn lại của da đầu được bao phủ bởi một hình xăm phức tạp. Thay vì tỏ vẻ xấu xa và hung dữ, giống như lũ Mog mà tôi đã từng chiến đấu, mẹ gần như trông rất thanh lịch.

Tôi dừng lại trước mặt ả, không biết phải làm gì.

Mẹ Mog nhìn vào cuốn sách trong tay tôi và mỉm cười.

"Và sẵn sàng để bắt đầu học tập, theo như tôi thấy", mẹ nói và đứng dậy. Mẹ ta cao, mảnh mai, gần như khẳng khiu. Đứng trước mặt tôi, mẹ cúi đầu chào một cách hoa mỹ. "Tiểu thư Ella, tôi sẽ là người hướng dẫn của cô trong khi -"

Ngay khi đầu mẹ đủ thấp, tôi dùng cuốn sách đánh vào mặt mẹ mạnh nhất có thể.

Mẹ hoàn toàn bất ngờ, điều mà tôi thấy lạ vì tất cả lũ Mog tôi đã gặp phải đều sẵn sàng để chiến đấu. Mẹ kêu lên một tiếng ngắn và sau đó ngã sập xuống sàn với bộ váy cầu kì của mẹ bay phấp phới theo sau.

Tôi không dừng lại để xem nếu tôi đã đánh gục mẹ hoặc liệu mẹ có kéo ra

một khẩu súng từ một chỗ bí mật nào đó trên bộ trang phục hay không. Tôi chạy, chọn một hướng ngẫu nhiên và lao xuống hành lang nhanh nhất có thể. Mặt sàn kim loại đập vào đôi chân trần và cơ bắp của tôi bắt đầu đau, nhưng tôi mặc kệ tất cả những điều đó. Tôi phải ra khỏi đây.

Quá tệ vì những căn cứ bí mật của bọn Mogadorian không bao giờ có biển hiệu chỉ lối ra.

Tôi quẹo vào một góc cua và một góc cua nữa, chạy nhanh qua những hành lang trông đều giống nhau. Tôi cứ chờ tiếng còi báo hiệu vang lên báo động tôi đã trốn thoát, nhưng chúng chẳng bao giờ kêu cả. Cũng không hề có tiếng chân của bất kỳ tên Mogadorian nào đuổi theo cả.

Ngay khi tôi bắt đầu thở hổn hển và suy nghĩ về việc chậm lại, một cái cửa bên phải của tôi mở ra và hai tên Mogadorian tiến tới. Chúng giống như những gì tôi thường gặp - vạm vỡ, mặc bộ đồ chiến đấu đen của chúng, đôi mắt đen nhìn tôi. Tôi chạy vòng quanh chúng, mặc dù không ai trong số chúng tỏ vẻ gì là muốn tóm tôi. Trên thực tế, tôi nghĩ tôi còn nghe thấy một tên cười.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây?

Tôi có thể cảm thấy hai tên lính Mog đang theo dõi tôi chạy, vì vậy tôi né xuống hành lang đầu tiên mà tôi có thể. Tôi không chắc liệu mình đã chạy vòng tròn hay sao nữa. Không có ánh sáng mặt trời hoặc bất kỳ tiếng ồn nào ở bên ngoài, không có gì để cho thấy rằng tôi đang gần hơn với lối ra. Thậm chí không có vẻ gì là lũ Mog quan tâm những gì tôi đang làm, dường như chúng biết tôi không có cơ hội để ra khỏi đây.

Tôi chậm lại để hít thở, thận trọng đi lần lần xuống hành lang mới nhất này. Tôi vẫn còn nắm chặt cuốn sách - vũ khí duy nhất của tôi - và bàn tay tôi đang bắt đầu bị chuột rút. Tôi chuyển tay và tiếp tục đi tới.

Ở phía trước, một cổng vòm mở ra với tiếng kêu của thủy lực; nó khác với các cánh cửa khác, rộng hơn, và có những ánh sáng nhấp nháy kỳ lạ ở phía bên kia.

Không phải là ánh sáng nhấp nháy. Đó là những ngôi sao.

Khi tôi đi dưới vòm cầu, trần nhà kim loại dần trở thành một mái vòm bằng kính, căn phòng mở rộng ra, gần giống như một cung thiên văn. Ngoại trừ mọi thứ là thật. Có nhiều bảng điều khiển và máy tính đang nhô ra từ sàn nhà - có thể đây là một phòng điều khiển nào đó - nhưng tôi mặc kệ chúng, bị thu hút vào quang cảnh choáng váng bên ngoài cửa kính kia và nhìn vào cửa sổ mở rộng.

Bóng tối. Những ngôi sao.

Trái đất.

Bây giờ tôi mới hiểu tại sao lũ Mogadorian không đuổi theo tôi. Chúng biết tôi không chạy đi đâu được cả.

Tôi đang ở trong không gian.

Tôi đến chỗ tấm kính, áp hai tay vào nó. Tôi có thể cảm nhận được sự trống rỗng bên ngoài, không gian vô tận, lạnh giá, không có không khí giữa tôi và quả cầu màu xanh trôi ở xa xa.

"Tuyệt đẹp, phải không?"

Giọng nói vang vọng của hắn giống như một xô nước lạnh tạt vào tôi. Tôi xoay người lại và áp lưng vào tấm kính, cảm thấy đối mặt với khoảng trống phía sau tôi còn tốt hơn là đối mặt với hắn.

Setrákus Ra đứng sau một tấm bảng điều khiển, nhìn tôi với biểu cảm như

là một nụ cười trên khuôn mặt. Điều đầu tiên tôi nhận thấy là hắn không lớn như khi chúng tôi chiến đấu với hắn ở căn cứ Dulce. Dù vậy, Setrákus Ra vẫn rất cao và oai vệ, vóc dáng to lớn của hắn đặt trong bộ đồng phục màu đen tuyền, được trang trí với đủ loại huy chương Mogadorian. Ba mặt dây chuyền Loric, những cái mà hắn lấy từ các Garde đã chết, được treo trên cổ hắn, ánh lên một màu cô-ban dịu nhẹ.

"Ta thấy con chấp nhận cuốn sách của ta," hắn nói, và chỉ vào cái chày cỡ quyển từ điển. Tôi không nhận ra tôi đang ôm nó vào ngực. "Mặc dù không hắn theo cách ta đã hi vọng. May mắn thay, Người giám sát của con không bị thương nặng ... "

Đột nhiên: trong tay tôi, quyển sách bắt đầu đỏ rực, giống như mảnh vỡ tôi nhặt được tại căn cứ Dulce. Tôi không biết chính xác làm thế nào, hoặc thậm chí những gì tôi đang làm.

"À", Setrakus Ra nói, nhìn tôi với một mắt nhướn lên. "Rất tốt".

"Xuống địa ngục đi!" Tôi hét lên và ném cuốn sách đang phát sáng vào hắn.

Trước khi thậm chí nó đến được khoảng cách ở giữa hắn và tôi, Setrákus Ra giơ bàn tay không lồ lên và cuốn sách dừng lại ở không trung. Ánh sáng rực rỡ mà tôi đã truyền vào nó bằng từ từ biến mất.

"Thôi nào", hắn ta quở trách. "Đủ rồi đấy".

"Ông muốn gì ở tôi?" Tôi hét lên, những giọt nước mắt tuyệt vọng dâng đầy trong mắt.

"Con đã biết rồi", hắn trả lời. "Ta đã cho con thấy những gì sắp xảy ra. Như ta đã từng cho Pittacus Lore thấy."

Setrákus Ra nhấn một vài nút trên bảng điều khiển ở phía trước hắn và con tàu bắt đầu chuyển động. Dần dần, trái đất, dường như rất xa cũng như rất gần đến mức tôi có thể vươn ra và chạm lấy nó, trôi qua tầm nhìn của tôi. Chúng tôi không di chuyển về phía nó; chúng tôi đang quay tại chỗ.

"Con đang ở trên tàu Anubis", Setrakus Ra nói, một giọng nói rùng rợn pha lẫn sự tự hào. "Tàu chỉ huy của hạm đội Mogadorian".

Khi con tàu quay xong, tôi thở mạnh. Đầu gối bủn rủn, tôi vươn tay ra và đặt lên kính để đứng vững.

Bên ngoài, ở quỹ đạo xung quanh trái đất là đội tàu Mogadorian. Hàng trăm chiếc tàu - hầu hết trong số chúng dài và màu bạc, bằng kích cỡ của máy bay nhỏ, giống như những chiếc mà Garde đã mô tả trong những trận chiến trước đây. Nhưng trong số đó có ít nhất 20 tàu chiến khổng lồ - mờ ảo và đáng sợ với những khẩu đại bác đang nhô ra từ những khung góc cạnh, nhằm vào hành tinh không hề nghi ngờ gì phía dưới.

"Không", tôi thì thầm. "Điều này không thể xảy ra".

Setrákus Ra tiến về phía tôi, và tôi thì quá bị sốc bởi cảnh tượng vô vọng này làm tôi thậm chí không thể di chuyển. Nhẹ nhàng, hắn quàng tay lên vai tôi. Tôi có thể cảm thấy sự lạnh giá từ những ngón tay nhợt nhạt của hắn thông qua áo ngủ của mình.

"Đã đến lúc", hắn ta nói, ánh mắt hướng về phía hạm đội tàu cùng với tôi. "Cuối cùng, Cuộc Bành trướng Vĩ đại đã đến Trái Đất. Chúng ta sẽ cùng nhau ăn mừng Tiến trình Mogadorian hóa, cháu gái".

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Từ cái khung cửa sổ rạn nứt tầng hai của một nhà máy dệt may bỏ hoang, tôi nhìn theo một ông lão trong một cái áo măng tô rách rưới và quần bò bẩn thỉu quỳ xuống ở lối ra vào một tòa nhà che kín bởi bìa các tông phía bên kia đường. Khi đã tại vị, người đàn ông lấy ra một cái chai trong giấy bọc màu nâu từ trong áo và bắt đầu uống. Giờ là giữa trưa - ca trực của tôi - và ông ta là người sống duy nhất trong khu vực bỏ hoang ở Baltimore này kể từ khi chúng tôi tới đây vào hôm qua. Đây là một nơi yên tĩnh, vắng vẻ, nhưng nó vẫn tốt hơn phiên bản Washington DC mà tôi thấy trong giấc mộng của Ella. Ít nhất cho tới giờ, không có vẻ gì là đám Mogadorian muốn truy đuổi chúng tôi từ Chicago.

Dù vậy, về lí thuyết thì chúng chẳng cần làm vậy. Vốn đã có một gã Mogadorian giữa chúng tôi rồi.

Phía sau tôi, Sarah giậm mạnh chân. Chúng tôi đang ở trong nơi từng là phòng quản đốc, bụi mù khắp nơi, sàn nhà phòng rộp và rỉa ra. Tôi quay lại vừa đúng lúc để thấy cô ấy nhúu mày trước những gì còn lại của một con gián phía dưới đế giày của cô ấy.

"Cẩn thận nào. Em có thể ngã nhào xuyên qua sàn luôn đó", tôi nói với cô ấy, nửa đùa nửa thật.

"Em đoán thật là đòi hỏi qua nhiều khi muốn mọi căn cứ bí mật của các anh là một căn hộ cao cấp, đúng không nào?" Sarah hỏi, nhìn tôi chăm chăm cùng một nụ cười châm chọc.

Chúng tôi ngủ trong cái nhà máy cũ này tối qua, túi ngủ của chúng tôi trải thẳng trên sàn nhà ẩm ướt. Cả hai chúng tôi đều bồn thiu, đã vài ngày kể từ lần tắm thực sự của chúng tôi, và mái tóc vàng của Sarah đã bám đầy bụi bẩn. Cô ấy vẫn tuyệt đẹp đối với tôi. Không có cô ấy ở bên cạnh, tôi có lẽ đã hoàn toàn trở nên mất trí sau cuộc tấn công ở Chicago, nơi mà lũ Mog đã bắt Ella đi và phá hủy căn hộ sang trọng của chúng tôi.

Tôi nhắm mắt khi nghĩ về nó, và nụ cười của Sarah ngay lập tức biến mất. Tôi rời khỏi cửa sổ và tiến tới chỗ cô ấy.

"Tình thế không biết phải làm gì của chúng ta bây giờ đang giết chết anh", tôi nói kèm theo một cái lắc đầu. "Anh không biết phải làm gì nữa".

Sarah chạm vào mặt tôi, cố gắng khuyên giải tôi. "Ít nhất thì chúng ta biết là chúng sẽ không làm Ella tổn thương. Không làm thế nếu như những gì anh thấy trong giấc mộng là đúng".

"Ừ", tôi khịt mũi khó chịu. "Chúng chỉ việc biến con bé thành một tên phản bội bị tẩy não như ..."

Tôi im bật, nghĩ về những người bạn còn lại đang mất tích của chúng tôi và tên phản loạn mà họ đi cùng. Chúng tôi vẫn chưa nghe ngóng được gì từ Sáu và những người khác, mà làm như để họ có thể liên lạc với chúng tôi dễ dàng lắm. Tất cả Hộp của họ đều ở đây và, coi như họ có thể cố liên lạc với chúng tôi bằng những cách truyền thống hơn, họ cũng chẳng biết phải tìm chúng tôi như thế nào sau khi thấy chúng tôi phải bỏ chạy khỏi Chicago.

Điều duy nhất mà tôi chắc chắn là tôi có một vết sẹo mới trên chân, vết thứ tư. Nó không còn đau nữa, nhưng nó cảm tưởng như là một gánh nặng vậy. Nếu các Garde vẫn cách xa nhau, nếu chúng tôi vẫn giữ phép bùa Loric như vốn có, vết sẹo thứ tư đó sẽ là dấu hiệu về cái chết của tôi. Thay vào đó, một người bạn của tôi đã chết ở Florida, và tôi còn chả biết đó là ai, chết như

thế nào, hay là những gì đã xảy ra với những người còn lại.

Tôi cảm thấy trong lòng là Năm vẫn còn sống. Tôi thấy hằn trong giấc mộng của Ella, đứng bên cạnh Setrákus Ra, là một tên phản bội. Hằn hằn đã đưa những người khác vào bẫy, và giờ một trong số họ sẽ không trở lại nữa. Sáu, Marina, Tám, Chín - một người trong số họ đã ra đi.

Sarah nắm lấy tay tôi, xoa bóp nó, cố gắng là giảm sự căng thẳng.

"Anh không thể ngừng nghĩ về những gì anh thấy trong giấc mộng ..." Tôi mở lời rồi lại im bặt. "Chúng ta đã thua, Sarah à. Và giờ nó cảm giác như đã thực sự xảy ra. Như là bắt đầu của kết thúc vậy".

"Nó chả có nghĩa gì cả và anh biết thế", Sarah đáp. "Nhìn Tám kia. Chẳng phải là có một lời tiên tri nào đó về cái chết của cậu ấy sao? Và cậu ấy vẫn sống sót đó thôi".

Tôi nhú mào, không khẳng định điều đã rõ ràng, rằng Tám có thể đã là người bị giết tại Florida.

"Em biết mọi thứ có vẻ u ám", Sarah tiếp tục, "và, ý em là, mọi thứ khá là tệ, John à. Rõ ràng là thế".

"Động viên tốt đấy".

Cô ấy bóp chặt tay tôi, thật mạnh, và mở to mắt nhìn tôi như thể muốn nói im đi.

"Nhưng những người ở Florida là các Garde", cô ấy nói. "Họ sẽ chiến đấu, họ sẽ tiếp tục bước tới và chúng ta sẽ chiến thắng. Anh phải có lòng tin chứ, John. Khi anh đang hôn mê ở Chicago, bọn em chưa bao giờ từ bỏ hi vọng với anh. Bọn em cứ tiếp tục chiến đấu và nó đã thành công. Khi chúng em có vẻ như đã thua, anh đã cứu bọn em".

Tôi nghĩ về tình cảnh các bạn của mình khi tôi cuối cùng cũng tỉnh lại ở Chicago. Chú Malcolm đã bị trọng thương và Sarah thì cũng đã bị thương nặng, Sam thì đã gần hết đạn còn Bernie Kosar thì không thấy đâu. Tất cả họ đều liều mạng vì tôi.

"Bọn em cứu anh trước đấy chứ", tôi đáp.

"Ừ, rõ ràng rồi còn gì nữa. Vậy thì trả ơn bằng cách cứu hành tinh của bọn em đi".

Cái cách mà cô ấy nói thế như thể chả có chuyện gì to tát cả khiến tôi mỉm cười. Tôi kéo Sarah lại gần và hôn cô ấy.

"Anh yêu em, Sarah Hart".

"Em cũng yêu anh, John Smith".

"Ồm, tớ cũng yêu hai cậu ..."

Sarah và tôi cùng quay lại và thấy Sam đang đứng ở ngưỡng cửa, mỉm cười một cách ngưỡng ngùng. Cuộn tròn trong vòng tay cậu ấy là một con mèo màu cam lớn, một trong sáu con Chimærae mà anh bạn Mogadorian mới của chúng tôi đem theo cùng, lôi kéo về phía chúng tôi bởi vụn hủ trên sân thượng lúc trước của Bernie Kosar. Có vẻ là món đồ mà BK lấy từ Hộp của Tám là một loại tổ vật Chimærae nào đó dẫn chúng tới chỗ chúng tôi, như kiểu là một cái còi gọi chó của người Loric. Chúng tôi bám theo các con đường mòn trên đường tới Baltimore, cẩn thận nhìn trước ngó sau để đảm bảo là chúng tôi không bị theo đuôi. Chuyển đi chen chúc trong chiếc xe thùng cho chúng tôi khá nhiều thời gian để động não nghĩ tên cho các đồng minh mới của. Như là con Chimærae này, nó thích ở hình dạng một chú mèo béo, vậy nên Sam nài nỉ chúng tôi đặt tên nó là Stanley để vinh danh một trong những cái tôi của Chín. Nếu cậu ấy vẫn còn sống, tôi chắc là Chín sẽ

kinh ngạc khi có một chú mèo béo với và một tình cảm đặc biệt dành cho anh bạn được Sam đặt tên theo mình này.

"Xin lỗi nhé", Sam nói, "tớ có làm hỏng khoảnh khắc của hai người không?"

"Không hề", Sarah đáp, vươn một tay về phía Sam. "Ôm tập thể không?"

"Có lẽ để sau đi", Sam nói và nhìn tôi. "Những người khác đã về và đang chuẩn bị mọi thứ dưới nhà đỏ".

Tôi gật đầu, miễn cưỡng buông Sarah ra và tiến về chỗ túi đồ dùng của chúng tôi. "Họ có gặp rắc rối gì không?"

Sam lắc đầu. "Họ chỉ phải đi lấy vài máy phát nhỏ cho việc cắm trại. Không quá nhiều tiền để gây chú ý gì. Dù sao thì thế cũng là đủ để dùng".

"Thế còn cảnh giới?" Tôi hỏi, kéo chiếc máy tính bảng định vị và dây chuyển đổi của nó ra từ cái túi.

"Adam nói là anh ấy không thấy tên Mog trình sát nào cả", Sam trả lời.

"Mà trong tất cả mọi người thì anh ta là người biết rõ nhất làm thế nào để phát hiện bọn chúng", Sarah thêm vào.

"Ờ", tôi hồ hững đáp, vẫn chưa tin tưởng cái gã được coi là Mogadorian tốt này, ngay cả khi anh ta đã luôn giúp chúng tôi kể từ khi xuất hiện tại Chicago. Ngay cả bây giờ, với việc anh ta và chú Malcolm đang cài đặt những thiết bị điện mới mua ở tầng dưới, tôi vẫn cảm thấy một cảm giác man mác khó chịu khi có một trong số chúng ở gần như thế này. Tôi nén cảm giác đó xuống. "Đi thôi nào".

Chúng tôi theo Sam theo cầu thang xoắn ốc đã gỉ sét xuống tầng dưới. Nơi

này hẳn đã bị đóng cửa vội vã bởi nơi này vẫn những giá đỡ phóng cách những năm tám mươi mốt meo đứng dựa vào tường và cả nửa hộp áo mưa bỏ không trên băng chuyền.

Một con Chimæra trong hình dạng chú chó vàng mà Sarah đã năn nỉ chúng tôi gọi là Biscuit (Bánh Quy) và vào chúng tôi, hàm răng cắn chặt một đầu tay áo bị xé ra, đang tranh giành nó với Dust (Bụi), một chú chó husky màu xám. Một con Chimæra, Gamera, được chú Malcolm đặt tên theo một con quái vật trong một bộ phim cũ nào đó chạy theo những con khác nhưng vẫn còn gặp khó khăn trong việc giữ nguyên hình dạng một chú rùa. Hai con Chimærae mới khác - một con chim ưng chúng tôi gọi là Regal và một con gấu trúc gầy chúng tôi đặt tên là Bandit (Kẻ cướp) - theo dõi trận chiến từ một trong những băng chuyền không hoạt động khác.

Thật là nhẹ nhõm khi thấy chúng chơi đùa như thế. Những con Chimærae này đang trong tình trạng tệ hại khi Adam giải thoát chúng khỏi những thí nghiệm của bọn Mogadorian và chúng cũng chẳng năng động hơn gì khi được đưa tới Chicago. Nó là một quá trình dài lâu nhưng tôi vẫn có thể dùng Biệt năng để chữa cho chúng. Có thứ gì đó bên trong bọn chúng, một thứ gì đó Mogadorian, thứ dường như chống trả lại sức mạnh của tôi. Nó còn khiến ngay cả Lumen của tôi thoáng phát sáng, thứ chưa bao giờ xảy ra khi tôi chữa thương. Dù sao, cuối cùng thì bất cứ thứ gì lũ Mog đã làm đều đã được tẩy sạch bởi Biệt năng của tôi.

Tôi chưa bao giờ thực sự dùng Biệt năng chữa thương của mình lên những con Chimæra trước đêm đó. May mắn là nó đã hiệu quả, bởi vì có một con Chimæra khác còn ở trong tình trạng tồi tệ hơn những người bạn mới của chúng tôi.

"Cậu có thấy BK đâu không?" Tôi hỏi Sam, nhìn quanh phòng tìm kiếm nó. Tôi đã tìm thấy nó trên mái tòa nhà John Hancock Center, thân nát như bởi những phát bắn từ đám Mogadorian và chỉ còn thoi thóp thở. Tôi đã dùng

khả năng chữa thương của mình cho nó, cầu nguyện là nó sẽ hiệu quả. Ngay cả giờ khi nó đã khá hơn, tôi vẫn phải theo dõi sát sao nó, có lẽ cũng vì số phận của nhiều người bạn của tôi vẫn chưa rõ ràng.

"Kia kìa", Sam đáp và chỉ trỏ.

Ở một đầu căn phòng, dựa vào tường đầy những hình vẽ graffiti là ba cái máy giặt công nghiệp đầy tràn những ống và quần kaki. Ở đó trên đỉnh một trong những đồng đó là nơi nghỉ ngơi của Bernie Kosar, trò nghịch ngợm của Biscuit và Dust có vẻ làm cậu ấy mệt mỏi. Mặc cho cố gắng tốt nhất của tôi, cậu ấy vẫn còn yếu từ sau trận chiến ở Chicago - và một tai cũng nham nhở mất vài mẫu - nhưng với khả năng trò chuyện với động vật của mình tôi có thể cảm thấy một sự hài lòng nhẹ nhàng từ nó khi đang theo dõi những con Chimærae khác. Khi BK thấy chúng tôi tiến vào, nó đập đuôi một cái khiến bụi bay mù lên.

Sam thả Stanley xuống, và con mèo từ tốn tiến tới chỗ đồng quần áo với BK, ngồi xuống chỗ mà tôi đoán là chỗ ngủ của đám Chimæra.

"Tớ chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ có một con Chimæra của riêng mình" Sam nói, "chứ đừng nói là cả nửa tá bọn chúng".

"Và tớ thì chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ làm việc với một trong số chúng", tôi đáp, ánh mắt tôi liếc nhìn về phía Adam.

Ở khu vực giữa phòng, những bàn ghế bằng thép được gắn chặt vào sàn nhà. Cha của Sam, chú Malcolm và Adam đang lắp đặt các thiết bị máy tính mà họ mới mua bằng cách trao đổi vài món đá quý Loric trong nguồn hàng đã suy kiệt của tôi. Bởi vì không có điện chạy tới chỗ khi nhà máy cũ này, họ phải mua vài máy phát nhỏ cho bộ ba máy tính di động của chúng tôi. Tôi nhìn Adam nổi nguồn cho một chiếc máy tính - làn da nhợt nhạt chết chóc của anh ta, mái tóc đen dài và khuôn mặt góc cạnh khiến anh ta trông có vẻ

giống con người hơn so với những tên Mogadorian khác - và tự nhắc nhở chính mình là anh ta ở phe chúng tôi. Sam và chú Malcolm có vẻ tin tưởng anh ta; vả lại anh ta có một Biệt năng, sức mạnh có thể tạo ra các sóng chấn động mà anh ta thừa hưởng từ Một. Nếu tôi chưa từng tận mắt thấy anh ta dùng Biệt năng, tôi không chắc là tôi nghĩ điều đó là có thể. Một phần trong tôi muốn tin, có lẽ là cần phải tin là một tên Mog không thể cứ thế ăn cắp một Biệt năng, rằng hẳn ta phải xứng đáng với nó. Rằng nó xảy ra là có lí do của nó.

"Nhìn này", Sam nói nhẹ nhàng khi tiến tới chỗ những người khác. "Con người, Loric, Mog ... chúng ta đã có buổi gặp gỡ đầu tiên của Các quốc gia Thống nhất Liên ngân hà ở đây rồi. Thật là lịch sử".

Tôi khịt mũi và tiến tới chỗ cái máy tính Adam vừa hoàn thiện việc kết nối. Anh ta nhìn tôi một cái và hẳn phải phát hiện ra gì đó - có lẽ tôi không làm tốt việc che giấu những cảm xúc trái chiều của mình - bởi vì anh ta nhìn xuống và tránh ra, nhường chỗ cho tôi và chuyển tới chỗ cái máy tính tiếp theo. Anh ta chỉ nhìn thẳng vào màn hình, gõ phím mau lẹ.

"Mọi thứ thế nào?" Tôi hỏi.

"Chúng ta đã có hầu hết mọi thứ chúng ta cần", chú Malcolm đáp trong khi lắp bộ truyền tín hiệu không dây. Ngay cả khi bộ râu của chú ý bắt đầu trở nên bù xù, chú Malcolm trông vẫn mạnh khỏe hơn khi tôi lần đầu gặp chú ấy. "Có gì đáng chú ý ở đây không?"

"Chẳng có gì cả ạ", tôi nói và lắc đầu. "Sẽ cần một phép màu để các Garde ở Florida có thể lần ra chúng ta. Còn Ella ... cháu chỉ hi vọng giọng nói của cô bé sẽ vang lên trong đầu cháu và cho cháu biết chúng đưa cô bé đi đâu, nhưng cô bé vẫn chưa liên lạc gì cả".

"Ít nhất thì chúng ta sẽ biết những người khác ở đâu khi cái máy định vị

chạy", Sarah nói.

"Với những thứ chúng ta mua, chú nghĩ chúng ta có thể chạy một chương trình xâm nhập vào hệ thống điện thoại của tòa nhà John Hancock Center", chú Malcolm gợi ý. "Bằng cách đó, nếu họ thử gọi điện về từ trên đường, chúng ta có thể bắt được chúng".

"Ý hay đó", tôi nói, cắm chiếc máy định vị vào máy tính và đợi nó khởi động.

Chú Malcolm chỉnh lại kính và hắng giọng. "Thực ra đó là ý tưởng của Adam".

"Ồ", tôi đáp, giữ giọng nói bình thản.

"Đó là một ý tưởng hay", Sarah thêm vào. Cô ấy bước lại cạnh chú Malcolm và bắt đầu làm việc trên cái máy tính thứ ba, ném cho tôi một cái nhìn như thể nói tôi nên nói gì đó tử tế với Adam. Khi tôi không làm thế, một sự im lặng khó xử lan ra cả nhóm. Đã có nhiều khoảnh khắc thế này kể từ khi chúng tôi rời Chicago.

Trước khi mọi thứ trở nên quá khó chịu, cái máy tính bảng đã chạy. Sam ngó qua nhìn vai tôi.

"Họ vẫn đang ở Florida", cậu ấy nói.

Có một chấm đơn độc của tôi trên đó, nhấp nháy ở phía Bờ Đông, và cách đó hàng dặm về phía nam là bốn chấm của những Garde còn sống. Ba chấm đang tụ tập lại với nhau, gần như là đè lên nhau, trong khi chấm thứ tư cách đó một quãng ngắn. Ngay lập tức, những kịch bản cho chấm đơn độc đó bắt đầu chạy qua đầu tôi. Liệu đó có phải một người bạn của chúng tôi đã bị bắt? Liệu họ có phải tách nhau ra sau khi bị tấn công? Liệu đó có phải Năm đang ở cách xa những người khác? Liệu nó có chứng minh là hẩn là một tên phản

bội như trong giấc mộng của tôi?

Tôi bị sao nhãng khỏi những ý nghĩ đó bởi một chấm thứ năm trên đó, cách đó cả một đại dương. Chấm này lơ lửng trên Thái Bình Dương, và nó tối hơn những chấm còn lại.

"Đó hẳn phải là Ella", tôi nói, nhúu mày. "Nhưng là thế nào -"

Trước khi tôi có thể nói hết, chấm của Ella nháy lên rồi biến mất. Một giây sau, trước khi tôi kịp trở nên hoảng loạn, Ella lại xuất hiện, giờ lơ lửng ở trên Úc.

"Cái quái gì vậy?" Sam hỏi, vẫn nhìn qua vai tôi.

"Nó di chuyển quá nhanh", tôi nói. "Có lẽ chúng đang chuyển cô bé đi đâu đó".

Cái chấm biến mất một lần nữa, và rồi lại xuất hiện ở một chỗ không thể trên Antarctica, gần ở rìa màn hình cái máy định vị. Trong vài giây tiếp theo, nó cứ mất rồi lại hiện, nhảy xung quanh trên bản đồ. Tôi đập vào cạnh cái máy bằng lòng bàn tay trong sự thất vọng.

"Bằng cách nào đó chúng đang gây nhiễu tín hiệu", tôi nói. "Chúng ta chẳng thể nào tìm thấy cô bé theo cách này".

Sam chỉ về phía những chấm đang tụ lại với nhau ở Florida. "Nếu chúng mà làm Ella bị tổn thương, chẳng phải chúng đã làm thế rồi sao?"

"Setrákus Ra muốn cô bé", Sarah thêm vào và nhìn tôi. Tôi đã kể cho họ về khung cảnh đáng sợ ở D.C khi Ella cai trị bên cạnh Setrákus Ra. Chúng tôi vẫn khá khó khăn trong việc tin nó, nhưng ít nhất nó cho chúng tôi một lợi thế. Chúng tôi biết thứ mà Setrákus Ra muốn.

"Anh ghét phải để mặc cô bé ngoài đó", tôi nói. "Nhưng anh không nghĩ là chúng sẽ làm hại cô bé. Ít nhất là vẫn chưa".

"Ít nhất thì chúng ta biết những người khác đang ở đâu", Sam nói. "Chúng ta cần xuống đó trước khi ai đó ..."

"Sam đúng đó", tôi quyết định, bị thúc đẩy bởi cảm giác lo sợ rằng một trong những chấm kia có thể biến mất bất cứ lúc nào". "Họ có thể sẽ cần sự trợ giúp của chúng ta".

"Tôi nghĩ đó sẽ là một sai lầm", Adam nói. Giọng anh ta thăm dò, nhưng vẫn có đủ sự khắc nghiệt của đám Mog trong âm điệu của anh ta khiến tôi nắm chặt tay theo phản xạ. Tôi vẫn chưa quen với việc có một trong số chúng ở quanh.

Tôi quay lại nhìn anh ta chăm chăm. "Anh nói gì cơ?"

"Một sai lầm", anh ta lặp lại. "Việc đó là có thể đoán được, John. Nó là một hành động thiếu thận trọng. Đó là lí do tại sao người dân tộc tôi luôn luôn bắt kịp các cậu".

Tôi có thể thấy hàm mình cử động, cố gắng tìm một lời phản bác, nhưng thực sự thì tôi chỉ muốn dấn vào mặt anh ta. Tôi chuẩn bị bước tới thì Sam đặt tay lên vai tôi.

"Bình tĩnh nào:, Sam nói nhẹ nhàng.

"Anh muốn chúng tôi cứ ngồi đây và không làm gì cả?" Tôi hỏi Adam, cố gắng giữ bình tĩnh. Tôi biết mình nên nghe anh ta nói hết đã, nhưng toàn bộ tình cảnh này khiến tôi cảm thấy như bị dồn vào đường cùng. Và giờ thì tôi phải nghe theo lời khuyên từ một gã mà chủng tộc của gã đã săn lùng chúng tôi cả đời?

"Dĩ nhiên là không", Adam nói, ngẩng lên nhìn tôi với đôi mắt Mogadorian đen ngòm.

"Vậy thì gì nào?" Tôi bật. "Cho tôi một lí do hợp lí tại sao chúng ta không nên tới Florida".

"Tôi sẽ cho cậu hai lí do", Adam nói. "Đầu tiên, nếu phần còn lại của các Garde đang gặp nguy hiểm hoặc đã bị bắt như cậu nghi ngờ, vậy sự tiếp tục tồn tại của họ chỉ còn cho tới khi cậu bị sập bẫy. Họ chỉ có ích như là mồi nhử thôi".

"Anh đang nói là nó có thể là một cái bẫy", tôi nói qua hàm răng nghiến chặt.

"Nếu họ đã bị bắt thì đúng thế, dĩ nhiên đó là một cái bẫy. Ngược lại, nếu họ vẫn tự do, hành động can thiệp anh hùng của cậu có gì tốt chứ? Chẳng phải họ là những người được huấn luyện kĩ càng và hoàn toàn có khả năng tự thoát khỏi rắc rối?"

Tôi có thể nói gì nào? Không à? Sáu và Chín, hai trong số những người giỏi nhất mà tôi biết không thể thoát khỏi Florida và lần theo chúng tôi? Nhưng nếu họ ở đó đợi chúng tôi đến đón họ thì sao? Tôi lắc đầu, vẫn còn có chút cảm giác muốn bóp cổ Adam.

"Vậy thì ta nên làm gì bây giờ?" Tôi hỏi anh ta. "Cứ ngồi đây và đợi họ à?"

"Chúng ta không thể làm thế được", Sam chen ngang. "Chúng ta không thể cứ bỏ mặc họ thế. Họ sẽ chẳng có cách nào để tìm thấy chúng ta".

Adam quay máy tính của mình lại cho chúng tôi thấy.

"Giữa việc bắt cóc Ella và giết một Garde ở Florida, người dân chúng tôi

sẽ tin là họ sẽ buộc các cậu phải chạy trốn lần nữa. Họ sẽ không trông chờ việc bị phản công đâu".

Trên màn hình máy tính, Adam đã mở hình ảnh vệ tinh về một vùng ngoại ô nào đó. Nó trông hoàn toàn bình thường, nơi của một cộng đồng giàu có. Khi tôi nhìn kỹ hơn, tôi nhận thấy một con số hoang đường về số lượng máy quay an ninh trên bờ tường đá bao quanh chỗ đó.

"Đây là Ashwood Estates, ngay bên ngoài WASHINGTON D.C", Adam tiếp tục nói. "Nó là nhà của những sĩ quan cấp cao Mogadorian được chỉ định ở Bắc Mỹ. Với việc Đảo Plum bị phá hủy và các Chimærae đã hồi phục. tôi nghĩ chúng ta nên tập trung tấn công chỗ này".

"Thế còn căn cứ trong núi ở Tây Virginia?" Tôi hỏi.

Adam lắc đầu. "Đó chỉ là một trại lính thôi, được che đậy để người dân của tôi có thể tập trung số lượng lớn quân ở đó. Chúng ta sẽ gặp khó khăn để hạ nó bây giờ. Và dù sao thì, sức mạnh thực sự, những Mogadorian Trueborn, những kẻ cầm đầu - chúng ở trong Ashwood".

Chú Malcolm hắng giọng. "Chú đã thử kể mọi thứ cháu bảo chú về đám trueborn, Adam à. Nhưng có lẽ sẽ tốt hơn nếu cháu giải thích về nó?"

Adam nhìn chúng tôi một lượt, có vẻ sợ hãi. "Cháu không biết phải bắt đầu từ đâu".

"Anh có thể bỏ qua toàn bộ quá bài thuyết trình về quá trình thụ thai của Mogadorian", Sam nói, và cố nén một nụ cười.

"Có gì đó liên quan tới huyết thống, đúng chứ?" Tôi nói, mớm lời cho anh ta.

"Đúng thế. Trueborn là dòng máu thuần khiết. Mogadorian được sinh ra

bởi cha mẹ Mogadorian. Như là tôi", Adam nói, vắn vẹo một chút. Danh hiệu Trueborn của anh ta chả có gì đáng tự hào cả. "Những kẻ khác, lũ Vatborn, là đám lính mà mọi người thường phải chiến đấu cùng. Chúng không được sinh ra mà chỉ được nuôi lớn nhờ những kiến thức của Setrákus Ra".

"Đó là lí do tại sao chúng phân rã?" Sarah hỏi. "Bởi vì chúng không phải là, ừm, Mog thực sự?"

"Chúng được tạo ra chỉ là cho chiến đấu, không phải để chôn cất", Adam đáp.

"Nghe chẳng có vẻ gì là một cuộc sống cả", tôi nói. "Mog các cậu tôn thờ Setrákus Ra vì điều đó?"

"Như những thông tin lịch sử chứa trong Quyển sách Vĩ đại nói, dân tộc chúng tôi đang chết dần trước khi gã được gọi là Lãnh tụ Kình yêu đến. Đám Vatborn và nghiên cứu về gen là những thứ của Setrákus Ra đã cứu dân tộc của chúng tôi". Adam dừng lại, một cái nhếch mép nhạo báng hiện lên khi anh ta ngẫm nghĩ. "Dĩ nhiên rồi, Setrákus Ra cũng là người viết Quyển sách Vĩ đại, vậy ai mà biết được".

"Thật hấp dẫn", chú Malcolm nói.

"Đúng rồi, chắc chắn là quá nhiều thông tin về quá trình chăn nuôi Mogadorian so với gì mà cháu muốn biết", tôi nói, quay lại chỗ cái máy tính. "Nếu chỗ này chứa toàn những Mog chức vụ cao, chẳng phải là nó sẽ được canh phòng nghiêm ngặt à?"

"Sẽ có bảo vệ rồi, đúng thế, nhưng chẳng đủ để tạo nên sự khác biệt", anh ta đáp. "Cậu cần phải hiểu, người dân của tôi cảm thấy an toàn ở đó. Họ đã quen làm thợ săn chứ không phải là bị săn".

"Thì sao?" Tôi tiếp tục. "Chúng ta giết vài tên Mog Trueborn và sao nữa?"

Nó tạo nên điều gì khác biệt nào?"

"Bất cứ mất mát nào trong hàng ngũ lãnh đạo Trueborn đều sẽ có ảnh hưởng lớn trong các chiến dịch Mogadorian. Đám Vatborn không thực sự giỏi trong việc tự định hướng chính mình". Adam chỉ tay dọc theo một đường vô hình theo các bãi cỏ của Ashwood Estates. "Vả lại, có các đường hầm phía dưới những ngôi nhà đó".

Chú Malcolm đi vòng sang phía chúng tôi, khoanh tay lại khi chú nhìn vào bức ảnh. "Chú tưởng cháu đã phá hủy những đường hầm đó chứ, Adam".

"Cháu làm hỏng nó, đúng thế", Adam đáp. "Nhưng chúng trải dài hơn những phòng mà chúng ta ở trong đó. Ngay cả cháu còn không chắc chúng ta có thể tìm thấy gì trong đó".

Sam nhìn từ Adam sang cha mình. "Đó có phải là nơi ...?"

"Đó là nơi chúng giam giữ cha", chú Malcolm trả lời. "Nơi mà chúng cướp đi trí nhớ của cha. Và là nơi Adam cứu thoát cha".

"Ta có thể tìm được một cách để hồi phục trí nhớ của chú", Adam nói, nghe có vẻ sẵn sàng giúp chú Malcolm. "Nếu như những trang thiết bị đó vẫn chưa quá hỏng hóc".

Những gì Adam nói cũng có lý, nhưng tôi vẫn không thể hạ mình thừa nhận ý. Tôi đã dành cả đời chạy và lẩn trốn khỏi đám người Mogadorian, chiến đấu chống lại và giết chúng. Chúng đã lấy mất mọi thứ của tôi. Và giờ, tôi ở đây, lên kế hoạch bên cạnh một đứa. Nó chỉ đơn giản là không cảm thấy đúng lắm. Đó là chưa kể chúng tôi đang nói tới một cuộc tấn công trực diện vào một tổ hợp kiến trúc Mogadorian và chẳng có Garde nào khác hỗ trợ tôi.

Như thế là tín hiệu báo trước, Dust lừng thừng tiến lại và ngồi xuống cạnh chân Adam. Anh ta cúi xuống và lấy tay gãi gãi sau tai nó.

Nếu con vật đó tin anh ta, không phải tôi cũng nên thế sao?

"Bất cứ gì chúng ta tìm được trong những đường hầm đó", Adam tiếp tục, có lẽ là biết tôi vẫn chưa bị thuyết phục. "Tôi chắc là nó sẽ cung cấp cái nhìn đáng giá về kế hoạch của chúng. Nếu những người bạn của cậu đã bị bắt hay bị giết, chúng ta sẽ biết chắc chắn ngay khi chúng ta truy cập được vào hệ thống của chúng".

"Nếu một người trong số họ chết khi chúng ta đang làm nhiệm vụ nay của anh thì sao?" Sam hỏi, giọng cậu ấy hơi run. "Nếu họ chết vì chúng ta không tới giải cứu họ khi chúng ta có cơ hội thì sao?"

Adam dừng lại, ngẫm nghĩ. "Tôi biết nó sẽ khó khăn các cậu", anh ta nói, nhìn từ tôi sang Sam. "Tôi thừa nhận đó là một rủi ro đã được tính toán".

"Rủi ro đã được tính toán", tôi lặp lại. "Anh đang nói tới bạn bè của chúng tôi đấy".

"Ừ", Adam đáp. "Và tôi đang cố gắng giúp họ sống sót".

Về lý, tôi biết Adam đang cố gắng giúp. Nhưng tôi bị căng thẳng và tôi đã có nhiều kinh nghiệm là không được tin tưởng bọn chúng. Trước khi tôi biết mình đang làm gì, tôi bước tới trước một bước và chỉ một ngón tay vào ngực anh ta.

"Việc này phải có đáng để làm đấy", tôi nói với anh ta. "Và nếu có chuyện gì đó xảy ra ở Florida ..."

"Tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm", anh ta đáp. "Tôi sẽ chịu tội. Nếu tôi sai, John, cậu có thể biến tôi thành bụi".

"Nếu anh nhầm, tôi có thể chẳng phải làm thế", tôi nói, nhìn thẳng vào mắt anh ta. Adam không hề ngoảnh đi.

Sarah huýt sáo to một tiếng bằng hai ngón tay, thu hút sự chú ý của mọi người.

"Nếu chúng ta có thể đặt toàn bộ màn đấu khẩu này sang một bên chỉ một giây thôi, em nghĩ là mọi người nên xem cái này".

Tôi đi vòng qua Adam, tự nói với chính mình phải hạ hỏa và nhìn qua vai Sarah vào trang web cô ấy đang mở lên.

"Em đang tìm kiếm tin tức mới về vụ Chicago và cái này hiện ra", cô ấy nói.

Đó là một trang web bóng bẩy, ngoại trừ việc mọi tiêu đề đều in hoa và hàng loạt ảnh động bay nhảy ở hai bên. Những câu chuyện đều được liệt kê dưới mục Phổ biến Nhất, tất cả các liên kết đều sáng xanh lá và tôi đoán là bởi nó có chủ ý nhìn cho giống người ngoài hành tinh, bao gồm:

MOGADORIAN PHÁ HOẠI CHÍNH PHỦ và NHỮNG NGƯỜI LORIC BẢO VỆ TRÁI ĐẤT BUỘC PHẢI LẤN TRỐN. Trang web Sarah đang mở có một bức ảnh toàn nhà John Hancock Center đang bốc cháy bên cạnh tiêu đề MOG TẤN CÔNG Ở CHICAGO: LIỆU ĐÂY LÀ THỜI ĐIỂM TẤN CÔNG?

Trang web đó được gọi là Họ Đi Giữa Chúng Ta.

"Ồ ẹch", Sam rên rỉ, tham gia vào nhóm đứng quanh máy tính của Sarah. "Không phải mấy tên kỳ dị này nữa chứ".

"Cái gì đây?" Tôi hỏi Sarah, nheo mắt nhìn câu chuyện trên màn hình.

"Mấy anh bạn này từng hoàn toàn dùng phong cách cũ với phong cách những quyển tạp chí đen trắng", Sam nói. "Giờ thì họ ở trên mạng? Tôi không thể biết được thế này là tốt hay xấu nữa".

"Lũ Mog đã giết họ rồi", tôi nói. "Làm sao mà cái này có thể tồn tại trong bất cứ hình thái nào?"

"Em đoán là có người biết mới", Sarah nói. "Nhìn cái này xem".

Sarah bấm vào chỗ lưu trữ của trang web, quay về thời điểm câu chuyện đầu tiên được đăng lên. Tiêu đề nó ghi CUỘC TẤN CÔNG TRƯỜNG TRUNG HỌC PARADISE ĐÁNH DẤU SỰ XÂM LƯỢC CỦA NGƯỜI NGOÀI HÀNH TINH. Phía dưới là một hình ảnh mờ ảo về sự phá hủy của sân bóng trường cũ của tôi. Tôi nhanh chóng lướt qua bài viết. Mức độ chi tiết thật đáng kinh ngạc. Như thể bất cứ ai viết cái này đã ở cùng với chúng tôi khi đó.

"Ai là JollyRoger182?" Tôi hỏi, nhìn xuống tên tác giả trên màn hình.

Sarah ngẩng lên nhìn tôi với một nụ cười kì lạ, hoang mang xen lẫn gì đó như là sự tự hào.

"Anh sẽ nghĩ em bị điên mất", cô ấy nói.

"Vậy thì ai là Jolly Roger?" Sam hỏi, nói to ý nghĩ của mình. "Lá cờ hải tặc à?"

"Ừ", Sarah đáp kèm gật đầu. "Như là Những tên cướp biển Trường trung học Paradise. Đội mà có người tiên vệ lại là người duy nhất ngoài nhóm của chúng ta biết những gì xảy ra ở trường trung học".

Tôi mở to mắt nhìn Sarah. "Không thể nào"

"Có chứ" cô ấy đáp. "Em nghĩ JollyRoger182 là Mark James".

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 3

" 'Người Mogadorian, cùng với bè lũ thân cận của chúng từ những nhánh an ninh quốc gia bị tha hóa được cho là đã chiến đấu trong một trận chiến kéo dài ở New Mexico đối chọi với các Garde anh hùng' ", Sam đọc to lên. " 'Nguồn tin của tôi tin rằng người Mogadorian đã buộc phải rút lui sau khi chỉ huy của chúng bị thương. Vị trí của các Garde hiện giờ vẫn là một ẩn số' ".

"Cậu ấy đúng đấy", chú Malcolm nói, quay về phía tôi. "Nhưng cậu ấy lấy thông tin ở đâu?"

"Cháu không biết", tôi trả lời. "Chúng cháu không hẳn là đã giữ liên lạc với nhau từ sau khi rời Paradise"

Tôi tựa vào vai Sam để đọc câu chuyện tiếp theo. Tôi thấy bối rối bởi lượng thông tin của Mark James - hoặc bất cứ ai - được đăng lên trang Họ Đi Giữa Chúng Ta. Có những chi tiết về cuộc chiến của chúng tôi tại căn cứ Dulce, những suy đoán ban đầu về cuộc tấn công ở Chicago, các bài tiểu luận đáng sợ về việc lũ Mog trông như thế nào và khả năng của chúng và những bài đăng nhằm tập hợp loài người hỗ trợ Loric. Ngoài ra còn có các bài viết bao gồm những chủ đề mà tôi chưa bao giờ nghĩ tới, thậm chí cả những bài viết về thành viên của chính phủ Mỹ đang liên minh với bọn Mogadorian.

Sam nhấp chuột vào câu chuyện mà Mark cáo buộc bộ trưởng bộ quốc phòng, một người đàn ông tên là Bud Sanderson vì sử dụng quyền lực chính trị của mình để mở đường cho cuộc xâm lăng của bọn Mogadorian. Một cú nhấp chuột khác và một bài báo thứ hai về Sanderson, một bài viết có tiêu đề

thân thiện với báo lá cải S.O.D (Special Operations Division - Sư đoàn Chiến dịch Đặc biệt) THA HÓA SỬ DỤNG LIỆU PHÁP GEN CỦA TỘC MOGADORIAN. Câu chuyện gắn liền với hình ảnh của Sanderson từ năm năm trước đây và một tấm hình của ông ta từ vài tháng trước. Trong tấm đầu tiên, Sanderson trông như một người đàn ông hốc hác trong độ tuổi gần tám mươi - khuôn mặt thể hiện rõ tuổi tác và ông có một cái cằm chẻ cùng với cái bụng phệ. Trong tấm thứ hai, ông ta sụm cân, trông có vẻ khỏe mạnh và một cái đầu đầy tóc bạc. Gần như là ông ta đã quay ngược thời gian. Trên thực tế, tôi cược rằng hầu hết mọi người sẽ nghĩ những hình ảnh này là một trò lừa bịp, như bức ảnh thứ hai của Sanderson là từ hai mươi năm trước được dán với một cái móc thời gian giả. Nhưng nếu bạn tin lời Mark thì sẽ thấy có điều gì đó chắc chắn đã thay đổi bộ trưởng bộ quốc phòng - một cái gì đó lớn hơn nhiều chỉ bởi chế độ ăn kiêng và tập thể dục, hoặc thậm chí phẫu thuật thẩm mỹ.

Sam lắc đầu, không tin câu chuyện. "Làm sao mà Mark có thể biết tất cả những điều này? Ý tứ là, Sarah, cậu đã đi chơi với cậu ấy. Cậu ấy có biết đọc không chứ?"

"Có chứ, Sam". Sarah trả lời, trợn mắt khó chịu. "Mark có thể đọc."

"Nhưng cậu ấy chưa bao giờ, uh, thiên phú về làm báo, đúng không? Cái này giống WikiLeaks quá."

"Mọi người thường thay đổi khi họ biết người ngoài hành tinh có thật", Sarah đáp lại. "Theo tớ có vẻ như cậu ấy đang cố gắng giúp đỡ"

"Chúng ta không biết chắc chắn đó là Mark", tôi nói và cau mày.

Tôi nhìn sang Adam. Anh ta đã im lặng kể từ khi chúng tôi bắt đầu khám phá trang web Họ Đi Giữa Chúng Ta, chống cằm đầy suy tư khi nghe chúng tôi thảo luận.

"Đây có phải là một dạng bẫy nào đó không?" Tôi hỏi anh ta, nghĩ rằng tốt nhất là nên hỏi ý kiến chuyên gia.

"Dĩ nhiên rồi", anh ta nói mà không do dự. "Dù đúng là vậy, đó thật sự là một cái bẫy đầy phức tạp. Và, ngay cả vì mục đích đặt bẫy các bạn, tôi cũng cảm thấy khó tin rằng Setrakus Ra sẽ thừa nhận đã bị đuổi khỏi Căn cứ Dulce".

"Có đúng không?" Chú Malcolm hỏi. "Những gì cậu nhóc viết về bộ trưởng bộ quốc phòng?."

"Cháu không biết:" Adam trả lời "Rất có thể."

"Cháu sẽ gửi mail cho cậu ấy", Sarah thông báo, mở một tab trình duyệt mới.

"Từ từ đã", Adam nói nhanh, có chút lịch sự hơn khi anh ta đã kích ý tưởng giải cứu những người khác của tôi. "Nếu như anh chàng Mark này thực sự có thể truy cập vào tất cả các thông tin tối mật này -"

Sam cười khúc khích.

"- người tộc tôi gần như chắc chắn sẽ đang giám sát mọi thông tin liên lạc của cậu ta", Adam kết luận, nhướn một bên lông mày nhìn Sam. Anh ta quay lại với Sarah. "Họ chắc chắn cũng sẽ theo dõi email của em".

Sarah từ từ nhấc tay khỏi bàn phím. "Anh không thể làm gì được về chuyện này sao?"

"Tôi biết các hệ thống theo dõi không gian mạng của họ hoạt động như thế nào. Đó là mảng mà tôi ... đã xuất sắc trong quá trình đào tạo của mình. Tôi có thể viết mã mã hóa, định tuyến lại địa chỉ IP của chúng ta qua các máy chủ ở các thành phố khác nhau". Adam quay sang tôi, như muốn tôi cho

phép. "Họ cuối cùng sẽ phát hiện ra thôi. Chúng ta phải rời khỏi nơi này trong vòng hai mươi bốn giờ để an toàn".

"Làm đi", tôi nói với anh ta. "Dù sao thì chúng ta cũng nên liên tục di chuyển".

Adam ngay lập tức bắt đầu gõ lệnh vào máy tính xách tay của mình. Sam xoa hai bàn tay lại và nghiêng qua vai Adam. "Anh nên sửa lại thành càng nhiều địa điểm điên rồ càng tốt. Làm cho họ nghĩ rằng Sarah ở Nga hay đâu đó."

Adam nhếch môi cười. "Coi như đã xong".

Phải mất khoảng hai mươi phút để Adam viết một số mã dùng để định tuyến lại địa chỉ IP của chúng tôi thành một tá các địa điểm xa xôi. Tôi nhớ lại về hệ thống máy tính tinh vi mà chú Henri luôn luôn thiết lập và một mạng lưới thậm chí còn phức tạp hơn nữa của chú Sandor xây dựng tại Chicago. Và rồi, tôi tưởng tượng ra hàng trăm tên Mogadorian, giống như Adam, cúi rạp trước bàn phím, theo dõi chúng tôi. Tôi không bao giờ nghi ngờ những Người Giám Hộ của chúng tôi chưa được đánh giá đúng với sự hoang tưởng của họ, nhưng nhìn thấy Adam làm việc, cuối cùng tôi nhận ra rằng việc đó cần thiết như thế nào.

"Whoa," Sarah nói khi cô ấy có thể mở được email của cô ấy. Danh sách những thư chưa đọc được in đậm bao gồm toàn những thư từ Mark James. "Thực sự là cậu ấy."

"Hoặc lũ Mogs đã xâm nhập mail của cậu ấy", Sam gợi ý.

"Chưa chắc", Adam trả lời. "Người của tôi đúng là khá triệt để, nhưng việc này trông có vẻ như khá...quanh co."

Tôi lướt qua các tiêu đề mail - rất nhiều dấu chấm than và chữ in hoa. Một

vài tháng trước, ý tưởng Mark James gửi thư rác cho bạn gái tôi sẽ làm tôi thấy khá tức giận, nhưng bây giờ nó có vẻ như sự cạnh tranh của chúng tôi đã là cái gì đó đã xảy ra với người khác, một thứ gì đó từ một cuộc sống khác.

"Lần cuối em kiểm tra thư là khi nào?" Tôi hỏi.

"Vài tuần trước? Em không nhớ rõ". Sarah trả lời. "Em đã hơi bận".

Cô ấy mở thư gần đây nhất của Mark và tất cả chúng tôi đều nhìn vào để xem nội dung.

Sarah này-

Tớ không biết tại sao tớ lại tiếp tục gửi những thư này. Một phần trong tớ hi vọng rằng cậu đang đọc chúng, sử dụng chúng để giúp người Loric và không thể trả lời vì sự an toàn của riêng cậu. Một phần khác của tớ lo lắng rằng cậu thậm chí không có ở đó, rằng cậu đã chết. Tớ không muốn tin nhưng ...

Tớ cần cậu trả lời.

Tớ nghĩ tớ đã có manh mối rằng cậu ở New Mexico. Tất cả những gì tớ tìm thấy là một căn cứ quân sự bị bỏ hoang. Trông giống như đã có một trận chiến lớn ở đó. Lớn và ghê gớm hơn những gì đã xảy ra ở Paradise. Tớ hi vọng các cậu đã thoát ra an toàn. Tớ rất hi vọng rằng tớ không phải là người duy nhất còn lại để chống lại những tên khốn kia. Điều đó sẽ rất tệ.

Một người bạn của tớ đã thiết lập một ngôi nhà an toàn cho tớ. Tránh xa khỏi sự theo dõi của bọn chúng. Một nơi mà chúng ta có thể phơi bày những kẻ trắng bệch kỳ quái đó ra thế giới. Nếu cậu có thể liên lạc, tớ sẽ tìm cách để gửi cậu các tọa độ. Chúng ta sắp đạt được thứ gì đó rất lớn. Một thứ gì đó mang tầm quốc tế. Tớ thậm chí không biết phải làm gì với nó.

Nếu cậu đang đọc những dòng này, nếu cậu vẫn còn giữ liên lạc với John thì giờ là thời điểm rất tốt để trả lời. Tớ cần cậu giúp.

-Mark

Sarah quay sang tôi, đôi mắt của cô ấy mở rộng với niềm đam mê bất ngờ, khuôn mặt quyết đoán - tôi đã thấy ánh nhìn đó trước đây, biết rõ nó. Đó là cái nhìn mà cô ấy sẽ trao cho tôi ngay trước khi nói với tôi rằng cô ấy sẽ làm gì đó nguy hiểm.

Không cần cô ấy phải nói gì cả, tôi đã biết trước rằng Sarah muốn tìm Mark James.

Đồng hồ ở bảng điều khiển hiện 7:45. Chúng tôi có mười lăm phút tới khi xe buýt rời Alabama.

Tôi có mười lăm phút nữa với Sarah Hart.

Mười lăm phút là khoảng thời gian để Adam mã hóa email của Sarah chống lại bất cứ tin tặc Mogadorian nào. Cô ấy nhanh chóng gửi một vài dòng ngắn ngủi cho Mark, người đã trả lời gần như ngay lập tức với địa chỉ một nhà hàng ở Huntsville. Cậu ta nói với Sarah rằng mình sẽ quan sát nơi này trong vài ngày tới, và nếu cô ấy thực sự là Sarah Hart, cậu ta sẽ đón cô ở đó và đưa cô đến nơi ẩn náu bí mật của cậu ta. Ít nhất là Mark đang cẩn thận, tôi tự nhủ. Điều đó làm tôi tin rằng Sarah sẽ được an toàn. Sau cuộc trao đổi ngắn gọn đó, Adam ngay lập tức xóa sạch cả hai tài khoản email ở trên mạng.

Giờ thì, chúng tôi đang ở đây.

Chúng tôi đậu xe ở phía trước trạm xe buýt trong trung tâm thành phố Baltimore, một nơi vẫn hoạt động nhộn nhịp ngay cả khi hoàng hôn. Tôi đang cầm lái còn Sarah thì trong ghế hành khách bên cạnh tôi. Chúng tôi lặn vào khung cảnh dễ dàng, chỉ là hai thanh thiếu niên đang ngồi trong một chiếc xe

cúi bấp, nói lời tạm biệt.

"Em vẫn chờ đợi phần mà anh cố ngăn em đi", Sarah nói, nụ cười của cô ấy đượm chút buồn. "Anh sẽ nói nó quá nguy hiểm, chúng ta sẽ tranh cãi, anh sẽ thua và em vẫn đi."

"Việc này rất nguy hiểm", Tôi đáp, quay lại để tôi có thể đối mặt với Sarah. "Và anh không muốn em đi."

"Giống vậy nè."

Cô ấy nắm lấy tay tôi, luồn những ngón tay của mình vào của tôi. Với bàn tay kia, tôi vuốt tóc cô ấy, cuối cùng nhẹ nhàng quàng qua cổ cô ấy. Tôi kéo cô ấy lại gần hơn.

"Nhưng nó không nguy hiểm hơn là ở đây với anh". Tôi kết thúc.

"Đó mới đúng là John bảo vệ quá mức mà em biết và yêu thương", cô ấy đáp.

"Anh không có -" Tôi bắt đầu phản đối, nhưng lại im bật khi nhìn thấy nụ cười trêu chọc của cô ấy.

"Những lời tạm biệt này không bao giờ trở nên dễ dàng hơn, đúng không?"

Tôi lắc đầu. "Không, thật sự là không".

Chúng tôi im lặng, giữ chặt nhau, nhìn từng phút trôi qua chậm chạp trên đồng hồ ở bảng điều khiển.

Khi còn ở nhà máy dệt, chúng tôi không cần phải có một cuộc thảo luận lớn nào về việc Sarah sẽ tìm Mark James. Mọi người dường như đồng ý rằng đó là việc làm đúng đắn. Nếu Mark thực sự đã có thể thu được một số thông

tin quan trọng về lũ Mogadorian, và nếu cậu ta đang mạo hiểm cuộc sống của mình để giúp chúng tôi thì chúng tôi nên đáp trả ân huệ đó. Nhưng những Garde còn lại vẫn mất tích. Và kế hoạch của Adam về việc tấn công thành lũy của lũ Mogadorian ở D.C. có vẻ như là một cuộc chơi thông minh nhất, một đòn tấn công cần thiết để thu thập thông tin tình báo và cho những kẻ khốn kiếp đó thấy rằng chúng tôi vẫn còn trong cuộc chiến này. Có quá nhiều chuyện xảy ra để chúng tôi đưa tất cả nguồn lực của mình vào việc tìm Mark.

Sarah đã làm cho điều đó dễ dàng hơn bằng việc tình nguyện đi.

Tất nhiên, việc để cô ấy một mình thực hiện sứ mệnh mang tính nguy hiểm tiềm tàng liên quan đến bạn trai cũ không hẳn là ý tưởng tôi thích. Nhưng tôi không thể quên được cảm giác của cái tương lai tồi tệ mà tôi nhìn thấy trong giấc mơ của Ella đang tiến về phía chúng tôi. Chúng tôi cần tất cả sự giúp đỡ mà chúng tôi có thể có. Thậm chí nếu để Sarah đến Alabama có thể giúp chúng tôi chiến thắng trong cuộc chiến này, đó cũng sẽ là một cơ hội chúng tôi phải thực hiện, sự ích kỉ của tôi không quan trọng bằng.

Và dù sao đi nữa, cô ấy không hoàn toàn đi một mình.

Ở ghế sau, Bernie Kosar đứng với hai chân trước chống lên cửa sổ đã đóng, đuôi vẫy mạnh khi cậu ấy nhìn thấy mọi người đang ra vào trạm xe buýt. Người bạn cũ của tôi dường như đã kiệt sức sau cuộc chiến ở Chicago, nhưng năng lượng của cậu ấy đã trở lại khi chúng tôi đi trên đường. Lúc trước, ở thị trấn Paradise, cậu ấy đã bảo vệ tôi. Giờ cậu ấy sẽ làm như vậy với Sarah.

"Em không muốn anh nghĩ em là bạn gái của anh ngay lúc này", Sarah bất chợt lên tiếng với vẻ hoàn toàn bình tĩnh.

Tôi ngửa người ra sau một chút, nheo mắt nhìn cô ấy. "Việc đó sẽ rất khó cho anh".

"Em muốn anh nghĩ về em như một chiến binh", cô ấy vẫn tiếp tục. "Một chiến binh trong cuộc chiến đang làm những gì cần phải làm. Em không biết chính xác những gì em sẽ tìm thấy ở phía nam, nhưng em có cảm giác kỳ lạ là có thể giúp anh được nhiều hơn khi em ở đó. Ít nhất, khi xảy ra giao chiến, em sẽ không ở cạnh anh khiến anh phân tâm."

"Em có làm anh phân tâm đâu", tôi nhấn mạnh, nhưng Sarah gạt đi.

"Không sao đâu John. Em muốn ở bên cạnh anh. Em muốn thấy anh không sao. Em muốn thấy anh chiến thắng. Nhưng không phải mọi người lính đều có thể trực tiếp ra trận, anh biết mà phải không? Có những người làm tốt hơn khi họ không trực tiếp đánh đấm."

"Sarah..."

"Em có điện thoại mà", cô ấy tiếp tục, ra hiệu vào cái ba lô đã được soạn một cách vội vã dưới chân cô ấy. Ở trong, cô ấy có một chiếc điện thoại di động dùng một lần mà Malcolm đã mua, cùng với một số quần áo để thay đổi và một khẩu súng lục. "Em sẽ gọi sau mỗi tám giờ. Nhưng nếu em không thể, anh phải tiếp tục bước tới, tiếp tục chiến đấu nhé".

Tôi hiểu những gì cô ấy đang cố làm. Sarah không muốn tôi chạy tới Alabama nếu cô ấy bỏ lỡ một trong những cuộc gọi định kì. Cô ấy muốn tôi tập trung vào trận chiến. Có lẽ cô ấy cũng cảm nhận được rằng - chúng ta sắp kết thúc cuộc chiến, hoặc ít nhất là cũng đã vượt qua thời khắc mà không còn đường lùi nữa.

Sarah nhìn vào mắt tôi. "Trận chiến này quan trọng hơn chúng ta, John".

"Quan trọng hơn chúng ta", Tôi lặp lại, biết đó là sự thật nhưng vẫn muốn cãi lại. Tôi không muốn mất cô ấy, và tôi không muốn nói lời tạm biệt. Nhưng tôi phải làm thế.

Tôi nhìn xuống đôi bàn tay đang nắm chặt của chúng tôi và nhớ lại mọi thứ đã từng đơn giản như thế nào, ít nhất là trong một khoảng thời gian khi trước, ở thời điểm khi tôi mới chuyển đến Paradise..

"Em biết đấy, anh sử dụng được Telekinesis lần đầu tiên là trong Lễ Tạ ơn ở nhà em đó".

"Anh chưa bao giờ nói với em điều đó", Sarah trả lời, nhú một bên mày, không chắc tại sao tôi chợt trở nên đa cảm như vậy. "Việc nấu nướng của mẹ em đã truyền cảm hứng cho anh à?"

Tôi bật cười. "Anh không biết. Có lẽ. Đó cũng là đêm mà chú Henri đã có cuộc chạm trán với những người viết Họ Đi Giữa Chúng Ta đầu tiên, cùng với bọn Mogadorian đang lợi dụng họ. Sau đó, chú ấy muốn rời khỏi thị trấn Paradise, và anh đã từ chối. Thực tế thì, anh không chỉ từ chối, anh đã dùng Telekinesis để ghim chặt chú ấy lên trần nhà".

"Nghe giống anh đó", Sarah nói, lắc đầu và mỉm cười. "Thật cứng đầu".

"Anh đã nói với chú ấy rằng anh không thể quay trở lại cuộc sống trốn chạy. Không khi anh đến Paradise . Và sau khi đã gặp em".

"Ôi John...", Sarah áp trán lên ngực tôi.

"Anh từng nghĩ cuộc chiến này không đáng để chiến đấu nếu anh không thể ở cạnh em", tôi nói với cô ấy, nhẹ nhàng nhắc cầm cô ấy lên. "Nhưng bây giờ, sau mọi chuyện, sau mọi thứ anh đã thấy - anh nhận ra rằng mình đang chiến đấu cho tương lai. Tương lai của chúng ta".

Con số ở bảng đồng hồ đập vào mắt tôi. Chỉ còn lại năm phút. Tôi tập trung vào Sarah, ước rằng tôi có một Biệt năng mà nó có thể đóng băng thời gian hoặc lưu giữ khoảnh khắc này mãi. Nước mắt chảy xuống má Sarah và tôi lau chúng bằng ngón tay cái của mình. Cô ấy đặt tay mình lên tay tôi, ép

chặt, và tôi có thể nói rằng cô ấy đang cố gắng tỏ ra cứng cỏi. Cô ấy hít một hơi dài, run rẩy, và cố gắng ngừng khóc.

"Em phải đi, John".

"Anh tin tưởng em", tôi thì thầm một cách khẩn trương. "Không chỉ mỗi việc tìm Mark. Nếu mọi thứ trở nên tồi tệ, anh tin em sẽ sống sót. Anh tin em sẽ an toàn trở về bên anh".

Sarah nắm vạt áo trước của tôi, kéo tôi vào. Tôi cảm thấy một vài giọt nước mắt của cô ấy đang chạm vào má tôi. Tôi cố gắng quên mọi thứ - những người bạn bè đang mất tích, cuộc chiến, việc cô ấy đang rời bỏ tôi - và chỉ chú tâm vào nụ hôn của cô ấy. Tôi ước gì mình có thể trở lại Paradise với cô ấy, không phải như bây giờ, mà là cách đây vài tháng - lén lút hôn nhau trong phòng ngủ tạm thời của tôi khi chú Henri ra ngoài mua đồ, nhìn trộm nhau trong lớp, một cuộc sống thật đơn giản, bình thường. Nhưng nó đã kết thúc. Chúng tôi không còn là trẻ con nữa. Chúng tôi là những chiến binh - những người lính - và chúng tôi phải hành động như thế.

Sarah buông tôi ra, và trong một chuyển động nhanh, không muốn kéo dài khoảnh khắc đau đớn này thêm nữa, cô ấy mở cửa và nhảy ra khỏi xe tải. Cô ấy quàng ba lô và huýt. "Đi nào Bernie Kosar!"

BK trèo lên ghế trước, ngẩng đầu lên với tôi, như thể tự hỏi tại sao tôi không ra khỏi xe tải cùng. Tôi gãi phía sau cái tai lạnh lặn của cậu ấy.

Hãy giữ cho cô ấy được an toàn, tôi nói với cậu ấy bằng ý nghĩ.

Bernie Kosar đặt cả hai chân trước của mình vào chân tôi và liếm đầy mặt tôi. Sarah cười.

"Hôn tạm biệt nhiều vậy", cô ấy nói khi BK nhảy xuống từ chiếc xe tải. Sarah rút ngắn dây xích của cậu ấy.

"Đây không phải là lời tạm biệt", tôi nói. "Không thực sự."

"Anh nói đúng", Sarah đáp, nụ cười của cô ấy trở nên run rẩy, một chút không chắc chắn lẫn vào cùng giọng nói của cô ấy. "Em sẽ gặp anh sớm thôi, John Smith. Giữ an toàn nhé".

"Hẹn gặp lại em. Anh yêu em, Sarah Hart".

"Em cũng yêu anh".

Sarah quay đi, vội vã đi về phía cánh cửa trượt của trạm xe buýt, Bernie Kosar chạy sát theo gót chân cô. Cô ấy chỉ quay lại nhìn tôi một lần, ngay trước khi cô biến mất qua cửa, và tôi vẫy tay. Sau đó, cô ấy biến mất - vào bên xe buýt và sẽ đi đến một địa điểm bí mật nào đó ở Alabama, tìm kiếm một cách có thể giúp chúng tôi chiến thắng trong cuộc chiến này.

Tôi phải tự ngăn mình chạy theo cô ấy, vì vậy tôi nắm lấy tay lái cho đến khi các đầu ngón tay của tôi trắng bệch ra. Quá trắng - biệt năng Lumen của tôi bất ngờ xuất hiện, đôi tay của tôi phát sáng dần lên. Tôi đã không mất kiểm soát từ khi ..., từ hồi còn ở Paradise. Tôi hít một hơi thật sâu và bình tĩnh lại, liếc quanh để bảo đảm không ai ngoài trạm xe buýt chú ý. Tôi xoay chìa khóa, nổ máy xe và ra khỏi trạm xe buýt.

Tôi nhớ cô ấy. Chưa gì tôi đã nhớ cô ấy.

Tôi quay trở lại một trong những khu phố hẻo lánh của Baltimore, nơi Sam, chú Malcolm và Adam đang đợi tôi, lập kế hoạch tấn công. Tôi biết mình đang đi đâu và đang làm gì, nhưng vẫn cảm thấy mờ lung. Tôi nhớ cuộc tranh luận ngăn ngui của tôi với Adam trong căn hộ cao cấp đã bị phá hủy của John Hancock, khi tôi gần như rơi ra ngoài cửa sổ. Là cảm giác trống rỗng phía sau tôi, là cảm giác chệnh choạng ngay trên mép cửa sổ, đó là cảm giác tôi đang cảm thấy ngay bây giờ.

Nhưng sau đó tôi tưởng tượng ra bàn tay của Sarah kéo tôi ra khỏi khoảng không gian trống rỗng đó. Tôi tưởng tượng mọi việc sẽ như thế nào khi chúng tôi gặp nhau lần nữa, sẽ như thế nào nếu Setrákus Ra bị đánh bại và bọn người Mogadorian bị đánh lùi vào một khoảng không trống rỗng lạnh lẽo của không gian. Tôi tưởng tượng ra tương lai và nở một nụ cười tươi rói. Chỉ có một cách để làm điều đó xảy ra.

Đã đến lúc để chiến đấu.

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chúng tôi rảo bước đi trong màn đêm, xuôi theo một con đường sinh lầy len lỏi trong khu đầm lầy, nhịp giầy ướt sũng nước và âm thanh vo ve không ngừng nghỉ của lũ bọ là những tiếng động duy nhất ở đây. Chúng tôi bước qua một cái cây đơn độc, nằm xiêu vẹo và gần như bật khỏi gốc, ánh đèn đường lấp ló, đám dây điện sà xuống những đám cây mọc quá khổ và mất hút vào bên trong chúng. Một dấu hiệu đáng mừng của xã hội con người sau hai ngày trời trong đầm lầy, gần như không ngủ, tàng hình ngay khi nghe thấy dù là tiếng động nhỏ nhất và lê từng bước khó nhọc qua đồng sinh lầy.

Tất cả là do Năm đã dụ chúng tôi vào đầm lầy này. Hẳn ta thì hiển nhiên là biết đường. Đó là một cuộc mai phục của hẳn ta. Chúng tôi cũng chẳng hề dễ dàng mà tìm ra lối thoát. Dù sao thì nó cũng chẳng đơn giản như là chúng tôi cứ thế mà quay lại chỗ chiếc xe mà chúng tôi lái tới đây. Lũ Mog chắc hẳn là đang theo dõi nó rồi.

Đi trước chúng tôi chừng vài bước, Chín vỗ mạnh vào cổ cậu ấy, đè bẹp dí một con muỗi. Nghe thấy tiếng động, Marina rùng mình, và cái luồng khí lạnh cậu ấy đã phát ra kể từ cuộc chiến với Năm thoáng tăng mạnh. Tôi không chắc là Marina đang gặp khó khăn trong việc kiểm soát Biệt năng mới của cậu ấy hay chỉ là cố ý làm mát bầu không khí xung quanh chúng tôi thôi. Xét đến sự ẩm ướt của đầm lầy Florida, tôi đoán cũng không quá tệ khi đi bộ với một chiếc máy điều hoà di động thế này.

"Cậu ổn chứ?" tôi khẽ hỏi cậu ấy, không hề muốn Chín nghe thấy dù biết rằng điều đó là không thể với khả năng siêu thính của cậu ta. Cậu ấy chẳng

nói lời nào với Chín kể từ khi Tám bị giết, và cũng chẳng nói gì nhiều với tôi.

Marina nhìn tôi một lượt, nhưng trong màn đêm tôi không thể nào đọc được ánh mắt ấy. "Cậu nghĩ sao nào, Sáu?" cậu ấy hỏi tôi.

Tôi siết lấy tay của cậu ấy và thấy da cô ấy lạnh ngắt.

"Chúng ta sẽ tóm được chúng", tôi nói với cậu ấy. Tôi không biết nói nói mấy bài diễn thuyết kiểu của người lãnh đạo như John - vì thế mà tôi nói thẳng luôn. "Chúng ta sẽ giết tất cả bọn chúng. Cậu ấy sẽ không chết một cách vô ích đâu".

"Cậu ấy không nên chết", cậu ấy đáp. "Chúng ta không nên bỏ cậu ấy ở đó. Bây giờ bọn chúng đã có cậu ấy, có Chúa mới biết được bọn chúng làm gì với cơ thể cậu ấy".

"Chúng ta không hề có sự lựa chọn", tôi phản bác, dù rằng biết điều đó là đúng. Sau thất bại thảm hại mà chúng tôi phải chịu đựng dưới tay của Năm, chúng tôi chẳng còn đủ sức để tấn công cả tiểu đoàn Mogadorian được hỗ trợ bởi một con tàu của chúng.

Marina lắc đầu và im lặng trở lại.

"Các cậu biết đấy, tớ từng luôn muốn chú Sandor dẫn tớ đi cắm trại", Chín nói xen vào một cách đột ngột, liếc nhìn chúng tôi qua bờ vai của cậu ta. "Tớ từng ghét phải sống trong căn hộ thông tầng ồn ào đó. Nhưng người anh em à, sau việc này á? Tớ lại khá là nhớ nó đấy".

Marina và tôi không mảy may đáp lại. Đó là cái cách mà Chín đã nói chuyện kể từ cuộc chiến với Năm - những đoạn hội thoại gượng ép, vô cùng kì quặc, làm như chẳng có chuyện gì nghiêm trọng ở đây. Khi cậu ta không nói nhảm nữa, Chín đã tạo một thói quen là luôn đi trước bọn tôi, sử dụng tốc độ của mình để giữ khoảng cách với chúng tôi. Khi chúng tôi đuổi kịp, cậu ta đã

bắt được vài con thú, thường là rắn, nấu chúng với một ngọn lửa nhỏ mà cậu ta đã tạo nên ở một mảnh đất khô ráo hiểm hoi. Như thế cậu ta đang giả vờ rằng chúng tôi đang có một cuộc cắm trại vui vẻ không bằng. Tôi không quá khắt khe; tôi ăn tất cả những gì mà Chín bắt được. Dù rằng Marina không làm như thế. Tôi chẳng hề nghĩ rằng mấy sinh vật đầm lầy nướng lên làm cậu ấy bức dọc bằng việc chính Chín là người đã săn bọ chúng. Cậu ấy giờ hẳn là người mệt mỏi nhất, nhiều hơn cả cả tôi và Chín.

Sau một dặm nữa, tôi thấy rằng con đường trở nên sung túc và di chuyển tốt hơn nhiều. Tôi đã nhìn thấy ánh sáng ở ngay phía trước. Chẳng mấy chốc, những tiếng ồn ào không ngừng nghỉ của những con côn trùng bản địa đã nhường chỗ cho một thứ gì đó ồn ào không kén.

Âm nhạc đồng quê.

Tôi không thể gọi nơi này là một thị trấn theo đúng nghĩa. Tôi chắc rằng nó không hề có mặt dù trên tấm bản đồ chi tiết nhất. Nó trông giống như một khu cắm trại mà mọi người đã quên việc rời đi. Hoặc có thể đây là nơi mà những gã thợ săn bản địa đã tìm đến giao lưu với nhau và trốn khỏi vợ của mình, tôi nghĩ vậy, nhận thấy một sự quá đông các xe tải hạng nhẹ ở bãi đậu xe rải sỏi gần đó.

Có độ hai tá các túp lều tạm bợ nằm rải rác suốt mép đầm lầy, tất cả chúng đều khá giống với kiểu nhà xí tự hoại ngoài trời cổ điển. Các căn lều về căn bản gồm những miếng ván ép đóng đinh hơi hột lại với nhau, và chúng trông có vẻ là chỉ cần một cơn gió mạnh thôi cũng khiến chúng đổ sập. Tôi đoán là một khi bạn xây dựng ở khu vực rìa đầm lầy Florida, chẳng việc gì mà tốn quá nhiều công vào nó. Treo lơ lửng giữa các túp lều, thấp sáng cho cảnh quang xung quanh leo lắt, là những chuỗi đèn nhấp nháy Giáng sinh và một vài cái đèn dầu. Phía xa những căn lều, nơi mà mặt đất rắn chắc chìm xuống vào đầm lầy là một bến tàu ọp ẹp với một vài chiếc thuyền được buộc vào đó.

Nơi âm nhạc được phát ra - trung tâm của "thị trấn" này - và kiến trúc vững chắc nhất được xây dựng ở đây là Trapper's, một quán rượu trông bản thủ bên trong một cái chòi, tên quán được trưng bày đầy kiêu hãnh dọc theo mái nhà bằng đèn neon màu xanh lá nóng bỏng. Một dãy cá sấu nhồi bông được đặt trước lối vào bằng gỗ, hàm chúng đang mở toát và ra vẻ tìm kiếm thứ gì đấy. Từ bên trong, to hơn cả tiếng nhạc, tôi còn có thể nghe được tiếng của một gã đàn ông hét toáng và tiếng bóng bida va chạm.

"Được rồi", Chín nói, đập tay vào nhau. "Đúng nơi tớ thích".

Nơi này làm tôi nhớ đến những trạm dừng mà tôi thường nán lại khi tôi một mình và đang trên đường trốn chạy, những nơi mà những người bản địa sắc sảo hay tụ tập nâng cao tình thân để khiến tôi dễ dàng phát hiện những tên Mogadorian nằm vùng. Ngay cả như vậy, khi tôi chợt chú ý đến một gã trung niên gầy nhòm với mái tóc dài cổ điển và mặc một cái áo thun ba lỗ đang nhìn chăm chăm vào chúng tôi, hẳn đang hút thuốc lá dưới cái bóng mờ của hiên nhà, tôi tự hỏi liệu chúng tôi có nên tìm một nơi an toàn hơn để đâm đầu vào không.

Nhưng Chín đã đi được nửa chừng trên những bậc thang gỗ, Marina thì theo ngay sau chân cậu ta, vậy nên tôi cũng đi theo. Hi vọng rằng nơi này có điện thoại để ít nhất chúng tôi có thể liên lạc với những người khác đang ở Chicago. Kiểm tra xem John và Ella như thế nào rồi - hi vọng là bằng cách nào đó họ đã khá hơn, đặc biệt là bây giờ chúng tôi đã biết được phương thuốc mà Five khẳng định trong Hộp của hắn ta chỉ là trò bịp bợm. Chúng tôi cần phải cảnh báo cho những người khác về hắn. Ai mà biết cho được những thông tin nào mà hắn ta đã tuồn cho bọn Mogadorian.

Khi chúng tôi đi qua cánh cửa bật của quán Trapper, âm thanh không rít lên rồi im bật như trong phim, nhưng tất cả mọi người bên trong quán rượu lại quay đầu nhìn chúng tôi, gần như là đồng loạt. Nơi này chật hẹp, không có

nhiều khoảng trống bên cạnh quầy rượu, một bàn bida và một số đồ gỗ hỏng hóc. Nó ngập mùi mồ hôi, dầu hỏa và hơi rượu.

"Ái chà", một gã nào đó nói và rồi tiếng gió to tướng.

Tôi nhanh chóng nhận ra rằng chỉ có tôi và Marina là hai đứa con gái duy nhất ở đây. Quái quỷ thật, bọn tôi có lẽ là những đứa con gái đầu tiên đặt chân vào Trapper. Những gã say rượu nhìn chăm chăm vào chúng tôi dao động từ những gã béo ú cho đến những gã gầy nhom, tất cả bọn họ đều mặc áo phanh nửa ngực hoặc áo ba lỗ dầm mồ hôi, một số trong bọn họ nhe những hàm răng thừa tởm lợm, một số khác vuốt lại râu trong khi nhìn chúng tôi.

Một gã mặc chiếc áo nhạc rock hơi tả và mồm nhai thuốc lá tách ra khỏi bàn bida luồn lách đến bên cạnh Marina.

"Đây ắt hẳn là một buổi tối may mắn của tôi", hắn dài giọng, "bởi vì em -"

Phần còn lại của câu tán tỉnh không bao giờ phát ra được bởi vào thời điểm gã cố gắng vòng tay qua vai cô ấy, Marina bẻ gập cổ tay hắn một cách đầy bạo lực. Tôi có thể nghe thấy tiếng nước trên tay hắn vỡ ra khi đóng băng quá nhanh, và chỉ một giây sau gã đã phải hét văng lên bởi Marina đã bẻ quặt tay hắn ra sau lưng.

"Đừng có đến gần tôi", cô ấy nói bằng giọng đều đều nhưng đủ to để cả quán rượu biết lời cảnh báo đó không chỉ dành cho cái gã mà cô ấy đã gần như bẻ gãy tay kia.

Giờ thì, cả căn phòng thật sự trở nên im lặng. Tôi nhận thấy một gã để chai bia trượt dần xuống để nằm vào cổ chai, thuận cho việc vung tới. Hai gã lực lưỡng khác ở bàn trong cùng nhìn nhau rồi đứng lên, trợn mắt nhìn chúng tôi. Trong một thoáng, tôi đã nghĩ cả quán này sẽ lao tới chỗ chúng tôi. Việc

đó sẽ không tốt đẹp gì cho họ đâu, và tôi cố gắng nói thể bằng ánh mắt của mình. Chín, với mái tóc đen dài và khuôn mặt bầu bĩnh rất hợp với chỗ này thì đang bẻ đốt tay và gật đầu nhẹ nhẹ, theo dõi đám đông kia.

Cuối cùng thì, một gã tình lẻ ở bàn bida nói với ra. "Mike, thằng đàn kia, xin lỗi người ta đi rồi lại đây! Lướt mày phải uống đấy!"

"Thứ lỗi nhé" Mike nói trong đau đớn với Marina, cánh tay của gã chuyển sang màu xanh biển nơi cô ấy đang chạm vào gã. Cô ấy đẩy hẳn ra xa và hẳn quay lại nhập bọn với đám bạn hẳn, xoa bóp cánh tay và cố gắng không nhìn về phía chúng tôi.

Chỉ như thế, sự căng thẳng bị phá bỏ. Mọi người đều quay lại với việc họ đang làm, mà phần lớn là nhâm nhi bia. Tôi mừng tượng ra những khung cảnh như thế này - chút đánh đấm, nhìn nhau chăm chăm, có thể là đâm nhau vài cái - phải xảy suốt ở Trapper. Chẳng có gì to tát cả. Như tôi đã đoán, nơi đây hẳn là nơi mà chả ai thèm đặt bất kỳ câu hỏi nào hết.

"Cố kiềm chế chút đi", tôi nói với Marina khi tới quầy rượu.

"Tớ đang thế mà", cô ấy đáp.

"Trông chả giống gì cả".

Chín đến quầy rượu trước chúng tôi một bước, dọn một khoảng trống giữa hai gã bợm rượu, vỗ mạnh lên mặt bàn bằng gỗ đã sứt mẻ.

Gã phục vụ rượu trông có vẻ chỉ lạnh lẽo và tươm tất hơn khách hàng một chút, có thể vì hẳn ta mặc tạp dề, nhìn chúng tôi với vẻ bất cần mỗi mệ.

"Các người nên biết là tôi đang giữ một khẩu súng sẵn bên dưới quầy rượu. Tôi không muốn gặp thêm bất cứ rắc rối nào nữa", tên tiểu nhị cảnh cáo.

Chín toét miệng cười với hăn. "Không có gì đâu, anh bạn già. Anh có gì đó để ăn chứ? Bọn tôi đang chết đói".

"Tôi có thể làm cho các cậu vài cái bánh mì kẹp thịt", gã phục vụ rượu đáp lại sau khi suy nghĩ một chút.

"Nó không phải thịt chuột hay thứ gì tương tự, phải chứ?" Chín hỏi nhưng ngay lập tức giơ tay lên. "Đừng bận tâm, tôi không muốn biết chúng là gì. Ba cái ngon nhất cho chúng tôi, anh bạn à".

Tôi rướn người qua mặt quầy trước khi gã phục vụ có thể lui vào bếp. "Anh có điện thoại chứ?"

Hăn ta chỉ ngón tay về phía góc tối phía sau quầy rượu, nơi tôi thấy treo một chiếc điện thoại trả cước xiêu vẹo trên tường. "Cô có thể thử. Nó thì thoảng cũng dùng được".

"Có vẻ như là mọi thứ ở đây đều hoạt động trong khoảng thời gian nhất định vậy đó", Chín lẩm bẩm, liếc mắt qua cái TV treo trên quầy rượu. Tính hiệu đang khá tệ, một bản tin nữa lại bị chìm trong sự nhiễu loạn hình ảnh, cái ăng ten râu phía sau nó không thực hiện được nhiệm vụ của nó gì cả.

Khi gã phục vụ biến mất vào trong nhà bếp, Marina ngồi xuống cách Chín vài ghế. Cô ấy tránh mọi ánh nhìn, mắt dính chặt vào cái TV nhiễu sóng. Trong khi đó, Chín vỗ nhịp trên mặt quầy, nhìn quanh, gần như thách thức những gã say khướt kia nói gì đó với cậu ta. Tôi chưa bao giờ thấy mình như là một cô bảo mẫu đến thế.

"Tớ sẽ thử gọi về Chicago", tôi nói với họ.

Trước khi tôi rời đi, một tên nghiện ngập thuốc lá gầy còm từ phía ngoài chen vào khoảng không gian chật hẹp ở quầy rượu ngay bên cạnh tôi. Hăn ta nở một nụ cười được cho là có vẻ quyến rũ, ngoại trừ việc hăn ta thiếu mất

vài chiếc răng, và nó trông không hoàn mỹ như đôi mắt của hắn, trông nó hết sức lãng du và đầy ải tuyệt vọng.

"Này, cưng à", hắn nói, rõ ràng là hắn đã bỏ lỡ màn thể hiện của Marina về việc sẽ xảy ra khi mấy gã say cố gắng tán tỉnh chúng tôi. "Mua cho anh một ly và anh sẽ kể cho cưng nghe câu chuyện của anh. Nó tuyệt vời lắm".

Tôi lườm hắn ta. "Khôn hồn thì tránh xa tôi ra".

Gã phục vụ rượu quay trở lại từ căn bếp, hương vị thịt nấu của anh ta phảng phất và làm cho dạ dày tôi sôi sùng sục. Anh ta nhìn thấy tên còm nhom bên cạnh tôi và ngay lập tức búng tay trước mặt hắn.

"Tao tưởng tao đã từng nói với mày là mày không nên đến đây nếu như mày không có tiền rồi còn gì, Dale à", tên phục vụ hét toáng. "Cút đi, ngay bây giờ".

Mặc kệ tên phục vụ, Dale ném cho tôi một ánh nhìn cầu xin cuối cùng. Nhận thấy rằng tôi không có vẻ ư gì là nhượng bộ, hắn ta đi dọc theo quầy rượu để xin mấy tên bảo kê khác một ít đồ uống. Tôi lắc đầu và hít một hơi thở thật sâu; tôi cần phải rời khỏi nơi này, tôi cần được tắm và đánh đắm một thứ gì đó. Tôi cố gắng tỏ vẻ bình thường, phải suy nghĩ cẩn thận về mọi thứ, đặc biệt là nếu tính tới việc hai người bạn đồng hành của tôi thích hành động bốc đồng như thế này, và tôi thì đang cáu lắm rồi. Thực sự tức giận. Năm đã hạ đo ván tôi, gần như đánh bay đầu tôi. Trong thời gian tôi bất tỉnh, cả thế giới đã đảo điên. Tôi biết là tôi không thể biết được những gì sẽ xảy đến - Tôi chưa từng mong đợi rằng một phần trong chúng tôi là kẻ phản bội, ngay cả một tên dị hợm như Năm. Tuy rằng, tôi không thể không cảm thấy là việc sẽ khác nếu như tôi có sự đề phòng nhất định. Nếu như tôi đủ nhanh để né được cú đâm đầu tiên đó, Tám có thể vẫn còn sống. Tôi còn thậm chí không có cơ hội để chiến đấu, và nó làm cho tôi cảm thấy bị lừa dối và vô dụng. Tôi nén cơn thịnh nộ đó lại, để dành nó cho tên Mogadorian tôi gặp lần tới.

"Sáu này", Marina nói, giọng của cậu ấy bỗng trở nên yếu đuối, không còn xa lạ và lạnh lùng nữa. "Nhìn kia kìa".

Cái TV trên quầy rượu đã bắt đầu hoạt động, vẫn còn những đường nhiễu hình ảnh thi thoảng xuất hiện, tuy nhiên một bản tin vẫn có thể rõ ràng trông thấy. Trên đó, một phóng viên đầu tóc rối tung vì gió thổi đứng trước một dải băng của cảnh sát, toà John Hancock Center hiện ra lơ mờ ở phía sau.

"Cái quái gì đây chứ?" tôi lăm bắm cực nhỏ. Mái nhà rung lắc dữ dội từ một tiếng sấm nổ lớn ở bên ngoài. Tôi làm đấy, chút giải tỏa từ cơn tức giận bên trong.

Bản tin chuyển từ phóng viên sang đoạn phim ghi lại các tầng trên cùng của toà John Hancock Center đang chìm trong biển lửa.

"Điều này không thể xảy ra", Marina nói, mắt cô ấy mở to, nhìn tôi như để xác nhận đây rằng chỉ là một trò đùa bệnh hoạn. Tôi đã cố để là một người ổn định nhất nhóm, nhưng tôi không tìm thấy gì đó vững tâm để nói cả.

Tên phục tặc lưỡi, cũng đang dăm dăm nhìn vào màn hình TV. "Thật là điên rồ, phải chứ? 'Đám khủng bố' chết tiệt".

Tôi nhảy qua quầy rượu và nắm lấy phía trước tạp dề của hắn trước khi hắn có thể nghĩ đến việc cầm khẩu súng săn đang giấu của mình. "Việc đó xảy ra từ lúc nào?" Tôi nạt nộ.

"Chết tiệt thật, cô nàng à", tên phục rượu nói, cảm thấy có gì đó trong mắt tôi khiến hắn quyết định không kháng cự nữa. "Tôi không biết. Ờm, có lẽ từ hai ngày trước? Nó tràn ngập khắp các bản tin rồi còn gì. Cô đã ở chỗ chết dẫm nào thế?"

"Bị oánh như tử thi có", tôi lăm bắm và đẩy hắn ra. Tôi cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, nén sự sợ hãi trong lòng xuống. Chín đã hoàn toàn trở nên

im lặng kể từ khi thấy bản tin. Khi tôi nhìn sang phía cậu ta, khuôn mặt cậu ta hoàn toàn vô cảm. Cậu ta cứ nhìn chăm chăm vào cái ti-vi, nhìn những cảnh quay của căn cứ đầu não đầy sang trọng của chúng tôi và cũng là nhà của cậu ta cháy rụi, miệng cậu ta mở ra một chút, thân thể bất động, gần như là căng cứng. Cậu ta trông như đang tắt điện vậy, như thể bộ não cậu ta không đủ khả năng xử lý đòn đánh mới nhất này.

"Chín ...", tôi mở lời, và giọng tôi như làm cậu ta thức tỉnh. Không nói với tôi hay Marina một lời, cũng không buồn nhìn chúng tôi lấy một cái, cậu ta quay người và hướng ra cửa. Một gã chơi bida không đủ nhanh để tránh đường nên bị húc vai ngã nhào ra sàn.

Tin tưởng Marina sẽ không đóng băng ai đó tới chết trong lúc tôi vắng mặt, tôi đuổi theo Chín. Vào lúc tôi ra tới hiên nhà quán Trapper, Chín đã đi tới bãi đỗ xe rồi, sải bước nhanh hướng về con đường rải sỏi.

"Cậu đi đâu thế hả?" Tôi hét với theo cậu ta, nhảy qua lan can và chạy đuổi theo.

"Chicago", cậu ta trả lời cộc lốc.

"Cậu định đi bộ tới Chicago luôn đấy à" Tôi hỏi cậu ta. "Đó là kế hoạch của cậu sao?"

"Ý hay đấy", cậu ta đáp, không thèm đi chậm lại. "Tớ sẽ trộm một chiếc xe. Các cậu có đi theo hay không nào?"

"Dừng làm một thằng ngốc lại đi", tôi nạt, và khi nó cũng chả làm cậu ta chậm lại được, tôi dùng Telekinesis bắt cậu ta lại. Tôi quay cậu ta lại để chúng tôi đối mặt nhau, gót chân cậu ta như đóng đinh xuống mặt đường rải sỏi khi cậu ta chống cự lại.

"Thả tớ ra, Sáu", Chín gầm gừ. "Thả tớ ra ngay".

"Dừng lại và nghĩ chút đi", tôi nài nỉ, và nhận ra rằng tôi nói thế không chỉ để cố thuyết phục Chín mà còn cho chính bản thân mình. Những móng tay của tôi cắm chặt vào lòng bàn tay tôi - không chắc là do bởi cường độ tập trung cần thiết để giữ Chín bằng khả năng Telekinesis của tôi hay là do tôi cố gắng giữ bình tĩnh nữa. Khi còn ở trên tầng thượng tòa nhà John Hancock Center, tôi đã nói với Sam là chúng tôi đang trong một cuộc chiến và hẳn sẽ có thương vong. Tôi đã nghĩ mình đã chuẩn bị cho việc đó, nhưng mất Tám - và giờ còn có thể là cả những người khác nữa ở Chicago - không, tôi không thể chịu đựng được thế. Đó không thể là cuộc trò chuyện cuối cùng của tôi với Sam được. Nó không thể như vậy.

"Họ sẽ không còn ở Chicago nữa", tôi tiếp tục. "Họ sẽ chạy. Đó là những gì chúng ta sẽ làm. Và chúng ta biết John vẫn còn sống nếu không thì chúng ta đã có một vết sẹo nữa rồi. Cậu ấy có cái máy; cậu ấy có Hộp của cậu ấy. Họ có nhiều cơ hội tìm thấy chúng ta hơn là chúng ta tìm thấy họ".

"Ừ, lần cuối tớ thấy John thì cậu ấy đang hôn mê. Cậu ấy chẳng sẵn sàng tìm thấy ai đâu".

"Một tòa nhà bị nổ thường sẽ đánh thức một người dậy", tôi phản bác. "Cậu ấy đã thoát. Chúng ta đã biết nếu cậu ấy không thoát".

Sau một hồi, Chín miễn cưỡng gật đầu. "Được rồi, được rồi, thả tớ ra".

Tôi thả cậu ta ra. Cậu ta ngay lập tức nhìn đi chỗ khác, hướng về phía con đường tối đen, bờ vai rộng của cậu ta xịu xuống.

"Tớ thấy như chúng ta đã làm hỏng việc rồi, Sáu à", Chín nói, giọng khàn khàn. "Như thế chúng ta đã thua và chẳng còn ai để nói cho chúng ta việc đó".

Tôi bước tới bên cạnh và đặt tay lên vai cậu ta. Lưng chúng tôi hướng về

phía những bóng đèn neon của quán Trapper, tôi không thể trông rõ mặt của Chín, nhưng tôi khá chắc là mắt cậu ta đang ngấn nước.

"Nhảm nhí", tôi đáp. "Chúng ta không thua".

"Nói thế với Tám ý".

"Chín. thôi nào -"

Chín luồn cả hai tay vuốt mái tóc rối mù của mình, gần như thể cậu ta sẽ lôi ra thứ gì đó. Rồi, cậu ta đưa hai tay xoa mặt. Khi cậu ta bỏ chúng xuống hai bên, tôi có thể nói là cậu ta đang cố tỏ ra vững vàng.

"Đó cũng là lỗi của tớ", cậu ta tiếp tục. "Tớ khiến cậu ấy bị giết".

"Điều đó không đúng".

"Đúng đó. Năm cho tớ một trận và tớ không làm chủ được chính mình. Cứ phải nói, phải khoe mẽ với hã. Lẽ ra phải là tớ. Cậu biết thế; tớ biết thế; Marina chắc như bấp là biết thế".

Tôi bỏ tay khỏi vai Chín và đắm vào hàm cậu ta.

"Ow! Chết tiệt!" cậu ta hét lên, loạng choạng tránh ra xa khỏi tôi và gần như vấp ngã trên nền sỏi. "Cái quái gì thế?"

"Đó có phải là thứ cậu muốn?" Tôi hỏi, tiến lại phía cậu ta, tay nắm chặt và sẵn sàng. "Muốn tớ cho cậu một trận nho nhỏ chứ? Trừng phạt cậu vì những gì xảy ra với Tám?"

Chín gơ hai tay lên. "Dừng lại đi, Sáu".

"Đó không phải là lỗi của cậu", tôi nói với cậu ta với giọng đều đều, nhả nắm đấm ra và chỉ mạnh vào ngực cậu ta bằng ngón tay mình. "Năm đã giết

Tám, không phải cậu. Và kẻ phải chịu trách nhiệm là lũ Mogadorian. Hiểu chưa?"

"Ừ, tớ hiểu rồi", Chín đáp, dù tôi không chắc tôi đã làm cậu ta hiểu hay cậu ta chỉ muốn tôi dừng tấn công cậu ta.

"Tốt. Thế là đủ cho sự buồn bã nhảm nhí này rồi. Chúng ta cần tìm hiểu xem chúng ta phải làm gì tiếp theo".

"Tớ đã biết phải làm gì rồi", Marina chen vào.

Tôi đã quá tập trung vào việc nhồi chút lí trí vào Chín và không hề nghe thấy cô ấy lại gần. Cả Chín cũng thế, và từ cái ánh nhìn ngượng ngùng của cậu ta tôi có thể nói là cậu ta đang tự hỏi Marina đã nghe được những gì. Tại thời điểm này, Marina trông chẳng có vẻ gì là quan tâm tới sự suy sụp của Chín. Cô ấy quá bận rộn kéo theo gã gầy nhẳng trong quán rượu. Marina dẫn ông ta qua chỗ đậu xe về phía chúng tôi, nắm lấy tay ông ta như một giáo viên nhẫn tâm áp giải một đứa trẻ hư hỏng đến phòng hiệu trưởng. Tôi nhận thấy một lớp băng mỏng hình thành một bên mặt của Dale.

"Marina, thả ông ta ra", tôi nói.

Cô ấy làm theo, kéo mạnh Dale về phía trước cô ấy khiến ông ta ngã nhào xuống nền sỏi thành tư thế quỳ trước mặt tôi. Tôi nhìn cô ấy một cái - tôi hiểu là sự bạo lực đó từ đâu mà có, nhưng tôi không thích thế. Marina mặc kệ tôi.

"Nói với họ những gì ông đã nói với tôi", Marina ra lệnh cho Dale. "Câu chuyện tuyệt vời của ông ý".

Dale nhìn cả ba chúng tôi, sẵn sàng phục tùng nhưng rõ ràng vẫn kinh hãi, có lẽ nghi là chúng tôi sẽ giết ông ta nếu không nghe lời.

"Có một căn cứ NASA cũ trong đầm lầy. Bị ngừng hoạt động vào những

năm tám mươi vì đầm lầy bắt đầu dâng lên", Dale bắt đầu một cách ngập ngừng, xoa xoa bên mặt để làm nó ấm lên. "Tôi đôi khi ra đó tìm kiếm những thứ tôi có thể bán. Thường thì nó trống không. Nhưng tối qua, trời đất, tôi thề là tôi thấy UFO bay lượn quanh đó. Những gã đáng sợ nhìn dị hợm với súng ống mà tôi chưa bao giờ thấy bảo vệ nơi đó. Các cô cậu không cùng hội với chúng, phải chứ?"

"Không", tôi trả lời. "Chúng tôi hoàn toàn không cùng hội với chúng".

"Dale đã tình nguyện chỉ đường cho chúng ta", Marina nói, đá vào Dale bằng đầu mũi giày. Ông ta nuốt nước miếng rồi gật đầu lia lịa.

"Nó không xa đâu", ông ta nói. 'Chỉ vài giờ xuyên qua đầm lầy thôi'.

"Chúng tôi vừa dành hai ngày đi dạo trong đó đấy", Chín nói. "Giờ ông muốn chúng tôi trở lại đó?"

"Chúng có cậu ấy", Marina nói nhỏ, chỉ về phía màn đêm. "Các cậu nghe chuyện của chú Malcolm về những gì chúng đã làm cho Số Một rồi đó. Chúng cướp đoạt các Biệt năng của cậu ấy".

Tôi nhìn Marina. Ngay cả khi phần lớn mọi thứ chả có ý nghĩa gì với ông ta, Dale vẫn lắng nghe nhiệt tình cuộc trò chuyện của chúng tôi. "Chúng ta có nên nói về chuyện này không?"

Marina khịt mũi khó chịu. "Cậu đang lo lắng cho Dale à, Sáu? Chúng đang giết chúng ta và thổi tung bạn bè của chúng ta đi. Giữ bí mật khỏi gã say này là thứ cuối cùng chúng ta cần lo lắng".

Dale giơ tay lên. "Tôi thề là tôi không nói gì cả về ... về bất cứ gì các cô cậu đang nói".

"Thế còn Chicago thì sao?" Chín hỏi. "Còn những người khác?"

Marina chỉ liếc qua Chín một cái. Cô ấy cứ nhìn tôi khi trả lời. "Cậu biết là tớ lo lắng cho họ. Nhưng ta không biết John và những người khác đang ở đâu, Sáu à. Chúng ta biết Tám đang ở đâu. Và tớ không, dưới bất kì hoàn cảnh nào, để cho lũ khốn bệnh hoạn đó giữ cậu ấy".

Cái cách cô ấy nói thế, tôi biết là chả có cách nào để thuyết phục Marina nghĩ khác nữa. Nếu chúng tôi không đi với cô ấy, cô ấy sẽ tự đi một mình. Mà cũng chả phải là tôi nghĩ tới việc không đi. Tôi muốn một trận chiến gần như cũng nhiều như cô ấy. Và nếu có cơ hội nào đó mà thì hài Tám ở đó - giữa đám Mogadorian vẫn còn nán lại ở Florida, có lẽ cùng với Năm nữa - vậy chúng tôi cũng phải ít nhất cố gắng lấy lại cậu ấy. Không bỏ mặc Garde nào lại cả.

"Dale", tôi nói, "tôi hi vọng là ông có một con thuyền có thể cho chúng tôi mượn".

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Miếng thịt phía trước tôi trông giống như một miếng thịt cá chưa nấu, ngoại trừ nó không có chút dấu vết gì chứng tỏ nó là cá. Tôi chọc nó bằng nĩa và miếng thịt tái nhợt này lắc nhẹ như thạch. Hoặc có thể nó vẫn còn sống và đang cố trốn thoát, bằng cách ngo ngoáy chậm chậm như thế, ý nghĩ này làm tôi rùng mình và chả ngon lành gì khi thấy nó đang cố gắng ngo ngoáy chậm chậm trong cái đĩa của tôi. Khi tôi quay đi, tôi tự hỏi liệu cái thứ này có nhảy ra và trườn vào một trong những lỗ thông khí hay không.

Tôi muốn nôn mửa.

"Ăn đi", Setrákus Ra ra lệnh.

Lão tự gọi mình là ông nội của tôi. Ý nghĩ đó khiến tôi trở nên buồn nôn hơn cái thứ thức ăn này. Tôi không muốn tin lão. Điều này có thể giống như các viên ảnh, một trò chơi bệnh hoạn nào đó để làm tôi khó chịu.

Nhưng tại sao lại phải mất công thế này? Tại sao lại mang tôi đến đây? Tại sao không giết quách tôi cho rồi?

Setrakus Ra ngồi đối diện tôi, phía cuối của một bàn tiệc to một cách kì lạ mà trông như thể nó được khắc từ dung nham. Chiếc ghế của lão giống như một cái ngai, được làm bằng đá có màu tối như cái bàn, nhưng chắc lão không đủ lớn để chứa nổi kích thước của tên lãnh chúa khổng lồ mà chúng tôi đã chiến đấu tại Căn cứ Dulce. Không, tại một thời điểm nào đó mà tôi không biết, Setrakus Ra đã thu mình lại xuống một kích thước hợp lý chỉ cao độ hơn hai mét để lão có thể thoải mái ngồi trước mấy món đồ ăn Mogadorian của

lão.

Liệu thay đổi kích thước là một Biệt năng của lão? Nó thực sự hoạt động tương tự như khả năng thay đổi tuổi tác của tôi.

"Cháu có nhiều điều muốn hỏi", Setrakus Ra nói to, quan sát tôi.

"Người là cái gì?" Tôi buột miệng.

Lão gõ đầu. "Ý cháu là sao?"

"Người là một Mogadorian", tôi nói, cố gắng giữ cho giọng mình không bị lạc đi. "Tôi là người Loric. Chúng ta không thể có liên hệ với nhau được".

"Ah, thật là một ý nghĩ đơn giản. Con người, người Loric, tộc Mogadorian - đó chỉ là những từ thôi, cháu yêu à. Những tên khác nhau. Nhiều thế kỉ trước, những thí nghiệm của ta đã chứng minh rằng gen của chúng ta có thể thay đổi. Chúng có thể được gia tăng. Chúng ta không cần phải chờ đợi Lorien tặng cho chúng ta những Biệt năng. Chúng ta có thể lấy chúng khi chúng ta cần, sử dụng chúng như những nguồn nhiên liệu khác."

"Tại sao người cứ nói 'chúng ta'?" Tôi hỏi, giọng nói như vỡ ra. "Người không phải là một trong chúng tôi".

Setrákus Ra cười nhạt. "Ta đã từng là người Loric. Trưởng lão thứ mười. Cho đến thời điểm khi ta bị đuổi ra khỏi quê hương của mình. Sau đó, ta trở thành thứ mà cháu đang thấy, sức mạnh của một Garde kết hợp với sức mạnh của một Mogadorian. Một sự tiến hóa vượt bậc."

Chân tôi bắt đầu rung lên dưới bàn. Tôi hầu như không hề nghe thấy gì nữa sau khi lão nhắc tới Trưởng lão thứ mười. Tôi nhớ về lá thư của chú Crayton. Chú ấy nói rằng cha tôi bị ám ảnh vì gia đình chúng tôi từng có một Trưởng lão. Đó có thể là Setrákus Ra không?

"Người điên rồi," tôi nói. "Và người là một kẻ nói dối."

"Ta không phải kẻ điên, ta cũng không nói dối", lão kiên nhẫn trả lời. "Ta là hiện thực. Là người theo thuyết tương lai. Ta đã thay đổi gen của mình để trở nên giống chúng hơn, vì vậy chúng đã chấp nhận ta. Đổi lại, ta đã giúp dân số của chúng phát triển. Ta đã mang chúng trở lại từ bờ vực tuyệt chủng. Tham gia cùng với tộc người Mogadorian đã cho ta cơ hội để tiếp tục các thí nghiệm mà đã làm người Loric hoảng sợ. Bây giờ, công việc của ta gần như đã hoàn thành. Chẳng bao lâu nữa, tất cả các sự sống trong vũ trụ - bộ tộc Mogadorian, con người, thậm chí những gì còn lại của người Loric - sẽ được cải thiện dưới sự chỉ dẫn tử tế của ta".

"Người không cải thiện cuộc sống trên Lorien", tôi bật lại. "Người đã giết tất cả họ".

"Họ đã phản đối lý tưởng sống của chúng ta", Setrákus Ra tuyên bố, như thể cái chết của cả một hành tinh hoàn toàn không là gì.

"Đồ bệnh hoạn".

Tôi không sợ nói chuyện với lão. Tôi biết lão sẽ không làm tôi tổn thương - ít nhất là chưa. Lão quá hảo huyền, quá muốn chuyển đổi một người Loric khác. Lão muốn mọi thứ trở nên giống trong cơn ác mộng của tôi. Kể từ khi tôi thức dậy ở đây, lão cho một đội Mogadorian cái giám sát tôi. Chúng mặc cho tôi cái váy dài màu đen, rất giống với cái tôi mặc trong viễn ảnh. Nó làm tôi ngứa ngáy muốn phát điên, và tôi cứ phải kéo cái cổ áo ra.

Tôi thản nhiên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ghê tởm của lão, ghét bản thân mình vì đã cố gắng tìm một sự giống nhau nào đó. Đầu của lão tròn và nhọt nhọt, được bao phủ bởi những hình xăm Mogadorian phức tạp; đôi mắt của lão trống rỗng và đen xì, giống như bọn Mog; răng của lão được xếp xuống và sắc bén. Nếu nhìn kỹ, tôi hầu như có thể thấy được nét của người

Loric trên đường nét của lão, giống như đồng kiến trúc đồ nát chôn dưới sự nhợt nhạt và kinh tởm của tác phẩm nghệ thuật Mog.

Setrákus Ra ngược mặt lên từ đĩa thức ăn của mình, bắt gặp ánh nhìn của tôi. Việc đối mặt với lão vẫn tiếp tục làm tôi cảm thấy ớn lạnh và tôi buộc mình phải không quay đi chỗ khác.

"Ăn đi", lão lặp lại. "Cháu cần lấy lại sức mạnh của mình."

Tôi ngần ngại một lúc, không chắc nên tỏ vẻ cứng đầu đến mức nào, nhưng cũng thực sự không muốn nếm thử món sushi phiên bản của bọn Mog. Tôi cố ý làm rơi cái đĩa xuống để nó đập mạnh vào cái đĩa. Âm thanh vang vọng khắp căn phòng có trần nhà cao - khu ăn uống riêng của Setrákus Ra - nơi được trang bị thêm chút ít so với các phòng lạnh khác trên tàu Anubis. Tường được bao phủ trong những bức tranh của bọn Mogadorian dũng cảm chiến đấu. Trần nhà mở, để lộ ra tầm nhìn ngoạn mục về Trái đất, hành tinh đang xoay trong chầm chậm phía dưới chúng tôi.

"Đừng ép ta, gái à", Setrákus Ra gầm gừ. "Làm như cháu được bảo đi."

Tôi đẩy đĩa của mình ra xa. "Tôi không đói."

Lão nhìn tôi xét nét, một cái nhìn dừng dừng ánh lên trong mắt lão, giống như một phụ huynh đang cố gắng cho một đứa trẻ hư hỏng thấy rằng họ có thể kiên nhẫn đến mức nào.

"Ta có thể đưa cháu trở lại giấc ngủ và cho cháu ăn thông qua một ống dẫn, nếu cháu thích. Có lẽ cháu sẽ cư xử tốt hơn khi ta đánh thức cháu dậy lần tới, sau khi ta giành chiến thắng", lão nói. "Nhưng thế thì chúng ta sẽ không thể nói chuyện. Cháu sẽ không thể tự trải nghiệm sự vui mừng với chiến thắng của ông cháu. Và cháu cũng sẽ không thể tự giải trí mình bằng những ý niệm trốn thoát vô ích".

Tôi nuốt khan. Tôi biết cuối cùng chúng tôi sẽ tiến vào trái đất. Setrákus Ra sẽ không để tàu chiến của mình bay quanh Trái đất trong một lúc và sau đó bay đi trong hòa bình. Sẽ có một cuộc xâm lăng. Tôi đã tự nhủ với chính mình rằng một khi chúng tôi tiếp đất, tôi sẽ có cơ hội trốn thoát. Rõ ràng, Setrákus Ra biết rằng tôi thà chết còn hơn là trở thành tù nhân hoặc người đồng cai trị hoặc bất cứ thứ gì mà lão nghĩ. Nhưng, từ cái nhìn tự mãn trên khuôn mặt của lão, lão dường như không quan tâm. Có lẽ lão nghĩ lão có thể tẩy não tôi trước khi chúng tôi trở về Trái đất.

"Làm sao ta có thể ăn với khuôn mặt khó chịu của người ngay trước mặt?" Tôi hỏi lão, hi vọng nhìn thấy vẻ tự mãn của lão mất đi. "Thật chẳng ngon miệng chút nào".

Setrákus Ra nhìn chăm chăm vào tôi như thể lão đang cố quyết định có nên nhảy qua bàn và bóp cổ tôi hay không. Sau một lúc, lão vờ sang bên cạnh chiếc ghế của lão, nơi cây gậy của lão được dựa vào. Được khắc bằng vàng kim lấp lánh với con mắt đen mang điềm gờ trên tay cầm. Nó giống như cây gậy mà tôi thấy Setrákus Ra sử dụng trong trận đấu tại Căn cứ Dulce. Tôi chuẩn bị tinh thần cho một đòn tấn công.

"Con mắt của Thaloc", Setrákus Ra nói, để ý rằng tôi đang nhìn chăm chăm vào cây gậy. "Giống như Trái đất, một ngày nào đó con sẽ kế thừa chúng".

Trước khi tôi có thể hỏi câu tiếp theo, con mắt làm bằng hắc diện thạch trên tay cầm của cây gậy nhấp nháy. Tôi rùng mình, nhưng nó nhanh chóng trở nên rõ ràng rằng tôi đang không gặp bất cứ nguy hiểm nào. Thay vào đó, Setrákus Ra là người bắt đầu co giật. Từ Con mắt của Thaloc, các dải ánh sáng màu đỏ và tím hiện lên và quét dọc cơ thể lão. Mặc dù tôi không biết chính xác bằng cách nào, tôi có thể cảm nhận được năng lượng di chuyển từ cây gậy sang Setrakus Ra. Lão quằn quại và vặn vẹo với lớp da đang được lột ra khỏi cơ thể, mở rộng và biến đổi, giống như sáp đèn cầy đang chảy.

Khi kết thúc, Setrákus Ra trông như một con người. Trên thực tế, nhìn lão như một ngôi sao điện ảnh. Lão lấy hình dạng một người đàn ông trung niên đẹp trai khoảng giữa những tuổi bốn mươi, với mái tóc muối tiêu được chải một cách tinh xảo, đôi mắt màu xanh có hồn và một ít râu. Lão cao lớn, nhưng không còn vẻ dọa dẫm nữa, lão đang mặc một bộ vest xanh hợp thời trang và áo sơ mi hở cổ. So với diện mạo lúc trước, chỉ có ba mặt dây chuyền Loric là vẫn còn, màu xanh biển của chúng đã chìm trong màu áo sơ mi của lão.

"Tốt hơn không?" lão hỏi, giọng nói của lão được thay thế bằng âm thanh trơn tru của người đàn ông này.

"Cái gì ...?" Tôi nhìn lão ta, chết lặng. "Người định trở thành ai vậy?"

"Ta chọn hình dáng này dành cho con người", lão giải thích. "Nghiên cứu của chúng ta cho thấy con người bị thu hút tự nhiên bởi nam giới da trắng ở độ tuổi trung niên có các đặc điểm này. Rõ ràng, chúng nghĩ rằng những người này đáng tin cậy và có tư chất lãnh đạo".

"Tại sao..." Tôi cố gắng suy nghĩ. "Ý người là gì, nó dành cho con người?"

Setrákus Ra chỉ xuống cái đĩa của tôi. "Ăn và ta sẽ trả lời các câu hỏi của cháu. Việc đó không hề hợp lý, đúng không? Ta tin rằng con người gọi nó là sự trao đổi".

Tôi nhìn xuống cái đĩa của mình và cái cục nhọt nhọt đang chờ tôi ở đó. Tôi nghĩ về Sáu và Chín và những Garde còn lại và tự hỏi họ sẽ làm gì trong hoàn cảnh của tôi. Có vẻ như Setrákus Ra muốn thú nhận mọi thứ, vì vậy có lẽ tôi nên để lão làm vậy. Có lẽ trong khi lão đang cố gắng lôi kéo tôi một cách tinh tế, lão sẽ để lộ bí mật để đánh bại bọn Mogadorian. Nếu việc đó

thậm chí có tồn tại. Dù sao, cắn một miếng ốc sên trên cái đĩa của tôi có vẻ như là một cái giá khá nhỏ để thu thập một số thông tin quan trọng. Tôi không nên nghĩ rằng mình đang bị giam giữ; trông nó giống như là tôi đang làm nhiệm vụ trong lòng quân địch hơn.

Tôi là một gián điệp phi thường.

Tôi lấy dao và nĩa của mình, cắt một miếng vuông nhỏ ra khỏi mép thịt và đút nó vào miệng. Hầu như không có chút hương vị nào, nó gần giống như nhai một quả bóng vo tròn bằng giấy vụn. Kết cấu của cái thứ đó thật sự làm tôi ghê tởm - cái cách mà miếng thịt bắt đầu sôi và tan chảy ngay khi nó chạm vào lưỡi tôi, tan ra nhanh đến nỗi tôi thậm chí chưa kịp nhai. Tôi không thể không nghĩ đến cách mà bọn Mogadorian rã ra khi chúng bị giết và phải ngăn mình không ọe ra.

"Đó không phải là những gì cháu đã quen ăn, nhưng đó là thứ tốt nhất mà tàu Anubis được trang bị sản xuất". Setrakus Ra nói, gần như là hối lỗi.
"Thức ăn sẽ được cải thiện một khi chúng ta chiếm được Trái đất."

Tôi phớt lờ lão, không thực sự quan tâm đến những điểm sẽ được cải thiện trong các món ăn Mogadorian. "Tôi đã ăn, giờ hãy trả lời câu hỏi đi."

Lão nghiêng đầu, bị hấp dẫn bởi sự thẳng thắn của tôi. "Ta đã chọn hình dáng này vì con người sẽ cảm thấy an ủi. Đây là những gì ta sẽ mặc khi chấp nhận sự đầu hàng của hành tinh của chúng".

Tôi há mồm đầy ngạc nhiên về phía lão. "Họ sẽ không đầu hàng người".

Lão cười. "Tất nhiên chúng sẽ. Không giống như bọn người Loric, chiến đấu một cách vô ích chống lại những gì bất khả thi, con người có một lịch sử phong phú về việc khuất phục. Chúng đánh giá cao các cuộc biểu dương lực lượng lớn và sẵn sàng vui lòng chấp nhận các giáo lý của Tiến trình

Mogadorian hóa. Và những đứa không tuân theo sẽ chết".

"'Lý tưởng' của người Mogadorian". Tôi nặn ra từng chữ. "Người đang nói đến cái gì vậy? Người sẽ biến mọi người trở nên giống người? Một con quái-"

Tôi không nói nốt câu hỏi của mình. Tôi đã định sẽ gọi lão là một con quái vật, nhưng sau đó tôi nhớ lại viễn ảnh. Tôi đã nhấn tâm ra lệnh hành hình Sáu ngay trước mặt John, Sam và một đám người khác. Nếu như một thứ gì đó giống Setrákus Ra đang lẫn trốn bên trong tôi thì sao?

"Ta tin rằng con có ít nhất một câu hỏi sau tất cả những lời miệt thị đó", Setrákus Ra nói. Lão vẫn duy trì nụ cười làm tôi tức điên của mình, thậm chí nó còn tồi tệ hơn khi lão đang mặc một khuôn mặt đẹp trai của con người, và chỉ vào cái đĩa của tôi của tôi. Tôi cắn một miếng khác vào thứ thức ăn kinh khủng này. Lão hăng giọng như đang chuẩn bị kể.

"Chúng ta chia sẻ cùng một dòng máu, cháu gái, đó là lý do tại sao cháu sẽ được tha mạng, không như những Garde khác, cái bọn người ngu xuẩn chống lại ta. Bởi vì, không giống như họ, cháu có khả năng thay đổi", Setrákus Ra giải thích. - "Ta có thể đã từng là người Loric, nhưng nhiều thế kỉ trôi qua, ta đã biến bản thân mình thành một cái gì đó tốt hơn. Một khi có thể nắm quyền điều khiển Trái đất, ta sẽ có sức mạnh cần thiết để thay đổi hàng tỉ cuộc sống. Tất cả những gì chúng cần làm là chấp nhận Tiến trình Mogadorian hóa. Sau đó công việc của ta cuối cùng sẽ mang lại kết quả".

Tôi nheo mắt nhìn lão. "Sức mạnh? Từ đâu?"

Setrákus Ra mỉm cười với tôi, chạm vào mặt dây chuyền đeo trên cổ. "Cháu sẽ thấy khi nào thời điểm đó đến, cháu yêu à. Sau đó, cháu sẽ hiểu".

"Tôi đã hiểu rồi", tôi trả lời. "Tôi hiểu rằng người là một quái vật độc ác,

chuyên đi diệt chủng, đã tự làm bản thân mình trở thành một Mogadorian xấu xa".

Nụ cười của Setrákus Ra thoáng biến mất và trong một khoảnh khắc tôi tự hỏi không biết mình đã làm quá đà. Lão thở dài và lấy tay xoa cổ, lớp da của khuôn mặt giả tróc ra để lộ vết sẹo màu tím dày xung quanh cổ họng lão.

"Pittacus Lore đã tặng cho ta cái này khi lão cố giết ta", lão nói, giọng lão lạnh lùng và đều đều. "Ta đã từng là một trong số chúng, nhưng lão và những tên Trưởng lão khác đã gạt ta sang một bên. Đây ả ta ra khỏi Lorien vì những ý tưởng của ta".

"Sao? Bộ họ đã không muốn chọn người làm người cai trị cao nhất hay đại loại vậy hả?"

Setrákus Ra vuốt tay qua cổ họng một lần nữa và vết sẹo biến mất.

"Họ đã có một người cai trị", Setrákus Ra trả lời, giọng lão trở nên nhỏ hơn, như thể ký ức đang khiến lão tức giận. "Họ chỉ từ chối thừa nhận nó".

"Điều đó có nghĩa là gì?"

Lần này, lão không buột tôi ăn. Lão đang cao hứng. "Cháu yêu dấu, các Trưởng lão được cai trị bởi chính hành tinh đó. Lorien đã lựa chọn cho chúng. Ai sẽ là Garde và ai sẽ là Người Giám Hộ. Chúng tin rằng chúng ta nên sống như những người chăm sóc và để cho tự nhiên định đoạt số phận của chúng ta. Ta không đồng ý. Những Biệt năng được cấp bởi Lorien chỉ đơn giản là một nguồn lực, giống như bất cứ thứ gì khác. Cháu có để cá dưới đại dương được chỉ định những người nào là phù hợp để ăn chúng, hoặc cho phép sắt trong đất quyết định khi nào sẽ được rèn? Tất nhiên là không".

Tôi cố gắng hiểu tất cả các thông tin này và so sánh nó với những gì tôi học được từ Crayton và bức thư của chú.

"Người chỉ muốn kiểm soát mọi thứ", tôi nói sau một lúc.

"Ta muốn sự tiến bộ", lão bật lại. "Người Mogadorian hiểu. Không giống như người Loric, họ là những người đã sẵn sàng để phát triển".

"Người điên rồi", tôi nói, đẩy cái đĩa của mình đi, đã xong với việc hỏi và trả lời vợ vãn này.

"Cháu là một đứa trẻ chưa được khai sáng" lão trả lời, trở lại kiên nhẫn. "Khi cháu bắt đầu học tập, khi cháu nhìn thấy những gì ta đã làm cho cháu và Loric đã từ chối cháu, cháu sẽ hiểu. Cháu sẽ sẵn sàng yêu thương và tôn trọng ta".

Tôi đứng dậy, mặc dù không có nơi nào để đi. Cho đến giờ Setrákus Ra đã nhẹ nhàng với tôi, nhưng rõ ràng rằng tôi chỉ có thể di chuyển xung quanh các hành lang vô trùng của tàu Anubis như lão cho phép. Nếu lão muốn giữ tôi ở đây và buộc tôi phải ăn tối cho xong, lão có thể. Có lẽ sẽ tốt hơn cho tôi nếu tôi để lão muốn nói gì thì nói, nhưng tôi không thể làm được. Tôi nghĩ về Chín, Sáu và những người khác - biết rằng họ sẽ không bao giờ im lặng khi phải đối mặt với tên quái vật này.

"Người phá hủy hành tinh của chúng ta và tất cả những gì người đã làm là làm tổn thương người khác", tôi nói, cố bắt chước sự kiên nhẫn đầy tính chế nhạo của ông nội tôi. "Người là một con quái vật. Ta sẽ không bao giờ không ghét người".

Setrákus Ra thở dài, vẻ mặt đẹp trai của lão thoáng nhăn lại khó chịu.

"Sự tức giận là nơi ẩn náu cuối cùng của sự ngu dốt", lão nói, giơ tay lên. "Để ta chỉ cho cháu một thứ mà họ đã từ chối cháu, cháu gái".

Một vòng sáng đỏ bắt đầu uốn lượn quanh tay hắn. Lo lắng, tôi lùi lại một bước.

"Đám Trưởng lão đã chọn ra những người có thể trốn thoát khỏi Lorien, và cháu không phải là một trong số đó", Setrákus Ra tiếp tục. "Cháu đã bị từ chối có những lợi thế của Garde khác. Ta sẽ khắc phục điều đó".

Năng lượng kết hợp lại thành một quả cầu điện trước bàn tay của Setrákus Ra, lơ lửng khoảng một giây, rồi bắn về phía tôi. Tôi cúi sang một bên và quả cầu đổi hướng đi, vẫn cứ lao đến tôi như thể nó có suy nghĩ của riêng nó. Tôi chạm vào mặt sàn lạnh buốt với một cú lộn vòng, cố gắng tránh né quả cầu năng lượng, nhưng nó quá nhanh. Nó đâm xuyên mép váy tôi và gắn chặt vào mắt cá chân tôi.

Tôi hét lên. Đau đớn dữ dội; như thể có một cuộn dây điện đang được kéo qua da của tôi. Tôi thu chân lại và cố gắng vỗ chỗ mà quả cầu đánh trúng, như là tôi đang bị cháy và cần phải dập lửa.

Đó là lần đầu tôi nhìn thấy nó. Năng lượng đỏ xoăn đã biến mất, để lại một dải vết sẹo màu hồng xung quanh mắt cá chân tôi. Gợi nhớ lại những hình xăm góc cạnh mà tôi đã nhìn thấy trên hàng chục hộp sọ của bọn Mogadorian, nhưng cũng có một điều gì đó không rõ ràng rất quen thuộc về nó.

Một vết sẹo rất giống với những cái mà các Garde khác có thể hiện phép bùa Loric.

Khi tôi nhìn lên Setrákus Ra, tôi phải cắn chặt môi để không phải hét lên. Phần dưới cùng của chân lão đã bị đốt cháy, một vết sẹo giống hệt của tôi được khắc vào mắt cá chân của lão.

"Bây giờ", lão nói, mỉm cười hạnh phúc, "giống như chúng, chúng ta đã được kết nối".soPatte?z??

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tôi đoán theo một cách nào đó chúng tôi đã bắt cóc Dale. Ông ta thì có vẻ chẳng bận tâm lắm. Ông già gầy nhảnh với cái cổ đỏ đang có thời gian tuyệt vời ở đuôi con thuyền phao hàng chục năm tuổi của ông ta, và chém gió điên cuồng với tôi và Marina. Con thuyền này của ông ta được gắn lại với nhau bởi băng dính và dây giày, và chúng tôi không thể di chuyển qua vùng đầm lầy đầy gió này quá nhanh vì sợ làm quá tải động cơ. Và, một cách khá thường xuyên, Chín phải dùng xô múc nước giữa lòng thuyền ra nếu không chúng tôi sẽ chìm. Không hẳn là chuyển đi có phong cách gì, nhưng Marina vẫn bị thuyết phục là Dale đã thấy một căn cứ Mogadorian. Vì thế, bây giờ ông ta là hướng dẫn viên của chúng tôi.

Tối qua, Dale một mực cho rằng là quá tối để lèo lái trong đầm lầy và hứa là sẽ dẫn chúng tôi tới cơ sở NASA bỏ hoang vào buổi sáng. Hóa ra là gã phục vụ rượu của quán Trapper cho thuê những căn lều tồi tàn quanh chỗ đó cho bất cứ ai đi qua. Hắn ta cho chúng tôi một chỗ với giá gần như cho không, miễn phí cả bữa ăn của chúng tôi luôn, có lẽ là cảm thấy không giúp chúng tôi chỉ mang thêm nhiều rắc rối mà thôi.

Không ai tin là Dale không bỏ chạy khi có cơ hội đầu tiên, vậy nên chúng tôi quyết định thay nhau trông chừng ông ta. Chín buộc phải lướt canh đầu tiên và ngồi cùng Dale ở ngoài căn lều bé tẹo của chúng tôi, nghe những câu chuyện về mọi thứ thú vị mà Dale thấy ở vùng đầm lầy.

Marina và tôi nằm cạnh nhau trên cái chiếu đầy bọt chết trải trên sàn, những đồ trang trí khác là một cái đĩa giữ nhiệt, một cái bồn rửa rỉ sét mà tôi

không nghĩ là được nối với cái ống nước nào cả và một cái đèn dầu.

So với việc chúng tôi đã dành vài ngày qua lội bùn trong đầm lầy và hầu như không nghỉ, đây là điều kiện thoải mái nhất mà tôi có trong những ngày qua. Khi chúng tôi nằm đó, tôi nhận thấy Marina đã ngừng tỏa hơi lạnh kể từ sau khi Tám bị giết. Tôi nghĩ có lẽ cô ấy đã ngủ, nhưng rồi cô ấy bắt đầu thì thầm với tôi trong bóng tối.

"Tớ cảm thấy cậu ấy ngoài đó, Sáu à".

"Ý cậu là sao?" Tôi thì thầm lại, không hiểu lắm. "Tám đã ..." Tôi do dự, không thể nói nốt điều đã rõ ràng.

"Tớ biết cậu ấy đã chết", cô ấy đáp, quay người lại đối mặt với tôi. "Nhưng tớ vẫn có thể cảm thấy - tớ không biết, nguyên khí của cậu ấy hay gì đó. Cậu ấy đang gọi tớ. Tớ không biết tại sao hay bằng cách nào, tớ chỉ biết nó đang xảy ra và nó rất quan trọng".

Tôi im lặng. Tôi nhớ lại câu chuyện của Tám về cuộc gặp với một ông lão bí ẩn khi còn lẩn trốn ở Ấn Độ. Tôi nghĩ tên ông ấy là Devdan. Ông ấy dạy cậu ấy về Đạo Hindu và kỹ năng chiến đấu và cuối cùng thì biến mất. Tám đã rất yêu thích những gì cậu ấy học được về Đạo Hindu - tôi nghĩ nó giúp cậu ấy đương đầu với cái chết của Người Giám Hộ cậu ấy. Trời đất, có lẽ có gì đó về mấy thứ tái sinh thật. Tám hoàn toàn là người sống về tinh thần nhất trong bọn tôi, và nếu có ai có thể gọi lại từ cõi chết, đó có thể chỉ là cậu ấy.

"Chúng ta sẽ tìm cậu ấy", tôi nói nhỏ, mặc dù tôi không hoàn toàn tự tin lắm về điều đó. Tôi nghĩ về những điều Chín noi trong lúc hoảng loạn đêm trước - rằng chúng tôi đã thua cuộc chiến và chẳng có ai nói với chúng tôi điều đó cả. "Tớ chỉ không biết chúng ta sẽ làm gì sau đó thôi".

"Mọi thứ sẽ tự hiện ra với chúng ta khi thời khắc đến", Marina đáp nhẹ

nhàng, nắm chặt tay tôi, Marina hay quan tâm mà tôi luôn biết thoáng trở lại, thay thế cho kẻ tìm kiếm sự báo thù mà tôi đã cùng sống sót với trong vài ngày qua. "Tớ biết là thế".

Vậy nên, vào sáng nay, chúng tôi quay trở lại đầm lầy. Hai bên cây cối um tùm khiến chúng tôi thường phải chậm lại để đi vòng qua các chỗ rễ cây lồi lên trải khắp chỗ này. Những tán cây phía trên đầu chúng tôi rậm rạp, chỉ cho chút ánh sáng le lói qua. Những thân cây mục rữa trôi ngang qua, vỏ của chúng không phải lúc nào cũng có thể phân biệt được với da những con cá sấu lớn vờn quanh đây. Ít nhất thì đám bọt đã ngừng cản tôi. Hoặc cũng có lẽ là tôi đã quen với việc đó.

Marina đứng trước mũi thuyền, ánh mắt nhìn thẳng, độ ẩm từ không khí làm ướt cả mặt và tóc cô ấy. Tôi nhìn vào lưng cô ấy, tự hỏi nếu cô ấy đã mất trí, hay cái giác quan thứ sáu về thi hài Tám này là một Biệt năng mới đang được hình thành. Những lúc thế này chúng tôi rất cần một Người Giám Hộ; Marina đã có một khoảng thời gian khó khăn để kiểm soát Biệt năng đóng băng của cô ấy. Chín và tôi vẫn chưa nói với cô ấy - cậu ta có lẽ sợ cô ấy sẽ ăn nói thô bạo với mình, và tôi thì vẫn trông chờ việc cô ấy tự học cách kiểm soát nó cùng với cơn giận của mình. Vậy nên chuyển trở lại đầm lầy này vừa là hệ quả của một Biệt năng mới vẫn còn chập cheng chưa quen, vừa là trực giác kiểu cũ, sự buồn bã hay có liên hệ với thế giới tâm linh. Có lẽ là kết hợp của cả bốn thứ trên.

Nó chẳng quan trọng, thật đấy. Vì chúng tôi đang làm thế.

Chỉ mới vài ngày trước Năm đã dẫn chúng tôi qua những vùng nước tương tự thế này. Chúng tôi đã vui vẻ hơn - tôi nhớ Marina và Tám ôm lấy nhau, có chút tình tứ, và Chín thì hú lên và hành xử ngu ngốc mỗi khi thấy một con cá sấu. Tôi lấy một tay vuốt tóc - nó dính bết vào nhau bởi độ ẩm và từ những ngày ở ngoài này - và tự nhắc nhở mình giờ không phải lúc hồi tưởng. Chúng tôi đang hướng vào hiểm nguy, nhưng ít nhất thì lần này chúng

tôi biết thế.

"Còn bao xa nữa?" Tôi hỏi Dale.

Ông ta nhún vai. Ông ta đã trở nên thoải mái hơn nhiều bên cạnh chúng tôi kể từ khi Marina đóng băng mặt ông ta tối qua. Có lẽ là bởi bất cứ thứ gì đó trong cái chai kia.

"Khoảng một tiếng nữa", ông ta nói.

"Ông tốt nhất là đừng có đùa với chúng tôi", tôi nói với ông ta. "Nếu việc này hóa ra là một thứ nhằm nhí thì chúng tôi sẽ bỏ mặc ông ngoài này đó".

Việc đó khiến ông ta ngồi thẳng lên hơn một chút. "Tôi thề nó là thật, thưa cô. Tôi đã thấy vài tên người ngoài hành tinh quái dị ngoài này. Tôi cực kỳ đây".

Tôi nhìn ông ta. Chín, giờ đã xong việc lúc nước khỏi lòng thuyền, giật lấy cái bình trong tay Dale.

"Ông có gì ở đây thế?" Chín hỏi, ngửi cái bình. "Ngửi như chất pha loãng sơn ý".

"À, không phải tất cả là chất pha loãng sơn đâu", Dale phản bác. "Thử chút đi".

Chín trợn mắt và trả lại ông ta cái bình, sau đó quay sang tôi.

"Nghiêm túc đấy chứ?" cậu ta hỏi, hạ giọng xuống, lo lắng là Marina sẽ nghe thấy hơn là Dale, người ngồi ngay cạnh chúng tôi. "Chúng ta đang trông cậy vào gã này à?"

"Không chỉ mình ông ta", tôi đáp, nhìn về phía Marina. "Cậu ấy cảm thấy gì đó".

"Từ khi nào mà cậu ấy ...?" Chín bỏ lửng, lần đầu tiên dừng lại cân nhắc câu chữ. "Nó vẫn có vẻ điên rồ đối với tớ, Sáu à. Thế thôi".

Trước khi tôi có thể trả lời, Marina vẫy tay với chúng tôi, làm chúng tôi chú ý.

"Tắt động cơ đi!", cô ấy thì thầm.

Dale lật bật tắt động cơ, vẫn không muốn làm Marina cáu. Thuyền chúng tôi cứ thế trôi về trước trong im lặng.

"Gì thế?" Tôi hỏi.

"Có ai đó phía trước".

Tôi cũng nghe thấy nó. Một động cơ - cái mà không lớn như của Dale - ngày càng to hơn khi nó tiến lại ngày càng gần. Với cái địa hình khúc khuỷu cần đi qua những cái cây, chúng tôi vẫn chưa thấy chiếc thuyền kia đâu cả.

"Vẫn còn có những gã dân bản địa ở ngoài này sao?" Chín hỏi, nhìn Dale.

"Đôi khi", Dale đáp. Ông ta nhìn chúng tôi một lượt, như thể mới chợt nhớ ra điều gì đó. "Nào, từ từ đã. Chúng ta đang gặp nguy hiểm à? Bởi vì tôi không muốn dính dáng gì đâu".

"Ông có dính dáng tới cái quái gì đâu", Chín nhắc nhở ông ta.

"Trật tự", Marina gắt. "Chúng tới đây".

Tôi có thể biến chúng tôi thành vô hình. Tôi nghĩ tới việc nắm lấy Marina và Chín, dùng Biệt năng của mình và làm như thể chỉ có mình Dale ngoài này. Nhưng tôi không làm thế. Marina và Chín không có vẻ gì là có tâm trạng cầm tay gì cả.

Nếu lũ Mogadorian ngoài này, chúng tôi muốn trận chiến này.

Tôi nhìn những bóng đen đi qua những bụi cây và tiến vào vùng nước phía trước chúng tôi. Trên một cái thuyền phao y như của chúng tôi ngoại trừ việc nó đẹp hơn và có lẽ là ít hơn vài tá chỗ rò. Ngay khi chúng tôi lộ mặt, con thuyền thứ hai cũng tắt động cơ. Nó trôi dạt độ mười mét ở phía trước chúng tôi, những làn sóng tiến tới làm thuyền chúng tôi dập dềnh lên xuống.

Con thuyền được lái bởi ba tên Mogadorian. Bởi vì cái nóng, chúng đã cởi cái áo khoác da đen ngu ngốc của chúng và chỉ còn mặc áo may ô, cánh tay chúng trắng sáng nhàn nhạt, súng và dao găm của chúng hiện lên rõ ràng ở thắt lưng. Tôi tự hỏi chúng đang làm gì ngoài này, lộ rõ mặt, và rồi nhận ra là có lẽ chúng đang đi tìm chúng tôi. Sau cùng thì, đầm lầy là vị trí cuối cùng của chúng tôi mà chúng biết. Mấy tên Mog trinh sát kém may mắn này có lẽ là đến lượt đi tìm.

Ai nấy đều không động đậy. Chúng tôi nhìn chăm chăm vào lũ Mog, và tôi tự hỏi nếu chúng còn có thể nhận ra chúng tôi trong cái tình trạng này không. Lũ Mog cũng nhìn lại, không có chút hành động nào ra vẻ sẽ khởi động lại động cơ và tránh đường cho chúng tôi.

"Bạn của các cô cậu à?" Dale hỏi một cách ngớ ngẩn.

Giọng ông ta phá vỡ tình thế. Cùng một lượt, hai tên Mog với tay tới chỗ súng của chúng, và tên thứ ba quay người khởi động động cơ. Tôi đẩy về phía trước với khả năng Telekinesis, đánh vào phía mũi thuyền chúng với lực mạnh nhất có thể, khiến cho mũi thuyền bay lên khỏi mặt nước. Tên Mog khởi động động cơ ngã nhào khỏi thuyền, và hai tên còn lại cũng ngã dúm dui về phía sau.

Chỉ một tích tắc sau đòn tấn công bằng Telekinesis của tôi, Marina ngã người tới trước và đặt tay xuống nước. Một lớp băng trải rộng ra từ tay cô ấy

hướng về phía đám thuyền đám Mog, mặt nước rạn nứt và kêu răng rắc khi bị đóng băng quá nhanh. Thuyền chúng nghiêng về một phía, mắc kẹt nửa nhô trên mặt nước trong khi băng đóng lại quanh nó.

Chín nhảy khỏi thuyền của chúng tôi, chạy một cách nhẹ nhàng trên mặt băng của Marina và nhảy vào thuyền lũ Mog. Cậu ta nắm lấy cổ tên Mog gần nhất, đà của cậu ta bề mặt dốc của con thuyền khiến cả hai loạng choạng nhào về phía đuôi thuyền. Tên Mog thứ hai rút súng ra và nhắm vào Chín, nhưng trước khi hấn kịp bắn, Chín trụ vững và quăng tên Mog đầu tiên về phía hấn.

Tên trinh sát ngã khỏi thuyền cố gắng trèo khỏi mặt nước lên bề mặt băng của Marina. Đó là một sai lầm của hấn. Một cọc băng lởm chởm mọc lên từ rìa mép băng và đâm xuyên qua tên Mog. Trước khi tên Mog đó kịp biến thành tro, tôi dùng Telekinesis bẻ gãy cọc băng và ném nó về phía một tên Mog trên thuyền. Tên Mog cuối cùng, dao găm lăm lăm trên tay lao vào Chín, nhưng cậu ta nắm lấy cổ tay tên Mog, xoắn ngược lại và đâm hấn xuyên mắt băng chính con dao của hấn.

Chỉ như thế, mọi thứ đã kết thúc. Cả trận chiến chỉ chưa tới một phút. Ngay cả khi khá yếu như chúng tôi bây giờ, chúng tôi vẫn có thể giết chết vài tên Mog một cách thô bạo.

"Thế mới sảng khoái làm sao!" Chín hét lên, cười toe với tôi từ con thuyền bên kia.

Tôi nghe tiếng đập nước từ phía sau và quay lại nhìn vừa kịp lúc để thấy Dale đang bơi một cách điên cuồng trong đám nước đầm lầy. Ông ta hấn đã nhảy khỏi thuyền, và giờ đang bơi chó tránh xa khỏi chúng tôi theo mức nhanh nhất mà cánh tay gầy nhằng và say khướt cho phép.

"Đi đâu đấy tên ngốc kia?" Tôi hét với theo ông ta.

Dale đã tới chỗ một đồng rẫy đầy bùn nhô lên khỏi mặt nước và trèo lên đó, thở hồng hộc. Ông ta nhìn tôi và những người khác chăm chăm với đôi mắt mở to sợ hãi..

"Mấy người là đồ quái dị!" ông ta hét lên.

"Thế không hay đâu", Chín nói và cười trong lúc cẩn thận bước lại về phía thuyền của Dale bởi lớp băng mà Marina tạo ra đã bắt đầu tan chảy trong cái nóng của Florida.

"Còn thuyền của ông thì sao?" Tôi hét với ra chỗ Dale. "Ông định tự bơi ngược về quán Trapper đó à?"

Ông ta nheo mắt nhìn tôi. "Tôi sẽ tìm cách nào đó mà không liên quan gì tới sức mạnh đột biến, cảm ơn rất nhiều".

Tôi thở dài và giơ tay lên, định kéo cái gã Dale ngu ngốc này lại thuyền bằng Telekinesis nhưng Marina chạm vào vai tôi khiến tôi dừng lại.

"Để ông ta đi đi", cô ấy nói.

"Nhưng chúng ta cần ông ta để tìm căn cứ kia", tôi đáp.

"Chúng ta đã ở đủ gần rồi", Marina nói và lắc đầu. "Vả lại -"

"Ồ, chết tiệt thật", Chín cắt ngang, che mắt lại và nhìn lên bầu trời.

"Tớ nghĩ chúng ta có thể cứ đi theo nó", Marina nói nốt.

Bầu trời bất chợt tối đen lại. Tôi nhìn lên khi một cái bóng bay qua bên trên, che mất nguồn sáng giới hạn đang xuyên qua những tán cây. Qua những kẽ lá, tất cả những gì tôi có thể thấy là cái vỏ bọc thép của một tàu Mogadorian khi nó đang hạ cánh. Nó không giống với mấy cái tàu bay hình như cái xúc xích dơ bẩn mà tôi có thể đánh vắng khỏi bầu trời với vài cú

giáng sét chuẩn. Con tàu này to khủng khiếp, cỡ tàu mẹ, những trụ súng trông kinh khiếp thò ra từ dưới bụng nó. Những con chim ở đây kêu lên và bay vù đi, tránh xa khỏi thứ khổng lồ đáng sợ đó.

Một cách bản năng, tôi với tay ra nắm lấy Chín và Marina, biến ba chúng tôi trở nên vô hình. Một con thuyền của đám Mogadorian là một chuyện. Tôi không nghĩ chúng tôi sẵn sàng cho thứ gì đó to cỡ này. Con tàu chiến bên trên chúng tôi thì dường như chẳng quan tâm. Nó không nhìn thấy chúng tôi. Với một con tàu cỡ đó, chúng tôi chỉ như một con muỗi với nó. Khi nó lướt qua vùng đầm lầy và dần dần cho ánh sáng trở lại, tôi thấy mình như khụy xuống, trở nên bé đi.

Như tôi chỉ là một đứa trẻ vậy.

Và rồi tôi nhớ lại ngày cuối trên Lorien. Chín đưa chúng tôi và Người Giám Hộ của mình chạy tới chỗ con tàu sẽ đưa chúng tôi tới Trái đất. Những tiếng la hét đầy xung quanh chúng tôi, sức nóng từ những đám lửa từ thành phố, tiếng súng bay vèo vèo trong không khí. Tôi nhớ lại khi nhìn lên bầu trời đêm và thấy những con tàu cũng cỡ như cái vừa bay qua chúng tôi, che phủ đi những ngôi sao, những họng súng của chúng bắn liên hồi, cửa hàng hóa mở ra để những đoàn lũ đói máu Piken tràn ra. Bên trên chúng tôi, tôi nhận ra, là một tàu chiến Mogadorian. Nó là thứ mà chúng sẽ dùng để chiếm Trái đất một lần và mãi mãi.

"Chúng ở đây", tôi nói, hơi thở gần như bị hút hết khỏi người tôi. "Nó đang bắt đầu rồi".

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Dần dần, quang cảnh vùng ngoại ô ngoài Washington, D.C bắt đầu thay đổi. Những căn nhà trở nên to hơn và cách xa nhau hơn, cho đến khi chúng không còn được nhìn thấy được từ ngoài mặt đường nữa. Bên ngoài những khung cửa kính xe chúng tôi là những đồng cỏ được duy trì không thể chèn vào đâu được hoặc là những thối ấp thu nhỏ nơi những hàng cây được trồng cách nhau với khoảng cách vô cùng đều đặn, được thiết kế để giữ cho những căn hộ có thể nằm ẩn mình đằng sau những ánh nhìn tò mò. Những con lộ tách mình ra khỏi đường chính đều có những cái tên danh tiếng chẳng hạn như Oaken Crest Way hay Goldtree Boulevard, tất cả chúng đều được bảo vệ nghiêm ngặt bởi những bảng hiệu SỞ HỮU TƯ NHÂN.

Ngồi ở băng ghế sau, Sam xuýt xoa. "Tớ chẳng thể nào tin được là bọn chúng sống ở đây. Như những kẻ giàu có".

"Chẳng đùa đâu", tôi đáp, đôi tay tôi ướt đẫm mồ hôi đặt trên vô lăng. Tôi cũng đang nghĩ giống như Sam nhưng không thực sự cảm thấy thích thú khi nói về nói như thế, sợ rằng tôi sẽ để lộ sự ganh tị trong chính giọng nói của tôi. Tôi đã dành gần như cả đời mình để trốn chạy, tôi từng mơ về được sống ở một nơi như thế này - thật an bình, ổn định. Và lũ Mogs đã ở đây, tái thiết một cuộc sống bình thường cho tầng lớp Trueborn thượng lưu của chúng, đang sống một cuộc sống vương giả trên hành tinh mà bọn chúng chỉ muốn khai phá và huỷ diệt.

"Bãi cỏ luôn có chỗ xanh hơn", chú Malcolm nói.

"Bọn chúng không thực sự thích thể cho lắm, nếu nó có thể đem lại chút an ủi nào", Adam khẽ nói, những từ đầu tiên mà anh ta thốt ra kể từ khi bắt đầu đi vào vại dậm cuối để đến Ashwood Estates, nhà cũ của anh ta. "Bọn chúng được dạy là không được hưởng thụ bất cứ thứ gì trừ khi chúng sở hữu nó".

"Điều đó chính xác có nghĩa là gì?" Sam hỏi. "Giống như thế, nếu một Mogadorian đi đến công viên ...?"

"Ta không cảm thấy thỏa mãn từ thứ mà ta không thể giữ", Adam trích dẫn, cố nén một nụ cười khinh bỉ khi kết thúc câu nói. "Đây trích ra từ Quyển sách Vĩ đại của Setrákus Ra. Một Mogadorian sẽ chẳng quan tâm gì đến công viên của cậu, Sam à, ngoại trừ khi những cái cây đó là của hắn để hắn có thể chặt hạ".

"Nghe có vẻ là một quyển sách tuyệt vời", tôi nói cụt lủn.

Tôi liếc qua Adam, ngồi cạnh tôi trong ghế hành khách. Anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ, một ánh nhìn xa xăm hiện rõ trên khuôn mặt. Tôi vẫn tự hỏi nếu như điều này xa lạ với anh ta - nó căn bản là một sự trở về nhà, mặc dù anh ta không phải đến từ Trái đất. Adam quay đầu lại, nhận thấy rằng tôi đang nhìn anh ta và có vẻ gần như xấu hổ. Biểu hiện của anh ấy nhanh chóng thay đổi thành kiêu mà tôi đã quen thuộc - bình tĩnh một cách lạnh lùng đúng kiểu Mogadorian.

"Rẽ vào đây", anh ta chỉ dẫn. "Chỉ còn một dậm nữa thôi".

Tôi tắt chiếc xe tải vào lề đường và tắt động cơ. Không còn tiếng ồn từ chiếc xe tải, tiếng riu riu liên tục từ sau tôi dường như to hơn.

"Ừây, bọn này, bình tĩnh lại nào", Sam nói với cái hộp đầy Chimærae đang náo động nằm trên băng ghế giữa cậu ấy và chú Malcolm.

Tôi quay lại nhìn xuống đám Chimærae, tất cả chúng đều trong hình dạng chim. Regal, cái con mà hình dạng nghỉ ngơi của nó là một con diều hâu uy nghi, cạnh đó là bộ ba con chim phổ biến hơn - một con bồ câu, một con cu gáy và một con chim cổ đỏ. Sau đấy là một con chim cắt xám óng mượt ắt hẳn phải là Dust và một con cú béo ú chắc hẳn là Stanley.

Đây là bước đầu trong kế hoạch của chúng tôi.

"Mọi thứ hoạt động ổn chứ?" Tôi hỏi Sam, người đang ngược lên từ cái máy tính xách tay trên đùi của cậu ấy và cười toe với tôi.

"Nhìn xem này", Sam nói đầy tự hào, xoay máy tính lại đối mặt với tôi. Sử dụng bọn Chimærae theo cách này là ý tưởng của cậu ấy.

Trên màn hình laptop là nửa tá nguồn cấp dữ liệu hình ảnh nhòe nhoẹt, mỗi cái trong số chúng cho phép nhìn thấy gương mặt tôi ở những góc độ khác nhau một chút. Chỗ máy quay đang hoạt động tốt.

Trên đoạn đường từ Baltimore đến Washington chúng tôi đã dừng lại một cửa hàng nhỏ tối tăm được gọi là SpyGuys chuyên về máy ảnh và thiết bị an ninh gia đình. Tên nhân viên bán hàng còn chả thèm hỏi chú Malcolm lí do tại sao chú ấy cần mua hơn một tá những máy quay không dây nhỏ nhất; anh ta coi bộ còn vui mừng bởi vụ mua bán này và thậm chí còn chỉ cho chúng tôi cách cài đặt các phần mềm cần thiết vào một trong những cái máy tính xách tay của chúng tôi. Sau đấy, chúng tôi lấy thêm mấy cái vòng cổ ở cửa hàng thú cưng. Trong khi những người khác cẩn thận gắn các máy quay vào bọn nó thì tôi lái xe chạy về phía nam Washington.

Bọn Mogadorian đã bỏ ra rất nhiều công sức để theo dõi chúng tôi, sẵn lòng chúng tôi. Giờ thì là lúc chúng tôi xoay chuyển tình thế.

"Hãy tản ra khắp Ashwood Estates", tôi nói với bọn Chimærae, nhấn

mạnh hiệu lệnh của tôi với một hình ảnh vệ tinh của Ashwood mà tôi đã nghiên cứu từ hôm qua được gửi đến bầy thú bằng khả năng thần giao cách cảm. "Cố gắng bao phủ mọi góc ngách. Nhất là tập trung đặc biệt vào nơi lũ Mogadorian đang có mặt".

Bọn Chimærae đáp lại bằng những tiếng kêu và vỗ cánh đầy sốt sắng.

Tôi gạt đầu với Sam và cậu ấy mở cánh cửa bên hông xe tải. Những gì tiếp theo sau đây là một hoạt động đầy hoang dã, nửa tá chim do thám từ biển hình cất cánh cùng một lúc, tỏa ra khắp nơi vừa vỗ cánh vừa kêu lên khi chúng bay ra khỏi xe tải. Dù tình thế của chúng tôi khá là nghiêm trọng, vẫn có thứ gì đó thật tuyệt vời về cảnh tượng đấy; Sam thì cười toe toét và thậm chí Adam cũng tự cho phép mình nở một nụ cười nho nhỏ.

"Mọi thứ sẽ theo kế hoạch thôi", chú Malcolm nói, khẽ vỗ vào lưng của Sam. Nụ cười của Sam như mở rộng ra thêm chút nữa.

Hình ảnh trên màn hình máy tính rung lắc dữ dội, tất cả bọn Chimærae sà xuống và lướt đi theo những hướng khác nhau. Con đầu tiên đậu vào hàng cây nào đó nằm ngay phía trên cổng sắt của Ashwood Estates. Một cánh cổng được xây dựng vào trong bức tường gạch ở đây; bức tường kéo dài vài mét và rồi, có lẽ là bởi nó không còn được nhìn thấy từ con lộ, biến thành một hàng rào dây thép gai trông đáng sợ hơn.

"Lính canh", tôi nói, chỉ về phía ba tên Mogadorian, hai trong số chúng ngồi trong vọng gác, tên còn lại đi đi lại lại ngay trước cổng.

"Mỗi thế thôi à?", Sam hỏi, "Chỉ có ba tên? Thế chẳng là gì cả?"

"Chúng không hề nghĩ sẽ bị tấn công trực diện. Hoặc là bất kì cuộc tấn công nào, thật sự thế", Adam từ tốn giải thích. "Mục đích chính của chúng chủ yếu là dọa chạy mất bất cứ tên tài xế nào rẽ nhầm vào đây".

Trong khi những con Chimærae còn lại thì đậu trên các mái nhà và nhánh cây, nguồn cấp dữ liệu video dần trở nên tập trung, tôi bắt đầu có cái nhìn rõ ràng hơn về bố cục của Ashwood Estates. Phía sau cổng trước là lối vào ngắn nhưng quanh co với rất ít vật cản. Con đường đó dẫn đến một nơi về cơ bản là đường cụt nhưng rất rộng, khoảng hai mươi căn hộ được bố trí xung quanh một khu vực giải trí ở trung tâm. Có vẻ như, bọn Mogadorian có những bàn tiệc ngoài trời, vòng bóng rổ và một cái hồ bơi. Xét cho cùng, đó là một vùng đất ngoại ô lý tưởng, ngoại trừ việc chả có ai lảng vảng xung quanh đấy.

"Trông có vẻ yên tĩnh", tôi nói, lướt qua các hình ảnh video, "Nó luôn như thế này chứ?"

"Không hề", Adam nhận định. "Có một cái gì đó không đúng".

Một con trong đám Chimærae bay đi và chọn vị trí mới, cho chúng tôi thấy được hình ảnh về một trong những căn nhà mà chúng tôi chưa hề thấy trước đây. Một chiếc xe tải thu gom rác đậu ở lề đường, đã tắt hẳn động cơ.

"Có ai đó kia", Sam nói, phóng đại hình ảnh.

Một tên Mogadorian đứng đơn độc bên chiếc xe tải tay cầm một chiếc máy tính bảng. Hắn trông chán nản trong khi ấn gì đó trên màn hình.

Adam nheo mắt nhìn hình xăm trên đầu tên Mogadorian. "Một kỹ thuật viên", anh ta nói.

"Anh có thể biết thế sao?" Tôi hỏi

"Nó ở trong hình xăm. Với những tên Trueborn, chúng là biểu tượng cho danh dự và những gì chúng đã đạt được. Lũ Vatborn thì là tên chức vụ", Adam giải thích. "Khiến việc sao bảo chúng trở nên dễ dàng hơn".

"Còn nữa kia", Sam chỉ.

Chúng tôi nhìn theo bốn tên lính Mogadorian mang theo một bộ phận máy tính cỡ cái tủ lạnh ra khỏi nhà. Chúng đưa nó ra lề đường và đặt nó xuống trước mặt tên kĩ thuật viên, sau đó đứng đợi trong khi tên kia lượn vòng quanh xem xét nó.

"Trông như là một máy chủ", chú Malcolm phát biểu. Chú ấy quay sang Adam. "Có phải chúng đang thay thế những thiết bị mà cháu đã phá hủy?"

"Có thể", Adam đáp, nhưng anh ta nghe không có vẻ chắc chắn lắm. Anh ta chỉ về một tòa nhà hai tầng với cái hiên nhà cách chỗ đám Mog đang làm việc vài căn. "Đó là nhà cũ của cháu. Cháu chắc chắn là có một lối vào đường hầm ở đó, nhưng những ngôi nhà khác cũng có thể có lối vào khác".

Trong khi Adam nói, tên kĩ thuật viên hoàn thành việc kiểm tra cái máy chủ. Hắn lắc đầu, và những tên Mog kia lại nâng nó lên. Chúng vứt nó vào chiếc xe tải chở rác, sau đó quay lại vào nhà.

"Tớ đoán là chúng không thích thú gì việc tái chế nhỉ?" Sam nói.

Trước khi nhóm Mog đầu tiên có thể vào được nhà, một nhóm thứ hai lộ diện. Chúng mang theo thứ như là ghế cắt tóc từ một bộ phim viễn tưởng tệ hại nào đó, thứ đó vừa có vẻ hiện đại vừa có vẻ đáng sợ, những sợi dây và tụ điện treo lủng lẳng quanh nó. Tên kĩ thuật viên hồi hã tiến tới gặp nhóm này, giúp chúng đặt nó nhẹ nhàng lên bãi cỏ ở sân trước.

"Chú nhận ra cái đó", chú Malcolm nói, giọng chú có vẻ tức giận.

"Cỗ máy của Tiến sĩ Anu", Adam nói và quay sang tôi. "Đó là thứ mà chúng dùng trên người chú Malcolm. Và trên người tôi".

"Giờ chúng định làm gì với nó?" Tôi hỏi, theo dõi tên kĩ thuật viên đang bắt đầu giám định.

"Đây có vẻ như là một nhóm dọn dẹp", Adam giải thích. "Tôi gây ra chút thiệt hại cho đường hầm vào lần cuối tôi ở đây. Giờ, chúng đang giữ lại những thiết bị có thể dùng lại và bỏ đi số còn lại".

"Vậy còn những tên Trueborn lẽ ra phải ở đây đâu?"

Adam nhăn nhó. "Chúng có lẽ đã được di tản cho tới khi chỗ này được cải tạo lại".

Tôi mở to mắt về phía Adam. "Vậy là chúng ta đi tới đây mà chẳng được gì sao? Đám Trueborn đã đi mất và đồng máy móc thì hỏng bét".

"Không", anh ta nói, và tôi có thể thấy anh ta đang suy nghĩ. "Nếu chúng ta có thể hạ gục nhóm dọn dẹp này trước khi chúng phát đi được tín hiệu cầu cứu, chúng ta có thể có toàn quyền truy cập vào những gì còn lại ở Ashwood. Từ đó, chúng ta có thể xâm nhập mạng lưới của chúng -"

"Và cái đó thì cho chúng ta được cái gì?"

"Nó như thế nếu một người trong chúng tôi có thể mở một trong các Hộp của các cậu, John à. Chúng ta sẽ biết những bí mật của chúng. Chúng đang lên kế hoạch gì".

"Chúng ta sẽ đi trước chúng một bước", tôi nói.

"Đúng thế", Adam gật đầu, nhìn tên kỹ thuật viên khi hắn đánh giá cỗ máy của Tiến sĩ Anu. "Nhưng chúng ta nên vào đó. Thứ mà nhóm dọn dẹp kia muốn phá hủy vẫn có thể có ích cho chúng ta".

"Được rồi", tôi nói, nhìn nhóm Mog dọn dẹp hướng lại về phía căn nhà. "Vậy, có một lối vào bí mật hay gì đó chứ?"

"Tới nước này rồi, một cuộc tấn công trực diện là kế hoạch tốt nhất của

chúng ta". Anh ta nhìn tôi nói. "Cậu thấy thế ổn chứ?"

"Quá được", tôi đáp. Ban đầu, chúng tôi lên kế hoạch dùng mạng lưới máy quay giám sát trên người đám Chimærae để theo dõi bọn Mog một thời gian, tìm hiểu xem cách tấn công nào hiệu quả nhất. Nhưng giờ khi chúng tôi đã ở đây, tôi thấy mình ngứa ngáy chân tay muốn chiến đấu. Tôi cần chút trả thù cho tất cả những gì chúng đã làm - cướp đi Ella, phá hủy căn nhà của Chín, giết mất một người bạn của tôi. Nếu Adam nói chúng tôi cần lao vào đó, tôi sẵn sàng làm thế.

Chú Malcolm lấy một cái hộp dưới ghế ra. Từ bên trong đó, chú lấy ra hai cái tai nghe, một cho tôi và một cho Adam. Chúng được kết nối với hai cái máy bộ đàm mà Sam và chú Malcolm sẽ dùng. Tôi đeo cái của tôi lên tai và Adam cũng làm thế.

"Chúng ta có cần lo lắng chút nào về chính quyền địa phương không?" Chú Malcolm hỏi. "Một trận đấu súng giữa ban ngày ban mặt có thể thu hút vài sự chú ý đấy".

Adam lắc đầu. "Họ bị mua chuộc cả rồi", anh ta đáp rồi quay sang nhìn tôi. "Chúng ta dù sao thì cũng phải làm thật nhanh gọn. Giết chúng trước khi chúng kịp gọi viện binh. Nếu tôi có thể lén qua chúng vào nhà cũ của tôi, tôi có thể cắt đứt mạng lưới liên lạc của chúng".

"Tôi có thể làm nhanh gọn", tôi đáp.

Tôi buộc con dao Loric của tôi vào bắp chân tôi, giấu nó dưới ống quần. Tiếp theo, tôi đeo cái vòng tay màu đỏ vào. Viên hổ phách ở giữa nó có thể mở rộng ra thành một tấm lá chắn lấp lánh dưới ánh mặt trời. Ngay lập tức, cái vòng tay làm tôi nhói lên với cảm giác như bị kim châm, cảnh báo tôi về việc có mặt lũ Mog trong khu vực. Dĩ nhiên là thế rồi - có một tên đang ngồi ngay cạnh tôi còn gì nữa. Sự hiện diện của Adam có thể sẽ làm loạn cảm

nhận của tôi về nguy hiểm quanh đây thôi.

"Sẵn sàng chưa?" Tôi hỏi anh ta.

Bên cạnh tôi, Adam đeo lên một cái dây đeo súng, hai bao súng dưới nách mỗi bên chứa một khẩu súng lục giảm thanh. Anh ta gật đầu.

"Này, từ từ đã", Sam nói. "Nhìn tên này đã".

Adam và tôi quay lại nhìn màn hình máy tính và thấy một tên Mogadorian khác lộ mặt ra khỏi căn nhà mà đội dọn dẹp đang ra vào. Hắn cao và có bờ vai rộng, to hơn những tên khác và có vẻ cao quý hơn. Không như những tên khác, hắn có một thanh kiếm to tổ chẳng đeo sau lưng. Khi chúng tôi theo dõi hắn, hắn ra lệnh nào đó cho tên kỹ thuật viên, sau đó lại biến mất vào trong căn nhà. Khi tôi liếc sang phía Adam, mặt anh ta bằng cách nào đó trông còn nhợt nhạt hơn bình thường.

"Sao thế?"

"Không có gì", anh ta đáp, một cách quá vội vàng. "Chỉ cẩn thận với tên đó thôi. Hắn là một tên Tướng quân Trueborn, một trong những thuộc hạ mà Setrákus Ra tin tưởng nhất. Hắn ..." Adam do dự, nhìn khung hình mà trước đó tên Tướng quân vừa ở đó. "Hắn đã từng giết Garde trước đây".

Tôi cảm thấy một luồng sức nóng tụ về phía tay tôi. Nếu tôi còn chưa sẵn sàng cho việc chiến đấu trước đây, hẳn giờ thì tôi cũng phải vô cùng sẵn sàng.

"Hắn chết chắc rồi", tôi nói, và Adam chỉ gật đầu, mở cửa và đi ra khỏi xe. Tôi nhìn chú Malcolm và Sam. "Chúng cháu sẽ đi bộ tới, hạ gục đám lính bảo vệ và rồi chú tiến lên bảo đảm an toàn phía sau cho bọn cháu".

"Tớ biết, tớ biết", Sam nói. "Tớ sẽ theo dõi màn hình và hét vào tai cậu

khi thấy rắc rối nào đó".

Chú Malcolm đã đang lắp ráp lại khẩu súng bắn tia của chú ấy từ hộp đựng. Tôi đã thấy chú ấy dùng nó ở Arkansas - chú đã cứu mạng tôi. Chẳng có ai mà tôi muốn đảm bảo an toàn phía sau cho tôi hơn nhà Goodes.

"Cẩn thận đó", chú Malcolm nói, hơi cao giọng để Adam cũng có thể nghe thấy. "Cả hai cháu".

Sam và tôi đập tay. "Cho chúng chết đi", cậu ấy nói.

Và rồi tôi ra khỏi xe, đi nhanh về phía pháo đài của lũ Mogadorian. Adam đi bên cạnh tôi.

"John", anh ta nói trong khi chúng tôi bước trên mặt sỏi bên đường nhánh. "Có một thứ khác mà cậu nên biết".

Dĩ nhiên rồi. Ngay khi tôi vừa bắt đầu nới lỏng cảnh giác bên cạnh gã này, ngay khi chúng tôi sẽ lâm trận cùng nhau, anh ta sẽ làm tôi phải bất ngờ với cái gì đó.

"Sao nào?"

"Tên Tướng quân là cha tôi".

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tôi gần như đứng khựng lại, nhưng Adam thì không chậm lại chút nào, vậy nên tôi lại tiến tới.

"Anh đùa tôi đấy à"

"Không". Adam nhú mào, tập trung vào con đường phía trước. "Bọn tôi không thực sự hợp nhau lắm".

"Anh định sẽ ..." Tôi còn không biết nói nó như thế nào. "Liệu anh có thể ...?"

"Chiến đấu? Lấy mạng?" Adam đáp. "Có chứ. Không khoan nhượng gì với lão, vì lão sẽ chẳng khoan nhượng gì với chúng ta đâu".

"Đó là cha anh đấy, anh bạn? Ý tôi là, ngay cả với một người Mogadorian, thế cũng khá là lạnh lùng đấy".

"Tới lúc này rồi, đánh bại lão ta trong chiến đấu có lẽ là cách duy nhất lão sẽ có thể cảm thấy tự hào về tôi", Adam đáp, xong thêm vào một cách yếu ớt, "mà làm như tôi quan tâm ý".

Tôi lắc đầu ngán ngẫm. "Các anh thật là điên khùng".

Chúng tôi lại im lặng khi lối vào Ashwood Estates hiện ra trước mặt. Tên Mogadorian trước cổng nhìn thấy chúng tôi và lấy tay che mắt khỏi ánh sáng mặt trời, cố gắng để nhìn rõ ràng hơn. Chúng tôi vẫn giữ đều tốc độ và chẳng

cổ làm gì để ẩn thân. Chúng tôi còn cách cái cổng độ năm mươi mét và đang thu hẹp khoảng cách khá nhanh, nhưng với tên Mog thì chúng tôi có lẽ chỉ giống như một cặp đang chạy bộ. Hẳn vẫn chưa thấy những khẩu súng đeo trên người Adam.

"Đợi đến khi chúng ta tới gần hơn chút nữa", tôi nói qua hàm răng nghiến chặt, và Adam gật đầu.

Ở khoảng độ ba mươi mét nữa, tên Mog quay đầu, nói gì đó với hai thằng bạn của hắn ở trong vọng gác. Có lẽ là cảnh báo chúng là có thể sắp có biến. Tôi thấy chúng đứng dậy, in bóng lên cửa sổ và nhìn ra hướng chúng tôi. Tên Mog trước cổng lùi lại một chút, tay dần đưa tới chỗ khẩu súng chắc hắn nắm ẩn trong áo khoác. Nhưng hắn do dự, có lẽ vẫn nghĩ là mình đang hoang tưởng.

Chúng thực sự chả bao giờ nghĩ là chúng tôi sẽ tới chỗ chúng. Chúng chẳng hề có sự chuẩn bị gì cả.

Chỉ còn hai mươi mét nữa, tôi khởi động Lumen, lửa bùng lên khắp bàn tay tôi. Bên cạnh tôi, vẫn bước những bước dài, Adam rút cả hai khẩu súng ra và ngắm mục tiêu.

Tên Mog gần nhất cố gắng rút súng ra, nhưng hắn quá chậm. Adam bắn hai phát, một viên từ mỗi khẩu súng, cả hai đều bị triệt âm bởi nòng giảm thanh. Bị trúng hai phát vào ngực, tên Mog loạn choạng một nhịp rồi nổ tung thành một đám mây tro.

Tôi phóng một quả cầu lửa vào vọng gác. Hai tên Mogadorian bên trong nháo nhào hành động ở bên trong, nhưng cũng như thằng bạn của chúng, chúng quá chậm chạp. Quả cầu lửa bắn xuyên qua cửa sổ, làm kính vỡ bay tứ tung và khiến một tên Mog bùng cháy. Tên còn lại thì chỉ vừa kịp lao mình qua cửa, nhưng vẫn bị lửa bám vào lưng. Hắn đứng dậy ngay trước lối vào bị

khóa chặt của khu Ashwood, thế nên tôi dùng Telekinesis xe toạc cánh cửa thép khỏi bản lề nghiền nát tên Mog.

"Có nghĩ là những tên khác đã nghe thấy chúng ta không?" Tôi hỏi Adam trong lúc chúng tôi đi vòng qua cánh cửa méo mó vào tron Ashwood Estates.

"Chúng ta tiến vào khá thiếu tinh tế", Adam nhận xét.

Giọng Sam vang lên trong tai tôi.

"Bốn tên đang chạy tới trên đường chính", cậu ấy cảnh báo. "Súng đã rút sẵn".

Đường chính hướng lên với chút uốn cong bên trên mà sau khi qua đó sẽ là khu nhà ở. Chẳng hề có nhiều chỗ nấp quanh đây.

"Đứng phía sau tôi", tôi nói với Adam.

Vừa lúc đó, đám Mog xuất hiện ở chỗ đường cong. Chúng chả hỏi han gì mà đã xả một loạt phát bắn từ những khẩu súng năng lượng của chúng. Adam nhảy ra phía sau tôi vừa kịp lúc cái khiên của tôi bật ra - nó như một cái dù bật ra từ tay tôi, thứ vật chất màu đỏ lượn sóng tỏa ra chặn những phát bắn. Adam dùng một tay nắm vào phía sau áo tôi.

"Tiến tới trước", anh ta nói.

Tôi làm theo, cái khiên chắn thêm nhiều phát bắn khi tôi tiến tới phía bọn Mog. Cái vòng tay giờ tạo một cơn đau tê tái, liên tục trên cổ tay tôi. Cần thận đi sau tôi để không bị trúng đạn, Adam ló ra ngoài quanh tấm khiên, bắn hạ một lúc hai tên Mog. Nhận ra là chúng chẳng thể làm được gì, hai tên còn lại cố bỏ chạy. Tôi hạ khiên xuống và phóng một quả cầu lửa khiến nó nổ tung ở giữa chúng, đánh ngã cả hai tên ra mặt đất. Adam kết liễu chúng với vài viên đạn được bắn vô cùng chuẩn xác. Đã hết nguy hiểm, cái khiên của

tôi lại thu gọn lại vào bên trong cái vòng tay.

"Không tệ", tôi nói với anh ta.

"Chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi", anh ta đáp.

Chúng tôi chạy theo con đường qua chỗ uốn cong, và những căn nhà giàu sang của Ashwood Estates cuối cùng cũng hiện ra. Chẳng có ai ở ngoài và các cửa sổ thì đều tối thui; cả nơi này có cảm giác như là một thị trấn bị bỏ hoang. Phía bên phải chúng tôi, tôi thấy nhà cũ của Adam, và ở phía sau cách vài nhà là cái xe tải rác và cái ghế công nghệ cao mà tên kĩ thuật viên đang kiểm tra kia. Đội dọn dẹp, tên kĩ thuật viên và tên Tướng quân thì chẳng thấy đâu cả.

"Chúng đang tiến tới từ sân sau!", Sam hét lên.

Cả Adam và tôi quay ngoắt lại vừa kịp lúc thấy một đội quân nhỏ các chiến binh Mog lên tới phía chúng tôi từ giữa hai ngôi nhà. Nó có thể đã là một cuộc phục kích khá tốt nếu như chúng tôi không có đội trinh sát đậu trên những cái cây kia. Khi chúng giơ súng lên, Adam đã sẵn sàng. Anh ta đập mạnh xuống đất và một làn sóng chấn động hướng về phía chúng, vĩa hè và những mảng cỏ bị xới tung lên. Những tên Mog gần nhất bị đánh bật hoàn toàn khỏi mặt đất, những tên khác thì loạng choạng và một tên còn lỡ tay bắn thẳng vào lưng tên trước mặt.

"Tôi sẽ xử lý nốt chúng!", tôi nói với Adam. "Anh đi đảm bảo chắc chắn là chúng không gọi được tiếp viện".

Adam gật đầu và chạy băng qua bãi cỏ tới nhà cũ của mình. Trong lúc đó, bên cạnh đám Mogadorian vẫn còn đang choáng váng, tôi nhận thấy một ống kim loại bị tách rời khỏi mối nối với một ngôi nhà. Tập trung nghe ngóng, tôi có thể nghe thấy một tiếng rít nhẹ phát ra từ cái ống. Tôi gần như bật

cười vì sự may mắn của mình.

Đó là một ống dẫn khí đốt.

Tôi phóng một quả cầu lửa về phía lũ Mog trước khi chúng kịp hoàn hồn. Nó sượt qua tên Mog cầm đầu, kẻ mà tôi nghĩ hẳn đã nhếch mép cười đùa với tôi, nghĩ rằng tôi đã ném trượt trong độ hai giây trước khi đường ống kia phát nổ, thiêu cháy phần lớn bọn chúng. Các cửa sổ từ hai ngôi nhà kề cận bị thổi ngược vào trong bởi lực ép, một vết đen lớn hình thành ở phía bên ngoài, bãi cỏ thì bốc cháy. Tôi phải tự ngăn mình khỏi việc chiêm ngưỡng sự hủy diệt đó - nó có cảm giác gần như là thanh thản khi tôi phá hủy nơi này, phá tan những gì lũ Mog đã xây dựng sau khi chúng phá hủy những cố gắng có một cuộc sống bình thường của tôi.

"Chà chà", giọng Sam nói trong tai tôi. "Chúng tớ còn cảm thấy nó từ tận ngoài này".

Tôi lấy cái bộ đàm từ lưng quần ra. "Tình hình thế nào, Sam?"

"Cậu an toàn rồi", cậu ấy nói. "Khá lạ. Tớ đã nghĩ sẽ phải nhiều hơn thế chứ".

"Chúng có thể ở dưới các đường hầm", tôi đáp và bắt đầu tiến về phía ngôi nhà mà Adam chạy vào lúc này. Tôi nhìn lướt qua các cửa sổ trống không khi tôi đi qua, thận trọng để khỏi bị bất ngờ trước cuộc tấn công của một tên Mog nào đó. Mọi thứ thì lại có vẻ quá yên tĩnh.

"Còn gã tướng quân to tổ bố kia nữa chứ", Sam nói. "Hắn không xuất hiện với những tên mà cậu thổi bay vừa rồi".

Tôi đang băng qua bãi cỏ tới nhà Adam khi cửa sổ phía trước vỡ tung và cơ thể Adam bay qua đó. Chân anh ta đập mạnh vào lan can hiên nhà và anh ta ngã lộn nhào, lộn vòng như một con búp bê vải cũ xuống sân trước. Tôi

chạy tới chỗ anh ta trong khi anh ta run rẩy cố gắng đứng dậy.

"Có chuyện gì vậy?" Tôi hét lên.

"Cha .. không vui cho lắm", anh ta rên rỉ, nhìn tôi khi tôi quỳ xuống cạnh anh ta. Có một mảnh kính lớn lòi ra ngoài má anh ta, một vết máu sẫm màu chảy xuống cổ anh ta. Anh ta rút nó ra và vứt sang một bên.

"Anh đứng dậy được không?" Tôi hỏi, nắm lấy vai anh ta.

Trước khi Adam kịp trả lời, một giọng nói như sấm rền cắt ngang. "Số Bốn!"

Gã Tướng quân sai bước đầy tự tin qua cửa trước, nhìn xuống tôi ở hiên nhà. Hắn to và lực lưỡng. Những hình xăm trên khắp cái đầu nhọt nhọt của hắn phức tạp hơn bất kì tên Mog nào khác mà tôi đã thấy ngoại trừ Setrákus Ra. Tôi cảm nhận được có chuyển động phía sau hắn - những tên Mogadorian khác, tôi chỉ không chắc là bao nhiêu tên. Chúng không bước ra khỏi nhà. Cứ như thể là tên Tướng quân muốn làm việc này một mình.

Tôi đứng dậy đối mặt với hắn, tay tôi phát sáng và nóng rực, một quả cầu lửa lơ lửng trên lòng bàn tay tôi.

"Mày biết tao là ai, hả?" Tôi hỏi hắn.

"Dĩ nhiên. Tao đã hi vọng khá lâu rồi là chúng ta sẽ gặp nhau".

"Uh-huh. Nếu mày biết tao, mày cũng biết là mày không có cơ hội nào thắng tao chứ". Tôi rướn cổ nhìn ra phía sau hắn. "Không ai trong chúng mày có thể cả".

Tên Tướng quân thì mỉm cười. "Rất tốt. Dừng cảm đấy. Một sự thay đổi đáng chào đón. Tên Loric cuối cùng tao gặp đã bỏ chạy. Tao phải đâm hắn từ

phía sau đấy".

Tôi quyết định là mình đã nói đủ và quăng quả cầu lửa về phía hắn. Tên Tướng quân thấy nó bay tới, cúi người xuống và trong một chuyển động nhịp nhàng vô cùng bất ngờ rút kiếm ra. Hắn chém vào không khí phía trước hắn đúng lúc quả cầu lửa bay tới, và lưỡi kiếm Mogadorian phát sáng kia hấp thụ đòn tấn công của tôi.

Không ổn rồi.

Tên Tướng quân nhảy khỏi hiên nhà, kiếm giơ cao qua đầu và hướng nó xuống trong một hình vòng cung chết chóc về phía tôi. Hắn nhanh - nhanh hơn hẳn những tên Mog tôi từng chiến đấu - và lá chắn của tôi chỉ vừa kịp bung ra trước khi lưỡi kiếm của hắn có thể chẻ tôi làm đôi. Cái khiên cản lưỡi kiếm lại với một tiếng động lớn, nhưng lực chém thì vẫn đủ mạnh để đánh bật tôi bay ra phía sau.

"John!" Adam hét lên, và tên Tướng quân, đáp xuống ngay cạnh anh ta, lấy chút thời gian đá mạnh vào mặt con mình. Adam hét lên và lăn ra chỗ khác.

"Mày đúng là một sự thất vọng bất diệt", tên Tướng quân nói với Adam, nhỏ tới nỗi tôi chỉ vừa đủ nghe. "Năm yên đó và tao còn có thể cho mày chút nhân từ".

Tôi bật lên tư thế quỳ, luyện một quả cầu lửa khác. Tên Tướng quân hướng mũi kiếm về phía tôi và tôi cảm thấy một thứ gì đó như là một luồng khí phóng qua, gần như thể lưỡi kiếm đang hút sạch năng lượng quanh nó. Quả cầu lửa của tôi trở nên leo lét và nhỏ dần lại, buộc tôi phải tập trung nhiều hơn để khiến nó to hơn. Trong lúc đó, đám cỏ quanh tên Tướng quân chuyển từ xanh sang nâu, lưỡi kiếm đang rút cạn sự sống từ chúng. Tôi chưa bao giờ thấy một tên Mog nào khác được trang bị vũ khí như thế kể từ trận

chiến trong rừng bên ngoài Trường Trung học Paradise.

"Đừng để nó đánh trúng cậu!", Adam cảnh báo, nhổ ra một bãi máu.

Nhưng lời cảnh báo của anh ta quá muộn. Một luồng năng lượng hình con dao găm phóng ra từ lưỡi kiếm của tên Tướng quân và phóng thẳng về phía tôi; luồng năng lượng màu đen, hay đúng hơn là là không có màu gì cả, thay đổi bầu không khí mà nó lướt qua, hút cạn sự sống và oxy, như là một cái hố đen nhỏ vậy.

Tôi không có cơ hội để né nó. Cái khiên của tôi bật ra, vẫn thành hình như cái ô như mọi khi, nhưng ngay lập tức chuyển thành màu đen và mỏng manh khi cú đòn của tên Tướng quân bắn trúng. Đông cứng lại như thế, cái khiên của tôi từ từ vỡ vụn, bị tan ra như thể tro của đám Mogadorian. Những đường màu rỉ sét màu đen bắt đầu lan ra cái vòng tay, và tôi phải nhanh chóng tháo nó ra trước khi chúng chạm vào cơ thể tôi. Khi nó rơi xuống đất, cái vòng tay của tôi vỡ ra làm đôi.

Tên Tướng quân mỉm cười với tôi và hỏi, "Giờ thì mày sẽ bỏ chạy chứ?"

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đám Mogadorian đang núp bên trong ngôi nhà bắt đầu bật cười. Từng tên một, chúng đi ra đứng đầy ở hiên nhà, hào hứng muốn có một góc nhìn tốt hơn khi tên tướng quân của chúng hạ sát một Garde. Chúng có độ hai tá tên, bào gồm nhóm dọn dẹp cộng thêm vài tên chiến binh và trinh sát, tất cả đều là Vatborn. Không hẳn là những mục tiêu quan trọng mà chúng tôi muốn, nhưng giờ nó chẳng quan trọng nữa. Chỉ có hai Trueborn Mog ở Ashwood Estates - một trong số chúng là Adam, và anh ta thì nằm thẳng cẳng trên bãi cỏ cách tôi vài mét, những vết máu sẫm màu chảy dài trên mặt anh ta.

Tên còn lại thì đang lao thẳng đến chỗ tôi.

Khi tên Tướng quân lao tới, kiếm nhắm thẳng vào cổ tôi, tôi đã thoáng nghĩ là chúng tôi chọn nhầm mục tiêu quá sức mình rồi khi Adam và tôi cố gắng chống lại cả một khu nhà toàn đám Mogadorian.

Nhưng rồi tôi nhớ ra là không chỉ có hai chúng tôi tham chiến.

Với một tiếng kêu xé tai, Dust, vẫn trong hình dáng chim ưng lao thẳng xuống tên Tướng quân. Móng vuốt của nó cắm sâu vào mặt tên Tướng quân, khiến tên Mogadorian to lớn phải phát ra tiếng kêu đau đớn trước khi có thể gạt Dust ra.

Đó chính là sự đánh lạc hướng mà tôi cần. Thật nhanh chóng, tôi tạo một quả cầu lửa khác và ném nó vào tên Tướng quân. Lần này thì hẳn không có cơ hội nào để giơ kiếm lên đỡ, vậy nên quả cầu lửa đánh trúng hẳn ngay giữa ngực. Tôi hi vọng ít nhất nó cũng có thể đánh ngã hẳn, nhưng tên Tướng

quân chỉ bị loạn choạng ra phía sau vài bước. Mặt trước bộ quân phục của hắn bị đốt mất, để lộ lớp áo giáp bằng hắc diện thạch phía dưới.

Dust, choáng váng bởi cú đánh, rơi phịch xuống bãi cỏ ngay dưới chân Tướng quân. Hắn chém mạnh thanh kiếm xuống con Chimæra, nhưng Dust đã biến thành một con rắn vào thời khắc quyết định, tránh được nhát kiếm và thoát đi trong bãi cỏ. Tên Tướng quân, mặt vẫn đầy những vết cào rớm máu trên mặt quay lại nhìn tôi.

"Trốn tránh sau đám thú nuôi của mình!", tên Tướng quân hét lớn. "Thật đáng hổ thẹn! Đấu với ta bằng danh dự đi, nhóc con. Không mánh khõe nào nữa".

Tôi giơ tay lên hướng về phía tên Tướng quân và mỉm cười, để ý tới đám chim đang bay bào từ tứ phía. "Từ từ đã. Chỉ thêm một mảnh nữa thôi".

Và đó là lúc một con tê giác từ trên trời rơi xuống.

Mới thoáng trước con Chimæra - tôi không chắc là con nào - đang là một con chim cổ đỏ bay một cách vô hại trên đầu đám Mogadorian; thế mà ngay sau đó một con tê giác Châu Phi nặng nửa tấn rơi thẳng xuống chúng. Hai tên Mog trên hiên nhà bị đè bẹp ngay tắp lự, các thanh gỗ thì bị gãy tan và vỡ vụn, phía trước căn nhà còn hơi lún xuống một chút trước sức nặng của con thú. Một tên Mog khác bị hút chết bởi con tê giác khi nó bắt đầu nổi máu điên. Những tên Mog khác tràn ra sân trước, súng năng lượng bắn liên hồi. Chúng chẳng còn cười cợt được nữa. Cái cảnh xử tử cao quý mà tên Tướng quân muốn chúng xem giờ đã bị phá hỏng bởi đội quân nhỏ toàn các Chimærae của chúng tôi.

Khung cảnh thật hỗn loạn. Quanh chúng tôi, những chú chim đang biến thành những hình thù chết chóc hơn - một con gấu, hai con mèo rừng và một con thằn lằn nặng nề mà tôi nghĩ là một con rồng Komodo - và lao vào đám

Mogadorian. Tôi thấy một số con Chimærae bị vài vết bỏng từ những phát súng năng lượng khi lũ Mog bắn một cách điên loạn về phía chúng, cố gắng tuyệt vọng để tập hợp lại. Chúng sẽ chẳng trụ được lâu đâu. Lần đầu tiên chúng tôi có lợi thế bất ngờ.

"Có vẻ như mày mới là người phải chạy", tôi nói lớn về phía tên Tướng quân khi đi về phía hắn. Nói thật thì, tôi không chắc phải làm gì với hắn. Dù sao thì hắn cũng là cha của Adam. Adam đã nói với tôi là không cần phải tỏ ra nhân từ, nhưng nó vẫn cảm thấy sai sai khi giết người bố trước mặt người con, ngay cả khi đó là đám Mogadorian. Tôi liếc về phía Adam, hi vọng anh ta ít nhất cũng ra dấu đồng tình hay phản đối, nhưng anh ta vẫn đang nằm dài trên bãi cỏ, cố gắng để đứng dậy. Dust ở bên cạnh anh ta ở hình dạng một chú sói, trông cũng hơi tài tã, như nhàn liếm mặt Adam.

"Tên ta đã được viết trong sử sách như là kẻ giết Garde!", tên Tướng quân hét lớn lại về phía tôi, không mấy may để tâm tới việc người của hắn đang bị làm gỏi ở phía sau. "Nếu hôm nay là ngày ta chết, ta cũng sẽ mang mày theo".

Hắn lao tới tôi, kiếm chĩa vào ngực tôi. Tôi giơ tay lên, chờ đợi cái khiên của mình bật ra và làm đổi hướng cú đánh. Mất một tẹo để tôi nhớ là cổ tay tôi hoàn toàn trống trơn, cái khiên của tôi đã bị phá hủy. Tên Tướng quân gần như đã xuyên thủng được tôi bởi sự quá phụ thuộc vào cái vòng tay của mình. Tôi phải nhảy lộn qua một bên ở thời khắc cuối cùng và cảm nhận được cái chết cận kề như thế nào khi lưỡi kiếm kia xé toạc lưng áo tôi.

Lưỡi kiếm của tên Tướng quân có thể trượt, nhưng cái cùi trỏ của hắn thì không. Dùng quán tính để quay ra sau, hắn đánh tôi trúng ngay thái dương. Hắn phải mặc cái bộ giáp Mogadorian kia khắp toàn thân bởi cú đánh đó cảm giác như là một nhát búa hơn. Tôi loạn choạng về một phía, mắt nảy đom đóm. Tên Tướng quân chém tôi phát nữa, và tôi chỉ vừa kịp phóng ra một luồng Telekinesis, đẩy hắn về phía sau. Gót chân hắn tạo một đường

rãnh trên cỏ khi chân hẫng như đóng đinh xuống mặt đất, không chịu ngã ra.

Thay vì lại tiếp tục lao về phía tôi, tên Tướng quân nâng kiếm lên, một luồng xoáy nhỏ lại hiện lên ở đầu mũi kiếm. Tôi bị chiếu tướng rồi - không còn khiến, không có chỗ núp - và tôi biết tôi không thể để cái thứ năng lượng hút sự sống kia đánh trúng mình. Tôi thu người, sẵn sàng nhào sang một bên.

Trước khi lưỡi kiếm có thể tung đòn, bàn tay phải của tên Tướng quân nổ tung. Hẫng gằm lên và đánh rơi thanh kiếm, giơ tay lên và nhìn qua cái lỗ cỡ đồng xu trên đó.

"Cha nói 'Không cần cảm ơn' ", giọng Sam vang lên trong tai tôi.

Tôi liếc nhìn ra sau và thấy chiếc xe của chúng tôi đỗ ở đường vào. Chú Malcolm Goode đứng cạnh cửa ghế lái, dùng nó làm vật chắn trong khi nhìn qua ống ngắm khẩu súng trường.

"Thằng đểu", tên Tướng quân gằm lên. Trước khi chú Malcolm có thể bắn một phát nữa, tên Tướng quân chạy mất, dùng chiếc xe rác làm vật chắn. Hẫng nhanh một cách đáng ngạc nhiên khi xét tới vóc dáng và bộ giáp toàn thân của hẫng.

Ồ, mà tôi chẳng đã muốn hẫng phải bỏ chạy còn gì.

Tôi đuổi theo hẫng, những ý nghĩ về cái cách mà hẫng săn lùng và giết các Garde như tiếp thêm cho tôi sức mạnh. Ngoài khóe mắt tôi, tôi thấy một tên chiến binh Mog đang ngắm vào tôi với khẩu súng của hẫng. Khi hẫng bắn, một con Chimæra trong hình dạng một con báo đen nhảy lên lưng hẫng. Phát đạn chệch hướng đi và để lại một vết đốt cháy trên nửa phần chiếc ghế Tiến sĩ Anu từng dùng trong các thí nghiệm của hẫng. Tôi biết mục tiêu của chúng tôi là giữ thứ công nghệ Mog này nguyên vẹn, nhưng nó chẳng có ý nghĩa gì với tôi bây giờ. Tôi đang bùng bùng tức giận. Tên Tướng quân - vô cùng tự hào

về việc giết các Garde. Giết những đứa trẻ con.

Tôi sẽ viết chương cuối trong cái lịch sử quý giá của hăn. Ngay bây giờ.

Khi tôi vòng qua cái xe rác, tôi thấy tên Tướng quân đã vào được sân bóng rổ và dừng lại. Hăn ra hiệu cho tôi tiến lại, chờ đợi tôi ở giữa sân. Tôi lao vào, mặc kệ một phần trong tôi biết hăn đang cài bẫy tôi. Dù nó có là gì, nó cũng sẽ không thể cản tôi được.

Tên Tướng quân nói gì đó bằng tiếng Mogadorian. Nó nghe như là một mệnh lệnh. Phía dưới chân tôi, phía dưới lớp bê tông, một loại máy phát nào đó bắt đầu hoạt động.

Tôi cảm thấy một luồng tĩnh điện phóng qua khi lớp từ trường hình mái vòm được dựng lên quanh sân bóng rổ, nhốt tôi lại với tên Tướng quân. Mọi thứ đột nhiên trở nên ô cùng yên ắng, sự ồn ào từ đám Chimærae làm thịt đám Mogadorian hoàn toàn bị cách li bởi lớp từ trường.

Tôi bước vài bước khỏi nơi gần nhất với lớp từ trường, cảm thấy đây cùng là kiểu từ trường mà chúng tôi đã chạm trán ở Tây Virginia. Tôi nhớ lại mình đã ốm yếu thế nào sau đó - nó mất hàng ngày trời để hồi phục - và biết là tôi không thể ở quá gần chúng được.

Ngay cả khi tôi đang nghĩ thế, một con Chimæra trong hình dáng một con hổ quá nhiệt tình khi lao mình vào tên Tướng quân. Lớp từ trường màu xanh đánh bật con Chimæra ra, sốc điện nó khiến nó co giật trên nền đất, và đương nhiên là vẫn ở bên ngoài lớp từ trường.

"Chúng ta từng để đám Piken đánh lẫn nhau ở đây", tên Tướng quân trầm ngâm, huơ tay xung quanh. "Đó là một phần thưởng cho đám Vatborn. Thật đáng tiếc khi chúng không ở đây để chứng kiến màn đối đầu này".

"Người muốn chút thời gian ở riêng với ta, phải không nào?" Tôi chế

nhạo tên Tướng quân trong khi đảm bảo là mình cách xa lớp từ trường.

"Ta muốn giết mày trong yên lặng", hắn nói. "Với tất cả đám bạn của mày nhìn trong vô vọng".

"Chúc may mắn với việc đó".

Không hề do dự, tôi lao vào tên Tướng quân, cùng lúc ném hàng loạt quả cầu lửa vào hắn. Hắn đỡ từng quả một. Một mảng lớn bộ quân phục của hắn bị đốt cháy, nhưng tôi không có vẻ gì là gây được chút thiệt hại nào cho bộ giáp phía dưới của hắn. Không để lộ chút đau đớn nào trên mặt mình, tên Tướng quân cũng lao thẳng vào tôi như thể hắn sẽ đốn gục tôi.

Hắn có lẽ nặng hơn tôi cả trăm cân với bộ giáp đó. Nhưng kệ xác việc đó.

Chúng tôi va vào nhau và cú va chạm khiến tôi thở không ra hơi, nhưng tôi vẫn cầm cự để đứng thẳng được. Tôi ấn bàn tay vẫn bốc cháy bởi Lumen vào mặt tên Tướng quân. Hắn phát ra những tiếng lầm bầm đau đớn nhưng đó là phản ứng duy nhất của hắn khi bản mặt hắn bị tôi đốt cháy, làn da nhợt nhạt của hắn chuyển đen và phồng rộp lên. Cả hai tay hắn thì nắm lấy cổ tôi, tay hắn to tới nỗi những ngón tay của hắn chồng cả lên nhau sau gáy tôi.

Hắn bóp cổ tôi và mắt tôi ngay lập tức tôi sầm lại. Tôi không thể thở được. Với bàn tay không áp vào đốt mặt hắn, tôi cố cạy các ngón tay hắn ra. Có cảm giác như cổ họng tôi sẽ hoàn toàn bị bóp nát nếu như tôi để hắn bóp chặt hơn chút nào nữa.

Thật khó mà tập trung khi mà hắn bóp cổ tôi như thế, nhưng tôi vẫn có thể giữ được đồng thời cường độ Lumen của mình và dùng cả Telekinesis. Tôi lựa lấy con dao găm của mình từ bên dưới ống quần. Không còn tay nào rảnh rang, tôi dùng nhiều lực Telekinesis nhất có thể và phóng lưỡi dao nhắm vào tim tên Tướng quân.

Con dao găm của tôi bị đánh bật ra bởi bộ áo giáp của hắn. Trước khi tôi có thể đâm hắn lại lần nữa, hắn bóp cổ tôi chặt hơn và khiến tôi không thể dùng được Telekinesis của mình nữa. Cảm thấy mình ngày càng yếu dần đi, tất cả những gì tôi có thể làm là giữ cho Lumen đốt cháy một bên mặt hắn.

Mày nghĩ ai sẽ chết trước đây hả nhóc?" Tên Tướng quân cười khinh bỉ, khói từ cái bản mặt bị cháy của hắn tuôn ra từ mồm hắn khi hắn nói. Tôi cố gắng ngả ra sau để thoát khỏi thế kìm kẹp của hắn nhưng hắn dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể hắn xuống, buộc tôi phải quỳ xuống.

Bất chợt một thanh kiếm Mogadorian đâm về phía mặt tôi. Không thể cử động được đầu mình, tôi chỉ có thể cố giật người về phía sau. Mũi thanh kiếm phát sáng kia dừng lại ngay trước mắt tôi. Gọng kìm của tên Tướng quân yếu dần và cuối cùng là rời hắn khỏi cổ tôi. Tôi ngã vật sang một bên, thở mạnh, cố gắng hiểu xem chuyện gì vừa xảy ra.

"Xuyên qua lưng. Chẳng phải đó là cách mà ông làm sao, thừa Cha?"

Adam đang cầm thanh kiếm to bự của tên Tướng quân bằng hai tay - nó gần như là quá nặng so với anh ta - và rút mạnh nó ra từ lưng cha anh ta. Anh ta đâm một nhát nữa xuyên qua ngực tên Tướng quân, lưỡi kiếm phát sáng kia xuyên qua lớp áo giáp Mogadorian như thể nó chỉ làm từ giấy thiếc. Tôi quá tập trung vào việc chiến đấu để giữ mạng mình mà không để ý là lớp từ trường đã bị hạ xuống. May mắn là tên Tướng quân cũng vậy. Hắn nhìn chăm chăm vào Adam, ngây người ra. Tên Tướng quân hắn đã nhận ra sai lầm của mình - tất cả các Mog đều biết câu lệnh hạ lớp từ trường xuống, nhưng một trong số chúng lại không chiến đấu cùng chiến tuyến với hắn.

Tên Tướng quân lần sờ vào vết thương trên ngực mình và trong một thoáng tôi đã nghĩ hắn sẽ tiếp tục lao tới. Nhưng rồi hắn trở nên loạng choạng, với tay ra cố nắm lấy Adam, gần như thể là hắn muốn ôm lấy anh ta. Hoặc cũng có thể là bóp cổ anh ta. Khó mà nói được.

Adam bước sang một bên, ánh mắt vẫn lạnh lùng và để tên Tướng quân ngã sấp mặt xuống nền xi măng. Ở phía bên ngoài, trận chiến đã kết thúc, toàn bộ đám Mogadorian đã chết. Ở sân trước nhà Adam, Sam đang quỳ xuống bên cạnh một con Chimæra bị thương. Chú Malcolm đứng cách chúng tôi vài mét ở phía đường biên, theo dõi diễn biến của tên Tướng quân, một chút lo lắng hiện lên trên mặt chú. Tôi đứng dậy và đứng cạnh Adam.

"Adam, anh đã ...?" Giọng tôi khàn khàn, cổ họng đau rát. Adam giơ một tay lên cắt ngang lời tôi.

"Nhìn đi", anh ta nói lạnh lùng.

Dưới chân chúng tôi, tên Tướng quân bắt đầu phân hủy. Nó không xảy ra nhanh như những tên Vatborn trinh sát hay chiến binh mà chúng tôi đã giết. Tên Tướng quân phân hủy một cách chậm chạp, có những chỗ phân hủy nhanh hơn những chỗ khác. Ở vài chỗ, da thịt hằn tan ra chỉ để lại chỗ xương phía dưới, để lại một cái cùi trỏ bằng xương nhô lên khỏi mặt đất cạnh bộ xương sườn, tất cả được nối với một cái đầu lâu đã bị phân hủy một nửa.

"Cậu có thể thấy những chỗ mà Setrákus Ra tăng cường cho lão", Adam nói, giọng anh ta khá lạnh lùng khi giải thích. "Chữa lành các vết thương, chữa trị các bệnh tật, cải thiện tốc độ và sức mạnh. Hẳn hứa hẹn sự bất tử. Nhưng những phần nhân tạo thì vẫn phân hủy như đám Vatborn. Phần còn lại, những gì còn lại, là của Trueborn, da thịt thật sự".

"Chúng ta không cần phải nói chuyện này bây giờ đâu", tôi nói, vẫn đang cố gắng làm chậm nhịp thở của mình. Không phải là tôi không muốn chỗ thông tin đó. Chỉ là cha Adam đang nằm chết dưới chân chúng tôi và anh ta thì giảng giải một bài học về gien của người Mogadorian như thể chẳng có gì xảy ra cả.

"Họ đã lún quá sâu vào để có thể nhận ra điều đó, nhưng đây là kết cục

mà Setrákus Ra đề nghị cho người dân chúng tôi. Tro tàn và những phần thừa lại", Adam nói, nhìn chăm chăm vào những gì còn lại của cha anh ta. "Tôi tự hỏi sẽ còn chừa lại được bao nhiêu nữa nếu Lãnh tụ Vĩ đại không đầu độc tâm trí và thể xác ông ta".

Adam buông thanh kiếm ra và nó tạo một tiếng động lớn khi chạm đất. Tôi đặt tay lên vai anh ta, sự căm ghét tôi thấy về anh ta những ngày qua giờ đã tan biến. Anh ta vừa mới cứu mạng tôi bằng cách giết chết chính cha mình.

"Adam, không sao mà", tôi nói, không thực sự chắc là nên nói gì trong tình huống điên rồ này.

"Tôi hận ông ta", anh ta đáp, không buồn nhìn tôi. Anh ta cứ nhìn chăm chăm vào bộ quân phục cháy dở, đồng tro bụi và mớ xương tàn đã từng là tên Tướng quân. "Nhưng ông ta là cha của tôi. Tôi ước mọi thứ đã kết thúc theo cách khác. Cho tất cả chúng ta".

Tôi quỳ xuống cạnh phần còn lại của tên Tướng quân và cẩn thận tháo cái bao kiếm bằng da phía sau hắn ra. Nó hơi bị cháy sém nhưng vẫn còn tốt. Tôi nhặt thanh kiếm Adam làm rơi lúc nãy, cho nó vào bao và giơ nó ra cho anh ta.

"Tôi không muốn cái đó", Adam nói, nhìn chăm chăm thanh kiếm với một sự kinh tởm.

"Mọi thứ có thể kết thúc theo cách khác", tôi nói với anh ta. "Dùng nó theo cách mà cha anh chưa bao giờ làm. Giúp chúng tôi thắng cuộc chiến này và thay đổi số phận cả hai dân tộc của chúng ta".

Adam do dự một chút trước khi chấp nhận cầm thanh kiếm. Anh ta cầm thanh kiếm bằng cả hai tay và nhìn nó. Sau một hồi lâu trầm tư, Adam khoác

thanh kiếm ra sau lưng. Anh ta lăm bằm trước sức nặng của thanh kiếm nhưng vẫn có thể đứng thẳng được.

"Cám ơn John", anh ta nói nhỏ. "Tôi thề với cậu, thanh kiếm này sẽ không bao giờ được sử dụng để chống lại người Loric nữa".

Sam bước tới chỗ chúng tôi. "Mọi người ổn chứ?"

Adam gật đầu. Tôi sờ vào lớp da ở cổ mình, nơi vốn đã sưng lên bởi bị bóp cổ bởi tên Tướng quân.

"Ừ, tốt ổn", tôi đáp rồi nhìn sang Adam. "Chúng ta xong việc rồi chứ hả? Hay là có nhiều tên nữa đang tới?"

Anh ta lắc đầu. "Tôi đã tắt hệ thống liên lạc ngay trước khi cha - ngay trước khi Tướng quân bắt gặp tôi. Sẽ chẳng có viện binh nào đâu".

"Tuyệt", Sam đáp, nhìn về phía những ô cửa sổ trống trơn của Ashwood Estates. "Vậy là chúng ta vừa chiếm được một căn cứ của bọn Mogadorian".

Trước khi tôi có thể cảm nhận chút gì đó từ những gì vừa đạt được, tôi nhận thấy một ánh nhìn u ám trên mặt Adam. Anh ta không còn nhìn chăm chăm xuống cha mình nữa. Thay vào đó, mắt anh ta đang hướng về phía đường chân trời, như thể anh ta đang trông chờ một điều gì đó tệ hại hướng về phía chúng tôi bất cứ lúc nào.

"Sao thế?" Tôi hỏi anh ta.

"Còn một điều khác nữa", anh ta nói chậm rãi, chọn lựa cẩn thận từng từ. "Tôi chỉ tương tác với mạng lưới truyền tin chỉ một chút, nhưng tôi đã nghe được chút thông tin. Di chuyển quân lính. Tái định cư hàng loạt Trueborn tới pháo đài Tây Virginia. Triển khai những nhóm chiến binh tới những thành phố lớn".

"Từ từ đã", tôi nói, giơ tay lên ra hiệu ngừng lại. "Những thứ đó có nghĩa là gì?"

"Cuộc xâm lăng", Adam đáp. "Cuộc xâm lăng sắp bắt đầu".

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Setrákus Ra bảo vài tên lính giữ tôi trong một căn phòng lạnh toát và chẳng có cái cửa sổ nào cả. Chẳng còn những cuộc trò chuyện nhả nhặn trong bữa tối kinh tởm nữa, tôi đoán vậy. Trong này nhỏ tới nỗi tôi có thể đứng giữa phòng, vươn tay ra và gần như có thể chạm vào hai bên tường đối diện nhau. Trên trần nhà có một thứ hình vòm nhô ra. Tôi cược đó là một cái máy quay. Dính vào một bên tường là một cái bàn kim loại nhỏ với một cái ghế trông như thể được thiết kế để làm người ngồi cảm thấy khó chịu nhất có thể. Trên bàn là một bản sao cuốn Quyển sách Vĩ đại về Tiến trình Mogadorian hóa.

Tôi được cho là phải ngồi đây và nghiên cứu kiệt tác của ông tôi. Đọc ba chương và dành ít nhất hai mươi phút trầm tư sau mỗi chương.

Đừng hòng.

Tôi không chắc đó có phải là cuốn mà tôi dùng để đánh con mụ Mogadorian vào ngày đầu tiên của tôi ở đây hay không. Có cả đống những quyển sách thế này nằm rải rác quanh tàu Anubis. Cứ như thể đó là thứ duy nhất mà đám Mog đọc vậy. Dù sao thì, chúng cũng đã buộc quyển này vào bàn để đảm bảo tôi không dùng nó như một vũ khí được.

Thay vì nghiên cứu, tôi dựa vào bức tường xa nhất so với cái bàn và chờ đợi lũ Mog mất kiên nhẫn. Tôi cố gắng không chú ý đến cảm giác nhồn nhột mà vết bùa Mogadorian mới được tạo ra trên mắt cá chân tôi. Nếu chúng đang theo dõi tôi - và tôi gần như chắc chắn chúng luôn luôn theo dõi tôi - tôi

không muốn chúng thấy tôi cảm thấy không thoải mái.

Tôi chắc chắn không muốn chúng biết tôi kinh tởm thế nào khi được kết nối với Setrákus Ra. Lũ Mog ghét người Loric, nhưng chúng lại vội vã làm mọi thứ để làm hài lòng "Lãnh tụ Kính yêu" của chúng, ngay cả khi lão từng là một trong số chúng tôi. Dựa vào những gì lão nói với tôi ở bữa tối, Setrákus Ra đã tự biến mình thành một giống lai dị hợm nào đó từ những Biệt năng mạnh mẽ của một Trưởng lão và kỹ thuật tân tiến của lũ Mog. Hoặc đó là những gì lão đã nói. Thật khó để kiểm chứng cái gì là thật hay giả với lão. Dù lão là gì bây giờ - Loric, Mog hay gì đó ở giữa - Setrákus Ra đã dành hàng thế kỉ để khiến lũ Mog nhìn lão như là một đấng cứu thế. Như một vị thần. Lão tới từ đâu không còn quan trọng với chúng nữa. Và ngay cả khi tôi vẫn còn nhận được mấy cái liếc xéo từ vài tên lính trên tàu Anubis, với phần lớn chúng, tôi ở cùng đẳng cấp với Setrákus Ra.

Tôi là cháu gái của một kẻ tự phong thần. Cho tới giờ, đó là thứ đang giữ tôi an toàn.

Và như thế có quan hệ máu mủ vẫn chưa đủ, giờ chúng tôi được nối với nhau bằng phép bùa Loric phiên bản của lão. Tôi nhớ cảm giác bị cho ra rìa khi tôi biết được tất cả các Garde khác đều được kết nối bằng cùng một cách, tất cả họ đều được bảo vệ từ cùng một sức mạnh. Tôi muốn là một phần của nó. Giờ thì tôi có hai vết sẹo nham nhở quanh mắt cá chân tôi.

Cẩn thận với thứ mà muốn đó, Ella.

Tôi ngừng chú ý đến xung quanh, cố gắng nghĩ ra một cách để kiểm tra phép bùa làm gì mà không tự làm tổn thương chính mình thì một tiếng ồn bắt đầu phát ra trong phòng. Nó nghe gần như là tiếng còi báo cháy. Đầu tiên thì nó chỉ như tiếng ù ù trong tai tôi. nhưng vài giây sau nó khuếch đại lên đủ lớn để làm tôi không nghĩ được gì cả. Tôi bịt tai mình lại nhưng âm thanh chỉ càng to hơn. Nó phát ra từ các bức tường ở mọi hướng cùng một lúc.

"Tắt nó đi!" tôi hét lên với lũ Mog mà tôi chắc là đang theo dõi tôi. Phàn hồi lại chỉ là âm lượng ngày càng to hơn. Đầu tôi có cảm giác như thể sắp nứt ra.

Tôi loạng choạng rời khỏi bức tường và âm lượng từ như tiếng hét chói tai ngay lập tức giảm xuống như tiếng huýt sáo lớn. Khi tôi tiến thêm một bước về Quyển sách Vĩ đại, âm thanh lại hạ một chút nữa. Tôi biết ý. Khi tôi cuối cùng cũng mở quyển sách, tiếng ồn chỉ còn là một tiếng vo ve khó chịu.

Vậy đó là cách mà Setrákus Ra dùng để "giáo dục" tôi - bằng cách khiến cho sự yên bình duy nhất tôi có là trong những trang sách của quyển bách khoa toàn thư Mogadorian của lão.

Có lẽ tôi nên thử tận dụng chúng. Có lẽ có thông tin mà tôi có thể dùng để chống lại Setrákus Ra trong chính quyển sách vô cùng nhàm chán của lão. Liếc qua chút cũng chẳng có hại gì. Chẳng thể nào mà tôi sẽ lại đi tin những sự dối trá trên những trang sách đó.

Âm thanh kia hoàn toàn biến mất khi tôi bắt đầu đọc trang đầu tiên. Và ngay cả khi tôi đang tức giận, tôi không thể không phát ra một tiếng thở dài nhẹ nhàng nhẹ nhõm.

Không có thành tựu nào đối với một giống loài lớn hơn việc gánh vác số phận di truyền của nó. Chính vì lí do đó giống loài Mogadorian phải được coi là chủng tộc có cuộc sống tốt hơn cả trong cả vũ trụ này.

Ờo. Tôi không thể tin được là cái này có thể tiếp tục được cả năm trăm trang như thế, hay là nó lại trở thành thứ buộc phải đọc của cả một giống loài. Tôi sẽ chẳng tìm được cái gì có ích trong này đâu.

Ngay khi mắt tôi dời khỏi trang sách, cái âm thanh vo vo chết tiệt kia lại phát ra, âm lượng cao hơn trước. Tôi nghiêng rằng và quay lại nhìn quyển

sách, lướt qua vài câu khác cho tới khi tôi nghĩ ra được một thứ gì đó.

Tôi tóm lấy mép trên của độ ba mươi trang và xé chúng khỏi gáy sách. Âm thanh chói tai phát ra đạt mức đáng báo động, nước mắt tôi trào ra nhưng tôi buộc mình phải tiếp tục. Tôi giờ những trang đó lên cho bất cứ tên Mogadorian nào đang theo dõi tôi có thể thấy và rồi xé đôi chúng ra. Rồi tôi xé chúng làm bốn, nhỏ hơn rồi nhỏ hơn cho tới khi tôi có hai nắm đầy những mảnh vụn của Quyển sách Vĩ đại và chúng tung lên cao.

"Giờ tôi phải đọc nó như thế nào đây?" Tôi hét lên.

Âm thanh chói tai tiếp tục thêm vài phút nữa. Nó đã đạt tới thời điểm mà cổ và lưng tôi bắt đầu đau nhức từ cái kiểu so vai của tôi, như thể chúng cố gắng để bịt tai tôi lại. Còn tôi thì cứ tiếp tục xé thêm nhiều trang khác khỏi quyển sách. Tôi còn chả nghe được tiếng giấy bị xé toạc ra.

Và rồi, vô cùng bất ngờ, âm thanh ầm ĩ kia dừng lại. Những khớp xương trên mặt tôi, hai hàm răng - mọi thứ của tôi đều đau nhức. Nhưng tôi đã đánh bại chúng, và sự im lặng trong cái phòng nhỏ xíu khó chịu đó là thứ tuyệt nhất tôi từng trải qua.

Phần thưởng của tôi là vài tiếng được ở một mình. Mà tôi cũng chả biết được là đã bao lâu trôi qua. Tôi ngồi trên mép của cái ghế chẳng có gì là thoải mái, đặt đầu nghỉ trên cái bàn và cố gắng ngủ một chút. Những ý nghĩ của tôi cùng với the âm thanh vo vo trong tai tôi không tài nào khiến tôi ngủ được. Cái đó và cảm giác tôi đang bị theo dõi. Khi tôi mở mắt ra, có cảm giác như căn phòng đã trở nên nhỏ hơn nữa. Tôi biết đó chỉ là do tôi tưởng tượng thôi, nhưng tôi cũng đã bắt đầu hơi hoảng.

Mắt cá chân tôi vẫn nhức phát điên lên được. Tôi vén mép cái áo ngủ Mogadorian sẫm màu của tôi lên - một cái mới, không phải là cái mà Setrákus Ra đã làm cháy - và nhìn chăm chăm vào chỗ da thịt lồi lõm trên

chân tôi. Tôi đã thất bại trong việc không để lộ chút biểu cảm nào, nhưng tôi không thể không làm thế. Tôi vươn tay xuống và xoa bóp mắt cá chân, thở một hơi rõ dài khi tôi làm thế. Tôi áp lòng bàn tay vào vết sẹo và ước nó sẽ biến mất khi tôi bỏ tay ra. Dĩ nhiên là nó vẫn còn đó rồi, nhưng ít nhất thì mồ hôi trong lòng bàn tay tôi thấm vào vết sẹo cho cảm giác khá là tốt.

Tôi chợt nghĩ ra một thứ gì đó. Nếu tôi dùng khả năng Aeternus của mình để trở lại một thời điểm trẻ hơn? Liệu vết sẹo trên chân tôi có lành lại?

Tôi quyết định thử nó. Tôi nhắm mắt vào và hình dung bản thân mình hai năm trước. Cảm giác trở nên bé hơn như thể thở ra sau khi nín thở. Ít nhất thì lần này khi tôi mở mắt ra căn phòng trông dường như có vẻ lớn hơn.

Tôi nhìn xuống. Tôi đã lùn hơn vài phân, khiến mình trở nên gầy gò hơn, những cơ bắp mà tôi bắt đầu có trong vài tháng qua lặn mất tiêu. Nhưng mà kí hiệu Mogadorian nham nhở trên chân tôi vẫn còn đó, ửng hồng và đau nhức như cũ.

"Aeternus. Chúng ta có cái đó là điểm chung đấy".

Đó là Setrákus Ra. Lão đứng ở khung cửa giờ đã mở toang của phòng học bé xiu của tôi. Vẫn trong hình hài con người giả tạo đáng ghét. Lão nhìn tôi chăm chú với một nụ cười thản nhiên, dựa vào cánh cửa, khoanh tay trước ngực. "Nó vô dụng", tôi đáp lại câu kinh, che mắt cá chân mình lại. Tôi nhắm mắt lại và biến lại độ tuổi thật của tôi. "Đó là thứ tôi có nhờ việc có họ hàng với ông. Thứ Biệt năng ngớ ngẩn nhất từng có".

"Cháu sẽ không cảm thấy thế đâu khi cháu bằng tuổi ta", Setrákus nói, tảng lờ sự xúc phạm của tôi. "Cháu sẽ trẻ và đẹp mãi mãi nếu cháu muốn. Đó sẽ là một nguồn cảm hứng cho những tội tở của cháu khi thấy vị lãnh tụ của họ luôn rạng rỡ và trẻ trung".

"Tôi chả có tội tở nào cả".

"Chưa có. Nhưng sớm thôi".

Tôi biết chính xác ý Setrákus Ra về việc thống trị cho tôi, nhưng tôi từ chối việc chấp nhận nó. Tôi thấy hối hận vì đã dùng Aeternus. Giờ lão đã biết một điều khác về tôi, một cách khác để hấn tìm sự tương đồng với tôi, làm như thể chúng tôi giống nhau.

"Phép bùa làm cháu khó chịu à?" lão hỏi nhẹ nhàng.

"Nó chẳng sao cả", tôi đáp nhanh. "Như thế nó còn chẳng có ở đó luôn".

"Hừm. Cảm giác hỗn loạn này sẽ biến mất trong khoảng một ngày". Lão dừng lại, đặt tay lên cằm tỏ ý khiên trách. "Ta biết giờ nó khá đau, Ella. Nhưng rồi sẽ tới lúc cháu biết ơn những bài học mà cháu đang học. Cháu sẽ cảm ơn ta vì lòng nhân từ của ta".

Tôi nhả mặt về phía lão, chắc hẳn lão sẽ làm nhảm bất kể tôi có nói gì đi nữa. Vậy nên tôi sẽ chẳng nói gì cả.

Tôi liếc lên nhìn lão. "Thì sao? Ông như thế, ờm, bảo vệ tôi với cái này á? Đó là mục đích của ông à?"

"Ta sẽ đảm bảo là cháu sẽ không gặp chút nguy hiểm nào, cháu à", Setrákus Ra đáp.

"Phép bùa này có tác dụng như cái mà các Garde có à?" Tôi tiến một bước về phía hấn và khung cửa. "Nếu tôi chạy khỏi đây và một trong những tên lâu la của ông cố ngăn tôi lại, liệu bất cứ thứ gì hấn làm khiến tôi bị thương sẽ bị phản ngược lại vào người hấn?"

"Không. Phép bùa của chúng ta không tác dụng theo kiểu đấy", Setrákus

Ra kiên nhẫn trả lời. "Và ta sẽ ngăn cháu lại, cháu gái à. Không phải một trong những tên lâu la của ta".

Tôi bước thêm một bước về phía hắn, tự hỏi là liệu hắn có lùi lại. Hắn không làm thế. "Nếu tôi tiến lại quá gần, liệu phép bùa có bị phá vỡ?"

Setrákus Ra không di chuyển. "Cũng như mỗi phép bùa có hiệu quả khác nhau, vậy nên chúng cũng có những điểm yếu riêng. Nếu ta có thể phát hiện ra rằng đưa những Garde lại gần nhau sẽ phá tan cái phép bùa hèn hạ của đám Trưởng lão đó sớm hơn, ta đã có thể xóa sổ đám Garde rồi". Hắn chạm vào ba chiếc vòng cổ Loric đang sáng rực lên quanh cổ lão. "Dù vậy, ta phải thừa nhận, ta đã tận hưởng cuộc săn".

Tôi cố hết sức để nghe có vẻ bình thường và thành thật. "Chẳng phải là cháu nên biết điểm yếu đó là gì sao? Cháu không muốn lỡ phá tan kết nối của chúng ta, Ông nội à".

Setrákus Ra bật cười với tôi. Tôi bắt đầu nhận ra là hắn thích thú khi tôi hành xử giả dối như thế. Và rồi, ánh mắt lão lướt tới chỗ những trang sách bị xé từ quyển sách của lão và nụ cười của lão biến mất.

"Có lẽ sớm thôi, khi cháu đã sẵn sàng, khi cháu đã tin tưởng sự thuần khiết trong động cơ của ta", lão đáp, và rồi đột ngột thay đổi chủ đề. "Nói ta nghe, cháu gái, bên cạnh Aeternus, cháu đã có thêm những Biệt năng nào nữa rồi?"

"Chỉ có cái kiêu mà cháu dùng để làm ông bị thương ở Căn cứ Dulce", tôi nói dối, đoán rằng đó là ý hay khi giữ khả năng thần giao cách cảm của tôi là một bí mật. Tôi đã thử dùng nó để kết nối với các Garde nhưng khoảng cách từ tàu Anubis tới Trái đất có lẽ quá xa. Một khi chúng tôi đã hạ cánh, tôi sẽ thử lại. Cho tới khi đó, Setrákus Ra biết càng ít về tôi càng tốt. "Và cháu không thể điều khiển được cái đó. Cháu còn chả biết đó là gì".

"Ta có bị thương gì đâu", Setrákus Ra tỏ vẻ khinh miệt. "Những Biệt năng khác của cháu sẽ sớm phát triển thôi, cháu yêu à. Trong lúc đó, cháu có muốn ta cho cháu xem giới hạn của khả năng của cháu?"

"Có", tôi đáp, gần như ngạc nhiên với chính sự hào hứng của mình. Tôi tự nhủ đó là điều thông minh khi học cách dùng Biệt năng của mình, ngay cả khi nếu người dạy tôi là con quái vật lớn nhất trong vũ trụ này.

Đáp lại, Setrákus Ra mỉm cười. Gần như thể lão đã nghĩ lão đã cảm hóa được tôi. Không phải, nhưng cứ để lão nghĩ tôi đang trở thành một học trò của lão. Hẳn phải tay về đồng bừa bộn mà tôi tạo ra từ quyển sách của lão.

"Đầu tiên thì dọn đồng này đi đã", hắn ra lệnh. "Ta sẽ cho cháu một cơ hội để luyện tập các Biệt năng của cháu sau khi người được hứa hôn với cháu tới".

Cái gì của tôi cơ?

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Cảnh hoàng hôn ở đầm lầy hắc sẽ tuyệt đẹp nếu như không có cái chiến thuyền Mogadorian to tổ chẳng nhô ra ở phía chân trời. Chiến thuyền ngoài hành tinh này được làm từ một thứ kim loại nào đó chẳng hề phản chiếu gì cả, ánh sáng hồng và da cam cuối ngày cứ thế mà bị hấp thụ bởi vỏ ngoài con tàu. Con quái thú đó chẳng hề hạ cánh - chẳng có đủ không gian thoáng đãng trong khu đầm lầy cho nó hạ xuống, trừ khi nó muốn đè bẹp đồng tàu Mogadorian nhỏ hơn đang đậu trên con đường hẹp phía dưới. Thay vào đó, chiến thuyền kia cứ lơ lửng ở đó, những lối đi bằng sắt được thả ra phía dưới con tàu nối với mặt đất. Đám Mogadorian hồi hả lên xuống trên chúng, chất các dụng cụ lên tàu.

"Chúng ta nên giết sạch bọn chúng", Marina nói một cách đơn giản.

Chín nhìn cô ấy và chớp mắt. "Cậu nghiêm túc đó hả? Tớ đếm được ít nhất cả trăm tên Mog và một cái tàu chết bầm to nhất mà tớ từng thấy".

"Thì sao?", Marina vặn lại. "Chẳng phải cậu thích đánh đấm lắm à?"

"Những trận đấu tớ có thể thắng, đúng thế", Chín đáp.

"Và nếu cậu không thể thắng, cậu chỉ dùng võ mồm thôi, phải không?"

"Đủ rồi đó", tôi nói nhanh trước khi Chín có thể nói thêm được gì. Tôi không biết Marina sẽ giữ mỗi hiềm khích này với Chín bao lâu hay sẽ mất gì để làm giảm sự căng thẳng, nhưng giờ rõ ràng là không phải lúc giải quyết việc đó. "Tranh cãi sẽ chẳng đưa chúng ta tới đâu cả".

Chúng tôi nằm sấp trên mặt bùn, che chắn khỏi đám Mogadorian bận rộn nhờ đồng cỏ cao quá khổ, ngay rìa chỗ đầm lầy bắt đầu chen lấn với chỗ trống nhân tạo. Có hai tòa nhà ở phía trước chúng tôi; một cái nhà một tầng làm bằng thép và trông gần như là một cái nhà kính, và cái còn lại là nhà chứa máy bay với một đường băng hẹp, hoàn hảo cho máy bay một động cơ loại nhỏ hay là đám máy bay hình đĩa của lũ Mogadorian nhưng chẳng thể nào đủ rộng cho cái chiến thuyền lơ lửng phía trên chúng tôi. Giống như Dale đã nói cho chúng tôi trước khi ông ta bỏ chạy, cả chỗ này trông như đã bị bỏ hoang cho tới dạo gần đây. Đầm lầy bắt đầu lấn vào lại và làm nứt vỡ vài điểm trên mặt đường trải nhựa, những thanh chống kim loại của nhà kính đã rỉ sét và logo NASA đã gần như phai mờ trên mặt bên nhà chứa máy bay. Dĩ nhiên rồi, những thứ đó chẳng có vẻ gì là cản trở lũ Mog khỏi việc thiết lập một căn cứ nhỏ ở đây.

Nhưng giờ, có vẻ như là chúng đang rời đi.

"Marina, cậu có cảm thấy được gì không?" Tôi hỏi. Ở thời điểm này, chúng tôi chả biết đi đâu ngoài việc đi theo trực giác của cậu. Nó đã đưa chúng tôi đi xa cỡ này - ngay vào một ổ Mogadorian. Có lẽ nó có thể đưa chúng tôi tiến xa hơn chút nữa.

"Cậu ấy ở đây", cô ấy nói. "Tớ không biết làm thế nào mà tớ biết thế, nhưng cậu ấy ở đây".

"Vậy chúng ta sẽ tiến vào", tôi nói. "Nhưng chúng ta làm thế theo cách thông minh".

Tôi vươn tay ra và nắm lấy tay bọn họ, biến cả ba chúng tôi thành vô hình. Nếu một tên Mogadorian có nhìn về phía này ngay bây giờ, chúng tôi chẳng là gì khác ngoài ba vết lún kì lạ trên mặt bùn. Như là một nhóm, chúng tôi đứng dậy, tự tin là lũ Mog kia sẽ không trông thấy chúng tôi.

"Marina, cậu dẫn đường đi", tôi thì thầm.

Khi chúng tôi bước ra khỏi đầm lầy, Chín vấp vào một rễ cây và suýt nữa thì ngã lộn nhào, sự liên kết của chúng tôi suýt nữa thì bị phá hỏng. Nó có thể đã là phi vụ lén lút ngăn nhất trong lịch sử. Tôi bóp chặt tay cậu ta.

"Xin lỗi", cậu ta nói nhỏ. "Chỉ là khá dị khi không thể thấy chân mình đâu cả".

"Đừng để nó xảy ra lần nữa", tôi cảnh cáo cậu ta.

"Tớ đang cân nhắc lại việc lao vào và giết hết bọn chúng", Chín đáp. "Chứ lén lút kiểu này không phải là thế mạnh của tớ".

Marina làm một tiếng động tỏ vẻ khó chịu, thế nên tôi siết chặt tay cô ấy luôn.

"Chúng ta cần phải di chuyển như một khối", tôi nói qua hàm răng nghiến chặt, hi vọng chúng tôi có thể có lại được chút bản năng làm việc theo nhóm mà chúng tôi có trong trận chiến trước với đám Mog trinh sát. "Từ từ thôi, giữ im lặng và đừng có va vào bất cứ thứ gì".

Và cứ thế, chúng tôi từ từ tiến tới trước. Tôi không quá lo lắng về tiếng bước chân của chúng tôi trên mặt xi măng nhấp nhô này; lũ Mogadorian đang bận bịu chất đồng đồ nặng nề từ nhà kính tới chỗ chiến thuyền, những chiếc xe cút kít của chúng mài bánh và kêu rít lên. Tôi đã quen với việc đi lại xung quanh trong khi tàng hình, tin tưởng vào bản năng của mình, nhưng tôi biết nó sẽ khó cho những người khác. Chúng tôi tiếp cận một cách chậm rãi, nắm chặt lấy nhau, giữ im lặng nhất có thể.

Marina đưa chúng tôi về phía nhà kính trước. Lũ Mog đang tụ tập khá đông ở chỗ đó, lừa những con gia súc với những thiết bị khoa học kì quặc đầy trên người. Tôi nhìn một tên Mog đẩy một xe đầy những chậu cây - các loại

hoa, vài mảnh cỏ, những cây non - tất cả chúng đều có thể tìm thấy trên Trái đất, nhưng tất cả chúng lại cũng có những đường nước màu xám kì lạ. Chúng trông héo úa, trên bờ vực tàn lụi, và tôi tự hỏi những kiểu thí nghiệm nào mà bọn Mog dùng trên chúng.

Có một tên Mogadorian cao lớn đứng dưới chân lối đi dẫn lên chiến thuyền kia. Quân phục của hắn khác hẳn so với những tên lính thông thường - đám Mog đó ít nhất còn cố tìm cách hòa nhập trên Trái đất, ngay cả khi chúng ăn mặc như mấy tên gothic kì dị. Gã này chắc hẳn là một sĩ quan chỉ huy nào đó, hắn mặc quân phục chỉnh tề, toàn là màu đen, đeo đầy huy chương sáng loáng và những cầu vai. Những hình xăm trên đầu hắn chi tiết hơn hẳn những gì tôi từng thấy. Hắn giữ một màn hình máy tính bằng trên tay, kiểm tra các thứ với một cú lướt ngón tay khi đám Mog đưa chúng lên tàu. Hắn thì thoảng lại nói to ra lệnh cho những tên khác bằng giọng Mogadorian lạnh lùng.

Marina cố gắng đưa chúng tôi lại gần cái nhà kính, nhưng tôi nắm chặt tay và chùn chân lại. Chín va vào lưng tôi, lăm bắm vài tiếng khó chịu rằng sao chúng tôi lại dừng lại. Con đường phía trước chúng tôi bị chặn lại bởi đám Mogadorian - chúng ở khắp nơi. Lại gần hơn chút nào nữa và chúng tôi đánh liều va phải một tên Mog nào đó. Nếu Tám đang ở trong nhà kính đó cùng những thí nghiệm và hàng hóa của chúng, cơ hội duy nhất của chúng tôi để lấy lại cậu ấy là một cuộc tấn công tổng lực. Tôi chưa sẵn sàng cho việc đó bây giờ. Nhận thấy sự lưỡng lự của tôi, tay Marina trở nên lạnh hơn một chút trong tay tôi.

"Chưa phải lúc", tôi nói nhỏ với cô ấy, những lời của tôi chỉ lớn hơn tiếng thở nhẹ một chút. "Chúng ta kiểm tra nhà chứa máy bay trước".

Chúng tôi đi được thêm độ mười bước trước khi một con thú rên rỉ làm chúng tôi đứng khựng lại. Từ nhà kính, một nhóm Mog kéo một thùng hàng lớn ra. Bên trong là một con thú có lẽ từng là một con bò nhưng giờ đã bị

biến đổi thành một thứ hoàn toàn kinh dị khác. Mắt con thú ươn ướt và chuyển sang màu vàng, những cái sừng trông khá đau đớn chồi ra từ sọ nó, bầu vú nó thì sừng lên kinh khủng và cũng được bao phủ bởi những đường màu xám tôi thấy trên những cây cỏ kia. Con vật trông có vẻ buồn ngủ và chán chường, chỉ thoi thóp thở. Bất cứ những thí nghiệm nào lũ Mog đang làm ở đó thực sự rất kinh tởm và, như Chín, tôi bắt đầu cân nhắc về ý tưởng của Marina về việc cứ lao vào xóa sổ toàn bộ lũ khốn đó, dù có cái chiến thuyền to tổ chẳng kia ở đó hay không.

"Đội đã", Chín thì thầm vào tai tôi. "Tớ có ý tưởng này".

Đang ở chỗ trống trải, tôi không chắc đây là lúc tuyệt vời cho một trong các ý tưởng điên rồ của Chín. Nhưng, chỉ một chút sau khi cậu ta dừng chúng tôi lại, con quái bò trong lồng lại rên rỉ và loạng choạng đứng dậy. Nó đi tới một bên và dồn toàn bộ trọng lượng của nó vào đó, khiến lũ Mog đang đẩy cái lồng phải hét lên gọi trợ giúp khi cả chỗ đó đang chuẩn bị đổ. Rồi, con thú đạp hậu một chân vào những song, gần như làm vỡ mặt một tên Mog.

"Tớ hỏi nó có thể tạo cho chúng ta một sự sao nhãng không", Chín thì thầm trong lúc nhiều tên Mog hơn đang lao tới cái lồng cố gắng làm con thú thí nghiệm của chúng bình tĩnh lại. "Con vật đáng thương đã vui vẻ nhận lời".

Khả năng trò chuyện với động vật của Chín thật tuyệt vời. Như thế cuối cùng nó cũng đã tìm được một mục đích sống, con bò lao vào mép lồng dùng toàn bộ sức mạnh của nó, lại còn đâm được một tên Mog bằng sừng của mình. Sự hỗn loạn đó đã tạo một khoảng trống cho chúng tôi luồn qua đám đông trước nhà kính và tiến dần đến nhà chứa máy bay.

Chúng tôi đều dừng lại trước âm thanh một khẩu súng Mog khai hỏa. Quay người lại, tôi thấy tên sĩ quan kia đang đút súng lại vào bao, một lỗ còn bốc khói xuất hiện ở một bên đầu con bò. Nó ngã gục trong chiếc lồng, không còn động đậy gì nữa. Hẳn hét lên vài mệnh lệnh, và đám Mogadorian bắt đầu

chuyển cái xác con vật lên tàu.

Khi cảm thấy tôi có vẻ căng thẳng, Chín thì thầm với tôi. "Thế này tốt hơn. Nó đang chịu đau đớn vô cùng".

Với chút khoảng cách đã được tạo ra giữa chúng tôi và chỗ đám Mog tập trung đông nhất, tôi cảm thấy đủ thoải mái để thì thầm lại. "Chúng đang làm gì với nó thế?"

Chín không trả lời ngay. "Tớ không thể, ờm, có một cuộc trò chuyện chân thành với nó. Nhưng tớ nghĩ là chúng đang cố tìm cách để làm làm nó trở nên năng suất hơn. Chúng đang, ờm, tiến hành thí nghiệm với hệ sinh thái".

"Lũ điên", Marina lầm bầm.

Chúng tôi tăng tốc và tiến về nhà chứa máy bay. Phía bên phải chúng tôi, ở rìa đường băng là ba cái máy bay nhỏ hình đĩa đám Mogadorian. Một nhóm lính bảo dưỡng gồm năm tên đang chụm lại quanh một chiếc, kéo các bảng mạng phía dưới phi thuyền ra và nhìn chúng một cách hoàn toàn lúng túng. Tôi đoán là đám Mogadorian cũng gặp phải vấn đề kỹ thuật. Ngoài những tên đó ra thì con đường hoàn toàn rộng mở.

Cánh cửa to lớn bằng kim loại của nhà chứa có thể mở đủ rộng cho một máy bay có thể vào hoặc ra chỉ đang để hở một chút, vừa đủ cho một người đi qua. Có ánh đèn bên trong đó, nhưng tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy qua chỗ đó là khoảng không trống rỗng.

Marina đi chậm lại khi chúng tôi tới chỗ cánh cửa và dừng hẳn lại để ngó vào trong. Trong khi cô ấy làm thế, tôi nhìn ra sau. Chẳng có gì thay đổi cả - lũ Mog vẫn đang chết các thứ lên con tàu, hoàn toàn không biết là chúng tôi vừa mới đi qua ngay trước mắt chúng.

"Có gì không?" Chín thì thầm, và tôi có thể cảm thấy cậu ta rướn cổ ra, cố

gắng nhìn qua khoảng trống ở cửa. Trước khi tôi kịp trả lời, tôi nghe thấy Marina hít mạnh một cái. Tay tôi tê buốt, hơi lạnh phả vào nó, như thể tôi bất chợt đang nắm phải một tảng băng vậy.

"Chết tiệt, Marina!" Tôi thì thầm nhưng cô ấy không lắng nghe nữa. Thay vào đó, cô ấy lao qua cửa. Với việc tay tôi tê cứng, mất toàn bộ sức mạnh ý chí để tôi có thể vẫn nắm được tay cô ấy. Tôi kéo Chín theo phía sau tôi và vai cậu ta va vào cửa, tiếng cằn nhằn của cậu ta bị lấp đi bởi tiếng vọng của kim loại.

Nhà chứa máy bay gần như trống không, lũ Mogadorian đã hoàn thành việc dọn dẹp ở đây. Những chiếc đèn lớn rọi sáng từ những xà ngang bên trên, soi sáng cái bàn kim loại và chiếc ghế ở giữa phòng. Chúng là những thứ duy nhất còn sót lại trong này, và ánh sáng bên trên làm bóng của chúng trải dài trên nền nhà xi măng.

Thi thể của Tám đang nằm trên cái bàn đó.

Cậu ấy được bọc trong một cái túi xác màu đen vẫn còn mở tới ngang ngực. Cậu ấy không mặc áo, vết thương nơi Năm đâm xuyên tim cậu ấy hiện rõ mồn một trên ngực cậu ấy. Làn da rám nắng của cậu ấy giờ tái mét nhưng còn thì cậu ấy trông vẫn vậy, như thể cậu ấy sẽ dịch chuyển mất khỏi cái bàn và làm một trò đùa khó chịu nào đó với tôi. Có những điện cực màu đen với những ống ten trông dễ gãy được gắn vào hai bên thái dương của Tám và vài cái nữa dọc theo xương ức của cậu ấy. Những điện cực tạo ra một lớp màng nào đó hầu như không thể thấy bằng mắt thường, giống như một luồng điện yếu nhưng liên tục chạy qua cơ thể Tám. Tôi nghĩ đó là thứ mà lũ Mog gắn vào Tám để giữ cơ thể cậu ấy nguyên vẹn để làm thí nghiệm. Bên cạnh những điện cực, ai đó đã lau sạch vết máu trên người cậu ấy và ngạc nhiên thay, chúng đã để cái dây chuyền Loric lại trên cổ cậu ấy, nó phát sáng lấp lánh một cách yếu ớt trên ngực cậu ấy. Tôi thấy đau lòng khi thấy cậu ấy thế này, nhưng Tám trông gần như thật bình yên.

Dĩ nhiên, Tám không phải là lí do mà Marina lao qua cửa hau là lí do cô ấy khiến tay tôi vô cùng ê buốt.

Ngồi bên cạnh Tám, đầu gục trong tay là Năm.

Năm ngồi gục hướng về phía trước, như thể cậu ta muốn gấp đôi người lại. Có một cái gạc cầm máu dày phủ trên con mắt của hăn mà Marina đâm xuyên qua ở đầm lầy, một vết máu mờ bắt đầu ngấm qua nó. Con mắt còn lại của hăn đỏ lựng; nó như thể hăn đã khóc hoặc không ngủ - hoặc cả hai. Đầu của Năm trông vừa mới được cạo kể từ lần cuối chúng tôi thấy hăn, và tôi tự hỏi còn bao lâu nữa thì hăn sẽ có một bộ hình xăm Mogadorian của riêng mình. Hăn mặc một bộ quân phục Mogadorian chỉnh tề tương tự như tên sĩ quan chịu trách nhiệm vận chuyển phía dưới con tàu. Dù vậy, quân phục của hăn vô cùng nhàu nát, để mở cúc cổ và mọi thứ trông có vẻ hơi chật.

Chả thể nào mà tên chột mắt phản bội kia không nghe thấy chúng tôi tiến vào. Nhờ ơn Marina, chúng tôi đã tạo ra cả đồng tiếng động khi qua cửa, và sự trống trải của nhà chứa khuếch đại mọi thứ tới độ tôi bất chợt tưởng còn nghe thấy tiếng hơi thở của mình. Tệ hơn nữa, tôi có thể nghe thấy tiếng gầm gừ nho nhỏ từ Marina, như thể cô ấy đang cố kìm nén một tiếng hét ghê rợn và sẵn sàng lao vào Năm. Phía sau tôi, tôi có thể cảm thấy Chín gần như đang nín thở.

Con mắt còn tốt của Năm thoáng lướt qua hướng chúng tôi. Hăn rõ ràng là đã nghe thấy chúng tôi nhưng hăn không thể thấy chúng tôi. Có lẽ vẫn còn hi vọng là hăn sẽ tưởng đó là tiếng ồn của bọn Mog bên ngoài. Tôi cũng muốn một cuộc thử sức với tên Garde phản bội kia - một trận đấu mà hăn không làm tôi ngất xỉu trước khi trận đấu còn chưa bắt đầu - nhưng chúng tôi cần phải biết chọn trận chiến cho mình. Đối mặt với Năm trong một không gian khép kín và một tàu chiến Mogadorian phía sau chúng tôi hoàn toàn không phải là trận chiến mà chúng tôi muốn. Chúng tôi cần tìm một cách khác để

lấy lại thi hài Tám.

Tôi kéo tay Marina, cảm giác tê buốt trong tay tôi giờ chuyển sang tê dại, cố gắng nói cho cô ấy biết ý tưởng lao vào tấn công sẽ tệ hại ra sao. Cô ấy cưỡng lại trong một thoáng nhưng rồi tôi cảm thấy cô ấy dần bình tĩnh lại, bởi vì tay tôi dần ấm trở lại.

Nhưng khi Marina từ từ và nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, tôi thấy có hơi nước phía trước cô ấy, bầu không khí quanh cô ấy vẫn còn quá lạnh. Một đám hơi nước từ một cô gái vô hình, lơ lửng ngay giữa ánh đèn sáng rực trong nhà chứa máy bay.

Năm đã thấy nó, mắt hăn nheo lại. Hăn đứng dậy từ ghế ngồi và nhìn ngay về phía chúng tôi đang đứng.

"Tôi không hề có ý làm thế", hăn nói.

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tôi nắm chặt tay Marina và Chín, hi vọng thế là sẽ đủ để giữ họ không trả lời lại Năm và hoàn toàn làm lộ vị trí của chúng tôi. Tôi chưa sẵn sàng đánh mất lợi thế duy nhất của chúng tôi - vô hình - sớm thế. Ôn trời là cả hai bọn họ đều tìm cách tự kiếm chế được, nhưng lời của Năm vang đi mà không có câu trả lời.

"Tôi biết các cậu sẽ không tin tôi", Năm tiếp tục. "Nhưng lẽ ra đã không có ai phải chết".

Ánh nhìn như cầu xin của Năm vẫn đang nhìn thẳng về phía chúng tôi, vậy nên với một sự nhẹ nhàng, chậm rãi, tôi dần dần đưa những người khác sang một bên. Chúng tôi di chuyển từng chút một, không tạo nên tiếng động nào cả. Dần dần chúng tôi thoát khỏi ánh nhìn của Năm, giờ đang ở bên phía sườn hẻm. Giờ, hẳn thực sự đang nhìn vào khoảng không trống rỗng, ngớ ngẩn chờ đợi một câu trả lời.

Với một tiếng càu nhàu, Năm quay đi. Nó như thể hẳn chưa từng nói gì với chúng tôi. Thay vào đó, hẳn bắt đầu nói trực tiếp với thi hài Tám.

"Cậu không nên làm thế, nhào ra chặn cho Chín", Năm lên lớp, giọng hẳn tỏ vẻ hối hận. "Nó thật là anh dũng, tôi đoán vậy. Tôi khá là thán phục cậu vì việc đó. Nhưng thế không đáng đâu. Người Mogadorian chẳng nào chả thẳng, cậu biết chứ? Một gã với cái đầu tỉnh táo và thông minh như cậu có thể sẽ biết mình phải đối phe. Cậu có thể giúp đỡ trong việc tái xây dựng và hợp nhất. Chín thì ... hẳn quá chết não để biết khi nào thì hẳn đã bị đánh bại. Hẳn

chả có ích gì cho ai cả".

Tôi cảm thấy các cơ bắp trên tay Chín gồng lên, nhưng tạm thời thì cậu ta đang cường lại ham muốn lao vào Năm. Thế là tốt - cậu ta đang học. Hoặc có lẽ, như tôi, cậu ta quá choáng váng với tất cả những gì đang xảy ra, Năm cứ làm nhảm như thế này, giả vờ như thế chúng tôi không có ở đây.

Năm đặt một tay nhẹ nhàng lên vai Tám. Ống tay của bộ quân phục của hắn kéo lên và tôi nhận thấy cái bao tay của hắn, cái mà chứa con dao có thể bật ra mà hắn dùng để giết bạn của chúng tôi.

"Ông ta nói với tôi -" giọng Năm run rẩy một chút khi hắn tiếp tục nói với Tám. "Ông ta nói tôi sẽ có một cơ hội để thuyết phục các cậu đổi phe. Không ai sẽ bị thương nếu các cậu cứ chấp nhận Tiến trình Mogadorian hóa. Ông ta đã từng giữ lời trước đây, ý tôi là, tôi là bằng chứng sống, phải không nào? Khi phép bùa bị phá vỡ, ông ta đã có thể giết tôi, nhưng ông ta không làm vậy".

Năm hắn đang nói tới Setrákus Ra, về thỏa thuận mà hắn có với kẻ lãnh đạo đám Mogadorian. Hắn đi vòng quanh cái bàn, quay lưng lại với chúng tôi. Marina tiến một bước về phía hắn, nhưng tôi không để cô ấy đi xa hơn. Tôi không biết tại sao Năm nói nhiều thế, nhưng hắn đã biết chúng tôi ở đây. Tôi không chắc đây có phải là bẫy không, liệu hắn đang nhử chúng tôi, hay là chuyện gì đang xảy ra. Nhưng tôi muốn nghe.

"Tôi không nghĩ là các cậu lại bị tẩy não nặng thế", Năm nói, đứng cạnh Tám, cái lưng còng xuống của hắn hiện ra như một mục tiêu hoàn hảo. "Nghĩ mọi thứ chỉ có trắng và đen, anh hùng và ác nhân".

Năm vươn tay và nâng dây chuyền của Tám lên, nắm chặt nó trong lòng bàn tay. Biệt năng của hắn - Externa, hắn đã gọi nó như thế, thứ khiến da hắn biến thành bất cứ thứ gì hắn chạm vào - phát huy tác dụng, da của Năm

thoáng hiện lên màu xanh lấp lánh của Loralite. Sau một thoáng, hăn bỏ cái dây chuyền ra cùng một tiếng thở dài, và da hăn trở lại bình thường.

"Nhưng mà, có lẽ tôi mới là kẻ bị tẩy não, phải không nào? Đó chẳng phải là điều mà các cậu nói về tôi sao?" Năm thoáng cười nhẹ nhàng, rồi lấy tay cẩn thận chỉnh cái băng gạc trên con mắt hồng của hăn. "Họ nhồi sọ các cậu với tất cả những thứ nhảm nhí này - các Trưởng lão, Quyển sách Vĩ đại. Tất cả những luật lệ về việc chúng ta phải trở thành người thế nào. Nhưng tôi không quan tâm tới bất kì thứ gì trong đó. Tôi chỉ đang cố sống sót thôi".

Tôi cảm nhận được tay Chín đang vã mồ hôi; cậu ta hăn phải đang đấu tranh để ghìm mình lại không tấn công. Trong khi đó thì Marina không còn tỏa ra cái lạnh chết người kia nữa, có lẽ là bởi vì cái cảnh đang diễn ra trước mắt chúng tôi thật thảm hại và lảm nhảm. Nếu bài diễn văn của Năm - rõ ràng là cho chúng tôi - có hé lộ điều gì, thì đó là hăn gần như đã mất trí rồi.

Năm phúi gì đó đi trên đầu Tám một cách nhẹ nhàng rồi lắc đầu.

"Dù sao thì, ý chính của tôi là, tôi xin lỗi, Tám", Năm nói, cái giọng biết tuốt vẫn còn đó nhưng hòa lẫn với chút gì đó chân thành bên trong đó. "Tôi biết nó chẳng có ý nghĩa gì. Tôi vẫn sẽ là một tên hèn, một tên phản bội, một tên giết người trong suốt phần đời còn lại của mình. Điều đó sẽ không thay đổi. Nhưng tôi muốn cậu biết là tôi ước mọi thứ đã diễn ra khác đi".

Phía sau chúng tôi, ai đó hăng giọng. Tất cả chúng tôi đều quá hút vào màn độc thoại của Năm - bao gồm cả Năm - mà chúng tôi không hề nhận ra tên sĩ quan Mogadorian vừa tiến vào. Hăn nhìn Năm một cách thận trọng, tư thế của hăn cứng nhắc và đúng bài bản. Nhìn hăn, đứng đó như là một tên lính đợi để đưa báo cáo, nó khiến tôi nhận ra tên Mogadorian này có lẽ thực sự nhận lệnh từ Năm. Nếu thế thật, hăn có vẻ vô cùng kinh tởm với việc đó.

"Chúng ta đã hoàn thành việc chuyển hàng", tên sĩ quan nói.

Tên Mog đợi Năm xác nhận, nhưng Năm chỉ im lặng trong một khoảng thời gian dài và khó chịu. Hắn cứ đứng khom người cạnh thi hài Tám, hít thở chậm rãi. Tôi căng người lên và tự hỏi nếu trò chơi kì lạ của hắn đã kết thúc và nếu hắn đang nghĩ về việc báo động.

Tên sĩ quan Mogadorian không buồn che giấu việc Năm im lặng làm hắn khó chịu thế nào. "Một nhóm đi săn vẫn chưa báo cáo về", hắn tiếp tục. "Và đám thợ máy đang gặp khó khăn trong việc làm một phi thuyền trinh sát hoạt động trở lại".

Năm thở dài. "Không sao", hắn ta nói. "Chúng ta sẽ bỏ chúng lại".

"Vâng, đó cũng là lệnh của tôi", tên sĩ quan đáp lại, khẳng định một cách đầy tinh tế về quyền lực của hắn. "Ngài đã sẵn sàng đi chưa?"

Năm quay về phía tên sĩ quan, ánh nhìn thù hằn lấp ló trong con mắt còn lại của hắn. "Ừ. Hãy đi khỏi đây thôi".

Năm tiến về phía cửa nhà chứa máy bay, cử động của hắn chậm chạp một cách nhạo báng. Chúng tôi đứng ở phía xa, theo dõi toàn bộ sự việc và vẫn giữ im lặng. Tên sĩ quan nhướn một bên lông mày lên, không bước ra tránh đường cho Năm.

"Chẳng phải ngài bỏ quên gì sao?" tên sĩ quan hỏi Năm khi hai người gần như mặt đối mặt.

Năm gãi đầu. "Hả?"

"Cái xác", tên sĩ quan nói đầy khó chịu. "Chỉ thị của ngài là mang theo cái xác Loric kia. Và cái dây chuyền nữa".

"Ồ, cái đó hả", Năm đáp và liếc nhìn lại cái bàn kim loại nơi Tám đang nằm. "Cái xác mất rồi, Đại úy. Đám Garde hắn đã lên vào đây và lấy nó đi

mất. Đó là lời giải thích duy nhất".

Tên đại úy Mogadorian không biết phải nói gì. Hắn tỏ vẻ rướn cổ lên nhìn ra phía sau Năm nơi Tám vẫn nằm đó trên bàn. Rồi hắn sầm soi mặt Năm, mắt hắn nheo lại mất kiên nhẫn.

"Đây là một trò đùa hả, tên Loric kia?" tên đại úy hăm hè. "Hay mày giờ mù cả hai mắt rồi? Tên Garde đang ở ngay đó".

Năm bỏ mặt lời xúc phạm và lắc đầu với tên Đại úy, tặc lưỡi.

"Xảy ra trong phiên gác của ông nữa", Năm nói. "Ông để chúng cướp đi một tài sản chiến tranh ngay dưới mũi mình. Về căn bản đó là phản loạn đấy, ông bạn của tôi ạ. Ông biết hình phạt cho tội đó rồi chứ".

Tên Mogadorian mở mồm định tuôn ra một tràng phản đối bởi không tin vào những gì vừa nghe. Hắn bị chặn lại bởi một tiếng kêu kim loại, con dao của Năm bật ra từ phía dưới ống tay áo hắn. Không hề lưỡng lự, lưỡi dao của Năm đâm xuyên qua hàm dưới tên sĩ quan thẳng lên não hắn. Trước khi hắn kịp phân hủy, mặt hắn vẫn còn đầy vẻ bất ngờ.

Năm không thèm di chuyển khi tên Mog tan thành tro. Hắn phân hủy chậm hơn những tên Mog giã chết khác mà tôi từng thấy, và khi xong xuôi vẫn còn những mẫu xương thò ra khỏi mớ quần phục nhàu nhĩ của hắn. Năm thu lưỡi dao lại và đá phần còn lại của tên sĩ quan ra xa khỏi cửa. Rồi, hắn cẩn thận phúi bụi và kéo phẳng lại cái áo.

Từ chỗ chúng tôi đang đứng, chúng tôi thấy Năm đứng thẳng, và con mắt chúng tôi thấy là con mắt bị băng lại. Vì thế, thật không dễ dàng gì để biết được cảm xúc của hắn.

"Chúc may mắn", Năm nói và bước ra ngoài nhà chứa, khép chúng lại phía sau hắn.

Không ai nói hoặc cử động gì cả trong khoảng một phút, tất cả chúng tôi đều hơi lo lắng về việc một đội quân Mog sẽ lao vào đây bất cứ lúc nào. Cuối cùng, Chín giăng tay tôi ra, trở lại hữu hình.

"Được rồi. Thế là thế quái nào?" cậu ta nói. "Thằng nhóc đó đang cố làm bạn à hay hắn chỉ đang hành xử quá mức điên rồ thôi?"

"Nó chả quan trọng", tôi đáp. "Chúng ta đã có Tám, đó mới là thứ quan trọng. Chúng ta có thể xử lý Năm vào lần khác.

"Hắn ta cô đơn và lạc lõng", Marina nói nhẹ nhàng và cũng bỏ tay tôi ra. Cô ấy thấy tôi xoa tay cho ấm, cái cảm giác lạnh lẽo vẫn còn đeo bám chúng và cô ấy nhíu mày. "Xin lỗi nhé, Sáu. Hắn khiến tớ trở nên thế".

Tôi phẩy tay cho qua, không muốn nói về khả năng điều khiển Biệt năng của Marina vào lúc này. Tôi rón rén đi tới cửa nhà chứa và mở hé nó ra. Tôi vừa kịp lúc nhìn thấy Năm biến mất vào cái tàu chiến kia, kẻ cuối cùng lên tàu. Khi hắn lên rồi, cầu thang bắt đầu thu lên phái dưới con tàu và con tàu khổng lồ kia bắt đầu bay lên, động cơ của nó tỏa ra một luồng khí mờ dường như là không thể có được với con tàu cỡ đó. Khi nó đạt tới độ cao nhất định, con tàu chiến bắt đầu nhấp nháy và tôi bắt đầu gặp khó khăn trong việc nhận ra nó trong đám mây màu tím kia. To lớn, hầu như không có tiếng động, và được trang bị một loại thiết bị tàng hình nào đó - làm sao chúng tôi có thể chống lại một thứ như thế?

"Cậu nói dường như là thấy tiếc cho hắn vậy", Chín nói với Marina.

"Không hề", cô ấy bật lại Chín, nhưng tôi có thể thấy chút nghi ngờ trong giọng nói của Marina, cái vẻ ngoài cứng rắn mà cô ấy đang cố bắt đầu lộ những yếu điểm. "Tớ ... cậu có thấy mắt hắn không?"

"Tớ thấy một cái lỗ trên đầu hắn được phủ lên bởi một cái gạc", Chín đáp.

"Hắn có nó và nhiều hơn thế nữa sẽ xảy ra với hắn".

"Cậu có nghĩ Tám sẽ muốn thế?" Tôi hỏi, thực sự lo lắng. "Cậu ấy chết khi cố ngăn chúng ta khỏi giết lẫn nhau mà".

Con tàu chiến biển mất khỏi tầm nhìn, tôi quay lại đối mặt với những người khác. Chín cắn chặt môi và nhìn xuống sàn nhà, nghĩ về những gì tôi vừa nói. Marina đã lấy gối xuống trên cái ghế kia của Năm bên cạnh Tám. Cô ấy ngại ngần chạm vào những tụ điện và huơ ngón tay qua lại bề mặt năng lượng kia. Khi không có gì xảy ra, Marina nhẹ nhàng luồn tay vuốt mớ tóc xoắn của cậu ấy. Mắt cô ấy ngấn lệ, nhưng cô ấy không để chúng trào ra.

"Tớ biết là mình sẽ tìm thấy cậu", cô ấy thì thầm. "Tớ xin lỗi vì đã bỏ cậu lại".

Tôi tiến lại đứng cùng Marina ở chỗ cái bàn, nhìn xuống Tám. Có lẽ là do tôi tưởng tượng, nhưng có vẻ như cậu ấy nở một nụ cười thoáng qua.

"Tớ ước mình biết về cậu nhiều hơn", tôi nói với Tám, nhẹ nhàng đặt một tay lên vai cậu ấy. "Tớ ước cuộc sống của chúng ta đã khác so với giờ".

Chín do dự nhưng cuối cùng cũng lại gần cái bàn chỗ chúng tôi, đứng cạnh Marina. Mới đầu, cậu ta tránh nhìn thẳng vào thi hài Tám, môi cậu ta mím chặt, cơ bắp ở cổ cậu ta co giật như thể cậu ta đang nâng thứ gì đó nặng lắm. Cậu ta xấu hổ, tôi nhận ra vậy. Có vẻ như mất khá nhiều công sức của cậu ta, nhưng sau một thoáng Chín cuối cùng cũng nhìn vào Tám. Ngay lập tức, cậu ta với tay kéo khóa túi đựng xác cao thêm chút, đủ để vết thương của Tám không hiện ra trước mắt cậu ta nữa.

"Ôi cậu bạn", cậu ta nói nhẹ nhàng. "Tớ xin lỗi vì ..." Chín lắc đầu, lấy một tay vuốt tóc. "Ý tớ là, cảm ơn vì cậu đã cứu mạng tớ. Năm đã đúng, ờm, cậu có lẽ không nên làm thế. Nếu tớ biết ngậm miệng lại cậu có lẽ vẫn đang

... chết tiệt, tớ xin lỗi, Tám. Tớ rất xin lỗi cậu".

Chín bắt chợt thở mạnh, rõ ràng là đang cố ngăn nước mắt lại. Marina đặt tay nhẹ nhàng lên lưng cậu ta và dựa vào người cậu ta.

"Cậu ấy sẽ tha thứ cho cậu", cô ấy nói nhẹ nhàng, và thêm vào, "Tớ tha thứ cho cậu".

Chín vòng tay qua Marina và kéo cô ấy lại ôm một cái chặt đến nỗi khiến cô ấy phải kêu lên. Cậu ta vùi mặt vào mái tóc của cô ấy, giấu đi những giọt nước mắt của mình. Tâm trí tôi đã luôn phải bận rộn với những ý nghĩ - không biết John, Sam và những người khác giờ ra sao, lo lắng về việc làm cách nào chúng tôi có thể tìm được họ, đó là nếu họ vẫn còn sống và chưa bị bắt - nhưng nhìn Marina và Chín như thế này, xích lại gần nhau, bắt đầu hàn gắn vết thương của mình, nó cho tôi hi vọng. Chúng tôi là những con người mạnh mẽ. Chúng tôi có thể vượt qua được mọi thứ.

"Chúng ta cần phải đi thôi", tôi nói nhẹ nhàng, ngại ngùng khi phải gián đoạn khoảnh khắc kia nhưng tôi biết mình phải làm vậy.

Chín cuối cùng cũng buông Marina ra, và tôi cẩn thận kéo khóa túi đựng thi hài Tám lại. Chín với xuống và với một sự cẩn thận tương ứng như tôi, nhẹ nhàng nâng thi hài Tám lên tay.

Đúng lúc chúng tôi quay ra phía cửa nhà chứa máy bay, chúng ầm ầm mở ra.

Là đám Mogadorian đang sửa chữa phi thuyền do thám. Tôi đã quên bém mất chúng. Chúng đứng đó ở ngưỡng cửa, dừng lại giữa chừng việc đẩy phi thuyền bị hỏng của chúng vào nhà chứa. Chúng trông có vẻ cũng ngạc nhiên khi thấy chúng tôi cũng như chúng tôi trông thấy chúng.

Trước khi chúng tôi có thể làm bất cứ gì, một loạt tiếng động ken két vang

lên từ phi thuyền. Phía trước - hay ít nhất là phía bên của cái thứ hình đĩa kia đang hướng thẳng về phía chúng tôi - mở ra, một trụ súng hiện ra trước mắt và bắt đầu nạp năng lượng. Hẳn là phải có một tên Mog bên trong.

"Cúi xuống!" Chín hét lên.

Chẳng có chỗ núp nào trong cái nhà chứa máy bay trống không này ngoại trừ cái bàn kim loại, và đã quá muộn để tàng hình biến mất. Marina lập nghiêng cái bàn, Chín cúi xuống cùng thi hài Tám vẫn trong tay mình, và tôi nhảy vào theo, hi vọng chúng tôi đủ nhanh khi trụ súng kia bắt đầu khai hỏa.

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 13

"Cái tên Grahish Sharma có ý nghĩa gì với anh không?" Sarah hỏi.

Tôi suy nghĩ một chút, cố gắng nhớ lại về cái tên. "Nghe khá quen. Tại sao chứ?"

Tôi đang đứng ở cái sân bên ngoài nhà cũ của Adam, giọng Sarah nghe xa xăm từ cái điện thoại di động có thể vứt bỏ. Phía xa từ sân bóng rổ trống trơn, mặt trời bắt đầu lặn xuống đường chân trời. Một con chim to bay qua bầu trời màu cam và tôi tự hỏi liệu đó có phải là một con của chúng tôi hay không - chúng tôi đã dùng những con Chimærae làm cảnh giới xung quanh Ashwood Estates với lệnh là tìm chúng tôi ngay khi có tên xâm nhập nào xuất hiện. Tối giờ, mọi thứ đều yên ả. Nếu tôi không biết rõ hơn, nó có vẻ như tôi đang đi chơi ở một vùng ngoại ô yên tĩnh đặc biệt nào đó, một nơi mà những người khác vẫn còn đang làm việc.

"Ông ấy ở Ấn Độ", Sarah nói. "Ông ấy là chỉ huy một nhóm nào đó được gọi là Vishnu Nationalist Eight".

Cái tên nảy ra với sự đề cập tới Tám và tôi liền búng tay một cái. "Ồ, đúng rồi. Đó là ông quân nhân đã bảo vệ Tam ở Himalayas".

"Hừm", Sarah nói. "Vậy là câu chuyện của ông ta đã được kiểm chứng".

Tôi đi lại dọc bãi cỏ, hình dung Sarah với mái tóc vàng của mình cuộn trên đầu, bút bi và bút chì xuyên qua nó, nghiền ngẫm mở tài liệu nào đó trong văn phòng mới của Họ Đi Giữa Chúng Ta. Chẳng bận tâm gì đến việc

văn phòng đó tọa lạc ở một trang trại bỏ hoang cách Huntsville, Alabama năm mươi dặm. Chẳng bận tâm về việc Sarah được hộ tống tới đó bởi bạn trai cũ Mark, người thực ra có khả năng bất ngờ với những việc lén lút này. Đó là hình ảnh của Sarah mà tôi đang tập trung vào.

"Câu chuyện gì thế?"

"Thì, có khá nhiều tin đồn và tin lạ lùng trên mạng mà bọn em cần lọc qua. Nhưng ông Sharma này khẳng định là đã bắn rơi một máy bay do thám ngoài hành tinh và bắt giữ phi hành đoàn của nó".

"Có lẽ đám Mog này đang tìm Tám", tôi đáp.

"Đúng vậy. Bắt sống chúng và mọi thứ khác. Mặc dù nó xảy ra ở Ấn Độ, nó lẽ ra phải có trên bản tin thời sự, nhưng lại không như thế. Ai đó đang cố che đậy. Mark đang cố liên lạc với Sharma. Cậu ấy muốn xuất bản chuyện đó trên Họ Đi Giữa Chúng Ta, hi vọng có thể vạch mặt lũ Mog cho công chúng".

"Hừm", tôi nói, lấy tay xoa gáy và nói to những gì mình nghĩ. "Có thể tập hợp chút ủng hộ nếu mọi thứ chuyển biến xấu".

"Mọi thứ sẽ tệ thế nào chứ, John?"

Tôi nuốt nước bọt. Mặc dù tôi đã dùng Biệt năng chữa thương ngay sau trận chiến, tôi vẫn có thể cảm thấy những ngón tay của tên Tướng quân bóp chặt quanh cổ tôi.

"Anh không biết", tôi nói, không chắc tại sao tôi lại che giấu giả thuyết của Adam về cuộc xâm chiếm sắp xảy ra với Sarah. Tôi đoán là có lẽ tôi vẫn đang cố bảo vệ cô ấy. Tôi nhanh chóng đổi chủ đề. "Mark thế nào rồi?"

"Mark vẫn ổn", Sarah đáp. "Cậu ấy đã thay đổi rất nhiều".

"Như thế nào?"

Sarah ngáp ngừng. "Em ... nó khá khó giải thích".

Tôi không nấn ná nhiều về tình trạng hiện tại của Mark James. Đó không phải là thứ mà tôi muốn nói. Thực sự thì, sau khi hút chết vào trưa nay, tất cả những gì tôi muốn là nghe thấy giọng của Sarah.

"Anh nhớ em", tôi nói.

"Em cũng nhớ anh", Sarah đáp. "Sau một ngày dài chiến đấu với đám xâm lược ngoài hành tinh và tìm chân tướng âm mưu quốc tế, em ước chúng ta có thể ngồi ôm nhau trên cái đi văng cũ trong tầng hầm nhà em và xem một bộ phim".

Cái đó làm tôi bật cười, cái cảm giác buồn vui lẫn lộn khi tôi hình dung cuộc sống bình thường mà Sarah và tôi có thể có nếu chúng tôi không phải cố gắng cứu thế giới.

"Sớm thôi", tôi nói với cô ấy, cố gắng để nghe thật tự tin.

"Em hi vọng thế", cô ấy đáp,

Tôi cảm thấy có chuyển động phía sau và quay lại nhìn thấy Sam đang đứng trên hiên nhà bị phá hủy của nhà Adam. Cậu ấy ra hiệu cho tôi đi theo cậu ấy.

"Sarah, anh phải đi rồi", tôi nói, cảm thấy lưỡng lự khi cúp máy. Chúng tôi đã gọi cho nhau mỗi tám tiếng như chúng tôi đã bàn, và tôi thấy một chút nhẹ nhõm mỗi khi nghe thấy giọng cô ấy. Mỗi lần tôi ngắt kết nối, tôi bắt đầu nghĩ về lần tiếp theo ... lần mà cô ấy sẽ không gọi nữa. "Cẩn thận nhé, được chứ? Mọi thứ có thể sẽ trở nên phức tạp sớm đấy?"

"Chả phải mọi thứ đã trở nên phức tạp rồi sao?" cô ấy hỏi. "Anh cũng cẩn thận nhé. Em yêu anh".

Tôi nói tạm biệt với Sarah và nghiêng đầu về phía Sam. Cậu ấy trông gần như là đang phấn khích, như thể là cậu ấy đã có tin gì đó tốt trong năm phút vừa rồi.

"Sao thế?"

"Xuống đi", cậu ấy nói. "Bọn tớ đã tìm ra được thứ gì đó?"

Tôi trèo lên phần còn lại của hiên nhà sau cuộc chiến vào trưa nay và theo Sam qua cái cửa sập một nửa vào phòng khách. Phía trong ngôi nhà tương xứng với những gì bên ngoài - ý tưởng hoàn hảo cho một vùng ngoại ô của con người - ngoại trừ nội thất trông có vẻ như được sắp xếp một cách chính xác như trên bìa tạp chí. Không hề có cảm giác là có người sống ở đây. Tôi cố hình dung sẽ như nào cho Adam khi phải lớn lên ở đây, cố gắng hình dung anh ta dùng các mô hình Piken đập vào nhau trên sàn nhà nhưng không thể làm được.

Phía cuối phòng khách là một cánh cửa kim loại khổng lồ được bảo vệ bởi một loạt ổ khóa hoạt động với bàn phím bằng các ký tự Mogadorian. Cái cửa là thứ phá tan ảo tưởng về một khu ngoại ô thông thường và nó khá khiến tôi bất ngờ khi lũ Mog còn không thèm cố ngụy trang nó sau một kệ sách hay gì đó. Tôi đoán là chúng chả bao giờ nghĩ kẻ thù của chúng có thể đi xa tới mức này. Cái cửa đã mở, được mở khóa bởi Adam trước đó và qua đó tôi và Sam đi xuống những đường hầm bên dưới Ashwood Estates.

Chúng tôi đi xuống theo một cái cầu thang kim loại dài, sự lịch sự giả tạo bên trên ngay lập tức bị thay thế bằng những thanh thép không gỉ khô khan và ánh sáng từ đèn halogen. Mạng lưới mê cung đường hầm bên dưới Ashwood hoàn toàn giống với ý tưởng của tôi về lũ Mogadorian - tính toán

và lạnh lùng. Nó không hằn trải dài như cái núi rồng ruột ở Tây Virginia, nhưng nó hoàn toàn khiến cho Căn cứ Dulce phải thấy xấu hổ. Tôi tự hỏi chúng phải mất bao lâu để đào toàn bộ chỗ này, lũ Mog đào xuống lòng Trái đất trong những năm tôi chạy trốn cùng chú Henri, vờn tầm với của chúng mà chúng tôi chẳng hề hay biết.

Có một kẽ nứt nham nhở trên tường bắt đầu từ nửa đường xuống và chạy sâu và bên trong các đường hầm. Sam cho một tay chạy dọc theo kẽ nứt, các ngón tay cậu ấy phủ đầy bụi xi măng.

"Chúng ta chắc là chỗ này sẽ không sập xuống, phải chứ?"

"Adam không nghĩ thế", Sam đáp, vỗ tay vào nhau để phui bụi, âm thanh vang vọng khắp nơi. "Nhưng nó cũng khiến tớ phải sợ khi ở dưới này. Vô cùng ngột ngạt".

"Đừng lo. Chúng ta không ở lại đây lâu đâu".

Chúng tôi đi qua một kẽ nứt khác khi chúng tôi đi qua một chỗ giao nhau của các đường đi, nơi mà nền móng đã bị di chuyển, những tảng bê tông chèn ép lên nhau. Thiệt hại này được gây ra vào lần cuối Adam ở đây, khi anh ta dùng Biệt năng tạo động đất để cứu chú Malcolm. Có vài đường hầm mà trần của nó đã hoàn toàn đổ sập.

Dọc theo hành lang, chúng tôi đi qua một căn phòng rộng sáng trưng mà có lẽ hẳn là một phòng thí nghiệm với rất nhiều vòi phun và cần gạt và bàn làm việc, nhưng không có thiết bị nào cả. Mọi thứ hẳn đã bị phá hủy bởi đòn tấn công của Adam, và lũ Mog dọn dẹp chưa bao giờ có thời gian thay thế chúng. Cạnh phòng thí nghiệm, chúng tôi đi qua một hàng những phòng vuông nhỏ hẹp với cửa bằng kính chống đạn. Những phòng giam. Toàn bộ chúng giờ trống không.

"Phòng lưu trữ trên đó", Sam nói với tôi. "Cha tớ đã ở đó không ngừng nghỉ. Lũ Mog ghi hình lại mọi thứ".

Chúng tôi dừng lại ở một phòng nhỏ - trông gần như là một văn phòng - với một mớ màn hình. Chú Malcolm ngồi phía sau cái máy tính duy nhất, mắt đỏ hoe bởi xem không biết bao nhiêu tiếng các cảnh quay. Trên màn hình, một tên Mogadorian trinh sát đang nói trực tiếp với máy quay.

"Đã ba ngày kể từ khi chúng tôi tung một tin đồn về một tên Loric có mặt tại Buenos Aires", tên trinh sát báo cáo. "Vẫn chưa có dấu hiệu gì của đám Garde, nhưng giám sát vẫn tiếp tục -"

Chú Malcolm dừng hình khi chú thấy chúng tôi, lấy tay dụi mắt.

"Chú thấy gì có ích chưa?" Tôi hỏi.

Chú Malcolm lắc đầu và mở một danh sách các tập tin trên máy tính. Chỉ ấn một ngón tay vào màn hình cảm ứng và những tệp tin đó bắt đầu cuộn lên không ngừng. Chúng có hàng ngàn cái, và tất cả tiêu đề của chúng đều bằng tiếng Mogadorian.

"Từ những gì chú thu thập được, những thứ này tương ứng gần năm năm thông tin của lũ Mogadorian", chú Malcolm giải thích. "Chú sẽ cần cả một đội để lọc hết chúng. Ngay cả với việc Adam đang dịch lại đồng tiêu đề đó, phần lớn chỉ là ngày và giờ, thì cũng khó mà biết được nên bắt đầu từ đâu".

"Có lẽ chúng ta có thể thuê vài thực tập sinh", Sam gợi ý rồi kéo tay tôi. "Đi nào, chúng ta phải đi xem Adam".

"Cứ làm những gì chú có thể", tôi nói với chú Malcolm trước khi Sam kéo tôi đi mất. "Ngay cả chút thông tin nhỏ nhất cũng có thể có ích".

Thêm vài bước nữa là chúng tôi tới phòng mà Adam miêu tả là trung tâm

chỉ huy. Căn phòng hầu như không bị thiệt hại gì, vậy nên giờ đó là nơi chúng tôi thiết lập căn cứ chỉ huy của riêng mình. Các bức tường đều được che phủ với các màn hình, những hình ảnh từ máy quay bảo an quanh Ashwood chạy trên một số màn hình, nhưng cũng có những hình ảnh truyền về từ những nơi khác, bao gồm một máy quay bị xâm nhập bên ngoài rào chắn tòa nhà John Hancock Center. Phía dưới các màn hình là một hàng các máy tính, không hẳn là thân thiện với người dùng bởi bàn phím toàn kí tự Mogadorian.

Tôi lấy tay chống nạnh và nhìn nơi này, theo dõi các hình ảnh máy quay mà trước đó không lâu hẳn đã chĩa thẳng vào tôi. Cảm thấy thật lạ khi ở phía bên kia máy quay. Như Sam, nơi này khiến tôi thấy khó chịu.

"Chúng ta an toàn ở đây chứ?" Tôi hỏi. "Tất cả những máy quay kia ... chúng không có cái nào đang theo dõi chúng ta chứ?"

"Tôi đã vô hiệu hóa chúng rồi", Adam đáp. Anh ta đang ngồi trên một cái ghế xoay ở một máy tính, gõ những dòng lệnh điều khiển vào. Anh ta quay lại và nhìn tôi. "Dùng quyền truy cập của Tướng quân, tôi đã gửi một mã lệnh về chỗ trung tâm chỉ huy Mogadorian ở Tây Virginia báo cáo đội dọn dẹp phát hiện một điểm rò rỉ chất hóa học độc hại. Nó sẽ mất một thời gian để dọn dẹp. Chúng sẽ cho rằng đám máy quay kia bị hỏng là do đám kia gây ra".

"Nó sẽ cho chúng ta bao lâu?"

"Vài ngày? Một tuần?" Adam nói. "Chúng sẽ trở nên nghi ngờ khi Tướng quân không báo cáo về, nhưng chúng ta sẽ không sao cả trong một thời gian".

"Vậy trong lúc đó chúng ta tìm gì?"

"Các bạn của cậu", Adam đáp. "Thực tế thì, tôi tin là mình đã tìm thấy họ".

"Ừ, ở Florida", tôi nói. "Chúng ta đã biết điều đó".

"Không, anh ấy đã tìm thấy họ. Kiểu như, chính xác chỗ họ đó", Sam đáp và cười toe toét với tôi. "Đó là lí do tại sao tớ gọi cậu vào. Nhìn xem này".

Sam chỉ về phía một màn hình, cái này hiển thị một tấm bản đồ nước Mỹ. Bản đồ được bao phủ bởi những hình tam giác với những kích thước khác nhau. Có một hình tam giác nhỏ ở chỗ chúng tôi và vài cái khác giống thế rải rác khắp nước. Có những hình tam giác to hơn phát sáng trên những khu dân cư đông đúc. New York, Chicago, Los Angeles, Houston - tất cả những thành phố đó đều được đánh dấu trên bản đồ. Tam giác to nhất ở phía Tây của chúng tôi, ngay chỗ căn cứ ẩn ở Tây Virginia của bọn Mog.

"Cái này là một, à ... " Sam nhìn về phía Adam. "Anh gọi cái này là gì nhỉ?"

"Tổng quan tiềm lực chiến thuật", Adam đáp. "Nó cho thấy nơi mà người chúng tôi có những chiến dịch đang được thực hiện".

"Chúng đang tụ về các thành phố lớn", tôi nói và nhìn bản đồ.

"Ừ", Adam đáp và nhăn mặt. "Chuẩn bị cho cuộc xâm lăng".

"Đừng tập trung vào cuộc-thế giới ngay bây giờ, được chứ?" Sam nói. "Nhìn cái này nè".

Sam đã cầm cái máy tính bảng hiển thị vị trí các Garde khác vào một trong những máy tính. Cậu ấy đưa nó cho tôi và mắt tôi ngay lập tức nhìn về phía Florida. Tim tôi như ngừng đập một nhịp; chỉ có một chấm nhấp nháy trên bản đồ. Mất một tẹo tôi mới nhận ra bốn chấm tượng trưng cho các Garde còn lại thực ra ở gần nhau tới nỗi chúng hoàn toàn nằm đè lên nhau.

"Họ gần như ở cùng một chỗ", tôi nói. "Cả bốn bọn họ".

"Đúng thế", Sam đáp, lấy lại cái máy tính bảng. "Và nhìn cái này đi".

Cậu ấy giơ cái máy tính bảng lại gần bản đồ hoạt động của lũ Mogadorian. Bốn chấm đỏ hoàn toàn trùng với một tam giác màu da cam nhỏ ở Florida.

"Đám Mog đã bắt được họ", tôi nói, nghiêng chặt răng. "Adam, đó là một loại căn cứ nào đó à?"

"Một trạm nghiên cứu", anh ta đáp. "Các hồ sơ cho thấy chỗ đó nghiên cứu thí nghiệm về gien. Đó không phải là kiểu nơi mà chúng tôi thường giữ các tù nhân, đặc biệt là các Garde".

"Tại sao lại cần tù nhân vào thời điểm này nữa chứ?" Sam hỏi. "Ý em là, em biết Setrákus Ra có thứ gì đó với Ella. Nhưng những người khác ..."

"Họ không phải là tù nhân", tôi nói, đấm một cái vào tay Sam trong sự phấn khích khi nghĩ về nó. "Họ đang định làm gì đó. Họ chuẩn bị tấn công".

"Tôi đang tìm cách có cái nhìn thực sự của căn cứ", Adam nói, các ngón tay của anh ta như chạy đua trên khắp bàn phím.

"Làm thế nào mà anh làm được thế?"

Tôi ngồi xuống cái ghế xoay cạnh Adam và nhìn đôi tay anh ta như nhảy múa trên cái bàn phím Mogadorian. Bất kể anh ta đang làm gì, nó trông như thể bản năng thứ hai của anh ta vậy.

"Tôi đã khóa một phi thuyền trinh sát lại vậy nên chúng sẽ không thể khiến nó hoạt động được. Đó là phần dễ. Truy cập và cô lập nó trên hệ thống giám sát trong khi giữ nó không hoạt động được thì khó hơn".

"Anh chiếm quyền cả một phi thuyền á?" Sam hỏi, tựa mình vào lưng ghế

của Adam.

Tôi nhìn màn hình ngay trước mặt Adam hiện đang nhiều sóng. "Việc đó thì giúp gì được chúng ta?"

"Phòng điều khiển này là một trung tâm đầu não đó John", Adam giải thích, tạm dừng một chút khỏi việc gõ phím để ra hiệu ra xung quanh. "Thông tin từ tất cả những căn cứ khác đều chảy về đây. Chỉ là vấn đề về truy cập nó thế nào thôi".

"Truy cập nó thế nào?"

"Săn lùng những người Loric nhiều năm qua đã khiến người chúng tôi hoang tưởng tới mức không bỏ sót một đầu mối tiềm tàng nào cả. Mọi chiến dịch đều được ghi hình. Có những máy quay giám sát ở khắp mọi nơi". Adam bấm thêm vài nút với vẻ đắc thắng. "Ngay cả trên tàu của chính chúng tôi".

Màn hình bên trên nhấp nháy thoáng qua rồi hiển thị hình ảnh nhòe nhoẹt của một đường băng ở giữa đầm lầy.

"Nếu các Garde đang ở gần, chúng ta có thể trông thấy họ", Adam nói.

Phía dưới máy quay, một toán Mogadorian trông bức bối khi chúng kéo các phần động cơ ra từ thân con tàu. Chúng lau sạch các bộ phận, ghép chúng lại và, khi chẳng có gì xảy ra, bắt đầu tháo thứ gì đó khác.

"Chúng đang làm gì thế?" Sam hỏi.

"Cố gắng sửa thứ mà tôi đã làm", Adam đáp đầy phẫn khích, có vẻ hài lòng khi thông minh hơn người của anh ta. "Chúng đang cho là lỗi động cơ, chứ không phải là hệ thống tự động bị quá tải. Chúng sẽ phải mất một lúc mới biết được điều đó".

Một tên Mogadorian khác, tên này đang mặc một bộ quân phục trông khá ấn tượng tương tự như tên Tướng quân, tiến về phía chúng. Hắn hét lên với đám thợ máy, sau đó bỏ đi giận dữ.

"Máy quay này có di chuyển được không?" Tôi hỏi.

"Dĩ nhiên rồi".

Adam ấn một nút và máy quay bắt đầu quay sang một bên, theo hướng tên Mogadorian kia. Đầu tiên, chẳng có gì nhiều để xem ngoại trừ mặt đường xi măng và, ở phía xa, vài chỗ đầm lầy. Tuy vậy, sau một đoạn đường ngắn, tên Mogadorian kia biến mất vào trong nhà chứa máy bay.

"Anh nghĩ họ ở trong đó hả?" Tôi hỏi.

"Cái máy quay này hẳn phải được trang bị cảm biến nhiệt, nếu tôi có thể tìm cách truy cập nó", Adam đáp, ấn tạm vài nút phía trước mặt.

Trước khi Adam có thể tìm được nút đúng, Năm bước ra khỏi cửa nhà chứa. Mặc dù tôi đã đoán được hắn là kẻ phản bội từ viễn cảnh của Ella, tôi vẫn cứ bám vào chút hi vọng ngu ngốc là đó không phải là thật. Hoặc, nghe có vẻ ác độc, đó là Năm đã chết trong trận chiến. Nhưng hắn ở đó, trong một bộ quân phục Mogadorian nhàu nát, và với một cái băng gạc che con mắt trái của hắn lại.

Tôi có thể nghe thấy Sam hít mạnh một hơi; cậu ấy bị choáng váng. Đó là phần duy nhất của viễn cảnh mà tôi không hề nói với ai về việc thấy Năm, không muốn bôi nhọ tên hắn ta nếu tôi nhầm lẫn.

"Cậu ta ..." Sam lắc đầu. "Thằng chó phản bội khốn kiếp. Hẳn là do hắn nói cho lũ Mog về Chicago".

"Một người của chính các cậu", Adam nói nhỏ. "Việc này là ngoài dự

đoán".

Tôi phải quay mặt đi khỏi hình ảnh của Năm trước khi máu tôi sôi lên. "Anh không biết gì về việc này?" Tôi hỏi Adam qua hàm răng nghiến chặt.

"Không hề", anh ta nói, lắc đầu. "Tôi hẳn đã nói cho cậu. Setrákus Ra hẳn đã giữ cậu ta như một điều bí mật".

Tôi buộc mình quay lại nhìn màn hình. Tôi giữ bình tĩnh, xem xét kẻ thù mới của mình. Bờ vai xịu xuống, cái đầu mới cạo, ánh nhìn tăm tối trong con mắt còn lại của hắn. Điều gì có thể mang một người của chính chúng tôi tới tình trạng hiện giờ?

"Tớ biết có gì đó bất thường về thằng khốn đó", Sam nói, bắt đầu đi đi lại lại. "John, bạn này, chúng ta sẽ làm gì với hắn nào?"

Tôi không đáp, chủ yếu là vì giải pháp duy nhất mà tôi có thể nghĩ ngay lúc đấy, thấy Năm trong bộ quan phục của kẻ thù, là giết hắn. "Hắn đi đâu thế? Nhìn theo hắn đi", tôi nói với Adam.

Adam làm thế. Máy quay đi theo Năm băng qua đường băng cho tới khi hắn tới tấm ván dẫn tới phi thuyền to nhất mà tôi từng thấy, to tới nỗi toàn bộ thân nó còn không hiện vừa trong máy quay.

"Chết tiệt thật", tôi thở mạnh, mắt mở to. "Thứ đó là cái quái gì vậy?"

"Tàu chiến", Adam trả lời, một chút kinh sợ xem vào giọng của anh ta khi anh ta nheo mắt về phía màn hình. "Tôi không thể nói được tên nó là con nào thôi thôi".

"Con nào?" Sam thốt lên. "Chúng có bao nhiêu thứ đó chứ?"

"Vài tá? Có lẽ nhiều hoặc ít hơn. Chúng chạy bằng nhiên liệu cũ trên

Mogadore và bất cứ thứ gì người dân chúng tôi có thể khai thác từ Lorien. Không phải là thứ hiệu quả nhất. Lại còn chậm chạp nữa. Khi tôi phạm lỗi khi còn bé, mẹ tôi thường dọa sẽ nhốt tôi cho tới khi hạm đội đến ..." Anh ta nhận ra mình đang nói lan man và dừng lại, ngẩng lên nhìn chúng tôi. "Các cậu chẳng quan tâm tới việc đó, đúng không?"

"Có lẽ giờ không phải là lúc tốt nhất cho việc hồi tưởng", tôi đáp, nhìn theo Năm đang lên tàu. "Nhưng anh có thể cho chúng tôi biết gì khác nữa về hạm đội?"

"Chúng đã di chuyển liên tục từ sau khi Lorien thất thủ", Adam tiếp tục. "Những nhà chiến lược Mog tin rằng chúng có đủ hỏa lực để tiến hành một cuộc vây hãm cuối cùng".

"Trái đất", tôi nói.

"Đúng vậy", Adam đáp. "Sau đó, người dân của tôi sẽ định cư ở đây. Có lẽ là xây dựng lại hạm đội nếu Setrákus Ra có lí do để làm thế".

"Ý anh là nếu còn bất cứ sự sống nào khác trong vũ trụ để hấn chinh phạt", tôi nói.

Sam lắc đầu, vẫn còn đang kinh ngạc trước độ to lớn của con tàu. "Vậy chúng có một điểm yếu bí mật nào đó, phải chứ? Như là anh có thể bắn vào một điểm trên Ngôi sao Chết và toàn bộ thứ đó nổ tung?"

Adam nhíu mày. "Ngôi sao Chết là cái gì?"

Sam giờ tay như thể đang đầu hàng. "Chúng ta chết chắc rồi".

"Nếu chúng đã bắt tù binh và họ đang ở trên thứ đó ..." tôi không nói hết ý nghĩ của mình, chủ yếu là bởi vì tôi chả có ý kế hoạch hành động nào cả. Chiếm quyền kiểm soát một căn cứ Mogadorian gần như bỏ hoang là một

chuyện; tìm cách leo lên một tàu chiến khổng lồ lại là một chuyện khác hoàn toàn.

Đặc biệt là khi cái tàu chiến khổng lồ đó đang từ từ bay lên trời. Có lẽ Sam đã đúng và chúng tôi chết chết chắc rồi.

Ba chúng tôi nhìn theo trong im lặng khi con tàu từ từ bay lên. Trước khi nó hoàn toàn biến mất khỏi màn hình, vỏ tàu nhấp nháy và toàn bộ thứ đó biến mất khỏi tầm nhìn. Ồm, cũng không hẳn - viên ngoài con tàu vẫn thấp thoáng nhìn thấy được, như thể ánh sáng quanh nó bị bẻ cong theo một cách kì lạ nào đó. Hình ảnh méo mó đó cứ như thể là tập trung nhìn một thứ dưới nước vậy.

"Tàng hình", Adam nói. "Tất cả tàu chiến đều có nó".

"Này, nhìn cái máy tính bảng xem", Sam nói. "Có lẽ mọi thứ không hoàn toàn tuyệt vọng đến thế đâu".

Giờ khi con tàu tàng hình đang bay lên, một chấm trên chiếc máy tính bảng từ từ tách ra khỏi những chấm khác. Chấm của Năm. Sau vài giây, nó bắt đầu nhấp nháy thất thường trên màn hình. Giờ chúng tôi có hai hình ảnh tượng trưng chó các Garde nhảy loạn xạ trên khắp bản đồ.

"Giống hệt của Ella", Sam nói, nhúu mày lại.

"Tàu chiến hẳn đang bay trở lại quỹ đạo", Adam nói. "Có nghĩa là ..."

"Ella vốn đang ở trên một trong những thứ đó", tôi hoàn thành nốt câu nói. "Chúng mang cô bé lên chỗ hạm đội".

"Làm cách nào mà chúng ta lên được đó?" Sam hỏi.

"Chúng ta không cần làm thế", Adam phản hồi. "Hạm đội sẽ đến chỗ

chúng ta".

"Ờ, đúng rồi", Sam nói. "Xâm chiến toàn cầu. Vậy chúng ta chỉ việc lên kế hoạch đợi nó thôi à?"

Tôi đập đập ngón tay vào cái máy tính bảng, chỉ chỗ ba chấm vẫn còn đang ở Florida. "Kế hoạch của chúng ta là đón những người khác. Họ vẫn ở đó. Chúng ta chỉ phải -" Tôi dừng lại khi tôi nhìn về phía màn hình máy tính. Đường băng bắt đầu chuyển động. "Tôi tưởng anh đã vô hiệu hóa con tàu. Sao nó lại di chuyển thế?"

Với một loạt phím được bấm trong vội vã, Adam hướng máy quay xuống dưới. Từ góc độ này, chúng tôi có thể thấy nhóm Mogadorian nhăn nhó khi chúng phải tự thân đẩy con tàu do thám này nhà chứa máy bay.

"Tớ đoán là chúng đã từ bỏ việc làm nó khởi động được rồi", Sam nói.

Một tên Mog chạy trước mở cánh cửa kim loại ra và ở đó, đứng giữa nhà chứa máy bay trống trơn là Chín, Marina và Sáu. Sam hét lên một tiếng đầy phấn khích mà cậu ấy phải ngừng lại ngay, khi sự thật phũ phàng hiện về, rằng chỉ có ba Garde trong khi lẽ ra phải có bốn, và rằng Chín đang ôm trên tay một thứ rõ ràng là một túi đựng xác.

"Tám", Sam nói, nuốt nước bọt. "Chết tiệt".

Tôi quay sang Adam, người chưa có vẻ gì là đau buồn hết.

"Liệu con tàu anh đã chiếm quyền này có khẩu súng nào không?"

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Sau một loạt phát bắn gần như muốn điếc tai trong khoảng trống của nhà chứa, con tàu do thám trở nên im lặng một cách kì lạ. Marina và tôi ngồi cạnh nhau, cả hai chúng tôi đang núp sau cái bàn kim loại lật nghiêng. Chúng tôi nhìn nhau - cái bàn chẳng dính phải dù chỉ một phát bắn. Thực tế thì, nó chẳng có vẻ gì là trụ súng trên con tàu bắn về phía chúng tôi cả.

"Ngắm tốt lắm, lũ khốn!" Chín hét lên và cười lớn. Cậu ta ở phía mép ngoài của chiếc bàn, nằm dãn người xuống nền đất, che chắn phân nửa thi hài Tám bởi thân hình của mình.

Tôi ló đầu ra từ phía sau chiếc bàn. Giữa chúng tôi và con thuyền do thám kia là một tá những đồng tro, thứ trước đó vẫn còn là đám thợ máy Mogadorian. Đầu trụ súng con tàu vẫn còn đang bốc khói nhưng không còn hoạt động nữa, chả có vẻ gì là có chút hứng thú nào với chúng tôi. Một cách thận trọng, tôi đứng dậy. Marina cũng làm theo tôi.

"Cái quái gì đang diễn ra vậy?" Tôi hỏi.

"Ai quan tâm chứ?" Chín nói, nâng thi hài Tám lên. "Hãy ra khỏi đây thôi".

"Có lẽ một kiểu trục trặc nào đó?" Marina đề xuất, nhích lại gần con tàu, thứ vẫn còn đang chắn lối ra của chúng tôi. Ba chúng tôi tản ra, đảm bảo chắc chắn là không đứng thẳng trục tiếp trước mũi súng.

"Nó chỉ bắn lũ Mog", tôi nói. "Trục trặc khá là trung hợp đấy".

Ba chúng tôi giật bản mình khi buồng lái con tàu mở ra với tiếng động cơ thủy lực. Có một hồi âm thanh nhiễu loạn từ cái loa trong buồng lái, và rồi một giọng nói quen thuộc vang lên.

"Này các cậu? Nghe thấy tớ nói chứ?"

"John à?" Tôi thốt lên, không tin vào chính tai mình. Lần cuối tôi thấy cậu ấy, cậu ấy đang bất tỉnh cùng với Ella. Tôi lao tới chỗ con tàu và nhảy lên mũi tàu, đứng ngay phía trên buồng lái để nghe rõ hơn.

"Tớ đây, Sáu à", John nói. "Thật tốt khi thấy cậu".

"Thấy tớ á?" Tôi hỏi, rồi nhận thấy một cái máy quay nhỏ gắn trên lối vào buồng lái. Nó lắc lên lắc xuống, như thể đang gật đầu chào mừng.

"Này anh bạn, cái quái gì đã xảy ra vậy?" Chín hỏi, nhìn cái buồng lái đầy nghi ngờ. "Giờ bộ não của cậu bị mắc kẹt trong một con tàu Mogadorian hả?"

"Cái gì cơ? Không, đừng có ngớ ngẩn thế chứ", John đáp, và tôi có thể hình dung được cái vẻ mặt vừa khó chịu vừa buồn cười của cậu ấy. "Chúng tớ đã chiếm được một căn cứ Mogadorian và dùng công nghệ của chúng chiếm quyền con tàu này".

"Được đấy", Chín đáp, như thể đó là tất cả những gì cậu ta cần nghe. Cậu ta nhảy lên mũi thuyền một cách nhẹ nhàng, vẫn giữ lấy Tám, và đứng ngay cạnh tôi. Chiếc phi thuyền hơi sụp xuống một chút trước sức nặng của cậu ta, bộ phận hạ cánh thì phát ra tiếng kêu. Chín dậm gót xuống vỏ tàu bằng kim loại, kiểm tra nó. "VẬY đây là phương tiện của bọn tớ hả?"

Thay vì trả lời, động cơ con tàu bắt đầu khởi động phía dưới chân chúng tôi. Tôi nhìn xuống buồng lái - có sáu chỗ ngồi bằng nhựa cứng ở trong, bên cạnh một cái bảng điều khiển nhấp nháy với đầy kí tự Mogadorian và một bộ điều khiển trông giống với thứ mà bạn sẽ thấy trên máy bay. Mà tôi còn chưa

bao giờ tự lái một cái máy bay trước đây, nói gì tới một phi thuyền Mogadorian.

"Bọn tớ thấy những gì đã xảy ra ở Chicago", Marina nói, cùng đang tự trèo lên con tàu. "Mọi người vẫn ổn chứ?"

"Ừ", John đáp một cách nhanh chóng, rồi sau đó có vẻ cân nhắc lại. "Chúng bắt mất Ella, nhưng tớ không nghĩ là cô bé đang gặp nguy hiểm".

Marina nhướn mày đầy cảnh giác, và tôi có thể cảm thấy hơi lạnh bắt đầu tỏa ra từ người cô ấy. "Ý cậu là gì khi nói chúng bắt mất cô bé?"

"Tớ sẽ giải thích mọi thứ khi các cậu đang bay", John nói. "Trước tiên, phải đưa các cậu ra khỏi đó đã".

"Nghe có vẻ hay đấy", Chín đáp và nhảy vào trong buồng lái, nhẹ nhàng đặt thi hài Tám trải dài trên vài chỗ ngồi.

"Ờ, John này, một vấn đề thôi", tôi nói và theo Chín vào trong con tàu Mog đầy mùi chất khử trùng. "Làm sao bọn tớ có thể lái thứ này đây?"

Có một khoảng lặng phía bên John và rồi một giọng nói khác phản hồi lại, giọng này nghe thật cứng nhắc khiến cho vai tôi căng lên.

"Tôi có thể lái cho các cậu từ xa, nhưng tôi lo rằng chiếm quyền máy tính của con tàu có thể đã hủy hoại một vài giao thức tự động. Sẽ an toàn hơn nếu các cậu tự làm nó với tôi hướng dẫn các cậu", tên Mogadorian giải thích ngắn gọn. Rồi, như thể nhận ra chúng tôi sẽ phát hoảng, gã ta thêm vào, "Mà này. Tôi là Adam".

"Anh chàng mà chú Malcolm đã nói với chúng ta", tôi nói, nhớ lại cuộc đối thoại trong bữa tối khi trước.

"Đừng lo Sáu", giọng của Sam vang lên, và tôi không thể không bật cười khi nghe thấy nó. "Anh ấy hoàn toàn không xấu xa đâu".

"Ồ, được thôi, nếu đã vậy thì bay thôi nào", Chín nói đầy vẻ châm biếm, nhưng vẫn ngồi vào một chỗ. Tôi nhảy lên ghế phi công. Marina lưỡng lự giây lát, nhìn bảng điều khiển nơi giọng nói Mog kia phát ra với ánh nhìn không tin tưởng.

"Làm sao mà ta biết được đó thực sự là John?" cô ấy hỏi. "Setrákus Ra có thể thay đổi hình dạng. Đây có thể là một cái bẫy nào đó". Trong sự phấn khích khi nghe thấy giọng John và Sam, tôi còn không nghĩ tới khả năng đây chỉ là trò lừa. Phía sau tôi, Chín hét lên về phía bộ đàm.

"Này Johnny, nhớ khi ta ở Chicago không? Khi cậu còn đang tự nhận là Pittacus Lore và chúng ta có một cuộc tranh luận về việc có nên tới New Mexico không đó?"

"Có", giọng John nghe như phát ra từ hàm răng đang nghiến chặt vậy.

"Chúng ta giải quyết chuyện đó như thế nào?"

John thở dài. "Cậu treo tứ lủng lẳng ngoài mép mái nhà".

Chín cười nhăn nhó như thể đó là thứ tuyệt vời nhất vậy. "Đó đích thị là cậu ấy".

"Marina", John nói, có lẽ đang nghĩ là màn kiểm tra nhỏ của Chín vẫn chưa đủ tốt. "Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, cậu đã chữa lành hai vết đạn bắn trên mắt cá chân tớ. Và chúng ta suýt nữa thì bị trúng một quả tên lửa".

Một nụ cười mỉm xuất hiện trên mặt Marina, nụ cười đầu tiên tôi thấy trong những ngày qua. "Tớ đã nghĩ cậu là anh chàng tuyệt vời nhất tớ từng gặp đó, John Smith".

Chín bật cười trước việc đó và lắc đầu. Marina trèo vào trong, ngồi bên cạnh thi hài Tám. Cô ấy đặt một tay lên túi đựng xác như thể muốn bảo vệ nó.

"Cẩn thận cái đầu", Adam cảnh báo khi buồng lái bắt đầu đóng lại. Có một thoáng hoảng loạn trong tôi khi bị nhốt trong một phi thuyền Mogadorian như thế này, nhưng tôi gạt bỏ cảm xúc đó và nắm chặt tay cầm điều khiển. Khá tối trong buồng lái này, lớp kính có tác dụng như kính chống nắng vậy. Hàng luồng dữ liệu trong những biểu tượng Mogadorian chạy trên mặt kính, thứ mà chỉ có một tên phi công Mog mới hiểu được.

"Được rồi", tôi nói. "Giờ thì sao?"

"Đợi đã", Chín chen ngang, ngả người về phía trước. "Tại sao cậu lại được lái chứ?"

Giọng Adam phát ra rõ ràng, đầy nhẫn nại nhưng cũng không kém phần uy quyền. "Xoay bánh lái trước mặt cậu. Nó sẽ quay con tàu".

Tôi làm như anh ta hướng dẫn, bánh lái quay khá dễ dàng, phía sau tàu quay một góc 180 độ mà các bánh xe không cần phải chuyển động. Tôi dừng quay khi chúng tôi hướng về phía cửa nhà chứa máy bay.

"Tốt", Adam nói. "Giờ, cần gạt phía bên trái cậu sẽ làm di chuyển các bánh xe".

Tôi nắm lấy tay cầm và đẩy nhẹ nó. Con tàu giật lên phía trước gần như ngay lập tức. Bộ điều khiển khá nhạy, và nó không mất nhiều sức để đưa chúng tôi ra phía đường băng.

"Chết tiệt, tăng tốc chút đi, Sáu", Chín phàn nàn. "Lái nó như thể chúng ta vừa ăn trộm nó vậy".

"Đừng nghe cậu ta", Marina nói, tự ôm lấy chính mình.

"Nếu các cậu đã ra khỏi nhà chứa, các cậu có thể dừng lại", Adam hướng dẫn.

Tôi nhìn qua lớp kính của buồng lái, thấy chỉ còn có bầu trời vậy nên tôi buông cần gạt ra. Con tàu liền dừng lại ngay.

"Được rồi", Adam nói. "Giờ, nắm lấy bánh lái trước mặt cậu ở góc ba và chín giờ. Cậu có cảm thấy các nút bấm không?"

Tôi nắm lấy bánh lái lần nữa và sờ xung quanh và thấy hai nút bấm phía dưới. "Thấy rồi", tôi đáp, thè bấm cái nút bên tay trái một chút. Ngay khi tôi làm thế, động cơ chuyển từ việc chỉ rung nhẹ sang rung tần số cao và chúng tôi bay lên trời.

"Cái đêch!" Chín hét lên. Bên cạnh tôi, Marina ôm lấy mình chặt hơn một chút, nhắm mắt lại.

"Cẩn thận đấy Sáu", cô ấy thì thầm.

Tôi thả nút bấm ra và con tàu giữ độ cao một cách nhẹ nhàng. Chúng tôi đang cách mặt đất chừng hai mươi mét.

"Cậu lẽ ra chưa nên dùng cái đó", Adam khiển trách.

"Ừ, được rồi, xin lỗi. Lần đầu lái một phi thuyền thôi", tôi đáp.

"Không có gì to tát cả", Adam nói. "Nút bấm bên trái giúp tăng độ cao. Cái bên phải là giảm".

"Trái lên, phải xuống. Nhớ rồi".

"Thêm nữa", Adam nói, "các cậu đang trong thứ mà chúng tôi gọi là

Skimmer. Nó không được chế tạo để du hành trong vũ trụ, vậy nên nó không hẳn là một phi thuyền".

Chín khịt mũi một cái rõ to. "Anh chàng này định cho chúng ta một bài học về hàng không Mogadorian hay sao vậy? Cái quái gì thế?"

"Cậu biết tôi có thể nghe thấy cậu chứ, phải không?" Adam nói. "Và không, tôi không hề làm vậy".

"Xin lỗi về Chín nhé", tôi nói và ném một ánh nhìn bực mình về phía cậu ta. "Mà thứ này có đi kèm ghế thoát hiểm không?"

"Thực ra là có đấy", Adam nói.

"Này, bình tĩnh", Chín nói, ngả ra trước để mông cậu ta không còn hoàn toàn ở trên ghế nữa. "Đừng có nghĩ về việc đó, Sáu".

Tôi ra hiệu im lặng cho Chín khi tôi nghe thấy một loạt tiếng động phát ra từ phía dưới con tàu.

"Cái gì thế?" Tôi hỏi.

"Đừng lo lắng", Adam nói. "Tôi chỉ nâng bộ hạ cánh lên từ xa thôi".

Khi tiếng động đã ngừng, hai tấm bảng nhỏ trên bánh lái trượt sang hai bên, lộ ra những nút cỡ ngón tay trở có thể ấn cùng lúc với nút chỉnh độ cao.

"Cậu nên thấy một vài nút nữa", Adam tiếp tục. "Ấn chúng xuống để bay tới. Muốn phanh thì cứ thả nó ra".

Tôi nắm lấy bánh lái mà bồn chồn hơn bao giờ hết và nhẹ nhàng ấn các nút, cẩn thận để không bấm nhầm các nút ở bên dưới. Cái Skimmer lao vút tới trước, sau đó đột ngột dừng lại khi tôi thả tay ra.

"Cứ như trò chơi điện tử vậy", Chín nói, ngả người lên phía sau ghế của tôi. "Bất cứ thăng ngục nào cũng có thể làm được. Không có ý xúc phạm gì đâu anh bạn Mog".

"Không sao cả".

Tôi ấn nút nút tăng tốc mạnh hơn chút nữa và con tàu lao về trước. Một kí hiệu trên màn hình bắt đầu phát sáng - một cảnh báo trong bất kì ngôn ngữ nào - ngay trước khi tôi lướt phần dưới của chiếc Skimmer qua một ngọn cây. Tôi nghe thấy tiếng các cành cây bị bẻ gãy và, sau khi rướn cổ nhìn, thấy chúng rơi xuống mặt đất bên dưới.

"Oops", tôi nói, và liếc nhìn sang phía Marina.

"Sáu, dừng", cô ấy nói, ném cho tôi một ánh nhìn hơi hoảng loạn.

"Cậu sẽ cần tăng thêm độ cao đấy", Adam nói. "Và, ừm, cân nhắc việc bẻ lái".

Chín cười và ngả ra phía sau. Tôi ấn nút tăng độ cao và chúng tôi bay lên cao hơn. Khi chúng tôi đã tránh xa đám cây rậm rạp ở vùng đầm lầy, đường chân trời hiện ra. Một đường chấm cách đoạn thẳng tắp hiện ra trên lớp kính buồng lái, đề lên cảnh vật bên ngoài như là đánh dấu.

"Tôi đã lập trình hướng đi của các cậu", Adam nói. "Cứ đi theo đường đó".

Tôi gạt đầu và tăng tốc thêm, đi theo đường dẫn về phía bắc.

"Được rồi các cậu", tôi nói. "Chúng tôi tới đây".

Chuyến bay từ Florida tới Washington mất tầm hai tiếng. Với sự chỉ dẫn của Adam, tôi giữ độ cao đủ thấp để không bị xuất hiện trên ảnh vệ tinh hay

vô tình lao ngang qua một cái máy bay, nhưng đủ cao để không có tin đồn nào về UFO xuất hiện dọc theo Bờ Đông. Dù vậy, tính tới độ nghiêm trọng của mối nguy hiểm về một cuộc xâm lăng toàn diện, có lẽ chúng tôi nên để con tàu chúng tôi trộm được bị nhìn thấy, bắn vài phát pháo hoa, thu hút sự chú ý của dân địa phương.

Sau sự phấn khởi ban đầu bởi nghe thấy lại giọng John và Sam, biết rằng những đồng minh của mình vẫn còn sống, cuộc nói chuyện lại rẽ sang chiều hướng tối tăm hơn. Qua đài, họ miêu tả lại những gì xảy ra ở tòa nhà John Hancock Center. Sau đó, John nói cho chúng tôi biết thứ cậu ấy thấy trong viễn ảnh của Ella và tại sao cậu ấy nghĩ Setrákus Ra không muốn làm bị thương cô bé. John chấp nối các sự kiện thành một giả thuyết rằng Ella có thể có họ hàng với Setrákus Ra và thực ra kẻ lạnh đạo tộc Mogadorian có thể là một tên Loric nào đó bị tha hóa, cái tên Trưởng lão bị lưu đầy như đã nhắc tới trong lá thư của chú Crayton. Tôi nghĩ mình vẫn chưa sẵn sàng để chấp nhận chuyện đó.

Một khi John đã kể xong, đến lượt chúng tôi kể lại những gì đã xảy ra ở Florida. Ngay cả qua cái đài, tôi có thể nói là John đang cố không thúc ép chúng tôi quá. Tôi nghĩ về cái ngày mà John đã sống với một vết sẹo mới trên mắt cá chân, tự hỏi không biết là ai trong chúng tôi sẽ không thể quay trở lại - và dù vô cùng đau đớn khi kể lại, cậu ấy xứng đáng được biết việc gì đã xảy ra với Tám. Dù vậy, cả Marina và Chín chẳng muốn nói gì về việc này, vậy nên chỉ còn lại tôi miêu tả lại Năm đã phản bội chúng tôi như thế nào, hẳn đã về cơ bản là lỡ tay giết Tám ra sao, nhưng chỉ vì hắn đang cố hạ sát Chín. Tôi thì bất tỉnh phần lớn thời gian trận chiến, vậy nên tôi chỉ nói những ý chính, chỉ những điều thực tế, không tô vẽ thêm cái gì. Rồi, tôi kể cho họ nghe chi tiết việc giải cứu thi hài Tám từ trại của lũ Mogadorian và về việc Năm đã làm với thằng bạn của hắn. Khi tôi nói xong, một tâm trạng nặng nề bao trùm bên trong buồng lái và chúng tôi cứ thế đi trong im lặng cho tới khi chúng tôi tới vùng ngoại ô D.C.

Tôi hạ cánh con tàu xuống giữa sân bóng rổ. Chúng tôi đang ở trong một vùng ngoại ô đang phát triển, một nơi với sự kì lạ đáng kinh ngạc bởi những ô cửa sổ tối đen và về cơ bản là vắng tanh này. Buồng lái mở ra và Marina nhìn tôi một cái đầy nhẹ nhõm khi cô ấy đứng dậy. Đầy cẩn thận, Chín nâng thi hài Tám lên và trèo ra khỏi con tàu. Marina ở gần cậu ta, tay đỡ cùi trở Chín, đảm bảo rằng Tám không bị rung lắc quá nhiều. Vẫn thật khó mà tin là bạn chúng tôi đang trong cái túi đựng xác đó, và nó cứ sai sai thế nào khi cứ mang cậu ấy đi lại nhiều như thế.

"Chuyến đi của cậu sắp kết thúc rồi", tôi nghe lỏm được Marina thì thầm với Tám. Cô ấy hẳn phải cảm thấy như tôi bây giờ.

Marina và tôi nhảy xuống mặt đất và quay lại giúp Chín hạ thi hài Tám xuống. Nhưng thay vì đưa Tám xuống, Chín nheo mắt nhìn vào màn đêm quanh chúng tôi.

"Whoa", cậu ta nói. "Như thế có vài con vật khác nhau đang theo dõi chúng ta ngay bây giờ vậy".

"Vài con vật?" Tôi đáp, nhìn lên chỗ cậu ta. Biểu cảm của Chín đã biến mất - ờ, trông vô cảm hơn bình thường - cái kiểu mà cậu ta có khi dùng khả năng nói chuyện với động vật.

"Ồ, tớ quên không nói là chúng tớ tìm thấy vài người bạn mới!".

Đó là John, chạy tới chỗ chúng tôi từ khung cửa sập xệ của một căn nhà trông bị phá hủy phân nửa, như thể mặt đất cố gắng nuốt trọn nó nhưng không thể làm được vậy. Sam ở phía sau cậu ấy vài bước, cười tươi rói với tôi, dù vậy khi cậu ấy nhận thấy tôi đang nhìn mình thì nhanh chóng giảm mức độ xuống, ra vẻ không hứng thú nhiều như trước nữa. Sau John và Sam, đem theo một cái cáng là chú Malcolm và một gã nhợt nhạt, gầy nhom mà tôi chắc hẳn là Adam, mái tóc đen rủ xuống mặt anh ta là anh ta trông nửa như

một tên Mog, nửa như một ngôi sao nhạc rock vậy.

"Nhiều Chimærae thật", Chín nói, gật đầu đầy thích thú khi nhìn vào màn đêm. "Thật tuyệt vời".

"Bọn tớ đặt tên con béo và lười theo tên cậu đó", Sam nói.

"Ít tuyệt vời hơn rồi".

Khi tới chỗ chúng tôi, John vòng tay ôm chặt Marina. Trời thì tối, nhưng tôi có thể thấy những ngày lo lắng như tụ lại vào những quầng thâm dưới mắt cậu ấy. Tôi nhớ cái cậu nhóc mắt mở to đang chiến đấu chống lại lũ Mogadorian ở trường trung học mà tôi tìm thấy hồi trước và tự hỏi nếu John lại cảm thấy như thế, như thế cậu ấy lại phải một mình chống lại cả thế giới. Lẽ ra phải là một sự nhẹ nhõm khi chúng tôi lại tìm về lại được với nhau, nhưng giờ chúng tôi đã ít hơn một người, và tôi hiểu John đủ nhiều để biết cậu ấy đã tự dẫn vật thể nào về sự mất mát của chúng tôi nhiều ngày liền.

"Cậu làm được rồi", John nói khi buông Marina ra và ôm tôi tiếp theo. Giọng cậu ấy khá nhỏ, chỉ dành cho tôi. "Tớ không biết phải làm gì nếu -"

"Cậu không phải nói gì cả", tôi đáp, ôm chặt lại cậu ấy. "Giờ chúng ta đã ở đây. Chúng ta sẽ chiến đấu. Và chúng ta sẽ chiến thắng".

John lùi lại một bước về phía sau, một ánh nhìn nhẹ nhõm thoáng hiện ra trên mặt cậu ấy, như thể cậu ấy cần ai đó nói thế với cậu ấy. Cậu ấy gật đầu với tôi và rồi đi tới chỗ con tàu, đỡ lấy thi hài Tám để Chín có thể nhảy xuống. Mọi người trở nên im lặng khi chú Malcolm đưa cái cáng tới để John có thể đặt cái xác xuống.

"Lũ Mog gắn gì đó lên người cậu ấy", Marina nói. Cô ấy tiến về phía cái cáng. "Một trường điện từ nào đó".

Adam rút rè bước một bước tới trước và hắng giọng. "Các điện cực? Phía trên trái tim? Ở trên thái dương?"

"Đúng", Marina đáp mà không thèm nhìn Adam, mắt cô ấy dán chặt vào túi đựng thi hài Tám.

"Đám Mog dùng chúng cho, ừm ..." Adam dừng lại, sau đó nói nốt một cách lúng túng. "Để giữ mẫu vật không phân hủy. Nó không gây hại gì cho những gì còn lại, chỉ là bảo quản chúng thôi".

"Mẫu vật", Chín lặp lại khô khốc.

"Tôi rất tiếc về bạn của các cậu", Adam nói nhẹ nhàng, lấy một tay vuốt tóc. "Tôi chỉ nghĩ các cậu nên biết ..."

"Được rồi. Cám ơn nhé, Adam", John nói. Cậu ấy đặt một tay lên vai Marina. "Đi thôi. Hãy đưa cậu ấy vào trong nào?"

"Cái gì -" Marina như nghẹn lại và phải thở một hơi sâu. "Cậu định làm gì với cậu ấy?"

"Bọn chú đã dọn một phòng yên tĩnh ở bên trong", chú Malcolm đáp lại nhẹ nhàng. "Chú không biết phong tục người Loric về chôn cất là gì ..."

Tôi nhìn đầu tiên là về phía John, mặt nhăn lại bởi suy nghĩ, rồi tới Chín, người trông hoàn toàn bối rối.

"Bọn cháu cũng chẳng biết", tôi nói. "Ý cháu là, lần cuối cùng chúng ta có cơ hội vinh danh những người đã ngã xuống của chúng ta một cách đường hoàng là khi nào?"

"Dù sao chúng ta cũng không thể chôn cậu ấy ở đây được", Marina nói. "Đây là nơi ở của bọn Mog".

Chú Malcolm gật đầu, thấu hiểu, và nhẹ nhàng đặt tay lên vai Marina.
"Cháu có muốn giúp chú đưa cậu ấy vào trong không?"

Marina gật đầu. Cùng nhau, cô ấy và chú Malcolm đưa thi hài Tám trở vào căn nhà. Adam đi theo họ với một khoảng cách tôn trọng nhất định, tay chấp lại đầy ngưỡng ngừng sau lưng. Sau đó, Chín vỗ mạnh vào lưng John, phá vỡ sự căng thẳng.

"Vậy là tớ nghe nhầm trên radio hay là cậu thực đã gửi bạn gái mình trong một nhiệm vụ siêu tình tứ và bí mật với bạn trai cũ của cô ấy?"

"Chúng ta đang ở trong một cuộc chiến đó Chín, đó không phải một trò đùa đâu", John đáp đầy nghiêm nghị. Sau một khoảng lặng đầy ngưỡng ngượng, một nụ cười gượng gạo xuất hiện trên mặt cậu ấy. "Và lại, ngậm miệng vào. Nó không có gì tình tứ cả. Và nó có nghĩa là cái quái gì chứ?"

"Wow, cậu thực sự cần sự hướng dẫn của tớ đấy", Chín nói. Cậu ta vòng tay qua vai John và đưa cậu ấy về hướng ngôi nhà. "Đi nào. Tớ sẽ giải thích cho cậu thế nào là tình tứ".

"Tớ biết nó là gì - ugh, tại sao tớ vẫn còn tranh luận chuyện này với cậu?" John đẩy Chín ra đầy bức bối, nhưng Chín bám còn dai hơn. "Tránh xa tớ ra tên ngốc kia".

"Thôi nào Johnny, giờ cậu cần tình cảm của tớ hơn bao giờ hết đấy".

Tôi trợn mắt không tin nổi khi hai cậu kia đi về phía ngôi nhà, chia sẻ thời gian anh em với nhau. Giờ chỉ còn lại mình tôi với Sam, giờ đang đứng cách tôi vài mét, nhìn tôi chăm chăm. Tôi có thể thấy cậu ấy cố gắng tìm xem nên nói gì, hay đúng hơn là lấy dũng khí để nói nó. Cậu ấy có lẽ đã nghĩ về khoảnh khắc này hàng giờ liền, nghĩ một bài diễn văn tuyệt vời cho cô gái mà cậu ấy không chắc là sẽ còn được gặp lại.

"Chào cậu" là thứ mà cuối cùng cậu ấy cũng nói.

"Chào lại cậu nhé", tôi đáp, và trước khi cậu ấy có thể nói thêm gì nữa, tôi vòng tay quanh người cậu ấy và hôn cậu ấy mạnh tới nỗi tôi nghĩ mình làm cậu ấy hết hơi. Sam có vẻ choáng lúc đầu nhưng hôn lại tôi ngay sau đó, cố gắng nồng nhiệt hết như tôi. Tôi nắm lấy vạt áo cậu ấy và kéo cậu ấy lại gần, vậy nên giờ chúng tôi đều áp người vào chiếc Skimmer - không hẳn là nơi lãng mạn nhất trên thế giới nhưng với tôi thế là đủ. Tôi nắm lấy tay Sam và đặt nó lên eo tôi, sau đó ôm lấy mặt cậu ấy và lấy tay vuốt tóc cậu ấy, toàn bộ năng lượng của tôi tỏa ra và tụ lại hết vào nụ hôn này.

Sau vài phút, Sam tách ra khỏi tôi, thở không ra hơi. "Sáu, whoa, chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Về mặt Sam bây giờ không phải là thứ mà tôi đã nghĩ. Đúng là có sự đỏ mặt bàng hoàng, nhưng xem lẫn vào sự ngạc nhiên đó là một sự lo lắng ẩn giấu phía dưới. Nó khiến tôi phải quay mặt đi.

"Tớ chỉ thực sự muốn làm thế", tôi đáp, nói với cậu ấy sự thật. "Tớ không biết là mình liệu còn có cơ hội làm thế nữa không"

Tôi áp mặt vào cổ Sam và cảm nhận nhịp tim cậu ấy qua lồng ngực mình. Tôi đã dành vài ngày qua cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, cố gắng giữ mọi thứ ổn với việc Marina và Chín đều đang ở bờ vực sụp đổ. Cuối cùng, ít nhất khi chúng tôi đang ở ngoài màn đêm như thế này, tôi có thể để mình thả lỏng. Sam ôm lấy eo tôi, và tôi ngả vào cậu ấy, để cậu ấy giữ tôi đứng thẳng và thở một cách run rẩy vào cổ cậu ấy.

"Mọi thứ có thể kết thúc rất nhanh ...", tôi thì thầm, ngửa ra sau để có thể nhìn cậu ấy. "Tớ không muốn mình bỏ lỡ việc đó, cậu biết chứ? Tớ chẳng quan tâm nếu nó có làm mọi thứ trở nên phức tạp hơn hay không".

"Tớ cũng thế", Sam nói. "Rõ ràng là thế rồi".

Chúng tôi lại hôn nhau, lần này nhẹ nhàng hơn nhiều. Tay Sam từ từ di chuyển lên trên. Khi có tiếng chó sói hú lên - to, vang vọng, gần đó - phản xạ đầu tiên của tôi là nghĩ đó là Chín đang nhìn trộm chúng tôi từ phía ngôi nhà và tạo ra những tiếng động ngớ ngẩn. Nhưng rồi tiếng con sói thứ hai rồi thứ ba như hợp lại thành điệp khúc khiến tôi phải ngửa ra sau và nhìn Sam.

"Cái quái gì thế?" Tôi hỏi. "Chó sói ở vùng ngoại ô?"

"Tớ không biết -" cậu ấy bắt đầu nói, nhưng sau đó mắt cậu ấy mở to. "Lũ Chimærae. Chúng đang cảnh báo chúng ta".

Ngay sau khi cậu ấy nói thế, tôi nghe thấy tiếng whup-whup-whup của ít nhất ba chiếc trực thăng đang tiến tới chỗ chúng tôi. Nếu tôi nhắm mắt lại, tôi có thể thấy rõ đường viền của chúng đang tiến tới trong bầu trời đêm. Và rồi những ánh đèn xanh nhấp nháy tiến lại từ con đường vào đây duy nhất; những ánh đèn được gắn vào bên trên những chiếc xe tải SUV màu đen, tất cả chúng tỏa ra và hướng về phía chúng tôi.

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Trước tiếng động của bánh xe phanh gấp và động cơ trực thăng, Chín và tôi lao ra ngoài, nhảy qua cái hiên nhà vỡ nát ra bãi cỏ. Chúng tôi ra vừa kịp lúc thấy một tia sét xé trời lao xuống, hẳn là màn chào hỏi của Sáu. Đó là một cú đòn cảnh cáo; tia sét đánh tung một chỗ mặt đường ngay trước một chiếc SUV màu đen đang đi vào khiến nó phải bẻ lái gấp.

"Cái quái gì thế này?" Chín gầm gừ. "Tớ nghĩ chúng ta đã xong việc với đám người liên bang này rồi chứ".

"Adam nói lẽ ra chúng phải để chỗ này được yên", tôi đáp. "Thỏa thuận nào đó với lũ Mog".

"Tớ đoán là nó kết thúc khi cậu giết sạch bọn chúng rồi nhỉ?"

Có ba máy bay trực thăng phía trên chúng tôi, lượn vòng như lũ kền kền. Hẳn phải có tín hiệu nào đó giữa chúng, bởi chúng đều bật pha cùng một lúc. Một cái chiếu vào tôi và Chín, một cái ở lối vào căn nhà sau chúng tôi và cái thứ ba vào Sáu và Sam. Trong ánh sáng chói lóa, tôi thấy Sam, không có vũ khí, nhanh chóng trèo vào trong chiếc Skimmer tìm chỗ nấp. Sáu thì, tay dang rộng ra, đang trong trạng thái triệu hồi một kiểu thời tiết khắc nghiệt nào đó cho những vị khách không mời của chúng tôi, trở nên tàng hình trước khi ánh đèn có thể chiếu thẳng vào mình.

Trong lúc đó, không nao núng bởi tia sét vừa rồi, một đoàn xe SUV màu đen khác phóng như bay trên đường, ánh sáng xanh nhấp nháy phía dưới kính chắn gió. Họ dừng lại cạnh nhau theo đội hình sát sạt, cuối cùng tạo ra một

vành đai kính chống đạn và cường lực sáng loáng. Những cánh cửa bật mở và một toán đặc vụ trong áo gió màu xanh giống hết nhau nhảy ra. Những người không bận hét vào những cái bộ đàm thì chìa súng vào chúng tôi, tất cả họ cúi người sau cửa xe để che chắn cơ thể. Họ mất chưa tới một phút để bao vây chúng tôi trong đường cụt này.

"Họ thực sự nghĩ như thế sẽ cản được chúng ta sao?" Chín hỏi trong khi tiến tới trước một bước, như thể thách thức đám đặc vụ bản mình.

"Tớ không biết họ đang nghĩ cái gì", tôi đáp. "Nhưng họ không biết về đám Chimærae".

Tôi có thể cảm thấy chúng đang lẫn khuất trong bóng tối cạnh đường chính. Mấy gã chính phủ này có thể đã nghĩ là bao vây được chúng tôi rồi, nhưng những cặp mắt sáng rực trong bóng tối lại muốn nói khác. Những con Chimærae đang giữ vị trí, chờ đợi hiệu lệnh.

Tôi nghe thấy tiếng động sau lưng và thấy Marina đứng ở hiên nhà, những cọc băng mọc ra từ tay cô ấy như hai con dao găm. Cái đó mới đây. Cạnh cô ấy, dùng ngưỡng cửa làm vật chắn là Adam, tay cầm một khẩu súng năng lượng Mogadorian.

"Chúng ta làm gì đây?" Marina hỏi.

Tôi nhận thấy những đám mây bão tụ lại phía trên. Sáu đã sẵn sàng tấn công nếu cần. Nhưng tới giờ, mấy gã chính phủ vẫn chẳng làm gì khác ngoài việc tạo một đồng tiếng ồn. Họ không lao vào, không nổ súng, và đó cũng là lí do duy nhất mà tôi chưa khởi động Lumen.

"Tớ không muốn làm họ bị thương nếu chúng ta không cần làm vậy", tôi nói. "Nhưng chúng ta không có thời gian cho mấy thứ nhảm nhí. Tớ khá chắc là sẽ không để bị bắt và tra hỏi".

Có vẻ như là Chín cắt nghĩa câu nói của tôi như là lời khích lệ làm gì đó điên khùng. Cậu ta sai bước tới trước và nhặt chân ghế của Tiến sĩ Anu lên, thứ đã bị xé làm đôi bởi những cú đạn năng lượng trong trận chiến buổi trưa. Thứ đó hẳn phải nặng tới gần trăm cân, nhưng Chín nâng nó lên với một tay, lẳng qua lẳng lại như biểu diễn.

"Các người đang trên đất tư!" Chín hét lên. "Và tôi không thấy tờ trát nào cả!"

Trước khi tôi có thể ngăn cậu ta, Chín quăng thứ kia lên trên không, dừng nó lại trước mũi chiếc máy bay trực thăng gần nhất chỉ độ chục phân. Nó khá rõ ràng từ góc nhìn của tôi là cái máy bay không hề gặp chút nguy hiểm nào cả, nhưng tôi đoán là phi công con người không quen với việc bị một Garde siêu khỏe ném phế liệu về phía mình. Người phi công kéo cần lái về phía sau và cái máy bay rung lắc lấy độ cao, cái đèn phá của nó chiếu loạn lên khắp bãi cỏ. Mảng ghế kia thì rơi xuống giữa con đường với một tiếng động lớn.

"Thế là không cần thiết", Adam nhận xét từ ngưỡng cửa.

"Eh, đồng ý là không đồng ý", Chín nói.

Khi cậu ta cúi xuống nhặt một mảnh ghế khác, tôi nghe thấy những tiếng lên đạn súng từ hàng xe SUV kia. Sáu hẳn cũng nghe thấy chúng từ bất cứ chỗ nào mà cô ấy đang trốn, bởi vì một làn sương mù bất chợt xuất hiện trên bãi cỏ của Ashwood Estates khiến chúng tôi khó bị ngắm bắn hơn.

Tôi bật Lumen của mình lên và tiến tới trước, chặn mình giữa Chín và đám SUV. Tôi giơ tay lên cho đám đặc vụ có thể nhìn thấy rõ ràng là chúng đang bốc cháy.

"Tôi không biết tại sao các người lại ở đây", tôi hét về phía hàng xe, "nhưng các người đang phạm sai lầm đó. Đây là một trận chiến mà các người

hoàn toàn không thể thắng. Điều thông minh nhất mà các người có thể làm là trở lại chỗ các sếp của mình và bảo họ là chẳng có gì ở đây cả".

Để tạo thêm sức nặng cho bài phát biểu vừa rồi của mình, tôi gửi một tín ra lệnh hiệu bằng tâm trí cho đám Chimærae của chúng tôi. Những tiếng hú vọng ra từ bóng tối ở hai bên sườn những chiếc SUV. Bất chợt trở nên hoảng loạn, vài đặc vụ bắt đầu chìa nòng súng về phía bóng tôi, và một chiếc trực thăng còn dùng đèn pha của mình rà soát xung quanh. Chúng tôi đã khiến họ phải sợ.

"Cảnh báo lần cuối!" tôi nói to, tạo một quả cầu lửa cỡ quả bóng chày lơ lửng trên lòng bàn tay tôi.

"Lạy Chúa!" một giọng phụ nữ hét lên từ phía hàng xe. "Mọi người bình tĩnh nào!"

Từng người một, đám đặc vụ chỗ hàng xe hạ vũ khí xuống. Trong khi họ đang làm vậy, một người bọn họ len lỏi tiến về phía chúng tôi từ khoảng trống giữa hai chiếc SUV, tay bà ta giơ lên ở tư thế đầu hàng. Qua làn sương, tôi nhận ra từ thể cứng nhắc và mái tóc đuôi ngựa của bà ta.

"Đặc vụ Walker? Là bà đó hả?"

Đứng cạnh tôi, Chín bật cười. "Ồ thôi nào. Bà lại định cố bắt chúng tôi lần nữa hả?"

Walker nhăn nhó khi bà ta tiến lại gần, khuôn mặt sắc sảo của bà ta nhiều nếp nhăn hơn tôi nhớ. Bà ta nhột nhạt, tóc nhiều chỗ đã chuyển bạc. Tôi cố gắng nhớ lại bà ta bị thương nặng cỡ nào khi ở Căn cứ Dulce. Lẽ nào bà ta vẫn chịu dư chấn từ vụ đó?

Trước khi bà ta tiến lại quá gần, Sáu hiện hình phía sau bà ta và nắm lấy chỗ tóc đuôi ngựa của bà ta. "Thế là đủ gần rồi đấy", cô ấy hăm hè.

Walker mở to mắt sợ hãi, ngoan ngoãn chấp dừng lại. Sáu với tay xuống lấy khẩu súng ở thắt lưng bà ta vứt xuống bãi cỏ.

"Tôi xin lỗi về màn báo động này", Walker nói, giọng bà ta hơi nghẹn lại bởi tư thế mà Sáu đang giữ. "Các đặc vụ của tôi thấy con tàu Mogadorian kia hạ cánh và chúng tôi nghĩ các cậu đang bị tấn công".

Tôi tắt Lumen đi, nghiêng đầu nhìn bà ta. "Từ từ đã. Các vị chạy tới đây chỉ vì các vị nghĩ chúng tôi đang bị tấn công á?"

"Tôi biết các cậu chẳng có lí do gì để tin tôi", Walker nói, giọng khàn khàn. "Nhưng chúng tôi ở đây là để giúp đỡ".

Bên cạnh tôi, Chín cười nhạo báng. Tôi nhìn Walker chăm chăm, đợi chờ những từ cuối của một câu đùa nhảm hay một tín hiệu bí mật nào đó cho người của bà ta nổ súng.

"Thôi mà", bà ta nói. "Nghe tôi nói đã".

Tôi thở dài và ra hiệu về phía ngôi nhà. "Đem bà ta vào", tôi nói với Sáu, sau đó quay sang Chín. "Nếu những người còn lại bọn họ thử làm bất cứ điều gì dù chỉ một chút đáng nghi-"

Chín bẻ đốt ngón tay răng rắc. "Ồ, tớ biết phải làm gì".

Sáu xô Walker tiến lên chỗ bậc cửa vỡ nát của nhà Adam và vào cửa trước. Tôi đi theo cách sau vài bước, để những người bạn còn lại của chúng tôi để mắt tới đội quân đặc vụ nhỏ của chính phủ.

"Có phải tôi đã thấy một tên Mogadorian khi ở ngoài đó?" Walker hỏi trong khi Sáu vẫn đẩy bà ta đi vào phòng khách. "Các cậu bắt được một tên bọn chúng làm tù binh?"

"Anh ta là một đồng minh", tôi nói. "Ngay bây giờ, bà mới là tù binh".

"Hiểu rồi", Walker nói, nghe có vẻ vô cùng mệt mỏi. Không cần Sáu phải động thủ, Walker ngồi xuống một cách nặng nhọc trên một chiếc ghế sofa. Trong ánh đèn phòng khách, tôi có thể thấy hoàn toàn có gì đó không đúng về bà ta. Có lẽ là có liên quan tới mái tóc bạc của bà ta, nhưng Walker trông có vẻ mệt mỏi. Bà ta nhìn thấy lối vào đường hầm của đám Mogadorian nhưng trông chẳng có vẻ gì là thích thú hay ngạc nhiên cả.

"À, một vị khách", chú Malcolm nói khi chú xuất hiện ở ngưỡng cửa giữa phòng khách và bếp, khẩu súng săn của chú ấy quàng trên vai. "Và bà ấy mang khá nhiều bạn. Mọi thứ ổn cả chứ?"

"Cháu vẫn chưa chắc", tôi đáp, giọng tôi vẫn còn chút căng thẳng bởi tôi vẫn chưa tin bà ta. Sáu lượn vòng qua cái ghế để cô ấy có thể đứng ở chỗ mà Walker không thấy được.

"Hừm", chú Malcolm nói. "Chú đang định pha một ấm cà phê. Có ai muốn chút không? Chú nghĩ là chú cũng thấy chút trà trong bếp nữa".

Một nụ cười yếu ớt xuất hiện trên mặt Walker. "Đây là cái kiểu cảnh sát tốt - cảnh sát tệ đó hả?" Bà ta nhìn từ chú Malcolm sang tôi. "Ông ấy là một trong những ... các cậu gọi họ là gì? Người Giám Hộ à?"

Sáu giơ tay về phía chú Malcolm. "Thực ra cháu sẽ lấy một cốc". Khi tôi liếc nhìn cô ấy với một ánh mắt khó chịu, cô ấy nhún vai. "Sao nào? Tin tớ đi, tớ có thể vừa uống cà phê vừa hạ gục quý bà đây nếu tớ phải làm vậy".

Đặc vụ Walker liếc nhìn ra phía sau về phía Sáu. "Tôi tin là cô ta có thể làm vậy".

Tôi sai bước tới trước để có thể đứng ngay trước mặt Walker và búng tay một cái. "Được rồi, đừng làm mất thời gian nữa. Nói những gì bà muốn nói

khi tới đây đi".

"Đặc vụ Purdy chết rồi", Walker nói, nhìn thẳng vào tôi. "Bị đau tim khi ở Căn cứ Dulce".

"À, tôi nhớ hẳn ta", Sáu nói. "Thật đáng tiếc".

Tôi nhớ lại đồng sự của Đặc vụ Walker - một gã già hơn, tóc trắng, mũi cong. Tôi nhún vai, không hiểu việc đó thì có liên quan gì tới chúng tôi. "Thế thì xin chia buồn. Nhưng thế thì đã sao?"

"Hẳn như cái gai trong mắt hơn", Walker đáp. "Mà vấn đề không phải là hẳn đã chết, nó là những gì xảy ra sau đó".

Walker giơ tay lên, sau đó vô cùng chậm rãi cho tay vào túi áo gió FBI phía trước. Bà ta lấy ra một cặp tài liệu bằng giấy được cuộn lại bằng dây chun. Bà ta mở nó ra, cho tay vào trong lấy ra một bức ảnh của kiểu máy ảnh chụp lấy ngay. Walker đưa nó cho tôi và tôi thấy mình đang xem cái xác của Đặc vụ Purdy được chụp ở cự li gần - hay đúng hơn là những gì còn lại của gã. Nửa khuôn mặt hẳn đã biến mất, tan ra thành tro trên nền xi măng bên dưới hẳn.

"Tôi tưởng bà nói đó là một cơn đau tim", tôi nói.

"Đúng thế", Walker đáp. "Vấn đề là, sau đó, Purdy bắt đầu phân hủy ra thế. Giống hệt như một tên Mogadorian".

Tôi lắc đầu. "Thế là thế nào? Tại sao lại thế được?"

"Hẳn đã đang nhận được các phương pháp điều trị", Walker nói. "Tăng cường, như cái cách mà bọn Mog gọi chúng. Hầu hết những thành viên cao cấp của MogPro đã được dùng chúng hàng năm trời".

Cái cụm từ "MogPro" đã từng được nhắc tới trong Họ Đi Giữa Chúng Ta, nhưng tôi không biết cái này thì liên quan gì tới thứ tăng trưởng mà Adam nói với chúng tôi.

"Từ từ", tôi nói với bà ta. "Bắt đầu nói từ đầu đi".

Walker vô thức chạm vào chỗ tóc bạc của bà ta và trông một thoáng tôi tự hỏi liệu bà ta có đang phân vân về màn thú nhận này. Nhưng rồi bà ta đưa tôi cái cặp mà bà ta vẫn đang nắm chặt trong tay, nhìn thẳng vào mắt tôi.

"Lần gặp mặt đầu tiên là từ mười năm trước", bà ta nói. "Đám Mogadorian tự nhận là đang săn lùng những kẻ trốn chạy. Chúng muốn dùng mạng lưới thực thi luật pháp của chúng tôi, được tự do đi lại khắp đất nước, và đổi lại là chúng sẽ cung cấp cho chúng tôi về vũ khí và công nghệ. Tôi chỉ vừa mới tốt nghiệp khi tất cả chuyện này xảy ra vậy nên rõ ràng là tôi không được mời tới bất kì buổi họp mặt nào với đám người ngoài hành tinh. Tôi đoán là chẳng có ai muốn làm chúng cáu hay từ chối những món vũ khí còn mạnh hơn bất cứ thứ gì chúng ta từng thấy bởi vì chính phủ của chúng ta nhượng bộ khá là nhanh. Chính giám đốc cục đứng ra thương thuyết. Đó là trước khi ông ta được thăng chức. Có lẽ chính đó là lí do tại sao ông ta được thăng chức".

"Để tôi đoán", tôi nói, nhớ lại cái tên từ trang web của Mark. "Giám đốc cũ là Bud Sanderson. Giờ đã là Bộ trưởng Bộ quốc phòng".

Walker trông thoáng có vẻ ấn tượng. "Đúng vậy. Cậu chắc hẳn các mảnh ghép, cậu sẽ tìm thấy rất nhiều người đã đứng ra thương thuyết với bọn Mog mười năm trước giờ đã phất như thế nào".

"Còn tổng thống thì sao?" Sáu hỏi.

"Ông ta á?" Walker khịt mũi khó chịu. "Chỉ là con cá nhỏ thôi. Kẻ được

bầu lên, kẻ đọc diễn văn trên tivi - chỉ là nhân vật nổi tiếng thôi. Sức mạnh thực sự thuộc về kẻ được bổ nhiệm, những người làm việc trong hậu trường. Những người mà cậu chẳng bao giờ nghe tới. Họ là những người mà đám Mog muốn và là người chúng giữ bên mình".

"Ông ta vẫn là tổng thống", Sáu phản bác. "Tại sao ông ta không làm gì?"

"Bởi vì ông ta chẳng biết gì cả", Walker nói. "Và dù sao thì, phó tổng thống cũng là một tên MogPro. Khi thời điểm đến, tổng thống hoặc sẽ phải thuận theo đám Mog hoặc sẽ bị hạ bệ".

"Tôi xin lỗi", tôi nói, giơ tay ra hiệu dừng lại. "MogPro là cái quái gì thế?"

"Mogadorian Progress (Tiến trình Mogadorian hóa)", Walker giải thích. "Đó là tên mà chúng gọi, trích dẫn, 'điểm chung giữa hai giống loài của chúng ta', hết trích dẫn".

"Bà biết không, bất kể khi nào bà muốn có một nghề thứ hai, tôi biết một trang web bà có thể viết bài cho đấy", tôi nói với Walker trong lúc lật giở đồng tài liệu của bà ta. Nó có thông số kỹ thuật về những khẩu súng năng lượng của đám Mogadorian, bản sao lưu các cuộc trò chuyện giữa các chính khách, những hình ảnh về những nhân vật chính phủ trông khá quan trọng bắt tay với những tên Mog với đồng phục sĩ quan. Đó là kiểu tài liệu mà một trang như Họ Đi Giữa Chúng Ta sẽ vô cùng muốn có.

Thực ra thì, khá nhiều thông tin này đã có trên trang web của Mark. Liệu Walker có phải là người cung cấp thông tin cho cậu ta?

"Vậy là sếp của bà bán rả nhân loại chỉ vì vài món vũ khí được nâng cấp?" Sáu hỏi, ngả người qua ghế Walker đang ngồi để liếc nhìn bà ta.

"Đại khái là thế. Chúng ta cũng chẳng phải là quốc gia duy nhất làm thế", Walker tiếp tục, giọng bức tức. "Và chúng cũng biết cách níu giữ chúng tôi.

Sau các mòn vũ khí, chúng bắt đầu hứa hẹn về những tiến bộ y tế. Tăng cường bộ gien như cách mà chúng gọi nó. Tự nhận là chúng có thể chữa được bất cứ bệnh gì từ cảm cúm cho tới ung thư. Về cơ bản là chúng hứa hẹn sự bất tử".

Tôi ngẩng mặt lên khỏi đồng tài liệu, dừng lại ở một bức hình của một người lính với ống tay áo xăn lên, những mạch máu trên cánh tay anh ta đen xạm lại như thể máu anh ta đã biến thành bồ hóng.

"Kết quả như thế nào?" Tôi hỏi, đập đập tay vào tấm ảnh.

Walker rướn cổ lên nhìn bức ảnh, sau đó nhìn thẳng vào mắt tôi. "Cái cậu đang nhìn là sau một tuần không tiếp nhận những đợt tiêm liệu pháp gien của bọn Mogadorian. Đó là kết quả đấy".

Tôi đưa hình ảnh cho Sáu xem và cô ấy lắc đầu vẻ kinh tởm.

"Vây là cơ bản chúng đang giết các người một cách chậm rãi", Sáu nói. "Hoặc là biến các người thành Mog".

"Chúng tôi không biết chúng tôi đang dính vào cái gì", Walker nói. "Thấy Purdy phân hủy như thế thì ... nó khiến vài người mở mắt. Lũ Mog không phải là các vị cứu tinh. Chúng đang biến chúng tôi thành thứ gì đó vô nhân tính".

"Và các vị vẫn tiếp tục giao kèo với chúng, phải không nào?" Tôi đáp. "Tôi nghe nói có ai đó cố gắng công khai hình ảnh vài tên Mogadorian bị bắt, nhưng có ai đó che đậy câu chuyện lại".

Walker gật đầu. "Đám Mog khẳng định liệu pháp tăng cường gien của chúng sẽ ngày càng tốt hơn. Khá nhiều anh bạn già ở Washington muốn tiếp tục và giữ vững hướng đi. Tôi đoán là họ chưa bao giờ thấy một người bị phân hủy. Những người như Sanderson và vài người bạn cấp cao của

MogPro, họ đã bắt đầu được nhận những phương pháp điều trị tân tiến hơn. Tất cả những gì bọn Mog muốn nhận lại là sự tiếp tục hợp tác của chúng tôi".

"Hợp tác thế nào?"

Walker nhướn một bên lông mày lên với tôi. "Nếu cậu vẫn còn chưa đoán được việc đó thì có lẽ tôi chắc hẳn đã chọn nhầm phe và chúng ta thực sự chết chắc rồi".

"Có lẽ nếu bà chọn đúng phe từ nhiều năm trước thay vì giúp chúng săn lùng những đứa trẻ -" Tôi bắt gặp một ánh nhìn từ phía Sáu và kiềm chế cơn tức giận của mình lại. "Sao cũng được. Chúng tôi biết chúng đang đến. Không còn trốn tránh trong bóng tối hay những vùng ngoại ô nữa. Chúng sẽ lộ mặt, đúng chứ?"

"Đúng", Walker xác nhận. "Và chúng trông đợi chúng ta giao chúng quyền cai trị hành tinh".

Chú Malcolm quay về từ trong bếp với hai cốc cà phê. Chú ấy đưa một cho Sáu và một cho Walker, viên đặc vụ trông có vẻ bất ngờ và biết ơn.

"Xin lỗi chút, nhưng nó sẽ xảy ra như thế nào?" Chú Malcolm nói. "Trong một tình huống gặp mặt lần đầu, sẽ có sự hoảng loạn nhất định lan tỏa khắp nơi".

"Vả lại, chúng trông như mấy thằng nhọt nhọt quái dị", Sáu thêm vào. "Mọi người lại chẳng phản ứng mạnh lắm đấy".

"Đừng có chắc như thế", Walker đáp, và ra hiệu về phía đồng giấy tờ tôi đang cầm với cái cốc của mình. Sau khi lật thêm vài trang nữa, tôi thấy một loạt ảnh. Hai người ăn mặc chỉnh tề đang ăn trưa trong một nhà hàng sang chảnh. Người đầu tiên đã gần bảy mươi với mái tóc xám thứ thốt và khuôn mặt như một con cú mà tôi nhận ra từ trang web của Mark; ông ta là Bud

Sanderson, bộ trưởng bộ quốc phòng. Người còn lại, một gã trung tuổi đẹp trai trông như là một ngôi sao điện ảnh mà tôi chưa bao giờ thấy. Có gì đó đeo quanh cổ gã, hầu như bị che hết đi bởi bộ đồ và góc chụp không hợp. Nó làm tôi ngờ ngợ về thứ gì đó, vậy nên tôi đưa bức ảnh cho Walker.

"Tôi nhận ra Sanderson", tôi nói. "Người còn lại là ai?"

Walker lại nhướn mày với tôi. "Sao? Cậu không nhận ra hử à? Tôi cũng chẳng ngạc nhiên. Gã rõ ràng là có vài hình dạng khác nhau. Tôi thì, tôi không nhận ra hử khi gã đang hủy diệt các cậu tại Căn cứ Dulce, to như một ngôi nhà với một cái roi bốc cháy nào đó. Thực ra, tôi đoán đó là lúc tôi quyết định MogPro không hợp với tôi".

Tôi mở to mắt sững sờ và nhìn lại một lần nữa vào bức ảnh. Những sợi dây chuyền thực sự đang ẩn dưới bộ đồ của gã, nhưng rõ ràng gã ta đeo ba sợi dây quanh cổ. "Bà đang đùa tôi đấy à".

"Setrákus Ra", Walker nói, lắc đầu. "Ký kết giao kèo về hòa bình giữa Mogadorian và con người".

Sáu đi vòng qua chiếc ghế để lấy bức ảnh trong tay tôi. "Thằng biến hình chết tiệt", cô ấy nói. "Gã đã làm tất cả việc này khi chúng ta đang chạy trốn. Sắp đặt mọi thứ trong khi chúng ta còn tản mát".

"Gã có thể đang có lợi thế, nhưng mọi thứ chưa phải là kết thúc", chú Malcolm nói.

"Được, đó là sự lạc quan đáng mừng đó", Walker nói và nhấp một ngụm cà phê. "Nhưng mọi việc sẽ kết thúc trong hai ngày nữa".

"Chuyện gì xảy ra khi đó?" Tôi hỏi.

"Cuộc họp UN", Walker giải thích. "Trùng hợp là, tổng thống sẽ không

tham dự được, vậy nên Sanderson sẽ thay thế. Ông ta sẽ ở đó giới thiệu Setrákus Ra với cả thế giới. Một chút diễn văn thiên vị về những người ngoài hành tinh nhỏ bé dễ thương không hề có ý làm hại chúng ta. Sẽ có động thái cho phép hạm đội Mogadorian đi lại an toàn trên Trái đất, để chúng neo đậu, làm những người hàng xóm trong cộng đồng liên ngân hà. Các nhà lãnh đạo thế giới hẳn đã mua chuộc sẽ ủng hộ việc đó. Tin tôi đi, họ chiếm số đông đó. Và một khi chúng ở đây, và chúng ta để chúng vào ..."

"Chúng tôi đã thấy một trong những tàu chiến của chúng ở Florida", Sáu nói, nhìn tôi ảo não. "Chúng sẽ rất khó bị bắn hạ ngay cả với một đội quân sẵn sàng cho giao chiến".

"Nhưng sẽ chẳng có trận chiến nào đâu". Tôi nói, hoàn thành nốt suy nghĩ của cô ấy. "Người Trái đất sẽ còn chẳng kháng cự gì. Và vào thời điểm họ nhận ra họ đã mời một con quái vật vào thì đã quá muộn rồi".

"Chính xác", Walker nói. "Không phải ai trong chính phủ cũng đồng ý với Sanderson. Về phía FBI, CIA, NSA, quân đội - chỉ mười lăm phần trăm theo MogPro. Họ đảm bảo mình kết bạn với nhiều người quyền lực khác, nhưng phần lớn mọi người vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra. Tôi đoán là lũ Mog thiết lập tỉ lệ tương tự ở các quốc gia khác. Chúng biết cần điều khiển bao nhiêu con người để khiến mọi việc theo ý chúng".

"Còn bà thì sao? Một phần trăm chống trả lại à?" Tôi hỏi.

"Ít hơn một", Walker đáp. "Khó mà thuyết phục cấp trên nếu cậu không có siêu sức mạnh và - cái gì ở ngoài đó nhỉ? Một đội quân sói à? Dù sao thì, đội của tôi đã rình rập Ashwood, chờ đợi một cơ hội để tấn công hoặc, tôi chẳng biết nữa, làm gì đó. Khi chúng tôi thấy các cậu chiếm lấy nơi này -"

"Được rồi, Walker, tôi hiểu rồi", tôi nói, cắt ngang bà ta và đặt chỗ tài liệu sang một bên. "Tôi tin những gì bà nói, ngay cả khi nếu tôi vẫn chưa thực sự

tin tưởng bà. Vậy chúng ta phải làm gì đây? Làm cách nào mà chúng ta ngăn chặn được nó?"

"Đến chỗ tổng thống thì sao?" Sáu gợi ý. "Ông ta có thể làm được gì đó".

"Đó là một ý", Walker nói. "Nhưng ông ta chỉ là một người, và được bảo vệ nghiêm ngặt. Và ngay cả khi cậu có thể tới chỗ ông ta, giải thích mọi thứ về người ngoài hành tinh và thuyết phục ông ta về phe các cậu thì đã sao? Vẫn còn khá nhiều MogPro chờ đợi để đảo chính".

Tôi nhìn Walker chăm chăm, biết là bà ta đã có một kế hoạch và chỉ đang cố lôi kéo chúng tôi. "Nói toẹt ra đi. Bà muốn chúng tôi làm gì?"

"Chúng ta cần phải chiếm cảm tình của những người vẫn chưa biết gì. Để làm thế, chúng ta cần một vụ lớn", Walker nói, vô cùng ung dung, như thể bà ta đang nói về chuyện đi đổ rác vậy. "Tôi muốn các cậu đi với tôi tới New York, ám sát bộ trưởng bộ quốc phòng và bóc mẽ Setrákus Ra".

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tôi theo dõi từ đài quan sát khi chiếc tàu chiến tiến lại gần, đầu tiên chỉ là một chấm đen trên bề mặt xanh của Trái đất nhưng nhanh chóng to lên cho tới khi nó hoàn toàn che phủ hành tinh bên dưới. Con tàu chiến chậm lại khi nó áp sát tương đối gần tàu Anubis - tương đối bởi vì chúng tôi vẫn có thể cách nhau hàng dặm khi ở trên này, độ to lớn của vũ trụ khiến cho việc đoán khoảng cách trở nên khó hơn. Tôi đang ở cách xa Trái đất. Cách xa các bạn của mình. Đó là khoảng cách duy nhất quan trọng.

Một cửa trên tàu chiến kia mở ra và một tàu vận chuyển nhỏ xuất hiện. Nó màu trắng, trong một cách hoàn hảo, như thể là một viên trân châu trôi trong biển không gian đen ngòm. Con tàu nhỏ lắc lư hướng về phía tôi và tôi có thể nghe thấy tiếng bánh răng mài vào nhau và tiếng không khí bị hút ra khi khu hạ cánh của chính tàu Anubis ngay phía dưới chân tôi chuẩn bị đón nhận vị khách kia.

"Cuối cùng cũng tới", Setrákus Ra nói và siết chặt bờ vai tôi. Lão nghe có vẻ hưng phấn về vị khách mới đến này, một nụ cười lớn xuất hiện trên khuôn mặt con người mà hãn lấy trộm. Chúng tôi đứng cạnh nhau trên đài quan sát ngay phía trên khu hạ cánh, từng hàng tàu do thám và bộ sưu tập nhỏ hơn nhưng tàu vận chuyển hình tròn đậu phía dưới chúng tôi.

"Chúng tôi đang đợi người tôi được "hứa hôn". Ngay cả nghĩ đến từ đó thôi cũng khiến tôi buồn nôn. Tay Setrákus Ra đặt trên vai tôi như thể một người cha càng làm mọi việc trở nên tệ hơn.

Tôi giữ cho mặt mình thật vô cảm. Tôi đang ngày một khá hơn về khoản che giấu cảm xúc của mình. Tôi quyết tâm sẽ không để lộ thêm chút gì nữa cho con quái vật này. Tôi giả vờ là mình cũng háo hức, có lẽ là cả chút lo lắng nữa. Cứ để lão nghĩ hẳn đã khuất phục được tôi hoặc là tôi đã từ bỏ. Cứ để lão nghĩ những bài học của tôi về Tiến trình Mogadorian hóa đã có tác dụng, rằng tôi đang trở nên giống như bản thể chính tôi trong cái giấc mộng kia.

Sớm hay muộn gì tôi biết mình cũng sẽ có thể trốn thoát. Hoặc là chết khi cố làm vậy.

Tôi quay mặt khỏi chỗ cửa sổ và nhìn xuống phía dưới từ ban công đài quan sát, nhìn con tàu kia chuẩn bị đi qua cửa. Những ánh đèn nhấp nháy ở bên dưới cảnh báo bất cứ lũ Mog có thể bị hút ngược ra không gian nếu chúng không biến khỏi đó. Setrákus Ra thì đã lo xong việc đó, đuổi đám kỹ thuật viên Mog đi để chúng tôi có thể chào mừng tên mới đến này một cách riêng tư. Những cánh cửa nặng nề mở ra và tôi có thể cảm nhận được lực hút từ không gian qua cả cánh cửa thông áp đã đóng chặt; áp lực không khí thay đổi như thể luồng nước thoát ra khỏi tai tôi. Sau đó, con tàu vận chuyển lướt nhẹ vào, những cánh cửa đóng lại phía sau nó và mọi thứ lại trở lại yên lặng.

"Đi nào", Setrákus Ra ra lệnh, sải bước ra khỏi đài quan sát, đi qua cánh cửa thông áp giờ đã mở và cầu thang xoắn ốc dẫn xuống bên dưới. Tôi ngoan ngoãn đi theo sau hắn, tiếng những bước chân vang vọng trên mặt sàn kim loại khi chúng tôi đi qua những dãy tàu do thám. Một cách đầy thận trọng, không muốn bị nhìn thấy là có hứng thú, tôi đánh mắt qua người Setrákus Ra để nhìn con tàu kia khi nó mở cửa. Tôi chờ đợi một tên Trueborn Mogadorian trẻ tuổi, một tên sĩ quan cao cấp đầy triển vọng được chính tay Setrákus Ra lựa chọn, như là những tên đầy lo lắng khi chuyển những báo cáo cho tên "Lãnh tụ Kính yêu" của chúng mà tôi đã thấy.

Dù đã cố gắng hết sức tỏ ra bình thường, tôi vẫn không thể kìm lại một

chút há hốc mồm khi Năm bước ra khỏi con tàu.

Setrákus Ra quay lại nhìn tôi. "Hai con đã biết nhau rồi nhỉ?"

Một bên mắt của Năm bị ẩn dưới một cái băng gạc trông bẩn thỉu, một vết máu mờ màu nâu đen ở giữa nó, rìa cái gạc thì đầy mồ hôi. Anh ta trông tươi tắn và kiệt sức, và khi con mắt còn tốt của anh ta nhìn về phía tôi, bờ vai to lớn của anh ta càng hạ thấp xuống. Anh ta dừng lại ngay trước mặt Setrákus Ra, mắt nhìn xuống đất.

"Cô bé làm gì ở đây thế?" Năm hỏi nhỏ.

"Giờ chúng ta ở cùng nhau", Setrákus Ra trả lời và nắm lấy vai Năm. "Đứa cháu đã được giải phóng và khai sáng, sắp thấu hiểu toàn bộ Tiến trình Mogadorian hóa. Và cậu đã góp một phần công sức không nhỏ, cậu bé của ta".

"Được rồi", Năm hăm hè.

Tôi nhớ lại Năm ở trong giấc mộng của tôi - anh ta ở đó áp giải Sáu và Sam về phía chỗ xử tử họ. Sáu đã nhổ thẳng vào mặt anh ta - nhưng tôi đoán là tôi đã bỏ lỡ đoạn sau bởi tôi đã quá tập trung vào sự khó chịu về mối liên kết với Setrákus Ra. Giờ thì anh ta ở đây, được tán thưởng bởi lãnh đạo đám Mogadorian, tương lai đã được định hình. Và có vẻ tôi đã được hứa gả cho anh ta trong một nghi lễ kì dị nào đó của một đám cưới Mogadorian. Ngay bây giờ thì, đó không phải là mối bận tâm lớn nhất. Bởi vì Năm đang trông như là anh ta vừa mới ở trong một trận ẩu đả.

"Anh - anh đã làm gì?" Tôi hỏi, giọng tôi to hơn mức mà tôi muốn. "Đã có chuyện gì xảy ra với những người khác?"

Năm nhìn tôi lần nữa và bậm môi. Anh ta không buồn trả lời.

"Cậu đã cho chúng một cơ hội, phải không nào?" Setrákus Ra hỏi Năm, nhưng tôi biết lão nói thế để cho tôi thấy an ủi thôi. "Cậu đã cố cho chúng thấy con đường đúng đắn".

"Họ không chịu nghe", Năm đáp lại, giọng khá nhỏ. "Họ không cho tôi lựa chọn".

"Và nhìn xem chúng trả ơn cậu cho cố gắng tỏ sự khoan dung của cậu này", Setrákus Ra nói, lướt vài ngón tay trên miếng gạc của Năm. "Chúng ta sẽ sửa lại nó ngay lập tức".

Tôi giật mình bước lùi một bước khi Năm gạt mạnh tay Setrákus Ra đi. Đó là một đòn mạnh, tiếng va chạm vang vọng khắp nơi quanh chúng tôi. Tôi không thể thấy mặt lão, nhưng tôi có thể thấy những cơ bắp ở gáy Setrákus Ra căng lên, tư thế cứng nhắc của lão dường như trở nên căng cứng hơn nữa. Tôi cảm thấy một sự tức giận to lớn ẩn chứa bên trong dáng vẻ con người đó, chực chờ để bộc phát ra ngoài.

"Kệ nó", Năm nói, giọng nhỏ và run rẩy. "Tôi muốn để nó như thế".

Bất cứ sự quở trách nào mà Setrákus Ra có thể làm đã không xảy ra. Lão gần như là thấy ngạc nhiên trước việc Năm muốn bị mù một bên như thế.

"Cậu đã mệt rồi", Setrákus Ra cuối cùng cũng nói. "Chúng ta sẽ bàn bạc lại việc này sau khi cậu đã nghỉ ngơi".

Năm gật đầu và bước một bước đầy thận trọng vòng qua Setrákus Ra, như thể anh ta không chắc là tên lãnh chúa của đám Mogadorian có thực sự để mình đi. Khi Setrákus Ra không cản lại, Năm lăm bấm gì đó và nặng nề đi về phía cửa ra.

Anh ta đi được nửa đường trước khi bị Setrákus Ra gọi giật lại.

"Cái xác đâu?" lão ta hỏi, làm Năm đứng khựng lại. "Cái dây chuyền đâu rồi?"

Năm hắng giọng, và tôi nhận thấy tay anh ta bắt đầu run lên, ít nhất là trước khi anh ta tự kiềm chế nó lại. Anh ta quay lại đối mặt với Setrákus Ra, kẻ đang nhìn về phía cửa con tàu vận chuyển, rõ ràng là đang chờ đợi thứ gì đó cho mình.

"Cái xác nào?" Tôi hỏi, cảm thấy nói lại trong lồng ngực. Khi cả hai ngó lơ tôi, tôi cao giọng hơn. "Cái xác nào? Dây chuyền của ai?"

"Mất rồi", Năm nói thẳng, trả lời câu hỏi của Setrákus Ra.

"Tôi hỏi anh một câu hỏi, Năm!" Tôi hét lên. "Cái xác -"

Không buồn nhìn tôi, Setrákus Ra phẩy tay về phía tôi. Rằng tôi đập vào nhau khi lão dùng Telekinesis làm tôi ngậm mồm lại. Nó như thể là bị ăn tát vậy, và má tôi đỏ bừng lên đầy tức giận. Ai đó đã chết, tôi biết thế. Một người bạn của tôi đã chết, và hai thằng khốn kia thì ngó lơ tôi.

"Giải thích xem nào", Setrákus Ra gầm lên với Năm, và ngay cả khi trong hình dạng một con người đẹp trai, tôi biết là sự kiên nhẫn của hắn đang biến mất.

Năm thở dài như thể màn đối đáp này là một sự lãng phí thời gian. "Chỉ huy Deltoch quyết định sẽ tự mình trông chừng cái xác, và tôi không muốn chất vấn mệnh lệnh từ ông ta. Tôi tìm thấy những gì còn lại của Deltoch ngay trước lúc chúng tôi rời đi. Đám Garde hắn đã lên vào và trốn thoát cùng người bạn của chúng".

"Mày là người lẽ ra phải mang cái xác tới cho ta", Setrákus Ra rít lên, ánh mắt như muốn xuyên thủng Năm. "Không phải Deltoch. Mày".

"Tôi biết", Năm đáp. "Ông ta không chịu nghe khi tôi nói đó là lệnh của ngài. Ít nhất thì hắn cũng chết vì sự ương bướng của chính hắn".

Tôi thấy mặt Setrákus Ra tối sầm lại, bộ não sau đôi mắt xanh dương ăn trộm kia hắn đang suy tính gì đó, như thể lão biết Năm đang chơi hắn bằng cách nào đó, sự tức giận đang ngày càng lớn. Tôi cảm thấy lực Telekinesis của hắn trên hàm mình yếu đi. Hắn đã phân tâm, giờ chỉ còn tập trung vào Năm. Trước khi hắn kịp nói hay làm gì nữa, tôi bước vào giữa hai người, cao giọng thêm chút nữa. Lần này thì họ sẽ phải chú ý tới tôi.

"Cái xác nào? Các người đang nói về ai thế?"

Cuối cùng thì, con mắt còn lành của Năm nhìn về phía tôi. "Tám. Cậu ấy đã chết".

"Không", tôi nói, từ đó phát ra gần như chỉ là một lời thì thầm trong khi tôi cố gắng trong một hành động muộn màng để ngăn mình phản ứng lại. Đầu gối tôi mềm nhũn ra, và khuôn mặt vô cảm của Năm trở nên nhòe mờ khi nước mắt tôi chảy ra.

"Đúng thế", Setrákus Ra chen vào, tất cả sự tức giận đã biến mất khỏi giọng của hắn, thay thế bởi thứ gì đó nham hiểm hơn - giọng của hắn cường điệu và quá châm chọc. "Năm đây đã làm thế, phải không nào cậu bé của ta? Tất cả để phục vụ cho Tiến trình Mogadorian hóa".

Tôi bước một bước về phía Năm, tay nắm chặt. "Người? Người đã giết anh ấy?"

"Nó là -" Trong một thoáng, có vẻ như Năm sẽ phủ nhận việc đó. Nhưng rồi hắn liếc nhìn nhanh về phía Setrákus Ra và chỉ đơn giản là gật đầu. "Đúng thế".

Chỉ như vậy, toàn bộ nỗ lực của tôi về việc không bộc lộ cảm xúc khi ở

cạnh Setrákus Ra biến mất. Tôi thấy một cơn giận đang gào thét bên trong tôi. Tôi muốn tấn công Năm. Tôi muốn lao vào hắn và xé xác hắn ra. Tôi biết mình sẽ chẳng có cơ hội chiến thắng - tôi đã thấy hắn thể hiện trong Giảng đường, cái cách mà hắn có thể biến da mình thành kim loại hay bất cứ thứ gì hắn chạm vào - nhưng tôi sẽ gây ra nhiều thiệt hại cho hắn nhất có thể. Tôi sẽ để tay mình bị gãy khi đâm vào lớp da kim loại đó dù chỉ để có một cú đâm trúng đích trước khi hắn kịp biến đổi.

Setrákus Ra đặt tay lên vai tôi ngăn tôi lại.

"Ta tin rằng là giờ là một thời điểm tuyệt vời cho bài học mà chúng ta đã nói", lão nói với tôi cũng với giọng giả tạo kia.

"Bài học về cái gì chứ?" Tôi vặc lại, nhìn Năm gườm gườm.

Năm trông gần như là nhẹ nhõm hẳn khi sự chú ý của Setrákus Ra giờ đã chuyển sang tôi. "Tôi có thể đi được chưa?" hắn ta hỏi.

"Chưa được đâu", Setrákus Ra đáp.

Từ bên cạnh một con tàu, Setrákus Ra nắm lấy một cái xe đẩy những dụng cụ - cờ lê, cờ lê, tua vít đều được dùng cho bảo trì sửa chữa đám tàu Mogadorian, nhưng không khác những thứ cùng loại ở Trái đất cho lắm - và kéo về chỗ chúng tôi. Hắn nhìn xuống tôi và mỉm cười.

"Ella à, Biệt năng của cháu được gọi là Dreynen. Nó cho cháu khả năng tạm thời vô hiệu hóa Biệt năng của các Garde khác", Setrákus Ra giảng giải, tay hắn vỗ sau lưng. "Đó là một trong những Biệt năng hiếm nhất trên Lorien.

Tôi lấy cánh tay quạt nước mắt đi và cố gắng đứng thẳng lên một chút. Tôi vẫn hăm hăm nhìn Năm, nhưng lại nói với Setrákus Ra. "Tại sao bây giờ ông lại nói cho tôi? Tôi không quan tâm".

"Nó khá quan trọng trong việc biết về quá khứ một người", hắn ta đáp, không hề nao núng. "Nếu cháu tin vào các Trưởng lão, các Biệt năng có được trên Lorien là để cung cấp những thứ cần thiết cho xã hội Lorien. Ta từng tự hỏi, có lợi ích gì khi một sức mạnh chỉ hiệu quả đối với những Garde khác?"

Năm vẫn đứng hoàn toàn bất động, từ chối nhìn vào mắt tôi. Bị phân tâm bởi sự giận dữ của mình, tôi quên mất việc kiểm soát những gì mình nói để cố gắng tỏ ra nhập vai.

"Tôi không biết", tôi bật lại đầy châm chọc. "Có lẽ Lorien thấy được những gã quái dị như các người sẽ xuất hiện và biết là sẽ có ai đó chặn đứng các người lại".

"À", Setrákus Ra đáp, giọng hắn tràn đầy vẻ tự mãn, như thể tôi đã bước ngay vào cái bẫy của hắn. "Nhưng nếu là như thế, tại sao đám Trưởng lão không chọn cháu là một trong những Garde được cứu thoát? Và, nếu Lorien bằng cách nào đó cân bằng các Biệt năng cho phù hợp những nhu cầu của dân Loric, tại sao nó lại trao tặng các Biệt năng cho những kẻ không phù hợp để sử dụng chúng? Chỉ cần sự tồn tại của Dreyne đã là thứ cho thấy sự sai lầm trên Lorien mà các Trưởng lão cố gắng chối bỏ. Đó là sự hỗn loạn cần phải được thuần hóa chứ không phải là tôn thờ".

Tôi cố gắng bước một bước về phía Năm nhưng Setrákus Ra dùng Telekinesis giữ tôi đứng im tại chỗ. Tôi nén sự giận dữ của mình lại và tự nhắc nhở chính mình tôi đang là một tù nhân ở đây. Tôi phải giờ vờ hòa theo trò chơi ngu ngốc của Setrákus Ra cho tới khi thời cơ chín muồi. Báo thù sẽ phải đợi thôi.

"Ella", Setrákus Ra nói. "Cháu có hiểu ta đang nói với cháu điều gì không?"

Tôi thờ dãi và quay khỏi Năm để nhìn một cách thờ dãi về phía Setrákus

Ra. Rõ ràng là, hắn đã soạn sẵn bài giảng về triết học này. Nó có lẽ là một trong những phần dài ngoằng trong quyển sách của hắn. Chẳng có ích gì để đi cãi nhau với hắn.

"Vậy mọi thứ chỉ là ngẫu nhiên và chúng ta nên lợi dụng nó và vân vân", tôi nói. "Có lẽ ông đã đúng, có lẽ ông đã sai. Chúng ta chẳng bao giờ biết được bởi ông đã tới và phá hủy cả hành tinh".

"Chính xác thì ta đã phá hủy cái gì chứ? Một hành tinh, có lẽ vậy. Nhưng không phải là cội nguồn Lorien". Setrákus Ra lấy tay nghịch một cái dây chuyền đeo trên cổ hắn. "Nó phức tạp hơn cháu biết đấy, cháu yêu à. Sớm thôi, tâm trí cháu sẽ được khai mở và cháu sẽ hiểu. Cho tới lúc đó -" Lão với tay tới chỗ chiếc xe, nhặt ra một cái cờ lê Mogadorian và ném cho tôi, "chúng ta luyện tập đã".

Tôi đỡ lấy cái cờ lê và giữ nó trước mặt. Setrákus Ra quay qua Năm, kẻ vẫn đứng đó thật im lặng chờ đợi được cho đi.

"Bay lên", Setrákus Ra ra lệnh.

Năm ngẩng mặt lên, tỏ vẻ khó hiểu. "Cái gì?"

"Bay lên", Setrákus Ra lặp lại, vẫy tay lên phía trần nhà. "Cao nhất có thể".

Năm lồm bồm gì đó và từ từ bay lên cho đến khi cách mặt đất độ hơn mười mét, đầu của hắn gần như chạm trần. "Giờ thì sao?" hắn ta hỏi.

Thay vì trả lời hắn, Setrákus Ra quay sang tôi. Tôi đã biết hắn muốn tôi làm gì. Lòng bàn tay tôi đổ mồ hôi dù đang tiếp xúc với cái cờ lê bằng kim loại lạnh toát. Lão quỳ một chân xuống bên cạnh tôi và hạ giọng.

"Ta muốn cháu làm thứ cháu đã làm ở Căn cứ Dulce", Setrákus Ra nói.

"Tôi nói với ông rồi, tôi không biết làm thế nào tôi có thể làm thế", tôi phản ứng.

"Ta biết cháu sợ hãi. Sợ hãi bởi ta, bởi số phận của cháu, bởi nơi này", Setrákus Ra nói đầy kiên nhẫn, và trong một thoáng hoảng sợ giọng hắn đã nghe như thể là của chú Crayton. "Nhưng với cháu, sợ hãi chính là một vũ khí. Nhắm mắt lại và để nó tự lan tỏa khắp người cháu. Khả năng Dreynen của cháu sẽ đi theo đó. Nó là một thứ đói khát, thứ Biệt năng bên trong cháu ý, và nó sẽ hấp thụ thứ mà cháu sợ hãi".

Tôi nhắm chặt mắt lại. Một phần trong tôi muốn chống phá bài học này, tôi phát nổi da gà khi nghe giọng của Setrákus Ra. Nhưng một phần khác trong tôi muốn học cách dùng Biệt năng này, không cần biết cái giá phải trả là gì. Nó không có vẻ gì là quá không tự nhiên - có một luồng năng lượng trong tôi muốn thoát ra ngoài. Khả năng Dreynen của tôi muốn được sử dụng.

Khi tôi mở mắt ra, cái cờ lê đã sáng lên với năng lượng màu đỏ. Tôi đã làm được. Giống hệt như khi ở Căn cứ Dulce.

"Rất tốt, Ella. Cháu có thể dùng Dreynen bằng cách chạm vào hoặc như cháu vừa làm được, nạp nó vào một vật thể để dùng cho một đòn tấn công từ xa", Setrákus Ra giải thích. Lão lùi nhanh một bước về phía sau khi tôi thọc cái cờ lê về phía lão. "Bình tĩnh nào cháu yêu".

Tôi nhìn chăm chăm Setrákus Ra không chớp mắt, giữ cái cờ lê như thể là tôi đang cầm một ngọn đuốc và đang cố gắng xua đuổi một con thú hoang đi. Tôi tự hỏi nếu tôi có thể đánh lão bằng cái này, làm lão mất Biệt năng rồi đập nó vào đầu lão. Liệu Năm có ngăn tôi lại? Liệu tôi có thể làm được thế không? Tôi vẫn chưa biết hết giới hạn các Biệt năng của Setrákus Ra hay những mảnh nào mà lão đang giấu, hay việc gì sẽ xảy ra với phép bùa lão dùng kết nối hai chúng tôi. Nhưng có lẽ thế cũng đáng để thử.

Một nụ cười từ từ hiện lên trên mặt Setrákus Ra, như thể lão biết tôi đang tính toán thế nào và hẳn thì thích thế.

"Làm đi", lão nói, mắt hấn đảo về phía trần. Cháu biết phải làm gì tiếp theo rồi đó. Hẳn đã làm hỏng việc của ta. Và hẳn đã giết bạn cháu, phải không nào?"

Tôi biết là mình nên cưỡng lại, rằng tôi không nên làm bất cứ thứ gì Setrákus Ra muốn tôi làm. Nhưng cái cờ lê nạp đầy Dreyne của tôi thì lại thấy hấp dẫn như thể con thú đang hăng máu và muốn được thả ra. Và rồi tôi nghĩ về Tám, chết đâu đó trên Trái đất, bị giết bởi một thằng nhóc mập mạp hiện đang lơ lửng ngay trên đầu tôi, người mà ông cố nội tôi rõ ràng đã sắp đặt để cưới tôi.

Tôi quay người và tung cái cờ lê về phía Năm.

Tôi không chắc cú ném của tôi có chính xác hay đủ lực không, vậy nên tôi dùng thêm Telekinesis cho nó. Năm hẳn phải thấy nó lo tới, nhưng hẳn ta không buồn tránh ra. Việc đó khiến tôi bắt đầu hối hận về quyết định của mình - sự từ bỏ và tự nguyện chấp nhận hình phạt của mình.

Cái cờ lê đánh trúng Năm ngay xương ức nhưng không quá mạnh. Dù vậy, nó dính chặt vào ngực hẳn ta như một miếng nam châm. Hẳn hít mạnh một hơi, vẻ buồn chán của hẳn biến mất khi hẳn cố lấy cái cờ lê ra. Việc đó chỉ được vài giây trước khi luồng sáng thoáng mạnh lên và Năm rơi xuống.

Cú hạ cánh của Năm không lấy gì là đẹp đẽ; chân hẳn đổ sụp xuống, tay hẳn thì thất bại trong việc đỡ cú va chạm và vai hẳn đập mạnh xuống sàn nhà. Hẳn nằm sấp ở đó, thở mạnh. Hẳn cố đứng dậy nhưng tay hẳn có vẻ không hoạt động tốt như bình thường nên hẳn chỉ có thể đẩy cơ thể lên khỏi mặt sàn một chút trước khi lại đổ sụp xuống. Cái cờ lê rời khỏi ngực hẳn, thiệt hại đã được gây ra, Biệt năng của hẳn đã bị vô hiệu hóa. Setrákus Ra vỗ lên lưng tôi

một cái tán thưởng. Đó là khi tôi nhận thấy mình cảm thấy chút hối hận khi thấy Năm như vậy, dù biết việc hăn đã làm với Tám. Nó chợt cho tôi ý nghĩ là có lẽ hăn cũng chỉ là một tù nhân giống tôi thôi.

"Tự đi tới bệnh xá đi", Setrákus Ra ra lệnh cho Năm. "Ta không quan tâm người làm gì với con mắt của mình, nhưng ta cần người sẵn sàng khi chúng ta hạ cánh xuống Trái đất".

"Rõ, thưa Lãnh tụ Kính yêu", Năm thều thào, ưỡn cổ lên nhìn chúng tôi.

"Làm tốt lắm", Setrákus Ra nói với tôi khi lão dẫn tôi về phía lối ra. "Đi nào. Chúng ta sẽ để cháu trở lại với việc học tập cùng Quyển sách Vĩ đại".

Ngay cả khi tôi vẫn còn giận dữ vì việc hăn đã làm với Tám, khi chúng tôi đi qua thân thể bầm dập của Năm, tôi nói chuyện với hăn bằng Thần giao cách cảm. Tôi từ chối đánh mất định nghĩa về đúng sai khi tôi còn mắc kẹt ở đây.

Tôi xin lỗi, tôi nói với hăn.

Tôi không nghĩ hăn sẽ trả lời, xét về cái cách mà hăn còn gần như chẳng buồn nhìn tôi trước đó. Ngay khi tôi chuẩn bị đóng đường truyền Thần giao cách cảm, hăn có phản hồi.

Tôi không sao, hăn đáp. Tôi đáng bị như thế.

Người đáng bị tệ hơn thế, tôi đáp, mặc dù tôi không hoàn toàn có thể lồng vào giọng nói mình sự nhẫn tâm mà tôi muốn. Nó khó làm vậy khi tôi đang nghĩ về Tám, cười cợt đùa giỡn cùng tôi và Marina.

Tôi biết, hăn trả lời. Tôi không - Tôi xin lỗi, Ella.

Tôi cảm thấy gì đó khác từ tâm trí hăn. Thứ mà chưa bao giờ xảy ra trước

đó - có lẽ Biệt năng của tôi đang ngày càng mạnh hơn. Tôi không để tâm nhiều về nó, bởi vì tâm trí tôi thấy thi hài Tám được cố ý bỏ lại trong một nhà chứa máy bay trống không. Tôi cố gắng để hiểu ý nghĩa hình ảnh đó là gì, nhưng những ý nghĩ của Năm là một mớ hỗn độn khó hiểu. Có quá nhiều ý nghĩ đối lập trong não hăn, và khả năng của tôi thì vẫn chưa đủ tốt để có thể hiểu hết chúng.

Tôi đã đi quá hăn, nhưng sau cuộc trò chuyện vừa rồi, tôi lén nhìn một cái về phía sau. Năm đã có thể ngồi dậy. Hăn đang nghịch một quả bóng kim loại giữa các đốt ngón tay, luồn qua luồn lại, chờ đợi các Biệt năng của mình trở lại. Hăn đang nhìn thẳng về phía tôi.

Chúng ta phải thoát ra khỏi đây, hăn nghĩ.

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Ashwood Estates thật yên tĩnh ngay trước bình minh với một làn sương mù mỏng như thể chào đón một ngày u ám khác. Tôi khó có thể ngủ được, thứ khó có thể coi là một điều mới. Tôi ngồi cạnh cửa sổ phòng khách trong nhà cũ của Adam và chụp lại mớ tài liệu của Đặc vụ Walker đưa cho bằng điện thoại và gửi chúng cho Sarah. Chúng tôi sẽ rò rỉ chúng trên mạng thông qua trang web Họ Đi Giữa Chúng Ta, bởi vì ít nhất thì cách đó cũng đảm bảo được là các thông tin có thể thoát ra khỏi đây. Walker có một danh sách các nhà báo và nhân vật truyền thông mà bà ta tin rằng có thể tin cậy được, nhưng bà ta cũng có một danh sách dài không kém của các nhà báo bị điều khiển bởi MogPro. Chẳng có cách chắc chắn nào có thể tung chỗ thông tin này ra ngoài việc chúng tôi tự làm. Nó sẽ là một trận chiến khó khăn. Trong những năm chúng tôi phải chạy trốn thì lũ Mogadorian đã đi trước quá xa, bén rễ quá chắc chắn trong quân đội, chính phủ và ngay cả truyền thông. Điều thông minh nhất mà chúng từng làm đó là truy đuổi chúng tôi phải chạy trốn.

Theo như Walker, phải có một vụ thật lớn mới có thể xoay chuyển cục diện được. Bà ta muốn chúng tôi chặt đứt đầu sỏ của MogPro, việc có nghĩa là phải hạ gục bộ trưởng bộ quốc phòng. Tôi không chắc làm thế nào mà việc đó có thể cho chúng tôi sự ủng hộ của cả nhân loại. Walker nói chúng tôi có thể tiến hành vụ ám sát đó một cách bí mật. Tôi vẫn chưa quyết định là chúng tôi có làm theo phần đó của kế hoạch không, nhưng hãy cứ để Walker nghĩ chúng tôi đồng ý làm công việc bẩn thỉu của bà ta. Tạm thời thế đã.

Quan trọng hơn nhiều Sanderson, chúng tôi phải bóc trần bộ mặt của Setrákus Ra, dùng bất cứ bức ảnh con người và Mog nào chụp trộm nào mà

hắn đã lên kế hoạch cho Liên Hiệp Quốc chống lại hắn. Kế hoạch là tạo một sự việc đủ lớn để nhân loại có thể thấy bản chất thật của lũ Mog và đoàn kết chống lại cuộc xâm lăng. Bộ phận dân chúng đã bị lừa gạt hàng thập kỉ cuối cùng sẽ biết được sự thật. Khi con người đã biết bản chất đám người ngoài hành tinh, chúng tôi hi vọng mọi người sẽ nhìn nhận một trang web lá cải như Họ Đi Giữa Chúng Ta một cách nghiêm túc hơn. Tôi chỉ hi vọng là chúng tôi tìm được cách nào đó có thể làm được thế. Và không có thương vong.

Những suy nghĩ tiêu cực vẫn cứ gặm nhấm tôi. Ngay cả khi chúng tôi có thể tạo một nhóm kháng chiến lớn hơn và khỏe hơn một nhóm hỗn tạp mà chúng tôi có ở Ashwood Estates, chẳng có sự đảm bảo nào là chúng tôi có thể đẩy lùi đám Mogadorian. Từ khi chúng tôi ở trên Trái đất, cuộc chiến của chúng tôi với đám Mogadorian là cuộc chiến trong bóng tối. Giờ, chúng tôi sắp sửa làm liên lụy hàng triệu người vô tội. Nó như thể chúng tôi đang đấu tranh để tạo cho nhân loại và những người Loric còn lại chúng tôi một cơ hội để chiến đấu một cuộc chiến trường kì và đẫm máu. Tôi tự hỏi nếu đây là những gì mà các Trưởng lão đã sắp đặt cho chúng tôi. Liệu chúng tôi lẽ ra đã phải đánh bại lũ Mog mà nhân loại vẫn chẳng hay biết gì? Hay kế hoạch của họ khi gửi chúng tôi tới Trái đất cũng chỉ là một nước cờ đầy tuyệt vọng như của chúng tôi bây giờ?

Thế nên chẳng có gì khó hiểu khi tôi không ngủ được.

Qua cánh cửa sổ, tôi nhìn theo một cặp đặc vụ FBI chia nhau một điều thuốc trên hiên nhà bên kia đường. Tôi đoán tôi không phải là người duy nhất bị hội chứng mất ngủ trước cuộc xâm lăng. Chúng tôi để người của Walker cắm trại ở các ngôi nhà trống không trong Ashwood. Họ sẽ bảo vệ vòng ngoài, cử người canh chừng cánh cổng mà Adam và tôi đã phá tung hôm trước, gần như biến nơi này thành trụ sở của nhóm mới toanh tên Quân kháng chiến Loric và Con người.

Tôi vẫn không hoàn toàn tin tưởng Đặc vụ Walker và người của bà ta,

nhưng cuộc chiến đang tới gần đã buộc tôi phải nhận khá nhiều đồng minh lạ. Tới giờ thì họ tỏ ra khá hữu dụng. Nếu sự may mắn của tôi về việc tin tưởng kẻ thù cũ không còn thì, ờm, chẳng nào chúng tôi chả chết. Những thời điểm tuyệt vọng thì cần có hành động liều lĩnh tương ứng và đại loại thế.

Sàn gỗ phía sau tôi kêu cọt két và tôi quay lại nhìn thì thấy chú Malcolm đứng ở ngưỡng cửa dẫn lên từ những đường hầm của lũ Mogadorian. Đôi mắt chú ấy trừng xuống vì mệt mỏi và chú ấy thì đang cố nén lại một cái ngáp.

"Chào buổi sáng", tôi nói, đóng xấp tài liệu của Walker lại.

"Sáng rồi à? Chú Malcolm đáp, lắc đầu như không thể tin nổi. "Chú mất khái niệm thời gian dưới đó rồi. Sam và Adam đã giúp chú lúc trước. Chú nghĩ mình vừa mới buộc chúng đi nghỉ một lúc trước thôi".

"Đó là nhiều tiếng trước rồi", tôi đáp. "Chú dành cả đêm xem chỗ băng thu hình của đám Mogadorian đấy à?"

Chú Malcolm gật đầu thay cho trả lời, và tôi nhận ra là chú ấy còn đang hơn cả bị kiệt sức. Chú ấy có cái vẻ đê mê của một người vừa thấy một thứ gì đó rất sốc.

"Chú tìm thấy gì rồi?" Tôi hỏi.

"Chú", chú ấy trả lời sau một thoáng yên lặng. "Chú thấy chính mình".

"Ý chú là sao?"

"Chú nghĩ cháu tốt hơn hết là nên tụ họp mọi người lại" là câu trả lời duy nhất trước khi chú ấy lại biến mất vào đường hầm.

Marina đang ngủ ở một trong những phòng ngủ trên tầng, vậy nên tôi lên đánh thức cô ấy đầu tiên. Trong khi cô ấy đi xuống nhà, cô ấy dừng lại trước

phòng ngủ chính; ngày trước nó từng được dùng bởi Tướng quân và mẹ Adam, nhưng giờ nó là nơi yên nghỉ tạm thời cho Tám. Marina đặt tay nhẹ nhàng lên cánh cửa khi cô ấy đi qua. Khi đánh thức cô ấy tôi nhận thấy cô ấy đang đeo dây chuyền của Tám. Tôi ước tôi có nhiều thời gian hơn để chia buồn cùng cô ấy.

Adam thì ngủ ở phòng ngủ còn lại trên tầng, thanh kiếm của anh ta dựa vào giường trong tầm với của tay. Tôi do dự chỉ một chút trước khi cũng đánh thức anh ta. Giờ anh ta cũng đã là một trong chúng tôi. Anh ta đã chứng minh điều đó hôm qua khi anh ta cứu mạng tôi từ tên Tướng quân kia. Bất cứ thứ gì chú Malcolm khám phá được trong đồng băng hình của đám Mogadorian kia, sự hiểu biết của Adam có thể sẽ có ích.

Sam và các Garde còn lại ngủ đâu đó khác trong Ashwood Easters, vậy nên tôi phải vài con Chimærae đi dò tìm vị trí của họ. Chín xuất hiện sau vài phút, mái tóc dài của cậu ta thì rối bù, trông cũng mệt mỏi chẳng kém gì tôi.

"Tớ ngủ trên mái nhà", cậu ta giải thích khi tôi khi thấy ánh nhìn kì lạ từ tôi.

"Ừ, tại sao chứ?"

"Ai đó phải để mắt tới đám đàn chính phủ mà cậu cho ở lại chứ".

Tôi lắc đầu và theo cậu ta xuống đường hầm. Chú Malcolm và những người mà tôi đã gọi được đã tụ tập lại trong kho lưu trữ của đám Mogadorian, yên lặng và khó chịu, và Marina thì ngồi cách xa Adam nhất có thể.

"Sam và Sáu đâu?" Chú Malcolm hỏi khi tôi bước vào.

Tôi nhún vai. "Đám Chimærae đang đi tìm họ".

"Tớ thấy họ đi vào một trong những ngôi nhà bỏ hoang", Chín nói, một nụ

cười tinh quái xuất hiện trên mặt cậu ta. Tôi nhìn cậu ta đầy dò hỏi và cậu ta thì cứ cựa cựa cùi trở vào người tôi. "Tận thế, cậu biết đấy, Johnny à".

Tôi không hoàn toàn chắc ý Chín là gì cho tới khi Sáu và Sam phóng qua cửa. Sáu thì trông vẫn nghiêm túc, tóc vuốt ra sau, trông có vẻ đã rửa ráy và có chút nghỉ ngơi từ sau màn hành xác trong đầm lầy. Sam thì ngược lại, đỏ mặt, tóc thì dựng lên kì dị, và áo cài nút sai hết cả. Sam bắt gặp tôi nhìn mình thì càng đỏ mặt hơn và mỉm cười xấu hổ. Tôi lắc đầu không thể tin được, cố nén cười mặc dù đang rất tâm trạng. Chín thì huýt sáo còn Marina thì cũng thoáng mỉm cười. Tất cả việc đó chỉ càng làm Sam thêm đỏ mặt, còn Sáu thì càng nhìn chúng tôi vẻ thách thức hơn.

Chú Malcolm thì rõ ràng là đã biết toàn bộ chuyện này. Thay vào đó chú tập trung vào chiếc máy tính, sắp xếp những đoạn băng của đám Mogadorian.

"Tốt. Chúng ta đều đã ở đây", chú Malcolm nói, ngẩng lên từ cái bàn phím. Chú ấy nhìn quanh phòng, gần như là lo lắng. "Chú thấy mình như là một sự thất bại khi phải cho các cháu xem cái này".

Cái vẻ đỏ mặt của Sam chuyển ngay sang vẻ lo lắng. "Ý Cha là gì?"

"Cha -" Chú Malcolm lắc đầu. "Chúng bóc tách thông tin này khỏi bố và ngay cả giờ đây, khi đã xem lại thứ mà chú chuẩn bị cho các cháu xem, chú vẫn không thực sự nhớ lại được nó. Chú đã làm các cháu thất vọng rồi".

"Thôi nào chú Malcolm", tôi nói.

"Chúng ta ai chả phạm sai lầm", Marina nói, và tôi nhận thấy cô ấy đánh mắt về phía Chín. "Làm những việc mà chúng ta sẽ phải hối hận".

Chú Malcolm gật đầu. "Bất kể thế nào, dù giờ đã khá muộn để biết tới nó, chú vẫn hi vọng video này sẽ cho chúng ta thấy một cách khác để hướng về tương lai".

Sáu nghiêng nghiêng cái đầu. "Một cách khác của cái gì chứ?"

"Thay vì chiến tranh toàn diện", chú Malcolm trả lời. "Xem này".

Chú Malcolm ấn một nút trên bàn phím và màn hình trên tường bật sáng. Khuôn mặt gầy gò, già nua của một tên Mogadorian xuất hiện. Cái đầu nhỏ của hắn che gần hết màn hình, nhưng có thể thấy khung cảnh phía sau của căn phòng trông khá giống chỗ này. Tên Mogadorian bắt đầu nói bằng giọng thô thiển của hắn, nhưng giọng điệu thì lại hòa nhã và kiểu có học, mặc dù tôi chả hiểu hắn nói gì.

"Tôi được cho là có thể hiểu cái thứ kì dị này chắc?" Chín hỏi.

"Hắn ta là Tiến sĩ Lockram Anu", Adam nói, dịch lại cho chúng tôi. "Hắn ta tạo ra cỗ máy kí ức mà ... ờm, cậu biết đấy. Thực ra cậu đã ném một mảnh của nó về phía cái trục thẳng tối qua đấy".

"Ồ, ra là cái đó", Chín nói và cười nhảu. "Việc đó khá vui đấy".

Adam tiếp tục. "Đây là cuốn băng cũ ghi hình vào lần kiểm thử đầu tiên của cỗ máy. Hắn ta đang giới thiệu vật thí nghiệm, một người mà hắn nói tinh thần kiên cường hơn những kẻ khác mà hắn từng làm việc cùng. Hắn sẽ thể hiện cỗ máy của hắn có thể dùng cho việc thẩm vấn như thế nào ..."

Adam ngừng bật khi Tiến sĩ Anu bước sang một bên, để lộ ở phía sau hình ảnh lúc trẻ hơn của chú Malcolm đang bị trói vào một cái ghế kim loại trông vô cùng phức tạp. Chú Malcolm trông gầy và nhợt nhạt, các cơ trên cổ nổi lên, phần nhiều là do cái tư thế kì cục mà đầu chú ấy đang bị cố định lại. Cổ tay chú ấy bị trói lại trên tay ghế bằng titan; một ống truyền cắm vào mu bàn tay chú ấy, đưa chất dinh dưỡng từ một cái bình truyền gần đó vào cơ thể chú. Một loạt các tụ điện được gắn vào mặt và ngực chú, dây nối với bảng mạch cỗ máy của Tiến sĩ Anu. Mắt chú nhìn thẳng vào máy quay nhưng

chúng trông chờ dẫn và không hề chớp.

"Cha ... ôi lạy Chúa", Sam nói nhỏ.

Thật khó để nhìn chú Malcolm trên màn hình, và nó càng tệ hơn khi Anu bắt đầu hỏi các câu hỏi của hắn.

"Chào buổi sáng, Malcolm", Anu nói, giờ thì bằng tiếng anh, giọng hắn khá nhẹ nhàng như là đối với trẻ nhỏ. "Cậu đã sẵn sàng để tiếp tục cuộc nói chuyện của chúng ta chưa?"

"Rồi, thưa Tiến sĩ", chú Malcolm trên màn hình trả lời, mồm trề ra, một chút dài xuất hiện nơi khóe miệng.

"Rất tốt", Anu đáp và liếc xuống nhìn cái bảng tài liệu trên đùi. "Tôi muốn cậu nghĩ về cuộc gặp mặt với Pittacus Lore. Tôi muốn biết hắn ta đang làm gì trên Trái đất".

"Ông ấy đang chuẩn bị cho điều sắp đến", chú Malcolm nói, giọng điệu nghe xa cách và máy móc.

"Chi tiết hơn nào, Malcolm", Anu nài nỉ.

"Ông ấy đang chuẩn bị cho cuộc xâm lược của người Mogadorian và sự tái sinh của Lorien". Trên màn hình, chú Malcolm bắt chợt trông cảnh giác. Chú cố giật cánh tay khỏi chỗ trói. "Chúng đã ở đây rồi. Sẵn lòng chúng ta".

"Đúng vậy, nhưng giờ cậu an toàn rồi", Anu nói và đợi chú Malcolm bình tĩnh lại. "Đám Loric đã tới Trái đất được bao lâu rồi?"

"Hàng thế kỉ. Pittacus đã hi vọng là nhân loại sẽ sẵn sàng khi thời điểm đến".

"Thời điểm cho cái gì?"

"Để chiến đấu. Để tái khởi động Lorien".

Anu đập đập cái bút xuống bảng tài liệu, có vẻ ngày càng khó chịu bởi sự mơ hồ của chú Malcolm. "Làm thế nào mà chúng có thể tái khởi động Lorien ở đây, Malcolm? Hành tinh đó cách đây cơ sở năm ánh sáng. Cậu đang nói dối tôi đấy à?"

"Không phải nói dối", chú Malcolm lầm bầm. "Lorien không chỉ đơn giản là một hành tinh. Nó còn hơn thế. Nó có thể tồn tại ở bất cứ đâu có con người xứng đáng với nó. Pittacus và các Trưởng lão đã chuẩn bị hết cả rồi. Giờ thì Loralite đã chảy dưới chân chúng ta, len lỏi quanh Trái đất. Như là máu châu qua mạch máu, nó chỉ cần một nhịp đập để cho nó mục đích. Tất cả những gì nó cần là được đánh thức".

Anu nghiêng người tới trước, bất chợt có vẻ vô cùng hứng thú. Tôi thấy mình cũng làm thế, hướng người về phía màn hình và hơi nghiêng đầu.

"Làm thế nào mà chúng làm được thế?" Anu hỏi, rõ ràng là đang cố gắng kiềm chế sự phấn khích trong giọng mình.

"Mỗi Garde có một thứ mà Pittacus gọi là các viên Đá Phượng Hoàng", chú Malcolm nói. "Khi các Garde đến tuổi trưởng thành, các Hòn đá có thể được dùng để tái tạo các đặc trưng của Lorien - đời sống thực vật, Loralite, đám Chimærae".

"Thế còn các Biệt năng thì sao? Món quà thực sự của Lorien đó?"

"Những thứ đó cũng sẽ tới khi một khi Lorien được đánh thức", chú Malcolm trả lời. "Những viên Đá Phượng hoàng, những sợi dây chuyền, mọi thứ đều có mục đích của nó. Khi chúng được dâng hiến cho Trái đất trong Thánh đường của các Trưởng lão, Lorien sẽ lại trỗi dậy một lần nữa".

Anu liếc lại nhìn về phía máy quay, mắt mở to. Hắn chỉnh lại tư thế và tiếp tục công việc.

"Thánh địa này ở đâu hả Malcolm?"

"Calakmul. Chỉ có các Garde mới có thể tiến vào".

Ngay chỗ đó, chú Malcolm dừng đoạn thu hình. Chú nhìn quanh phòng; môi mím chặt, nhưng vẫn có chút hi vọng tỏa ra trong mắt chú. Tất cả những khuôn mặt vẫn còn đang bàng hoàng nhìn lại chú, không ai trong chúng tôi hoàn toàn có thể hiểu hết những gì chúng tôi vừa thấy.

Chín giờ tay lên và nhúu mày. "Cháu không hiểu. Calakmul là cái quái gì chứ?"

"Đó là một thành phố Maya cổ xưa tọa lạc ở đông nam Mexico", chú Malcolm đáp, có chút phấn khích trong giọng của chú.

"Tại sao chúng ta không biết tí gì về việc này nhỉ?" Sáu hỏi, mắt vẫn không rời màn hình đang dừng lại. "Tại sao các Trưởng lão không nói với chúng ta? Hoặc là những Người Giám Hộ của chúng ta? Nếu việc này quan trọng tới thế, tại sao lại giấu chúng ta chứ?"

Chú Malcolm vuốt vuốt sống mũi. "Chú không có câu trả lời thỏa đáng cho việc đó, Sáu à. Cuộc xâm lược của đám Mogadorian làm các Trưởng lão bị bất ngờ. Các cháu phải tháo chạy tới Trái đất, những Người Giám Hộ của các cháu cũng hoàn toàn chưa có chuẩn bị gì. Sự sống sót của các cháu mới là sự ưu tiên lớn nhất. Chú chỉ có thể cho là tất cả những thứ này - những viên Đá Phượng hoàng, dây chuyền của các cháu, Thánh đường này - sẽ được tiết lộ cho các cháu khi trưởng thành, một khi các cháu đã có các Biệt năng và sẵn sàng để chiến đấu. Nói trước với các cháu thì sẽ khiến bí mật của các cháu dễ bị lộ. Mặc dù" - chú Malcolm nhìn đầy tuyệt vọng về hình ảnh của

mình trên màn hình - "chúng ta có thể thấy giữ bí mật bất lợi cho chúng ta thế nào".

"Có lẽ đó là lí do tại sao chú Henri đến Paradise tìm cha, Cha à", Sam gợi ý, liếc nhìn qua lại giữa cha mình và tôi. "Có lẽ đã đến lúc".

Tâm trí tôi như đang chạy đua. Không hề nhận ra việc mình đang làm, tôi bắt đầu đi đi lại lại. Mãi đến khi Sáu nhìn tôi khó hiểu thì tôi mới dừng lại.

"Cháu luôn nghĩ là chúng ta sẽ chiến thắng cuộc chiến này và trở về Lorien", tôi nói chậm rãi, cố gắng giữ lại những gì tôi đang nghĩ. "Cháu đã nghĩ ý chú Henri là tái khởi động nó".

"Có lẽ ý của chú ấy là ở đây", Sáu gợi ý. "Có lẽ chúng ta sẽ phải tái khởi động Lorien ở đây".

"Thế có nghĩa là như thế nào?" Sam hỏi. "Chuyện gì sẽ xảy ra với Trái đất".

"Không thể tệ hơn việc sẽ xảy ra nếu đám Mog tới đây được", Chín đáp. "Ý tớ là, tớ nhớ Lorien khá là tuyệt vời. Chúng ta sẽ làm một việc tốt cho Trái đất ý chứ".

"Trên cuộn băng chú nói như thế đó là một thực thể hay gì đó đại loại thế", Marina nói và nhìn chú Malcolm.

"Chú -" Chú Malcolm lắc đầu. "Chú ước là mình có thể nhớ được nhiều hơn, Marina à. Chú không có câu trả lời cho câu đó".

"Nó có thể như là một vị thần", Marina nói, có thoáng tôn kính trong giọng nói của cô ấy.

"Nó có thể là một thứ vũ khí phóng ra từ bề mặt Trái đất và giết toàn bộ lũ

Mog", Chín đề xuất.

Adam hăng giọng một cách không thoải mái từ đâu đó.

"Dù nó là gì, chú Malcolm nói chúng ta cần những viên Đá Phượng hoàng để đánh thức nó", tôi nói, cố gắng không để cả nhóm đi lạc vấn đề.

"Và những sợi dây chuyền nữa", Sáu nói, sau đó nghiêng nghiêng đầu về suy nghĩ như thể có gì đó vừa chột nảy ra. "Có lẽ đó là lí do tại sao Setrákus Ra lại giữ chúng. Chúng có lẽ không chỉ đơn giản là chiến lợi phẩm đối với hắn".

"Chúng ta đã lục tung những chiếc Hộp của chúng ta khi còn ở Chicago rồi còn gì", Chín rên rỉ, có lẽ là nhớ lại cậu ta đã buồn chán như thế nào khi chúng tôi phân loại những món đồ Kế thừa của chúng tôi. "Tớ có nhiều đá và mấy thứ nhảm nhí hơn là biết phải làm gì với chúng".

"Chúng ta nên mang tất cả đi", Marina nói, giọng đầy cương quyết. "Những món đồ Kế thừa của chúng ta. Những sợi dây chuyền của chúng ta. Mang chúng đến Thánh đường và dâng hiến chúng cho Trái đất như chú Malcolm đã nói".

Chú Malcolm gật đầu. "Chú biết nó nghe khá mơ hồ, nhưng ít nhất nó vẫn là chút gì đó".

"Nó có thể là lợi thế mà chúng ta đang tìm kiếm", tôi nói, suy nghĩ một cách tử tế. "Trời đất, nó có thể mục đích mà chúng ta được gửi tới đây để làm từ đầu đó".

Chín khoanh tay trước ngực, trông đầy hoài nghi. "Hôm qua tớ vừa mới nhìn chăm chăm vào cái tàu chiến Mogadorian to tổ chẳng nhất mà tớ từng thấy. Vui lấp mấy món đồ của chúng ta trong một ngôi đền bẩn thỉu nào đó có lẽ đã là một ý tưởng tuyệt vời độ một tháng trước, nhưng chúng ta đã rất

gần một cuộc chiến tranh toàn diện và tớ khá chắc là chúng ta có vài kẻ xấu cần phải giết đấy".

Trước khi tôi có thể trả lời, chú Malcolm bước tới. "Thánh đường có thể là hi vọng tốt nhất của chúng ta", chú ấy nói. "Nhưng tốt hơn hết là chúng ta không nên đặt cược tất cả vào nó".

"Chín nói có ý đúng đó. Dù vô cùng ghét ý tưởng lại phải chia nhau ra một lần nữa", Sáu nói, "vài người trong chúng ta nên bám theo kế hoạch của Walker để ngăn cản với lũ Mog và đồng minh của chúng".

Chín làm một động tác ăn mừng. "Đó mới là bạn tôi chứ"

"Và vài người chúng ta nên hướng tới Mexico", tôi nói, hoàn thành nốt ý Sáu.

"Tớ muốn đi", Marina nói ngay lập tức. "Tớ muốn nhìn thấy Thánh đường này. Nếu nó là một nơi dành cho người Loric, một nơi mà chúng ta từng sống, có lẽ đó là nơi chúng ta nên chôn cất Tám".

Tôi gật đầu và nhìn về phía Sáu, đợi chờ quyết định của cô ấy. "Thế nào? New York hay Mexico?"

"Mexico", cô ấy nói sau một thoáng. "Cậu giỏi xử lý với đám người chính phủ hơn tớ. Và nếu chúng ta cần một sự hiện diện của người Loric ở LHQ, cậu là lựa chọn sáng giá nhất".

"Mình nghĩ là mình nên cảm ơn vì lời khen đó".

"Cô ấy nói thế chỉ vì cậu lúc nào cũng thích tuân theo luật thôi", Chín to mồm thêm vào.

Tôi nhìn về phía Sam, người có vẻ như đang muốn nói, miệng đang hơi há

ra. Cậu ấy bị chặn họng bởi Sáu, người đã lắc đầu đầy tinh tế về phía cậu ấy.

"Tớ nghĩ tớ cũng sẽ ở đây, tớ đoán vậy", Sam nói sau một thoáng ngượng ngùng, nghe có vẻ hơi thiếu tự tin. Cậu ấy cố nở một nụ cười với tôi. "Ai đó phải quản thúc cậu và Chín chứ".

Thế là chỉ còn lại mỗi Adam. Đồng minh Mogadorian của chúng tôi đã giữ sự im lặng đầy tôn trọng suốt thời gian vừa rồi, có lẽ là đang cố không muốn dính dáng gì tới sự bí mật của chúng tôi được hé lộ. Khi tôi quay sang anh ta, anh ta vẫn đang nhìn vào màn hình. Anh ta có vẻ thất thần, có lẽ đang nhớ lại về Tiến sĩ Anu và cỗ máy của hắn ta. Anh ta nhú mày khi nhận thấy tất cả chúng tôi đang nhìn mình.

"Chúng sẽ đợi các cậu ở Mexico", Adam nói. "Nếu có một nguồn năng lượng Loric ở đó, các cậu biết là người dân tộc tôi hẳn đã dành vài năm qua cố gắng tiến vào đó".

"Chỉ có các Garde mới có thể tiến vào, phải không nào?" Sam hỏi, nhìn từ Adam về phía cha mình.

"Đó là những gì cha đã nói", chú Malcolm đáp, bậm môi lại vẻ không chắc chắn lắm.

"Giống như là chỉ chúng ta mới có Biệt năng thôi nhỉ?" Chín đáp, nhìn cận mặt Adam. "Anh đang nói là đây có thể là một cái bẫy khác nhỉ, anh bạn Mog?"

"Đó không phải là một cái bẫy nếu các cậu biết nó ở đó", Adam nói, liếc nhìn Chín một cái trước khi hướng mắt về phía Sáu. "Tôi không biết chính xác các cậu sẽ tìm thấy gì ở đó, nhưng tôi có thể đảm bảo là có sự hiện diện của người Mogadorian. Tôi có thể lái chiếc Skimmer tốt hơn cậu, có lẽ có thể đánh lừa chúng nếu chúng cũng có tàu trên không".

"Ừ, chắc như bắp là tôi sẽ không đi bộ tới Mexico", Sáu đáp lạnh lùng. Cô ấy nhìn tôi. "Cậu tin gã này, đúng chứ?"

"Đúng thế".

Cô ấy nhún vai. "Vậy chào mừng đến với Đội Calakmul, Adam".

Tôi nghe thấy Marina tạo một âm thanh khó chịu nhưng cô ấy không có hành động phản đối nào khác cả.

"Tuyệt vời. Chúng ta đang để một tên Mogadorian điều tra về một địa điểm Loric linh thiêng", Chín phàn nàn và lắc đầu. "Có ai khác nghĩ đó khá là thiếu tôn trọng không?"

"Chẳng phải lúc này cậu chẳng vừa gọi nó là một nơi bán thịt à?" Sam hỏi.

"Chỉ nói điều thực tế thôi", Chín nói. "Giống như toàn bộ cái việc có Mog tốt bụng này vẫn khá là dị với tớ. Không có ý xúc phạm gì đâu".

Tôi chấm dứt màn tranh luận khi tôi cho tay vào áo và lấy cái dây chuyền Loric của mình ra. Tôi cảm thấy một sự lạnh lẽo kì lạ trong tim mình khi không còn nó nữa. Tôi không thể nhớ lần cuối tôi không đeo nó là khi nào. Với việc căn phòng bất chợt lại trở nên yên lặng lần nữa, tôi chìa cái dây chuyền ra cho Sáu.

"Cầm lấy đi", tôi nói. "Hãy đảm bảo là nó tới được Thánh đường".

"Không vấn đề gì", Sáu nói và khẽ mỉm cười khi cầm lấy cái dây chuyền của tôi.

"Giờ thì", tôi nói và nhìn quanh. "Hãy chiến thắng cuộc chiến này và thay đổi thế giới nào".

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Chúng tôi chào tạm biệt nhau một lúc sau, tất cả chúng tôi tụ tập quanh chiếc Skimmer trong sân bóng rổ của Ashwood Estates.

Cảm giác thật lạ khi lại có một sợi dây chuyền Loric trên cổ tôi lần nữa. Và ý tôi không phải là về độ nặng vật lý của nó - sợi dây chuyền chả nặng chút nào cả. Dù có vẻ chúng chứa toàn bộ các Biệt năng của Lorien. Toàn bộ sức mạnh của dân tộc gần như bị tuyệt chủng của chúng tôi được truyền vào trong vào phiến đá Loralite lấp lánh.

Ừ. Chả có gì to tát cả.

"Đó là tất cả mọi thứ rồi chứ?" Marina hỏi. Cô ấy đang quỳ trước chiếc Hộp đang mở của mình, nhẹ nhàng sắp xếp lại những thứ bên trong. Chúng tôi cũng mang theo cả Hộp của Tám nữa. Những thứ bên trong đã vĩnh viễn bị khóa lại, có thể đã bị phá hủy, nhưng chúng tôi đoán là chẳng có hại gì khi mang nó tới Thánh đường với những thứ khác.

Tôi không có Hộp của riêng mình, vậy nên Marina phải đặt toàn bộ những món đồ Kế thừa của chúng tôi vào Hộp của cô ấy. Sau cuộc họp trước đó, John và Chín đã lục lọi Hộp của họ và gom lại những thứ không phải là một thứ vũ khí, viên đá chữa thương hay những thứ liên quan tới chiến đấu. Bên cạnh một nhúm đá quý Loric chưa bị đổi thành tiền cho căn hộ cao cấp hay thiết bị máy tính, John chuyển sang một mớ lá khô buộc bằng dây màu vàng, thứ mà tạo ra tiếng gió khi những ngón tay tôi lướt trên chúng, và Chín thì đưa một túi đầy đất màu mỡ màu cà phê đen. Marina cẩn thận đặt chúng vào

Hộp của cổ ấy bên cạnh một ống nước màu pha lê, một mảnh vụn đá Loralite và một nhánh cây bị tróc vỏ.

"Vậy, bởi vì chúng ta không biết chính xác những viên Đá Phượng hoàng là gì, chúng ta cứ thế bỏ vào bất cứ thứ gì đại loại thế, đúng không nào?" Tôi nói, sau đó vội vàng đính chính. "Ý tớ là, không phải bỏ. Dâng hiến cho Trái đất. Kiểu mà khi chú Malcolm bị tẩy não đã nói đó".

John bật cười một chút. "Nếu chúng tớ nghĩ ra được kế hoạch tốt hơn, tớ sẽ cho các cậu biết".

"Cha vẫn đang ở dưới đó xem nhiều cuốn băng hơn", Sam nói. "Có lẽ ông ấy sẽ tìm thấy gì đó khác".

"Bây giờ thì, ứng biến có vẻ là lựa chọn duy nhất. Gần như là trên tất cả các mặt trận", John nói. "Có một thứ khác mà tớ muốn cậu đưa tới Thánh đường, Sáu à".

John quỳ một chân xuống và cho tay vào Hộp của mình. Tôi tự hỏi tại sao cậu ấy lại mang nó ra tận sân bóng rổ sau khi chúng tôi đã cùng xem xét mọi thứ trong đó lúc trước. Tôi hiểu ra tại sao khi cậu ấy giơ lên một cái hộp nhỏ mà tôi ngay lập tức nhận ra.

Tro của chú Henri.

"John ...", tôi nói, không chịu cầm lấy chiếc hộp ngay lập tức.

"Mang chú ấy theo", John nhẹ nhàng đáp. 'Chú ấy thuộc về Thánh đường'.

"Nhưng cậu không muốn tới đó à? Để nói tạm biệt thôi?"

"Dĩ nhiên là tớ muốn. Nhưng với mọi việc đang diễn ra, tớ không biết nếu

mình còn có cơ hội không". Khi tôi bắt đầu lên tiếng phản đối lần nữa, John đã cắt ngang lời tôi. "Không sao mà, Sáu. Tớ sẽ thấy tốt hơn khi biết chú ấy ở cùng cậu cùng hướng tới Thánh đường".

"Nếu đó là điều cậu muốn", tôi nói, đỡ lấy chỗ tro cốt. "Tớ sẽ làm thế. Tớ hứa đấy".

Tôi cẩn thận đặt cái hộp tro của chú Henri vào Hộp của Marina cùng với những thứ khác. Chúng tôi đều im lặng, bầu không khí trở nên ảm đạm. Dù sao thì cũng thật khó có những kiểu khoảnh khắc này khi bạn bị theo dõi. Các đặc vụ của chính phủ vẫn giữ khoảng cách, mặc dù tôi vẫn có thể thấy vài người bọn họ, bao gồm cả Walker theo dõi chúng tôi từ hiên nhà gần đó.

"Cậu sẽ ổn khi ở cạnh họ chứ?" Tôi hỏi John.

Cậu ấy nhìn quanh, để ý tới tất cả những cặp mắt rình mò kia. "Giờ họ ở phía chúng ta, nhớ chứ?"

"Tớ cứ phải liên tục tự nhắc nhở mình về điều đó", tôi đáp, mắt tôi lơ lửng nhìn về phía chiếc Skimmer. "Có vẻ tớ phải làm thế khá nhiều".

Adam thì đã ở trên chiếc Skimmer cùng với Dust rồi, con Chimæra có mối liên kết chặt chẽ với anh ta. Tôi tin lời John là chúng tôi có thể tin được gã Mogadorian đang chạy các chương trình chẩn đoán trong buồng lái kia. Tôi không chắc là Marina cũng cảm thấy thế; cô ấy đã không nói thẳng ra điều gì cả, nhưng tôi có thể cảm thấy một luồng hơi lạnh phát ra từ cô ấy mỗi khi Adam ở gần. Sau mọi thứ đã xảy ra, tôi không thể trách cô ấy vì sự nghi ngờ của mình. Tôi buộc phải chấp nhận một chuyến bay thật lạnh giá tới Mexico thôi vậy.

"Báo cáo thường xuyên nhé", John nhắc nhở tôi, đập tay vào cái điện thoại cậu ấy giắt vào lưng quần như là một thẳng ngố. Cả Marina và tôi đều

có điện thoại vệ tinh, nhưng nó quá cồng kềnh nên chúng tôi để chúng với những đồ tiếp tế khác của chúng tôi. Chỗ đồ đạc đó được đưa đến như là một món quà từ Chính phủ Mỹ, hay ít nhất là từ nhóm nổi loạn có can hệ với Walker. Cả Adam và chú Malcolm đều kiểm tra qua đồng điện thoại và đảm bảo với chúng tôi là chúng không bị cài thiết bị nghe lén.

"Ừ ừ", tôi đáp. "Cậu cũng thế, John à. Giữ liên lạc nhé. Và đừng có chết".

""Và bảo quản đám đồ của chúng ta nữa", Chín lăm bầm. Cậu ta đứng cách đó vài bước theo dõi Marina sục sạo trong Hộp của mình, hai lông mày nhíu lại. "Tớ muốn có lại vài viên ngọc nếu có thể. Cậu biết đấy, dành cho sau này. Cần phải mua một nơi ở mới để sống nhờ ơn gã trông nhà kém cỏi đứng đằng kia".

Tôi liếc mắt nhìn Chín. "Cậu đang nghiêm túc đó hả?"

Cậu ta chỉ nhún vai. "Sao chứ? Phải lên kế hoạch cho tương lai chứ!".

Marina ngẩng nhìn lên từ chiếc Hộp, và ném cho Chín một đôi găng tay sẫm màu kèm một tiếng thở dài. "Đây. Tớ chưa bao giờ biết được phải làm gì với chúng".

"Tuyệt vời", Chín nói và đeo chúng vào tay ngay lập tức. Cậu ta cả động các ngón tay bên trong thứ chất liệu trông như da kia, sau đó giơ mạnh lòng bàn tay về phía John. "Cậu có cảm thấy gì không anh bạn?"

John lờ Chín đi, nhìn về phía Marina. "Chúng ta có chắc là chúng không quan trọng không? Nếu nhờ chúng là một hòn Đá Phượng hoàng thì sao?"

"Chúng là găng tay thôi, Johnny", Chín nói, không muốn cời chúng ra. "Thôi nào. Cậu đã từng nghe nói tới nghi lễ cổ xưa nào liên quan tới việc chôn một đôi găng tay lỗi thời chưa?"

John lắc đầu, bỏ cuộc. Ánh mắt cậu ấy vẫn vương trên hộp tro của chú Henri cho tới khi Marina đóng Hộp lại, và rồi ánh mắt cậu ấy lại hướng về phía chiếc Skimmer. "Tớ ước là mình có thể đi với các cậu. Tớ muốn được ở đó cho ... cho cả hai bọn họ".

Thi hài của Tám đã được đem lên chiếc Skimmer, chẳng buộc cần thận vào một trong những chiếc ghế.

"Để sau vậy", Marina nói, và cô ấy với tay ra siết chặt tay John. Cô ấy vẫn còn buồn lắm - chúng tôi đều thế - nhưng tôi dần nhận thấy những dấu hiệu của một Marina xưa cũ đang trở lại. "Tám sẽ hiểu thôi. Một khi chúng ta chiến thắng, sẽ có thời gian cho chúng ta bày tỏ sự tiếc thương một cách tử tế. Tất cả chúng ta cùng làm".

Chín ngừng việc nghịch ngợm với đôi găng tay mới của mình và trở nên nghiêm túc, nhìn về phía Marina. "Tớ cũng muốn thế", cậu ta nói.

"Sẵn sàng chưa?" Tôi hỏi Marina.

Cô ấy gật đầu và dùng Telekinesis đưa Hộp của mình lên chiếc Skimmer. "Giữ mình an toàn nhé, tất cả các cậu".

Marina ôm từng cậu trai một, và tôi cũng làm thế. Sam là người cuối cùng của tôi, và khi cậu ấy vòng tay ôm chặt lấy tôi, tôi có cảm giác giống như khi chúng tôi tụ tập ở dưới đường hầm của lũ Mogadorian khi tất cả nhìn chúng tôi và trông thấy tình trạng chúng tôi lúc đó. Tôi thở nhanh hơn một chút, và trước khi tôi nhận ra thì cái ôm đó đã kéo dài hơn bình thường rồi, những người bạn của chúng tôi thì đã dạt ra vài bước như thế là cho chúng tôi chút thời gian riêng với nhau.

"Sáu -", Sam thì thầm vào tai tôi và tôi ngửa ra sau vừa đủ để nhìn cậu ấy, cắt ngang câu nói của cậu ấy.

"Đừng làm chuyện này trở nên tệ hơn, Sam", tôi thì thầm lại và vuốt chút tóc rối ra sau tai, lén nhìn những người khác.

Ừ thì, chúng tôi ở cả đêm qua với nhau. Có lẽ đó không phải là hành động khôn khéo nhất của tôi, nhưng tôi yêu Sam, theo cách riêng của tôi, và tôi không muốn làm cậu ấy hiểu nhầm hay làm cậu ấy bị tổn thương. Tôi chỉ vẫn chưa sẵn sàng cho bất kì mối quan hệ nào cho tới khi mọi thứ đã kết thúc, đặc biệt là khi mọi thứ trở nên ngu ngốc và phức tạp như thế nào với John chỉ với vài lời tán tỉnh qua lại. Nhưng, sau mọi thứ xảy ra tại Florida, tôi cần thứ gì đó tốt để thay đổi - thứ gì đó ấm áp và an toàn và bình thường - và tôi thấy điều đó trong Sam. Tôi nghĩ cậu ấy hiểu tôi không muốn dính vào cái kiểu tình cảm sướt mướt lâm li bi đát kiểu John và Sarah với cậu ấy. Nhưng ngay lúc này đây, chúng tôi lại đang làm thế.

"Tớ không có ý gì cả", Sam nói, mặt nhăn lại. "Tớ chỉ - tớ không hiểu tại sao cậu không muốn tớ đi với cậu".

"Cậu sẽ làm được nhiều hơn ở đây với cha của cậu", tôi nói với cậu ấy. "Và cậu sẽ phải trông chừng cho John và Chín đó".

"Lần cuối tớ đi làm nhiệm vụ với John thì cậu ấy đã bỏ tớ lại bên trong một ngọn núi", Sam nói, không tin những gì tôi nói. "Đi mà Sáu. Thực sự thì tại sao?"

Tôi thở dài, vừa muốn bóp cổ vừa muốn hôn cậu ấy. Trong một thoáng, tôi không chắc cảm xúc nào sẽ chiến thắng. Tôi nghĩ là mình muốn có gì đó nhiều hơn với Sam. Dần dần. Tôi chỉ không muốn nghĩ về nó bây giờ. Tối qua là một chuyện, nhưng giờ tôi đã trở lại là một phần trong cuộc chiến.

"Tớ không muốn bị phân tâm, được chứ Sam?"

"Ồ", cậu ấy nói, trông như thể tôi vừa mới giết chết phẩm giá của cậu ấy.

"Ý cậu là, cậu muốn giữ mình an toàn khỏi bọn Mog hay ngăn mình bước nhâm lên một bầy chông kiểu Maya cổ xưa nào đó hay đại loại thế. Bởi vì tớ cứ tưởng chúng ta đã trải qua mốc đó rồi chứ nhỉ. Tớ có thể tự lo cho mình, Sáu à. Và tớ mới chỉ vô tình bắn trúng cậu một lần duy nhất trong buổi tập và -"

Tôi hôn cậu ấy. Chủ yếu chỉ là để cậu ấy ngậm miệng lại và tỏ rõ quan điểm của mình, nhưng một phần là tôi cũng không kiềm chế chính mình được. Tôi nghe thấy Chín ồ ở xa xa và tự nhủ là mình sẽ xử cậu ta khi tôi có cơ hội.

"Đó là sự phân tâm mà tớ đang nói", tôi thì thầm, mặt tôi vẫn khá gần mặt cậu ấy.

Sam lại đỏ mặt, và miệng cậu ấy thì vẫn mấp máy như muốn nói gì đó nữa. Cậu ấy có lẽ đang cố nghĩ ra một cách chào tạm biệt nào đó, nhưng tôi thì phát ốm với những lúc như thế rồi, vậy nên tôi nhìn cái khuôn mặt dần dần đáng yêu của cậu ấy lần cuối rồi quay người bước đi. Vài giây sau, tôi đã thắt dây an toàn bên trong chiếc Skimmer ở ghế cạnh Adam, ngó lơ cái nhúu mày dò hỏi và cái nhếch mép cười của Marina đang ném cho tôi.

"Chúng ta đi chứ?" Adam hỏi.

Chúng tôi gật đầu và Adam bật vài công tắc, thao tác trên bảng điều khiển chiếc Skimmer tự tin hơn tôi nhiều. Khi chúng tôi từ từ bay lên, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ để nhìn Sam và những người khác phía dưới đang vẫy tay chào tạm biệt chúng tôi. Tôi tự hỏi nếu cuộc đời tôi có thể không có những khoảnh khắc như thế nữa không - những lời chào tạm biệt đầy khó nhọc trước khi chúng tôi đi liêu mạng ở đâu đó. John luôn nói về việc cậu ấy không thể chờ thêm chút nào nữa cho một cuộc sống bình thường nhàm chán nào đó nhưng liệu tôi có thể vui vẻ được khi có nó như thế? Chúng tôi lấy độ cao, những hàng cây vụt xa ra khỏi chúng tôi, và tôi nghĩ về Sam. Nếu không phải là vì

cuộc chiến này và những sự hỗn loạn liên miên, chúng tôi đã chẳng bao giờ gặp được nhau. Cuộc đời chúng tôi sẽ ra sao nếu không có mối họa bị hủy diệt tiềm tàng từ lũ Mogadorian?

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Chín rướn qua người tôi để có thể nhìn Sam rõ hơn và thì thầm với cậu ấy, "Được rồi, anh bạn à. Có chuyện gì giữa cậu và Sáu thế?"

Sam nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ ngượng ngùng. "Cái gì chứ? Chẳng có gì cả".

"Psss", Chín khịt mũi khinh khỉnh. "Thôi nào anh bạn. Đây là chuyến đi dài bốn tiếng tới New York đó. Cậu phải kể vài chi tiết đi chứ".

Phía trước chúng tôi ở ghế hành khách, Đặc vụ Walker hăng giọng.

"Thật thú vị khi tôi thấy mấy nhóc tuổi teen các cậu nói về cuộc sống chán gỏi như thế, nhưng có lẽ chúng ta nên nói về các bước của chiến dịch này hơn chứ nhỉ", bà ta nói chẳng chút cảm xúc.

"Đồng ý", tôi nói và xô Chín về chỗ ngồi để cậu ta không nhìn Sam với ánh mắt hau háu kia nữa. "Chúng ta cần tập trung vào nhiệm vụ".

Chín nhú mày với tôi. "Được rồi John à. Tôi sẽ vô cùng tập trung trong thời gian còn lại của chuyến đi này".

"Tốt".

Sam thoáng cho tôi một nụ cười cảm kích và tôi gật đầu đáp lễ. Một phần trong tôi thực sự nghĩ chúng tôi cần nghĩ về tình huống rủi ro lớn của chúng tôi bây giờ, nhưng một phần khác trong tôi chẳng hề muốn nghe chút chi tiết

nào giữa Sam và Sáu. Tôi đoán là tôi mừng cho họ. Mừng là họ đã tìm thấy chút thoải mái với nhau. Nhưng tôi không thể bỏ qua cái cảm giác là Sam cuối cùng sẽ chỉ còn có một trái tim tan vỡ. Tôi nhớ lại viễn ảnh về tương lai, cái cách mà Sam đã hét lên ngay trước khi đám Mogadorian hành quyết Sáu. Có lẽ đó là lí do tại sao tôi có cái cảm giác nặng nề là việc này sẽ kết thúc vô cùng tồi tệ đây.

Hoặc cũng có thể là tôi chỉ đang ghen tị thôi. Không phải bởi vì Sam cặp kè với Sáu, mà là tình yêu của đời tôi đang ở cách xa hàng dặm. Dĩ nhiên là tôi sẽ chẳng để lộ chút nào trước mặt Chín, Walker hay anh chàng FBI câm như hến đang lái xe kia. Vậy nên, tập trung vào nhiệm vụ thôi nào.

Chúng tôi đi trên đường I-95 từ Washington tới New York. Chú Malcolm ở lại Ashwood Estates để xem nốt kho lưu trữ của đám Mogadorian, hi vọng là có gì đó có thể hữu dụng. Phần lớn các đặc vụ đào ngũ cũng ở lại. Họ đang bảo vệ nơi đó, dùng nó như là căn cứ hoạt động để điều hành các nỗ lực phá hoại MogPro. Tôi vẫn không thực sự tin tưởng người của Walker, và tôi có lẽ sẽ chẳng bao giờ làm thế sau mọi thứ mà chính phủ đã gây ra cho chúng tôi, vậy nên tôi để lại năm con Chimærae còn lại với mệnh lệnh là bảo vệ chú Malcolm bằng mọi giá.

Bên cạnh Walker và tài xế của chúng tôi, có một chiếc SUV khác với đầy các đặc vụ đi theo sau chúng tôi. Thế là chúng tôi có tổng cộng sáu đặc vụ, cộng với tôi, Chín và Sam. Không hẳn là một đội quân. Nhưng mà, cuộc chiến cũng đã bắt đầu đâu. Có lẽ, nếu mọi thứ diễn ra đúng như kế hoạch của tôi, nó sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

"Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Sanderson đang ở trong một khách sạn ở trung tâm thành phố Manhattan, gần với trung tâm Liên Hợp Quốc", Walker nói. Bà ta liếc nhìn xuống điện thoại của mình, thứ mà bà ta đã gõ gõ cả buổi sáng. "Tôi có một nội gián trong đội bảo vệ, nhưng ..."

"Nhưng sao?"

"Họ đã bị lừa đi vào sáng nay", Walker đáp. "Toàn bộ vệ sĩ bị thay thế bởi đội mới. Những gã nhọt nhọt trong áo măng tô tối màu. Nghe quen chứ?"

"Lũ Mogadorian", Chín nói, dấm vào lòng bàn tay. "Giữ cho tên chính trị gia cứng của chúng an toàn trước buổi diễn thuyết bán rẻ nhân loại đây mà".

"Tôi thì nghĩ nó lại là lợi thế cho chúng ta", Walker nói và nhìn tôi. "Người của tôi không muốn phải đấu với chính người của mình trên đường tới chỗ Sanderson. Ý tôi là, vài người trong số họ chỉ đang làm nhiệm vụ của mình thôi".

"Ừ, chúng tôi cũng chẳng thích thú gì khi đánh với con người", tôi nói, nhìn chăm chăm vào Walker. "Trừ khi họ bắt chúng tôi làm thế".

"Vậy, toàn bộ kế hoạch là gì?" Sam hỏi đầy ngờ vực. "Chúng ta tới khách sạn này, mở đường máu qua một đám Mog và rồi giết gã Sanderson này?"

"Đúng thế", Walker trả lời.

"Không", tôi nói.

Ai cũng nhìn về phía tôi. Ngay cả tay tài xế lạnh lùng cũng nhìn tôi thông qua gương chiếu hậu.

"Ý cậu là gì khi nói không?" Walker hỏi và nhú mày lại. "Tôi nghĩ chúng ta đã nói rõ về việc này rồi chứ".

"Chúng tôi sẽ không giết Sanderson", tôi nói. "Chúng tôi không chống lại con người. Và vô cùng chắc là chúng tôi không giết họ".

"Nhóc này, tôi sẽ là người bóp cò nếu cậu đưa tôi tới trước mặt hắn được", Walker đáp.

"Bà có thể bắt ông ta nếu bà muốn", tôi nói. "Cáo buộc ông ta tội phản loạn".

"Hình phạt cho tội phản loạn là cái chết", Walker khẳng định, nghe có vẻ bức bối. "Dù sao thì, đám tay chân MogPro của hãn cũng chẳng để màn bắt bớ này được thông qua đâu. Và cậu nghĩ bất cứ thứ gì trong buổi xét xử sẽ có ý nghĩa gì đó một khi Setrákus Ra ở đây sao?"

"Bà nói đúng", tôi đáp. "Setrákus Ra mới là kẻ quan trọng".

"Đúng vậy. Thay vì Sanderson, các cậu sẽ là người chào đón hãn tại trụ sở Liên Hợp Quốc. Chúng ta sẽ cho thế giới thấy sự khác biệt giữa người ngoài hành tinh tốt và người ngoài hành tinh xấu. Trong khi đó, phía sau hậu trường, người của tôi sẽ triệt hạ đám MogPro". Walker xoa xoa thái dương của mình. "Tôi có các đặc vụ khác đã vào vị trí sẵn sàng. Vào khoảng thời gian chúng ta hạ gục Sanderson, một tá những tên MogPro phản bội khác cũng sẽ-"

Tôi cắt ngang lời bà ta. "Nếu bà định nói với tôi về nhiều vụ ám sát hơn nữa thì tôi không muốn biết đâu".

Chín giờ tay lên. "Tôi thì muốn biết".

"Đó không phải là việc chúng tôi làm, Walker", tôi tiếp tục. "Đó không phải là chúng tôi".

"Nhóc này, cậu muốn cả thế giới biết về lũ Mog thì sớm hay muộn tay cậu cũng dính bẩn thôi".

"Vậy nếu Sanderson là người làm việc đó thì sao?"

Walker nheo mắt nhìn tôi. "Cậu đang nói về việc gì thế?"

"Ông ta sẽ có một bài diễn văn tại trụ sở Liên Hợp Quốc phải không nào? Nói về Setrákus Ra, nói với nhân loại là sẽ an toàn thế nào khi chào đón hạm đội Mogadorian". Tôi nhún vai, cố gắng tỏ vẻ không quan tâm về việc này, tự tin vào kế hoạch của mình. "Có lẽ ông ta sẽ có một bài diễn văn khác. Có lẽ ông ta sẽ chuyển tải một lời cảnh báo".

"Cậu đang nói về việc giác ngộ ông ta?" Walker thốt lên. "Vào lúc muộn màng của trò chơi thế này sao? Cậu mất trí rồi à".

"Tôi không nghĩ vậy", tôi đáp, liếc nhìn từ trái qua phải về phía Chín và Sam. "Tôi và những người bạn của tôi đây khá là có tài thuyết phục đấy".

"Ừ", Chín chen vào, cười ngoác ra với Walker. "Tôi nói vô cùng thuyết phục luôn đó".

Walker nhìn tôi chăm chăm một lúc lâu rồi quay người lại tiếp tục bấm bấm các dòng tin nhắn mã hóa vào điện thoại của mình. "Tôi không biết là tôi đang cùng hội với vài gã người ngoài hành tinh thích thuyết giáo hòa bình cơ đấy", bà ta thở dài. "Được thôi. Nếu cậu có thể khiến cho Sanderson đổi phe ngay tại trụ sở Liên Hợp Quốc, cứ làm đi. Nhưng nếu tôi không thấy thuyết phục, tôi sẽ bắn lão ta đấy".

"Chắc rồi", tôi đáp trả Walker. "Bà là người có quyền mà".

Chúng tôi dừng lại ở một trạm xăng tại New Jersey để đổ xăng. Vì tôi có vài phút được ở một mình, tôi quyết định đây là lúc tốt để gọi cho Sarah. Tôi lấy điện thoại của mình ra và lững thững bước sang phía bên kia bãi đậu xe. Khi tôi làm vậy, tôi có thể cảm thấy ánh mắt của Walker đang dõi theo mình.

"Cậu đi đâu đấy?", bà ta gọi với theo.

"Gọi cho bạn gái tôi", tôi nói và giơ cái điện thoại lên. "Nhớ cô ấy không? Người mà bà giam giữ bất hợp pháp lần trước đó".

"Ồ tuyệt thật", Walker đáp. Tôi có thể nghe thấy bà ta lăm bắm với tay tài xế. "Chúng ta đang phụ thuộc vào một đám trẻ vị thành niên đang yêu để cứu thế giới cơ đấy".

Phụ thuộc vào chúng tôi còn hơn là phụ thuộc vào người như Walker, tôi nghĩ, nhưng tôi giả vờ là chẳng nghe thấy bà ta nói gì cả.

Chuông đổ năm hồi, mỗi lần lại khiến tim tôi đập nhanh hơn một chút trước khi Sarah nhắc máy, chỉ chậm xíu nữa thôi là cuộc gọi bị chuyển vào hộp thư thoại.

"Trước khi anh nói gì", cô ấy nói, còn không buồn nói lời chào, giọng thì run rẩy. "Em chỉ muốn anh biết là em vẫn ổn".

"Có chuyện gì vậy?" Tôi hỏi, cố gắng giữ sự hoảng loạn khỏi hiện hữu trong giọng nói của mình. Tôi có thể nghe thấy tiếng xe cộ ở trong đó. Sarah đang ở trong một chiếc xe đang di chuyển.

"Chúng em vào thị trấn mua đồ dự trữ và bắt gặp vài tên Mog", Sarah nói, vẫn còn đang cố lấy lại nhịp thở bình thường. "Em đoán là chúng dò ra chỗ chúng em bằng cách nào đó, và chẳng mấy vui vẻ gì về những gì trên Họ Đi Giữa Chúng Ta. Đừng lo, chúng em vẫn ổn. Bernie Kosar đã xử lí chúng rồi".

"Em đang ở chỗ nào đó an toàn chứ?"

"Bọn em sẽ tới chỗ đó sớm thôi", cô ấy đáp. "Anh bạn tin tặc GUARD của Mark đã chỉ cho chúng em chỗ căn cứ chính của anh ta ở Atlanta".

Mark đã kèm vài chi tiết về GUARD ở một trong những thư điện tử của cậu ta cho Sarah. Anh ta là một người đam mê học thuyết âm mưu khác, như là một trong những gã chủ phiên bản Họ Đi Giữa Chúng Ta cũ. Nhưng anh ta cũng lại là một tin tặc siêu việt và, theo như Mark nói, có nguồn tin vô cùng phong phú. Nó khiến tôi hơi lo lắng khi Sarah và Mark đang hướng tới chỗ

anh ta mà không hề biết nhân dạng thật của anh ta.

"Mark biết gì về anh chàng này?" Tôi hỏi.

Sarah lặp lại câu hỏi của tôi cho Mark. Tôi không thể hoàn toàn nghe thấy toàn bộ những gì cậu ta nói với mớ âm thanh hỗn độn trên đường kia.

"Mark nói anh ta có lẽ là một gã mọt sách nào đó đang sống ẩn cư trong tầng hầm nhà mẹ anh ta", Sarah nói không chút cảm xúc. "Nhưng đó là một 'gã đáng tin' mà chúng ta có thể tin tưởng được".

Tôi trợn mắt khó chịu trước câu trả lời của Mark. "Đáng phẫn khởi đó. Nhưng để đề phòng, anh sẽ nhắn cho em địa chỉ một chỗ an toàn khác. Nó là một căn cứ ở Washington mà bọn anh đã chiếm được, bên trong đầy những đặc vụ chính phủ đứng về phía chúng ta. Nếu em cần nơi nào đó để chạy tới, em có thể hướng tới đó".

Tôi nghe thấy tiếng hai động cơ xe khởi động phía sau tôi. Tôi quay người lại và thấy các đặc vụ của Walker đang vào xe. Chín và Sam thì vẫn đứng ngoài chiếc SUV của chúng tôi đợi tôi. Chín thì làm một hành động kết thúc cuộc nói chuyện đi một cách thiếu kiên nhẫn.

"Chuyện gì đang xảy ra ở đó vậy?" Sarah hỏi tôi. "Anh đang trên đường làm một việc gì đó ngu ngốc nhưng có thể cứu thế giới à?"

"Đại khái vậy", tôi đáp, tự cho phép mình một nụ cười mỉm. "Em đã nhận được những tài liệu anh gửi em chưa?"

"Rồi", Sarah đáp. "Bọn em sẽ đăng chúng lên sau khi chúng em tới Atlanta".

"Tuyệt vời, anh có một cảm giác là trang Họ Đi Giữa Chúng Ta sẽ có khá nhiều lượt xem mới đây". Tôi ngừng lại, miễn cưỡng không muốn dập máy.

"Những người khác đang đợi anh. Anh phải đi rồi".

"Mark nói tấn vài đứa cho cậu ấy nhé. Và em yêu anh", Sarah chột nhận ra mình vừa nói gì liền bật cười. "Mark không nói phần cuối đó đâu. Câu đó là của em đấy".

Chúng tôi nói tạm biệt và tôi lại bước đi với tâm trạng khao khát xem lần sợ hãi mà tôi có sau mỗi cuộc nói chuyện điện thoại. Tôi sai bước về phía chiếc SUV. Ai cũng đã vào xe ngoại trừ Sam.

"Vậy là cậu sẽ tung toàn bộ tài liệu của Walker lên trang Họ Đi Giữa Chúng Ta à?" Sam hỏi. "Đó là một ý tưởng hay đó. Như là tuyên truyền chống lũ Mogadorian vậy".

"Nó là một ý tưởng tuyệt vọng thì có", tôi nói rầu rĩ. "Chẳng có ai lại đi tìm kiếm thông tin trên mạng khi thành phố của họ đang bị dội bom đâu".

"Dù gì đó cũng là ý nghĩ hay", Sam đáp và nhú mày. "Nhưng nghiêm túc thì, cái đó yêu cầu phải đọc rất nhiều đấy. Nếu cậu đang cố lôi kéo mọi người về phía cậu, nó không nên chỉ nói về đám Mogadorian. Cậu không nên cố gắng dọa họ như thế. Họ vốn đã đủ sợ rồi. Cậu phải cho họ chút hi vọng".

"Cậu có ý gì nào?"

Sam suy nghĩ một chút rồi nhún vai. "Tớ vẫn chưa biết phải làm thế nào. Có lẽ tớ sẽ nghĩ ra gì đó sau".

Tôi gạt đầu và vỗ lên vai Sam và cả hai chúng tôi trèo vào xe. Tôi biết cậu ấy chỉ đang cố giúp, và đó là lí do tại sao tôi không nói với cậu ấy là bất cứ thứ gì cậu ấy nghĩ ra được ... đều có thể đã là quá muộn.

Khoảng một tiếng sau chúng tôi đến New York. Tôi chưa bao giờ tới đây trước đây cả và cả Sam và Chín cũng vậy. Tôi ước là cuộc viếng thăm của

chúng tôi có thể ở trong một tình huống khác. Khi chúng tôi nhích từng tí một trên đường qua những dãy nhà chọc trời, tôi thấy mình đang rướn cổ ra ngoài cửa sổ ngó nghiêng. Chicago là một thành phố lớn, nhưng những dòng người đi bộ chen lấn xô đẩy nhau ở đây lại là một thứ hoàn toàn khác. Có những biển hiệu quảng cáo các buổi nhạc kịch Broadway, những chiếc taxi màu vàng lượn ra lượn vào, cả một bầu không khí nhộn nhịp diễn ra quanh chúng tôi.

Và tất cả những người này chả hề biết thứ gì đang tới chỗ họ.

Khi chúng tôi lái sâu hơn vào khu nhà cho người giàu về phía khách sạn của Sanderson, chúng tôi đi qua một anh chàng đôi mũ và đồ lót cao bồi đang đánh đàn ghi-ta nghe dở tệ cho một đám đông khách du lịch. Chín khít mũi khó chịu.

"Nhìn hăn kia", cậu ta nói và lắc đầu ngao ngán. "Cái thứ nhảm nhí này còn lâu mới có ở Chicago".

Tôi rướn người lên để gây sự chú ý với Walker. "Chúng ta sắp đến chưa?"

"Vài khu nhà nữa", bà ta đáp.

Tôi với tay xuống để đảm bảo là con dao găm Loric của mình vẫn được đeo chặt trên chân tôi. Tôi cũng chạm vào cổ tay mình một cách phản xạ để kiểm tra cái vòng tay bảo vệ của mình, nhưng nó đã không còn nữa, bị phá hủy bởi tên Tướng quân.

"Người tay trong của bà có nói chúng ta phải đối đầu với bao nhiêu tên Mog không?" Tôi hỏi Walker.

"Một tá. Có thể hơn".

"Thế chả đáng gì", Chín nói, đeo đôi găng tay Marina cho cậu ta lên. Cậu

ta nắm chặt tay lại thành hình nắm đấm và tôi nhích ra xa khỏi cậu ta, lo lắng là cậu ta sẽ lỡ kích hoạt một kiểu vũ khí nào đó. Ông trời là chẳng có gì xấu ra cả.

"Cậu định đeo chúng để đánh nhau đấy à?" Sam hỏi và nhìn Chín hoài nghi. "Cậu còn chả biết nó để làm gì cơ mà".

"Còn cách nào tốt hơn để tìm hiểu cơ chứ?" Chín đáp. "Đó là đồ Loric, anh bạn à, chúng có cái kiểu chẳng làm gì giúp cậu cho đến khi cậu mặc xác chúng".

"Hoặc có lẽ chúng chỉ để giữ tay cậu ấm thôi", Sam nói.

"Cứ đừng làm gì ngu ngốc là được", tôi nói với Chín và cậu ta nhìn tôi chăm chăm, biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

"Không đâu mà John", cậu ta nói. "Thật đấy. Cậu có thể tin tớ".

Tôi có thể nói là Chín vẫn đang bị ám ảnh bởi những gì xảy ra ở Florida và nóng lòng muốn chứng tỏ bản thân. Tôi chỉ gật đầu với cậu ta, biết là cậu ta không muốn tôi nghiêm trọng hóa vấn đề. Và tôi mừng là có cậu ta hỗ trợ tôi.

Walker quay lại nhìn Sam. "Rõ ràng là mấy cậu đó bắn được những quả cầu lửa và có đôi gang tay thần kì. Nhưng cậu thì có thể làm gì?"

Sam thoáng ngạc nhiên, và tôi nhận thấy cậu ấy chạm tay vào những vết sẹo ở cổ tay. Sau một thoáng cân nhắc, cậu ấy nhìn thẳng vào mắt Walker.

"Tôi có lẽ đã giết được nhiều Mog hơn là quý bà đấy", Sam đáp.

Chín huých cùi chỏ tôi một cái và tôi thì không thể không bật cười. Về phía Walker, có vẻ như đó dường như là câu trả lời mà bà ta muốn. Bà ta mở

ngăn dừng găng trên xe, kéo ra một bao súng và đưa cho Sam.

"Rồi, tôi chính thức trang bị vũ khí cho trẻ vị thành niên", bà ta nói. "Hãy làm tổ quốc tự hào đi Samuel".

Một phút sau, tài xế của chúng tôi tấp vào lề một khu nhà yên tĩnh tại Manhattan, đậu vào phía sau một chiếc xe khác. Chiếc SUV còn lại cũng đổ vào phía sau chúng tôi. Phía bên kia đường và lệnh xuống một chút là lối vào khách sạn. Có một mái hiên rộng ở phía ngoài và một tấm thảm đỏ, một nơi cho các vị khách chuyển khóa xe cho một bồi phòng và bỏ hành lí vào một chiếc xe chở hành lí đợi sẵn.

Ngoại trừ giờ chẳng có hoạt động nào bên ngoài khách sạn. Không có những khách du lịch đi trên vỉa hè, không có bồi phòng đứng đợi tiền bo. Không gì cả. Mọi thứ đã được dọn dẹp hoặc bị dọa sợ chạy mất bởi ba tên Mogadorian đứng gác cửa, áo choàng của chúng phanh ra để lộ những khẩu súng giắt ở thắt lưng.

Có vẻ như chúng giờ chẳng buồn tỏ vẻ kín đáo gì nữa.

"Chúng ta sẽ làm việc này nhanh chóng và gọn ghẽ", Walker nói với chúng tôi, cúi thấp trên ghế của mình để có thể nhìn đám Mog qua gương chiếu hậu. "Hạ gục lũ Mog và tóm Sanderson trước khi chúng kịp gửi báo động, gọi cứu viện hay bất cứ thứ gì chúng hay làm".

"Rồi, đã hiểu", tôi đáp lại nhanh chóng. Tôi kéo mũ trùm đầu lên để che mặt. "Chúng tôi đã làm thế trước đây rồi".

"Hãy để người của tôi dẫn đầu", Walker nói. "Chúng tôi sẽ giơ phù hiệu ra, có thể sẽ khiến chúng bối rối và rồi chúng ta ra đòn mạnh".

"Rồi, bà đánh lạc hướng chúng", Chín nói. "Nhưng rồi thì tránh đường gấp".

Walker nhặt cái bộ đàm lên và nói với các đặc vụ ở chiếc xe thứ hai. "Các cậu sẵn sàng rồi chứ?"

"Sẵn sàng", một giọng nam giới trả lời. "Cùng làm nào".

"Chúng ta đi thôi", Chín nói đầy phấn khích và vỗ hai tay vẫn đang đeo găng vào với nhau.

Sự chấn động âm thanh phát ra từ tay Chín khi cậu ta vỗ tay không hẳn đạt tới mức âm thanh của một vụ nổ âm thanh, nhưng nó hẳn cũng gần đạt ngưỡng đó rồi. Nó như là một tiếng sấm rền ở ghế sau; các cửa sổ của chiếc SUV vỡ tung ra phía ngoài, và ngay cả bản thân chiếc xe cũng bật lên cao tới vài phân. Chiếc SUV phía sau chúng tôi cũng chẳng khá hơn gì - các cửa sổ của nó cũng vỡ vụn, nhưng lại nổ hướng vào trong, vỡ tung vào các đặc vụ đang tùm tùm ở bên trong. Những cửa sổ của những cửa hiệu gần đó cũng vỡ tan, và một người đi bộ đi ngang qua bị đánh văng đi. Ngay cạnh tôi, Sam đang ôm chặt lấy đầu, trông ngây dại đi. Trong vài giây tiếp theo, tôi không thể nghe thấy được gì nhiều ngoài những tiếng tiếng riu rít mà tôi sớm nhận ra là tiếng còi báo động của các xe hơi dọc khu nhà này.

Tôi quay sang Chín, mắt mở to ngạc nhiên, và thấy cậu ta đang nhìn chăm chăm xuống đôi tay đang đi găng của mình, mắt cũng đang mở to đầy ngạc nhiên. Tôi không thể nghe thấy cậu ta nói gì, và tôi cũng không phải là người giỏi đọc khẩu hình.

Nhưng tôi khá chắc đó là "Địch".

Ở lối vào khách sạn, một tên Mogadorian đang quỳ sụp xuống, tay ôm lấy đầu. Hai tên khác thì chỉ thẳng vào chiếc SUV của chúng tôi và giơ súng lên.

Thế là tiêu tủng yếu tố bất ngờ rồi.

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Với cái kiểu ù ù trong tai tôi hiện giờ, tôi không thực sự nghe thấy tiếng loạt đạn đầu của lũ Mogadorian bắn tới. Nhưng tôi có thể cảm nhận được nó. Chiếc SUV bị đánh nghiêng đi khi những phát đạn năng lượng va vào những tấm chống đạn trên xe. Walker luống cuống tìm chỗ nấp sau cánh cửa chỗ mình ngồi, đầu cúi thấp. Tài xế của chúng tôi thì không được may mắn cho lắm; một phát đạn bắn xuyên qua cửa sổ trúng bên cạnh cổ anh ta. Da thịt anh ta bị đốt cháy thê thảm và anh ta ngay lập tức trở nên co giật.

"Di chuyển đi!" Tôi hét lên, vẫn chưa thể nghe thấy chính tiếng của mình và cũng chẳng chắc là có ai đó nghe được hay không. "Nhanh!"

Chín xé toang cánh cửa của chiếc SUV ra theo đúng nghĩa đen. Khi cậu ta đi ra, cậu ta giữ cánh cửa ở phía trước mình như một chiếc khiên hấp thụ những phát đạn của bọn Mog.

Tôi nhào tới ghế trước và áp tay vào vết thương trên cổ viên đặc vụ, để cho luồng năng lượng chữa thương ấm áp truyền vào người anh ta. Một cách chậm chạp, vết thương dần khép miệng lại và anh ta cũng ngừng co giật. Viên đặc vụ quay lại nhìn tôi với ánh mắt mở to đầy cảm kích.

Tôi cảm thấy có di chuyển ở phía bên trái tôi và quay đầu lại nhìn. Phía bên ngoài cửa sổ ghế lái là người đi đường bị đánh ngã khi vụ nổ âm thanh của Chín gây ra lúc nãy. Cô ấy khá là đẹp, một cô gái tầm tuổi sinh viên với đôi mắt to màu nâu. Cô ấy có vẻ bị sốc khá nặng, chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ - ngoại trừ việc cô ấy có vẻ không bị choáng váng quá nặng khi vẫn đủ

tình tảo để rút điện thoại ra. Cô ấy vừa mới ghi hình xong đoạn tôi cứu tài xế của chúng tôi và giờ đang quay vào mặt tôi trong lúc tôi hét lên bảo cô ấy phải chạy đi.

Một loạt đạn khác bật nảy qua vòm xe chúng tôi, suýt nữa thì trúng cô gái kia. Sam lao ra từ hàng ghế sau và tóm lấy cô ấy. Cậu ấy kéo cô ấy dọc theo lối đi ra sau vài chiếc xe đứng gần đó.

Nhiều tháng trước, mặt tôi xuất hiện trên một đoạn video sau khi dùng một Biệt năng chắc hẳn sẽ là một thảm họa. Nhưng giờ thì tôi chẳng quan tâm nữa. Dù sao thì chúng tôi cũng không thể để bất cứ người vô tội nào lai vãn vào vùng chiến sự của chúng tôi được.

"Quay xe đi!" Tôi hét vào tai người tài xế. Tôi không chắc là anh ta có thể nghe thấy tôi nói, vậy nên tôi làm động tác quay bánh lái bằng tay của mình. "Chặn đường lại!"

Anh ta hiểu và nhanh chóng quay xe lại bằng cách trượt lốp xe - tôi có thể ngửi thấy mùi cao su cháy khen khét nhưng không hoàn toàn nghe được tiếng lốp ma sát xuống mặt đường. Anh ta đánh xe vuông góc với vỉa hè ở giữa đường, chặn đứng bất cứ luồng giao thông nào định tiến vào.

Tôi nhảy khỏi chiếc SUV và quay về phía khách sạn vừa kịp lúc để thấy một tên chiến binh Mogadorian bị chém làm đôi và tan thành tro bởi cánh cửa xe của chúng tôi sau động tác quăng cánh cửa đi như một vận động viên ném đĩa thật đẹp mắt. Trong lúc đó, các đặc vụ từ chiếc xe thứ hai cuối cùng cũng đã tự chủ lại được. Thấy hành động của chúng tôi, người tài xế cũng đánh xe chạy lui lại và nhanh chóng chặn đường lại ở phía đối diện. Sau đó, họ nhảy ra khỏi xe, dùng chính xe của mình như vật chắn và bắn trả đám Mogadorian còn lại. Tiếng súng của họ hầu như không thể nghe thấy được bởi đôi tai bị chấn thương của tôi.

Một tên Mog nằm vật ra sau một viên đạn chuẩn xác vào giữa trán. Bị áp đảo, tên Mog còn lại lùi vào sau cửa khách sạn để lấy chỗ núp. Tôi tập trung dùng Telekinesis tóm lấy một cái xe hành lí đồ phía sau tên Mog và giật nó mạnh về phía trước khiến nó đập vào sau chân hắn. Khi hắn loạng choạng bước ra khỏi cánh cửa, các đặc vụ của Walker găm một mớ kẹo đồng vào người hắn.

Chín liếc nhìn về phía tôi và tôi gật đầu. Cùng nhau chúng tôi lao về phía lối vào. Tôi liếc nhìn ra phía sau kiểm tra xem Sam thế nào và thấy cậu ấy vẫn đang nói chuyện với cô gái qua đường kia, ra hiệu đầy dứt khoát về phía chiếc điện thoại của cô ấy. Giờ không phải là lúc để lo về chuyện đó chứ.

Ở bên trong, khu sảnh khách sạn sang trọng hoàn toàn không một bóng người ngoại trừ một viên lễ tân co rúm sau quầy lễ tân. Sau những hàng cột đá cẩm thạch và tròng ki bọc da của khu vực chờ là cửa thang máy. Kì lạ là, hai trong số ba thang máy không hoạt động, và cái thứ ba thì đang kẹt dí trên tầng trên cùng. Lũ Mog có lẽ không nghĩ là sẽ bị tấn công, nhưng rõ ràng là chúng vẫn có chuẩn bị trước.

Với một thoáng để hồi sức, tôi áp tay mình vào bên đầu và để luồng năng lượng chữa thương truyền vào tai tôi. Mới đầu chỉ là những tiếng bập bùng và rời rạc, nhưng âm thanh dần dần trở lại, như thể là nút vặn điều chỉnh âm thanh trong tai tôi từ từ được mở to lên. Từ bên ngoài, tôi có thể nghe thấy tiếng còi báo động, tiếng bánh xe kéo lê trên đường, và người của Walker hét lên với cảnh sát địa phương bảo họ lùi lại. Kế hoạch lén lút của chúng tôi đã đổ sông đổ bể rồi, giờ chỉ còn có thể làm thật nhanh gọn thôi.

Tôi nắm lấy Chín trước khi cậu ta có thể tới chỗ thang máy và áp tay vào bên đầu cậu ta, chữa luôn cho cậu ta. Khi tôi làm xong, cậu ta lắc đầu quầy quậy như thể đang cố gắng rũ bỏ nước trong tai vậy.

"Cậu là một thằng ngốc", tôi nói với cậu ta.

Chín lắc lắc đôi găng siêu thanh trước tôi trước khi nhét chúng lại vào túi quần sau. "Ít nhất thì giờ chúng ta cũng biết chúng để làm gì".

Thấy chúng tôi không phải là đám Mogadorian kì dị cầm súng kia, viên lễ tân từ từ bò ra khỏi chỗ núp. Ông ta gầy gò và trông cũng đã trung tuổi, và từ hai cái bông mắt của ông ta, ông ta trông có vẻ như đã có một ngày kinh khủng.

"Cái - chuyện gì đang xảy ra vậy?" viên lễ tân hỏi chúng tôi.

Trước khi tôi kịp trả lời, Walker sai bước qua cửa. Bà ta giơ phù hiệu của mình ra cho viên lễ tân xem và hét lên, "Sanderson đang ở tầng nào?"

Viên lễ tân mở mắt to đầy sợ hãi, hết nhìn Walker lại nhìn chúng tôi. "Tầng - tầng cao nhất", ông ta lắp bắp. "Đám - cái thứ mà cậu vừa giết cũng ở cùng ông ta. Chúng đuổi hết mọi người trong khách sạn vào sáng nay ngoại trừ tôi và vài nhân viên khác. Và tôi thì còn chả phải là một người quản lý".

Chín nhìn chăm chăm viên lễ tân, cố gắng hiểu vấn đề. "Tại sao chúng giữ ông lại?"

"Chúng vẫn yêu cầu dịch vụ phòng", ông ta đáp lại đầy ngập ngừng, giọng hỗn hển. "Hành xử như thể chúng sở hữu nơi này và chúng tôi là tôi tớ của chúng".

"Thật là quá thế", Chín nói và lắc đầu. "Cứ như thế chúng đã chiếm được nơi này hay sao ấy".

Walker nheo mắt nhìn viên lễ tân như thể bà ta có thể làm ông ta ngạt thở chỉ bởi ánh mắt đó, giọng bà ta vẫn vô cùng to. "Chết tiệt thật. Tôi không thể nghe được hẳn ta nói gì".

Tôi vẫy bà ta lại và áp tay vào tai bà ta. Trong khi tôi chữa cho Walker, tôi

quay lại nói với viên lễ tân. "Ông nên ra khỏi đây đi. Bước ra ngoài thật chậm rãi và giơ hai tay lên. Chúng tôi sẽ đưa bất kì ai khác mà chúng tôi gặp ra sau".

Viên lễ tân chỉ gật đầu, sau đó đi từng bước ngắn về phía lối ra, tay giơ cao quá đầu.

Walker gạt tay tôi ra ngay khi bà ta có thể nghe trở lại. "Hắn ta nói gì?"

"Ông ta nói chúng ta phải đi lên trên", tôi đáp và chỉ về phía thang máy.

"Thực ra thì", Chín nói, "chúng đang đi xuống đây".

Chiếc thang máy còn hoạt động duy nhất của khách sạn bắt đầu đi dần xuống, ánh sáng nhỏ phía trên hiển thị số tầng ngày càng nhỏ. Tôi bật Lumen lên, sức nóng của ngọn lửa làm tôi thấy thật dễ chịu. Walker thì chỉnh lại tay cầm súng.

"Từ từ nào mọi người", Chín nói. "Để tôi lo vụ này".

Chín cầm một trong những chiếc ghế bọc da lên và giữ nó trước ngực như là một cái máy công thành vậy. Walker và tôi đều bước sang hai bên nhường đường cho cậu ta. Khi tiếng chuông báo hiệu thang máy đã xuống vang lên và cửa mở ra, bốn tên Mogadorian được cử xuống trợ lực những tên chúng tôi vừa giết được chào đón bằng tiếng hét của Chín cùng cái ghế lao thẳng vào chúng. Một tên nhanh tay bắn được một loạt đạn nhưng nó chỉ bắn một cách vô hại xuống nền nhà. Cả toán lính bị dí chặt trong thang máy, tên Mog đứng ở gần trung tâm nhất bị sức nặng của Chín đè bẹp ngay tức khắc. Walker dễ dàng vòng qua Chín và bắn gục từng tên còn lại bằng súng của mình.

"Thế vẫn chưa thể bù đắp cho vụ gãy tay kia đâu", tôi nói với Chín khi cậu ta quăng cái ghế về lại sảnh chờ nhẹ như không.

"Thôi nào", Chín phàn nàn và nhăn nhó cười. "Đó chỉ là tai nạn thôi".

"Có món đồ ngoài hành tinh nào khác mà tôi cần biết không?" Walker nói khi chúng tôi bước vào thang máy và ấn nút lên tầng thượng.

"Ừ thì có cái này", Chín đáp và rút ra một chuỗi ba viên ngọc lục bảo từ túi quần. Tôi đã biết những đồ trước đây - khi Chín ném chúng, chuỗi ngọc đó tạo ra một hố đen nhỏ, hút vào trong đó bất cứ thứ gì ở gần sau đó lại bắn tung chúng ra một cách thô bạo. Hẳn cậu ta đã lấy chúng ra khỏi Hộp của mình trước khi chuyển số đồ Kế thừa còn lại cho Marina và Sáu.

"Chúng có tác dụng gì?" Walker hỏi.

"Rồi bà sẽ thấy", tôi đáp và nhìn Chín. "Cậu biết sẽ có vài tên nữa đợi chúng ta bên ngoài thang máy chứ?"

"Tớ cũng nghĩ y như vậy", cậu ta đáp và nhăn nhó cười.

Tôi kéo Walker lại gần và cùng ép sát người vào bên cạnh thang máy, ngay chỗ mấy nút bấm. Chín thì núp ở phía đối diện, đung đưa chuỗi đá qua lại.

"Bà có lẽ sẽ phải bám vào tôi đấy", tôi nói với Walker. "Bà đã thấy Chín thể hiện ra sao với mấy món đồ chơi rồi đó".

"Này", Chín nói, vẻ tổn thương. "Cái này thì tớ thực sự biết cách dùng đấy chứ".

Vài giây sau, cửa thang máy mở ra và một loạt đạn năng lượng bắn vào tường phía sau thang máy một cách vô hại, có lẽ lũ Mog ở đây đã áp dụng chiến lược bắn trước hỏi sau. Không cần phải lộ đầu ra khỏi chỗ núp, Chín ném chuỗi đá ra khỏi thang máy.

Tôi hình dung món vũ khí của Chín hoạt động như khi ở căn nhà hồi trước - chuỗi đá lơ lửng tạo thành một vòng tròn hoàn hảo, quay chậm về phía trước, hút tất cả mọi thứ trên đường đi của nó vào trong. Tôi có thể nghe thấy tiếng không khí bị hút vào, sau đó là tiếng hét của đám Mogadorian và hàng loạt tiếng súng vô vọng. Những tấm kính vỡ vụn khi những khung tranh bị giật tung khỏi tường, các mảnh vỡ cũng bị hút vào trong cái lỗ đen nhỏ kia.

Chín búng tay một cái và mọi thứ bên trong cái lỗ đen hút vào này giờ bị thổi ngược bay ra ngoài. Bị quăng ra đây thô bạo, một tên Mogadorian bay thẳng vào thang máy của chúng tôi. Đầu hắn đập mạnh vào tường và gãy cổ. Phía bên ngoài, mọi thứ dần trở lại yên tĩnh.

Khi nó kết thúc, tôi ló đầu ra ngoài. Không khí đầy bụi bay lơ lửng mà có lẽ đó là những gì còn lại của đám Mogadorian. Một khẩu súng năng lượng của chúng bằng cách nào đó cắm được lên trần nhà giờ rơi bịch xuống sàn nhà. Bên cạnh đó thì, thứ duy nhất còn lại trong hành lang là một cái xe đẩy phục vụ phòng trông như thể vừa đi qua một cái máy xay vậy, các chân xe của nó bị bẻ cong và vặn xoắn. Chỉ có một cánh cửa ở cuối hành lang ngăn này, cánh cửa cho căn hộ cao cấp, và nó giờ cũng bị bật một nửa khỏi bản lề rồi.

"Cái đó là cái quái gì vậy?" Walker hỏi đầy tò mò.

"Lũ Mog không phải là kẻ duy nhất có những món vũ khí tối tân", Chín đáp, nhặt chuỗi đá giờ nằm trông thật vô hại trên sàn nhà lên.

"Đừng có nghĩ về việc đó", tôi nói với Walker khi tôi thấy bà ta rướn cổ nhìn những hòn đá. "Công nghệ của chúng tôi không phải để bán đâu".

Walker nhú mày nhìn tôi. "Ừ, được rồi, dù sao thì cứ nhìn từ cái vụ với đôi găng tay thì các cậu cũng chẳng biết nó hoạt động như thế nào đâu mà".

Từ chỗ cánh cửa vỡ nát ở phía trước, tôi nghe thấy tiếng tivi. Tôi nghĩ là nó đang ở kênh thời sự, vài gã đang thảo luận về vấn đề giá cả hàng hóa. Ngoài ra thì hành lang này hoàn toàn yên tĩnh. Chẳng có dấu hiệu nào của tên Mogadorian nào khác cả. Ngay cả thế, chúng tôi vẫn tiến lên đây thận trọng về phía cửa căn hộ cao cấp.

Cánh giác để khỏi bị phục kích, tôi đẩy cánh cửa ra bằng Telekinesis trước khi chúng tôi tiến lại quá gần. Nó bật khỏi bản lề dễ dàng và đổ ập vào căn phòng với một tiếng thụp. Phòng khách bên trong tối om, tất cả rèm cửa đều hạ xuống và chỉ được thắp sáng từ ánh sáng xanh của cái tivi.

"Vào đi", một giọng buồn bã vang lên từ bên trong. "Chẳng có ai trong này có thể làm các cậu bị thương đâu".

"Đó là Sanderson", Walker thì thầm.

Tôi liếc nhìn nhanh sang Chín. Cậu ta nhún vai và vẫy tay về phía cánh cửa. Tôi đi trước, Chín ở ngay phía sau tôi và Walker đi bọc hậu.

Thứ đầu tiên tôi để ý thấy là một mùi ẩm mốc bên trong căn phòng. Nó ngửi như là mùi phân hủy với thoang thoảng mùi bạc hà và mùi kem dưỡng da cho người già. Một tấm bản đồ New York trải rộng trên mặt bàn ăn, được ghi chú lại bằng tiếng Mogadorian ở nhiều địa điểm. Bên cạnh cái bàn là một cái ghế bị đổ như thể do ai đó đứng lên vội vã. Cũng có những khẩu pháo Mogadorian dựa vào một bên tường bên cạnh những ba lô vải tối màu chứa các đồ đạc - tôi nhận thấy một cái máy tính xách tay, vài cái điện thoại di động và một quyển sách dày bọc da.

Không thứ gì khiến tôi thấy hứng thú nhiều như ông già ngồi ở mép giường cỡ vua. Ông ta theo dõi tivi thông qua cánh cửa phòng ngủ để mở, có lẽ là quá yếu để tự đi vào phòng khách.

"Chết tiệt thật, ông bạn à", Chín thảng thốt khi nhìn thấy Sanderson. "Ông bạn bị sao vậy?"

Tôi đã thấy rất nhiều bức ảnh của Bud Sanderson trong vài ngày qua. Đầu tiên là ở trang Họ Đi Giữa Chúng Ta, Sanderson là một ông già với mái tóc mỏng màu bạc, cằm bự và bụng mỡ. Trên trang web, trong một bài viết lá cải mà tôi không để tâm quá nhiều vào nó, Mark James buộc tội Sanderson đang dùng một liệu pháp chống lão hóa nào đó của Mogadorian. Lần tiếp theo tôi thấy Sanderson là trong mớ tài liệu của Walker, ông ta đang ăn trưa với Setrákus Ra đang biến hình, trông nồng nhiệt và thân mật, mái tóc bạc dày và bóng mượt, trông như thể ông ta có thể chạy bộ vài dặm sau khi ăn món salad trên đĩa vậy.

Sanderson ở trước mặt tôi không hề trông giống bất cứ bức ảnh nào tôi đã xem. Chín và tôi đi vào phòng ngủ để có thể có một cái nhìn tổng thể hơn trong khi Walker ở lại phía sau. Bộ trưởng Bộ quốc phòng giờ là một ông già yếu đuối, thân hình còng xuống của ông ta được bọc trong một cái áo choàng của khách sạn. Phía bên phải khuôn mặt ông ta trông chảy xệ và xô lệch - hốc mắt trũng sâu, và viền hàm dưới của ông ta biến mất dưới lớp da thừa. Mái tóc bạc của ông ta giờ rụng gần hết, mái tóc vuốt keo cẩn thận cũng chỉ vừa đủ để che những vết đồi mồi. Ông ta mỉm cười với chúng tôi - hoặc đó cũng có thể là một cái nhăn mặt - rằng ông ta vàng khè và bị tụt nướu. Ở chỗ cổ hở ra và trên cánh tay của ông ta, tôi nhận thấy vài mạch máu nổi lên giờ đã chuyển sang màu đen.

"Số Bốn và Số Chín", Sanderson nói, dùng một ngón tay chỉ vào tôi rồi Chín một cách run rẩy. Ông ta trông chẳng hề có vẻ gì là cảm thấy bị xúc phạm trước phản ứng kinh tởm ra mặt của Chín, và có vẻ như còn chẳng biết về hành động đó. "Ảnh của các cậu đã ở trên bàn làm việc của tôi hàng năm trời. Những bức ảnh nhòe mờ từ các máy quay an ninh và những thứ tương tự. Tôi gần như là đã chứng kiến các cậu lớn lên vậy".

Sanderson giờ nghe như là một ông lão già khom hoài cổ. Tôi hoàn toàn cảm thấy bị bất ngờ. Tôi đã chờ đợi một màn diễn văn chính trị cố gắng lay chuyển tôi với những tiêu điểm về Tiến trình Mogadorian hóa. Ông già này trông còn chẳng thể đứng dậy khỏi giường chứ đừng nói gì tới chuyện phát biểu trước Liên Hợp Quốc.

"Và cô ..." Sanderson nghiêng đầu để nhìn về phía Walker. "Cô là một trong những thuộc hạ của tôi phải không nào?"

"Biệt vụ Karen Walker", bà ta đáp và bước tới ngưỡng cửa. "Không phải là một người của ngài nữa. Giờ tôi phục vụ cho nhân loại, thưa ngài".

"Ồ, tốt thật đấy", Sanderson nói đầy vẻ coi thường. Ông ta trông chẳng có vẻ gì là có hứng thú về bà ta. Cái cách đôi mắt đen và nhỏ của ông ta cứ nhìn tôi và Chín như thể chúng tôi là những người thân thất lạc từ lâu giờ tụ tập quanh cái giường mà ông ta đang hấp hối vậy khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu. Ngay cả Chín cũng trở nên im lặng đến khó xử.

Tôi nhận thấy một bộ dụng cụ nhỏ trên giường cạnh Sanderson. Nó chứa vài ống tiêm mảnh chứa đầy một thứ chất lỏng sẫm màu khiến tôi nhớ tới máu của mấy con Piken.

Tôi bước một bước về phía ông ta, giọng nhỏ nhẹ. "Chúng đã làm gì ông vậy?"

"Chẳng có gì mà tôi không yêu cầu cả", Sanderson đáp buồn bã. "Tôi ước các cậu đã tìm tới tôi sớm hơn. Giờ thì đã quá muộn rồi".

"Còn phải nói à", Chín đáp.

"Ngay cả khi các cậu giết tôi, nó cũng chả tạo nên được khác biệt gì", Sanderson nói thẳng, buồn bã.

"Chúng tôi không ở đây để giết ông", tôi đáp. "Tôi không biết chúng đã nói gì với ông hay những gì chúng đã nhồi vào tâm trí và cơ thể ông, nhưng chúng tôi chưa ngừng chiến đấu đâu".

"Ồ, nhưng tôi lại thế rồi", Sanderson đáp và rút một khẩu súng ngắn nhỏ từ túi áo choàng ra. Trước khi tôi có thể ngăn ông ta lại, ông ta đưa súng áp lên thái dương và bóp cò.

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Nếu tôi mà dành thời gian để nghĩ về nó, tôi có lẽ đã không thể làm được như vậy.

Một mm là khoảng cách giữa thái dương của Bud Sanderson và nòng súng của ông ta. Trong chính là khoảng cách đó tôi đã chặn được viên đạn lại, giữ nó tại chỗ bằng Telekinesis. Sự chính xác cần để làm thế khiến tôi phải rên rầm vì gắng sức. Mọi cơ bắp trong cơ thể tôi đều căng ra, tay tôi nắm lại thành đấm và những ngón chân cũng quặp lại. Cứ như thể là tôi dùng cả cơ thể mình vào việc chặn viên đạn đó lại vậy.

Tôi không thể tin được việc mình vừa làm. Tôi chưa bao giờ làm một việc gì khác đòi hỏi độ chính xác cao đến thế trước đây.

Một viên bóng hình tròn bởi sức nóng từ nòng súng hình thành trên thái dương của Sanderson, nhưng ngoài thế ra thì đầu ông ta vẫn hoàn toàn lạnh lẽn.

Chỉ đến khi tiếng súng ngừng vang vọng khắp nơi thì Bộ trưởng bộ Quốc phòng mới nhận ra là hành động tự sát của ông ta không có hiệu quả. Ông ta chớp chớp đôi mắt nhòe nước về phía tôi, không thực sự hiểu tại sao mình vẫn còn sống.

"Làm thế nào -?"

Trước khi Sanderson có thể bóp cò lần nữa, Chín chồm tới trước và gạt khẩu súng trong tay ông ta đi. Tôi thở ra một cách vô cùng chậm và tự cho

phép cơ thể mình thả lỏng.

"Thế không đúng", Sanderson nói với tôi theo cái kiểu buộc tội, môi dưới ông ta rung lên trong khi xoa cái cổ tay mà Chín vừa gạt trúng. "Cứ để tôi chết đi".

"Đúng thế đấy", Walker chen ngang. tay bà ta nắm chặt súng của chính mình. "Tại sao cậu cản ông ta lại? Thế đã có thể giải quyết mọi vấn đề ngay tại đây".

"Nó sẽ chẳng giải quyết được cái gì cả", tôi nói, liếc xéo nhìn bà ta trong khi để viên đạn rơi xuống cái giường nhàu nhĩ của Sanderson.

"Cậu ta nói đúng đấy", Sanderson nói với Walker, hai bờ vai sụp xuống. "Giết tôi sẽ chẳng thay đổi được gì cả. Nhưng giữ tôi còn sống thế này thật quá tàn nhẫn".

"Ông không có quyền quyết định khi nào được rút ra khỏi việc này đâu, ông bạn già ạ", tôi nói với Sanderson. "Khi chúng tôi thắng cuộc chiến này, chúng tôi sẽ để người dân Trái đất quyết định họ sẽ làm gì với những kẻ phản bội".

Sanderson cười lạnh lùng. "Đúng là sự lạc quan của tuổi trẻ".

Tôi ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mặt ông ta. "Vẫn còn kịp để ông tự chuộc lỗi", tôi nói. "Để làm gì đó có giá trị".

Sanderson nhướn một bên lông mày lên, và ánh mắt ông ta có vẻ tập trung hơn được một chút. Nhưng ngay sau đó mép phải ông ta nhếch ra khiến ông ta phải lấy tay chùi đi một vệt nước dãi bằng ống tay áo của mình. Trông hoàn toàn bị gục ngã, Sanderson chuyển ánh nhìn đi chỗ khác.

"Không", ông ta nói nhẹ nhàng. "Tôi không nghĩ vậy".

Chín thở dài chán nản và nhặt bộ ống tiêm bên cạnh Sanderson lên. Cậu ta chăm chú nhìn cái thứ sền sệt màu đen bên trong ống tiêm một chút, sau đó vẩy vẩy nó trước mặt Sanderson.

"Chúng đang cho ông dùng cái gì thế này?" Chín hỏi. "Đây là thứ mà ông đổi cả hành tinh để lấy đó hả?"

Sanderson nhìn chăm chú cái ống tiêm nhưng sau đó gạt nó đi một cách yếu ớt.

"Chúng chữa lành cho tôi", Sanderson giải thích. "Hơn cả thế. Chúng khiến tôi trẻ lại".

"Và giờ thì nhìn ông này", Chín lầm bầm. "Tươi trẻ như một bông hoa nhĩ?"

"Các cậu biết là lãnh đạo của chúng đã sống hàng thế kỉ đó", Sanderson phản biện, mắt liếc điên đảo giữa tôi và Chín. "Dĩ nhiên là các cậu biết rồi. Hẳn hứa hẹn với chúng tôi việc đó. Hẳn hứa hẹn sự bất tử và quyền lực".

"Hẳn nói dối thôi", tôi nói.

Sanderson chỉ nhìn xuống đất. "Đúng thế".

"Thật thảm hại", Walker nói, nhưng sự thù hằn đã không còn trong giọng nói. Như tôi, tôi không nghĩ là Sanderson đã thể hiện là một kẻ ác độc nào đó mà Walker đã nghĩ. Có lẽ ông ta từng là kẻ giết dây của một âm mưu liên quốc gia về hỗ trợ đám Mog, nhưng ở thời điểm này ông ta đã hoàn toàn kinh tởm Tiến trình Mogadorian hóa. Đây không phải là một nước đi xoay chuyển tình thế mà Walker đã hi vọng. Tôi lo là chúng tôi đã phí phạm chút thời gian ít ỏi quý báu mà chúng tôi còn.

Sanderson lờ đi Chín và Walker. Vì vài lí do nào đó, có lẽ vì tôi đã buộc

ông ta phải tiếp tục sống, ông ta nài nỉ trực tiếp với tôi. "Những điều kì diệu mà chúng hứa hẹn ... cậu không hiểu sao? Tôi đã nghĩ là tôi đang thúc đẩy một thời kì vàng cho nhân loại. Làm sao mà tôi lại có thể từ chối với chúng? Với hẳn?"

"Và giờ ông phải liên tục dùng thứ này, phải không nào?" Tôi hỏi, liếc nhìn về phía đồng ống tiêm mà tôi cá là chứa thứ gì đó như là thứ dung dịch giien không tự nhiên mà lũ Mog dùng để tạo ra đám lính quèn của chúng. "Nếu ông ngừng lại, ông sẽ phân hủy như là một trong số chúng".

"Dù sao cũng đủ tuổi để tan thành tro bụi rồi", Chín lăm bầm.

"Đã hai ngày rồi, và nhìn tôi này ..." Sanderson phẩy tay hướng về phía mình, về phía cơ thể như một con sên bị rắc muối lên. "Chúng lợi dụng tôi. Liên tục cho tôi trị liệu để đổi lấy những lợi ích. Nhưng cậu đã giải thoát cho tôi. Giờ tôi cuối cùng cũng có thể chết rồi".

Chín giờ hai tay lên chán chường và nhìn tôi. "Anh bạn à, kệ xác lão đi. Lão giờ vô vọng rồi. Chúng ta cần tìm ra giải pháp nào đó khác".

Một cảm giác tuyệt vọng bắt đầu lan tỏa trong tôi khi giờ đầu mỗi của Walker về Bộ trưởng Bộ quốc phòng giờ hóa ra là một ông già bị bẻ gãy ý chí và chả giúp gì được chúng tôi tới gần hơn việc ngăn chặn cuộc xâm lăng của đám Mogadorian tí nào cả. Nhưng tôi vẫn chưa sẵn sàng từ bỏ mọi thứ. Cục thịt đang ngồi trước mặt tôi từng là một con người quyền lực - trời, lũ Mog vẫn có đội bảo vệ riêng cho ông ta, vậy nên ông ta vẫn còn có quyền. Hẳn phải có một cách nào đó để chữa cho ông ta, để khiến ông ta tự nguyện chiến đấu.

Tôi cần ông ta phải hợp tác với chúng tôi.

Một sự kết hợp giữa tuyệt vọng và trực giác khiến tôi bật Lumen lên. Tôi

không dùng nó mạnh tới mức có thể tạo ra lửa; thay vào đó, tôi dùng vừa đủ sức để tạo một luồng ánh sáng phát ra từ tay tôi. Mắt Sanderson mở to và ông ta cố trườn lại về phía sau tránh xa khỏi tôi.

"Tôi đã nói với ông rồi, tôi không làm hại ông đâu", tôi nói trong khi rướn người về phía ông ta.

Tôi chiếu Lumen của mình lên phần mặt tê dại của ông ta với mong muốn thấy rõ là mình đang đương đầu với cái gì. Lớp da xám ngoét đi và trông gần như đã chết, những mạch máu màu tro tàn chạy bên dưới nó. Các chấm tối màu dưới lớp da của Sanderson thực ra có vẻ đang dạt ra khỏi ánh sáng từ Lumen của tôi, gần như là chúng đang cố gắng để chui xuống sâu hơn vậy.

"Tôi có thể chữa được cái này", tôi nói đầy kiên quyết. Tôi không thực sự biết là nó đúng hay không, nhưng tôi vẫn phải thử.

"Cậu - cậu có thể chữa trị những gì chúng đã làm?" Sanderson hỏi, một chút hi vọng len lỏi trong giọng nói buồn bã của ông ta.

"Tôi có thể làm ông trở lại như cũ", tôi đáp. "Không phải tốt hơn theo cái cách mà chúng đã hứa với ông. Không trẻ hơn. Chỉ ... như là ông nên thế".

"Người già già đi", Chín nói. "Ông phải chấp nhận việc đó thôi".

Sanderson nhìn tôi nghi hoặc. Tôi hẳn đã nói hết như lũ Mogadorian nhiều năm trước, khi chúng lần đầu thuyết phục ông ta tham gia phe của chúng.

"Cậu muốn nhận lại cái gì?" ông ta hỏi, như thể một cái giá đắt khác là điều không thể tránh khỏi.

"Không gì cả", tôi đáp. "Ông có thể cố tự sát lần nữa nếu thích. Hoặc có lẽ ông có thể tìm chút lương tâm còn sót lại của ông và làm điều đúng đắn. Cái đó tùy thuộc vào ông".

Và chỉ thế, tôi áp lòng bàn tay mình vào má Sanderson.

Sanderson rùng mình khi luồng năng lượng ấm áp từ Biệt năng của tôi truyền vào ông ta. Bình thường thì khi dùng sức mạnh chữa trị, tôi có một cảm giác là vết thương tự khép miệng lại, hoặc là các tế bào tự sắp xếp lại vị trí bên dưới các ngón tay của tôi. Với Sanderson thì, nó cảm giác như là có một lực đẩy ngược Biệt năng của tôi lại, như thể có một cái hố sâu hút toàn bộ năng lượng chữa trị của tôi vào và đẩy ngược nó ra. Tôi vẫn cảm thấy là Sanderson đang được chữa trị, nhưng nó rất chậm chạp, và tôi phải tập trung nhiều hơn hẳn so với bình thường. Tại một thời điểm nào đó, một thứ gì đó kêu ri rí và vỡ tung phía dưới lớp da của ông ta, như là một trong các mạch máu biến màu của ông ta vỡ ra vậy. Sanderson rùng mình tránh xa khỏi tôi.

"Ông đau ở đâu à?" Tôi hỏi, thở không ra hơi, tay tôi vẫn đặt sát cạnh mặt ông ta.

Ông ta do dự. "Không - không, thực ra là tôi thấy tốt hơn. Bằng cách nào đó ... thanh tẩy hơn. Cứ làm tiếp đi".

Tôi tiếp tục làm. Tôi có thể cảm thấy cái chất nhầy nhầy ẩn mình chạy sâu hơn vào bên trong người Sanderson, chạy trốn khỏi Biệt năng của tôi. Tôi tăng sức mạnh cho khả năng chữa thương, truy đuổi nó qua các mạch máu. Tôi thấy là mình phải nheo mắt lại bởi sự gắng sức này và một lớp mồ hôi lạnh ướt đầm ở lưng tôi. Tôi quá tập trung vào đánh bật sự tăm tối mà tôi phát hiện bên trong người Sanderson mà không biết là bao lâu đã trôi qua hoặc tôi đã rơi vào trạng thái lơ mơ.

Khi cuối cùng cũng xong việc, tôi loạng choạng lùi ra sau, chân tôi mềm nhũn và va ngay vào Sam. Tôi còn chả biết là cậu ấy đã lên trên này. Cậu ấy đang cầm một cái điện thoại - cậu ấy đã lấy trộm nó từ người đi đường mà chúng tôi đánh ngã lúc nãy à? - và ghi hình lúc tôi đang chữa cho Sanderson. Cậu ấy dừng lại khi tôi va phải cậu ấy và, trong một thoáng, Sam là thứ duy

nhất giữ tôi đứng vững.

"Việc đó trông thật tuyệt vời", Sam nói. "Cậu cứ như thể là đang phát sáng vậy. Cậu thấy ổn chứ?"

Tôi cố đứng thẳng dậy, không muốn để lộ bất kì dấu hiệu yếu đuối nào trước mặt Walker hay Sanderson, ngay cả khi tôi đã kiệt sức. "Ừ, tớ ổn".

Tôi thấy Walker đang nhìn tôi với cùng ánh nhìn kinh ngạc mà tài xế của chúng tôi có sau khi tôi chữa cho anh ta. Sanderson thì vẫn ngồi trước mặt tôi, trông như sắp khóc. Những vết đen như mạng nhện chẳng chịt dưới lớp da ông ta đã biến mất; khuôn mặt ông ta không còn chảy xệ nữa, cơ bắp ông ta trông không còn mềm nhũn như trước nữa. Ông ta vẫn chỉ là một ông già, những nếp nhăn hằn sâu trên khuôn mặt, nhưng ông ta trông giống một ông già thực sự, không phải là một người mà sự sống đang dần bị hút cạn khỏi cơ thể nữa.

Ông ta trông như người thường.

"Cám ơn cậu", Sanderson nói với tôi, giọng ông ta chỉ như một lời thì thầm.

Chín nhìn tôi, kiểm tra xem tình trạng tôi thế nào, sau đó quay sang Sanderson và khịt mũi chế nhạo. "Tất cả cũng sẽ chả để làm gì đâu, Ông nội à, nếu ông để cho đám tái nhợt dần dần kia hạ cánh trên Trái đất".

"Tôi thấy xấu hổ vì những gì mình đã làm, về việc tôi đã trở thành kẻ như thế này ..." Sanderson nói, ánh nhìn hối lỗi và bối rối. "Nhưng tôi không hiểu các cậu trông chờ tôi làm được gì? Để chúng á? Làm sao tôi chặn chúng lại được chứ?"

"Chúng tôi không trông chờ gì rằng ông có thể chặn đứng được chúng", tôi nói, "chỉ cần làm chúng chậm lại thôi. Ông cần kêu gọi mọi người chống

lại chúng. Khi ông đọc bài diễn văn ngày mai ở trụ sở Liên Hợp Quốc, ông cần nói rõ là hạm đội Mogadorian không được phép hạ cánh trên Trái đất".

Sanderson nhìn tôi chăm chăm, bối rối, sau đó từ từ chuyển ánh nhìn sang Walker. "Đó là nội gián của cô nói với cô như thế à? Đó là việc mà cô nghĩ sẽ xảy ra vào ngày mai à?"

"Tôi biết chuyện gì đang diễn ra", Walker nói, vẫn đầy châm chọc dù giờ Sanderson có vẻ đã lại về phe chúng tôi. "Ông và những lãnh đạo mà lũ Mog đã mua chuộc sẽ lên nói và thuyết phục thế giới là chúng ta nên cùng chung sống trong hòa bình".

"Hành động thực ra chỉ là ám hiệu cho việc đầu hàng", Chín nói.

"Đúng, đó là kế hoạch cho ngày mai", Sanderson nói, kèm một tiếng cười đầy bi kịch, vô vọng. "Nhưng cô lẫn lộn về thứ tự ưu tiên rồi. Cô nghĩ là tôi nói một lúc và sau đó Lãnh tụ Kính yêu của chúng mới hạ cánh các con tàu của mình? Cô nghĩ hẳn ta quan tâm tới cái guồng quay chính trị của con người luôn thay đổi chậm chạp này sao? Hẳn ta không cần đợi được cho phép. Buổi họp ở Liên Hợp Quốc là để cứu nhiều sinh mạng, để trấn an mọi người, bởi vì một cuộc kháng chiến bằng vũ lực sẽ là chết chắc khi chống lại cái đó -"

Sanderson ra hiệu loạn lên về phía cái tivi ở phòng bên cạnh. Từ từ, từng người chúng tôi rời khỏi phòng ngủ của Sanderson ra phòng khách, bị thu hút bởi khuôn mặt tái mét của một người dẫn chương trình thời sự. Cô ta lắp bắp liên hồi khi cố gắng giải thích về những vật thể bay không xác định đang hiện ra bên trên bầu trời vài chục thành phố lớn. Đường truyền gián đoạn liên hồi, màn hình nhiễu loạn ngày càng nhiều, như thể có gì đó đang cản trở tín hiệu vậy".

"... báo cáo đang chuyển về cho biết các con tàu kia cũng được nhìn thấy

ở các quốc gia hải ngoại, những nơi như London, Pari và Thượng Hải", người phát thành viên nói, mắt mở to sợ hãi khi đọc từ máy nhắc chữ. "Nếu các vị vừa mới xem bản tin này, thì có gì đó hoàn toàn không thuộc hành tinh này vừa mới xảy ra, khi các phi thuyền ngoài hành tinh đã xuất hiện bên trên Los Angeles, Washington ..."

"Nó đang xảy ra rồi", Sam nói, choáng váng, nhìn tôi như để chờ đợi những chỉ dẫn tiếp theo. "Các tàu chiến đang hạ cánh rồi. Chúng đang thực hiện ý đồ của mình".

Tôi không biết phải nói với cậu ấy thế nào. Trên màn hình là hình ảnh hiện trường nhiễu loạn của một tàu chiến Mogadorian khổng lồ đang chui ra từ những đám mây trên bầu trời thành phố Los Angeles. Đó là tất cả những gì mà tôi đã sợ hãi sắp sửa xảy ra. Hạm đội Mogadorian dần bao quanh cái Trái đất đáng thương này. Mọi thứ lại sắp xảy ra hết như với Lorien.

"Tôi đã cố nói với các cậu", Sanderson nói vọng ra. "Nó đã quá muộn rồi. Chúng đã thắng rồi. Những gì còn lại mà ta có thể làm chỉ là đầu hàng mà thôi".

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 22

"Tôi đã chán làm những gì họ bảo tôi rồi. Bất cứ ai bảo tôi làm gì đó".

Tôi choàng mở mắt. Tôi đã ngủ rất sâu, một giấc mà tôi không nghĩ là có thể trong cái giường Mogadorian to bự cùng với những tấm chăn trơn tuột kì lạ này. Tôi đang dần phải tự điều chỉnh một cách đầy khó chịu để có thể sống được trên tàu Anubis này. Tôi nghĩ là mình đã nghe thấy một giọng nói trong khi ngủ, nhưng có lẽ đó chỉ là do tôi tưởng tượng hoặc những gì còn lại từ một giấc mơ nào đó. Nhưng để cho chắc, tôi vẫn nằm yên như cũ và thở đều như thể tôi vẫn đang ngủ. Nếu có kẻ nào đó ở đây, tôi không muốn chúng biết là tôi đã thức.

Sau vài giây im lặng ngoại trừ tiếng động cơ tàu nho nhỏ lúc nào cũng có ra, một ai đó tiếp tục nói.

"Một phía thì thả chúng ta xuống cái hành tinh xa lạ này và gần như là buộc chúng ta phải tự chiến đấu để sinh tồn. Phía còn lại thì nói về hòa bình thông qua tiến trình, nhưng tất cả chỉ là cách nói hào nhoáng cho việc giết bất ai cản đường".

Đó là Năm. Anh ta ở đâu đó trong phòng tôi. Tôi không thể nhìn thấy anh ta trong cái nơi gần như tối om này. Tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng lẩm nhảm nho nhỏ của anh ta. Tôi còn chả chắc là anh ta đang nói với tôi.

"Họ đều chỉ muốn lợi dụng chúng ta", Năm rít nhẹ. "Nhưng tôi sẽ không để họ làm vậy. Tôi sẽ không chiến đấu trong cái cuộc chiến ngớ ngẩn của họ".

Anh ta cử động và tôi cuối cùng cũng có thể thấy hình bóng mờ ảo của anh ta. Anh ta đang ngồi ở mép giường tôi, làn da sẫm màu lại, bóng loáng như mấy cái chăn của tôi. Anh ta đang ẩn mình ngay bên cạnh mớ chăn của tôi, và đó hẳn là do anh ta đang chạm vào chúng và dùng Externa. Điều đó có nghĩa là các Biệt năng của anh ta đã trở lại. Nó cũng có nghĩa là anh ta đang làm tôi sợ chết khiếp, như thể là một con quái vật đang bò lên từ dưới gầm giường của tôi vậy.

"Tôi biết là em đã thức", Năm nói với tôi mà không cần quay đầu lại. "Con tàu đang hạ cánh dần, chúng ta không còn ở trên quỹ đạo nữa. Nếu em muốn đi thì giờ là lúc đó".

Tôi ngồi dậy trên giường, giữ mấy tấm chăn trước ngực. Trong một thoáng, tôi cân nhắc tới việc làm Năm bị mất sức mạnh lần nữa bằng cách nạp Dreyne vào mấy tấm chăn. Nhưng làm thế thì có lợi ích gì? Tôi quyết định tạm thời sẽ không tấn công anh ta. Tạm thời là vậy.

"Tôi nghĩ anh theo phe bọn chúng chứ", tôi nói. "Tại sao anh lại giúp tôi?"

"Tôi chẳng theo phe nào cả. Tôi chán là một phần của cái việc này rồi".

"Ý anh là gì khi nói chán?"

"Trong một khoảng thời gian sau khi Người giám hộ của tôi chết, tôi chỉ đơn độc một mình. Nó cũng không quá tệ. Tôi muốn trở lại cuộc sống đó", Năm nói. "Em biết có bao nhiêu đảo nhỏ ở ngoài những đại dương kia? Tôi sẽ chọn một cái và ở đó cho tới khi việc này kết thúc. Tôi đích cần biết là ai thắng chừng nào họ vẫn cứ tránh xa tôi ra".

"Thế thật là hèn hạ", tôi nói và lắc đầu. "Tôi sẽ không tới một hòn đảo hoang vu nào đó với anh đâu".

Năm khịt mũi khó chịu. "Tôi đâu có mời em đi cùng đâu, Ella. Tôi sẽ rời

khỏi con tàu này và tôi nghĩ là em muốn đi cùng. Đó là những gì nhiều nhất chúng ta làm cùng nhau".

Tôi cân nhắc tới khả năng đây có thể là một bài kiểm tra nào đó được dàn dựng bởi Setrákus Ra. Nhưng nhớ lại cái cách Năm hành động trước đó, tôi quyết định đánh liều là anh ta đang nói thật. Tôi nhảy khỏi giường và đi cái dép Mogadorian mỏng vào.

"Được rồi, kế hoạch của anh là gì?"

Năm đứng dậy và làn da của anh ta trở lại bình thường. Khi những bóng đèn trong phòng tôi tự động chiếu sáng, tôi cuối cùng cũng có thể thấy khuôn mặt của anh ta. Anh ta đã thay cái băng gạc trên con mắt hồng nên giờ nó không còn dính máu nữa, nhưng anh ta vẫn chưa chữa lành cho nó. Con mắt còn lại của anh ta nháy như thể là anh ta đang hào hứng gây ra chút rắc rối nào đó. Thấy anh ta như vậy khiến tôi nghi ngờ quyết định hợp lực của mình.

"Tôi sẽ mở một cửa thông áp và nhảy ra ngoài", Năm nói, diễn tả cái kế hoạch thiên tài của mình.

"Với anh thì hay đó. Anh có thể bay. Còn tôi thì làm gì được chứ?"

Năm cho tay vào túi quần sau và hờ hững ném cho tôi một thứ. Tôi bắt lấy viên đá trong tay và giữ nó cẩn thận. Tôi nhận ra đó là một thứ từ Hộp của John.

"Viên đá Xitharis đó", Năm giải thích. "Tôi, ừm, mượn tạm nó từ một người bạn của chúng ta".

"Anh ăn cắp nó thì có".

Anh ta nhún vai. "Tôi đã nạp nó với Biệt năng bay của mình. Dùng nó để bay khỏi đây và cứu hành tinh đi".

Tôi giấu viên đá vào trong váy của mình rồi ngẩng lên nhìn Năm. "Vậy thôi sao? Anh nghĩ là chúng ta cứ thế mà đi khỏi con tàu này à?"

Năm nheo một mắt nhìn tôi. Tôi nhận thấy là anh ta không hề đi giày hay tất gì cả, có lẽ là để đôi chân trần của anh ta luôn tiếp xúc với những tấm kim loại làm sàn tàu Anubis. Thêm nữa, gắn vào cẳng tay anh ta là một thứ thiết bị phức tạp nào đó trông như thể là vũ khí vậy.

"Chúng sẽ chẳng thể ngăn tôi được", Năm nói, giọng đầy tự tin có vẻ mù quáng. Nó không hẳn là sự khích lệ mà tôi muốn, nhưng đây là hi vọng tốt nhất mà tôi có.

"Được rồi, dẫn đường đi".

Cửa phòng tôi mở ra cho Năm qua. Anh ta ló đầu ra kiểm tra xem đường đi có trống trải không. Khi anh ta đã thỏa mãn là không có ai, Năm đi nhanh vào hành lang, ra hiệu cho tôi đi theo. Chúng tôi đi nhanh xuyên qua mê cung lối đi trên tàu Anubis.

"Cứ hành xử như bình thường", Năm nói nhỏ với tôi. "Hắn ta luôn có các trinh sát theo dõi chúng ta. Nhưng chúng thì sợ hãi chúng ta. Lây ví dụ là em, người luôn được cho là phải được đối xử nhe một người trong hoàng tộc. Chúng sẽ không cản trở gì nếu chúng ta không có vẻ gì đáng nghi. Và, ngay cả khi chúng nghĩ có gì đó sai sai, vào cái lúc chúng thực sự lấy đủ dũng khí mà nói với Lãnh tụ Kính yêu, chúng ta đã đi ..."

Anh ta nói rất nhiều. Việc đó cho tôi thấy là anh ta đang lo lắng. Không muốn nghĩ về việc đó - vì nếu tôi thực sự nghĩ về nó, tôi có thể để lộ rõ sự kinh tởm của mình - tôi đưa tay ra và nắm lấy tay Năm.

"Chúng ta là một cặp tình nhân mới được hứa hôn đang tìm cách hiểu hơn về nhau", tôi nói. Tận hưởng một chuyến đi dạo qua các hành lang quen

thuộc của một con tàu chiến khổng lồ".

Tay Năm ướt đầm mồ hôi và lạnh buốt. Anh ta cố gắng giật tay ra khỏi tôi, bản năng ban đầu của anh ta là không để bị chạm vào người, nhưng sau một thoáng anh ta bình tĩnh lại và để cái tay có cảm giác như một con cá chết của mình được cầm lấy.

"Hứa hôn á?" anh ta lầm bầm. "Hắn ta muốn chúng ta cưới nhau à?"

"Đó là điều Setrákus Ra đã nói".

"Hắn nói rất nhiều thứ", mặt Năm đỏ lên, từ mặt lên cả đầu. Tôi không chắc là anh ta xấu hổ hay tức giận hay là kết hợp của cả hai. "Tôi không hề đồng ý với việc đó. Em chỉ là một đứa trẻ".

"Ừ, rõ ràng là tôi cũng chẳng đồng ý. Anh là một tên mập, giết người, dị hợm -"

"Im nào", Năm rít nhẹ, và trong một thoáng tôi đã nghĩ là tôi đã thực sự xúc phạm anh ta. Nhưng rồi tôi nhận ra chúng tôi đang đi qua lối vào buồng quan sát.

Tôi không thể không đi chậm lại khi chúng tôi lên qua đó. Khoảng không gian tối đen tôi đã quen thuộc giờ được thay thế bằng bầu khí quyển trong xanh quen thuộc của Trái đất. Tàu Anubis vẫn đang hạ dần độ cao, nhưng giờ cũng đã có thể thấy hình bóng nền văn minh bên dưới, những con đường với những cánh đồng xanh mướt, những ngôi nhà bé xíu sắp xếp thành những khu ngoại ô hoàn hảo. Vài tá Mogadorian đã tụ tập lại theo dõi cảnh tiếp cận Trái đất, một luồng năng lượng phấn khích lan tỏa khi chúng thì thầm với nhau, có lẽ là đang nói về những vùng đất mà chúng sẽ cướp phá trước.

Năm dẫn tôi đi vòng qua chỗ rẽ tiếp theo và đâm sầm ngay vào hai tên chiến binh Mog đang chạy bộ về phía đài quan sát. Tên ở gần nhất nhếch

mép cười khinh thường, nhìn chòng chọc chúng tôi.

"Hai người đang làm gì vậy?"

Để trả lời, tôi đứng thẳng lên, cố gắng để trông cao quý nhất có thể. Tôi nhìn chăm chăm tên Mog tọc mạch kia với một ánh nhìn lạnh lùng. Cái nhếch mép của tên Mog nhanh chóng biến mất khi hắn nhớ lại vị thế của mình- hay, chính xác hơn, nhớ lại là tôi không chỉ là một người Lorien nào đó mà là máu mủ của Lãnh tụ Kính yêu của hắn - và hắn đánh mắt nhìn xuống đất. Hắn bắt đầu lẩm nhẩm gì đó xin lỗi khi một tiếng kim loại xạch cắt ngang.

Một lưỡi kiếm mỏng bật ra từ cái thiết bị bọc da trên tay Năm. Như một tia chớp, Năm đâm lưỡi kiếm vào trán tên Mog thứ nhất, biến hắn thành tro ngay lập tức. Tên Mog còn lại mắt mở to trong hoảng sợ và cố gắng chạy đi. Một nụ cười thích thú xuất hiện trên mặt Năm. Trước khi tên Mog có thể chạy quá vài bước, cánh tay rảnh của Năm biến thành cao su và kéo dài đuổi theo hắn ta. Tay của Năm quấn quanh cổ hắn như một con rắn và kéo giật hắn ngược lại để Năm có thể kết liễu hắn bằng lưỡi kiếm kia.

Toàn bộ sự việc chỉ diễn ra trong vòng có khoảng mười giây.

"Chúng ta lẽ ra phải cư xử như bình thường cơ mà" tôi nói với Năm với âm lượng to hơn tiếng thì thầm một chút, vẫn ý thức được là chúng tôi cách không quá xa đài quan sát kia.

Năm chớp mắt nhìn tôi, gần như thể anh ta không chắc chuyện gì vừa xảy ra với mình. Thật cẩn thận, anh ta làm lưỡi dao biến mất lại vào trong vỏ.

"Tôi mất bình tĩnh, được chưa?" Năm lo lắng lấy một tay xoa cái đầu trọc của mình. "Giờ nó cũng chẳng quan trọng nữa. Chúng ta gần tới rồi".

Tôi nhìn chăm chăm con quái vật loạn trí trước mặt tôi. Anh ta hít vài hơi sâu, vai anh ta rùn lên, tay nắm chặt đầy phấn khích. Mới vài phút trước, anh

ta nói nghe còn có vẻ yếu đuối, lảm nhảm trong bóng tối trong phòng tôi. Anh ta tuyệt vọng, hoàn toàn suy sụp - tôi phải tự nhắc nhở chính mình là chính anh ta đã sát hại Tám để nén sự đồng cảm cho anh ta lại. Đồng cảm, đúng thế, nhưng cũng có cả sự sợ hãi. Anh ta mất bình tĩnh dù không hề bị khiêu khích, và gần như là thích thú khi giết đám Mog kia.

Gã loạn trí, bạo lực, phản bội hèn hạ này lại là hi vọng thực tế nhất về việc thoát khỏi tàu Anubis của tôi cơ đấy.

Tôi lắc đầu. "Đi tiếp thôi", tôi thở dài.

Năm gật đầu và chúng tôi lại bước nhanh đi, hoàn toàn không còn trò nắm tay như lúc này nữa mà chỉ cố đi thật nhanh đến cái đích của chúng tôi. Khi chúng tôi đi như bay, tôi nhận thấy Năm hết nắm rồi lại mở hai tay. Chúng tôi đều trống trơn.

"Làm cách nào mà anh có thể biến đổi cánh tay được?" Tôi hỏi anh ta, nghĩ về hai quả bóng cao su và thép mà anh ta dùng để chuyển đổi làn da trong Giảng đường. "Tôi nghĩ là anh cần phải chạm vào gì đó chứ ..."

Năm quay đầu lại để có thể nhìn tôi bằng con mắt còn lại. Anh ta chạm nhẹ vào cái băng gạc vẫn còn mới trên mặt mình.

"Mất một con mắt cho tôi vài cái mới, ừm ... như là khả năng chứa đồ", anh ta nói.

"Eo", tôi đáp, cảm thấy kinh tởm khi hình dung quả bóng cao su được nhét vào hốc mắt Năm. "Dù sao thì anh lại mất nó thế?"

"Do Marina đó", anh ta trả lời, rất đơn giản và chẳng hề có sự cay cú gì trong giọng nói. "Tôi đáng bị như thế".

"Chắc là thế rồi".

Chúng tôi rẽ ở chỗ rẽ tiếp theo và hành lang trở nên to hơn, trần cao hơn khi chúng tôi dần tiến vào khu cất hạ cánh. Tôi có thể thấy bầu trời trong xanh qua mấy ô cửa sổ, ánh mặt trời chiếu sáng vài tá phi thuyền trinh sát của đám Mogadorian. Ngoài những phi thuyền ra, khu cất hạ cánh chẳng có gì khác. Các thợ máy và phi hành đoàn hẳn đã tới đài quan sát, nhìn ngắm cái thế giới mà chúng chuẩn bị chinh phục.

Chúng tôi đã sắp đạt được mục đích rồi.

"Từ từ đã", tôi nói. "Nếu chúng ta mở cửa thông áp. Chẳng phải là chúng ta sẽ bị hút ngay ra ngoài à?"

"Giờ chúng ta đã ở trong bầu khí quyển rồi chứ không còn ở ngoài không gian nữa", Năm nói vội vã. Anh ta nghiêng người về phía bảng điều khiển cạnh đó, nghiên cứu giao diện của nó. "Trời sẽ khá gió. Em sẽ không bỏ cuộc chứ, phải không?"

"Không", tôi nói, nhìn quanh nơi này. "Anh có nghĩ là chúng ta có thể cho nổ tung vài cái này không? Có lẽ là làm rơi tàu Anubis trước khi nó có thể làm được gì đó?"

Năm quay lại nhìn tôi, có vẻ hơi ấn tượng. "Em có Biệt năng nào liên quan tới chất nổ à?"

"Không".

"Tôi cũng không. Biết cách chế tạo bom chứ?".

"Ừm, không".

"Vậy thì chúng ta chỉ có thể đơn giản là thoát đi thôi", Năm nói. Năm ấn một nút trên bảng điều khiển và một cánh cửa kim loại dày đóng lại phía sau chúng tôi. Đó là một cửa thông áp - đủ dày để giữ cho con tàu an toàn khỏi

khoảng không vũ trụ. Nó giữ chúng tôi tách biệt hoàn toàn với phần còn lại của con tàu.

"Cái đó giữ chân chúng được một lúc", Năm nói, ám chỉ tới những kẻ truy đuổi mà chúng tôi sẽ có.

"Nghĩ cu đáo đấy", tôi thừa nhận khi hé nhìn qua cái cửa sổ nhỏ trên cửa thông áp, trông chờ đám Mog đuổi theo chúng tôi bất cứ khi nào.

Năm bấm thêm vài loạt lệnh nữa và, với một tiếng động cơ thủy lực và một luồng gió mát lạnh ủa vào, cửa khoang chứa máy bay ở phía cuối phòng mở ra. Gió phả vào tôi và tôi thở một hơi dài đầy nhẹ nhõm ra. Tôi cho tay vào váy và lấy viên đá Xitharis ra, nắm chặt lấy nó. Thật từ từ, tôi đi về phía cánh cửa đã mở, tự hỏi sẽ thế nào nếu tôi lao ra bầu trời xanh rộng mở đó. Chắc chắn sẽ tốt hơn hẳn là sống trên tàu Anubis rồi.

"VẬY, tôi cứ cầm viên đá này là bay được à?" Tôi hỏi, nhìn ra phía sau về phía Năm.

"Nó được cho là có tác dụng theo cách đó", anh ta trả lời. "Cứ hình dung là cơ thể của em nhẹ như một sợi lông lơ lửng trong không khí. Dù sao đó cũng là cách mà tôi đã học để sử dụng Biệt năng của mình".

Tôi liếc nhìn về phía bầu trời rộng mở, không một gợn mây đang chờ đợi tôi.

"Nếu nó không có tác dụng thì sao?"

Năm bắt đầu đi về phía tôi, thở dài. "Đi nào. Chúng ta sẽ đi cùng nhau".

"Cháu sẽ chẳng đi đâu cả".

Setrákus Ra bước ra từ giữa hai phi thuyền. Tôi không chắc là lão ta đã ở

đó từ đâu hay không để chờ đợi chúng tôi, hay là lão vừa mới dịch chuyển tức thời vào căn phòng này bằng cách nào đó. Dù sao thì - nó chẳng quan trọng. Chúng tôi đã bị bắt quả tang. Vẫn trong hình dáng con người của mình, Setrákus Ra đứng giữa chúng tôi và lối thoát, những cơn gió nhẹ nhàng thổi qua mái tóc nâu hoàn hảo của lão, làm ve áo lão bay bay. Lão cầm cái gậy vàng của lão - Con mắt của Thaloc - trong một tay.

Năm đặt một tay lên vai tôi và cố gắng đẩy tôi ra sau anh ta. Tôi gạt tay anh ta đi. Chúng tôi đứng cạnh nhau cùng đối mặt với Setrákus Ra.

"Tránh đường cho chúng tôi, lão già", Năm gầm lên. Anh ta cố gắng để nghe có vẻ cứng cỏi, nhưng anh ta còn chẳng thể nhìn thẳng vào mắt Setrákus Ra.

"Ta sẽ không làm thế", Setrákus Ra đáp, giọng đầy vẻ khinh miệt và thất vọng. "Ta đã chờ đợi kiểu hành động này từ con, Ella. Con mới chỉ gia nhập với chúng ta và sẽ mất thời gian để xóa đi những thứ tấy náo mà con phải chịu đựng khi ở cùng đám Garde. Nhưng, Năm, cậu nhóc của ta, sau tất cả mọi thứ mà ta làm cho cậu -"

"Im đi", Năm nói nhỏ, gần như là cầu xin. "Người chỉ cứ nói thế thôi, nhưng chẳng có gì là đúng cả!".

"Ta chỉ nói sự thật", Setrákus Ra nghiêm nghị phản bác. "Người sẽ bị trừng phạt vì sự xúc phạm của mình".

Năm vẫn không thể nhìn thẳng vào mắt Setrákus Ra, nhưng bờ vai anh ta hết nhô lên lại hạ xuống liên tục, giống khi ở trong hành lang với đám chiến binh Mog. Bên trong lồng ngực anh ta, một tiếng kêu nho nhỏ bắt đầu xuất hiện. Nó làm tôi nhớ tới mấy cái ấm đun nước khi sắp sôi trào. Tôi nhẹ nhàng bước nhẹ sang một bên, sợ rằng Năm có thể nổ tung theo nghĩa đen.

"Đủ rồi đấy, các nhóc", Setrákus Ra, những lời quở trách cuối cùng này của lão gần như chìm ngấm trong tiếng thét to liên hồi của Năm.

Và rồi anh ta lao lên.

Đầu tiên, đôi chân trần của Năm đập bèn bệt vào mặt sàn kim loại. Nhưng khi anh ta tới gần Setrákus Ra, tiếng bước chân của anh ta là tiếng kim loại va vào nhau, khả năng Externa đã biến làn da của anh ta thành vật liệu giống với mặt sàn. Setrákus Ra chỉ nhướn một bên lông mày về phía Năm, rõ ràng là chẳng thấy chút ấn tượng hay đáng sợ nào.

Tôi không chỉ biết đứng đó và nhìn. Khi Năm lao lên, tôi cũng lao tới một xe dụng cụ gần nhất. Nếu tôi có thể nắm lấy một cái cờ lê hay bất cứ vật gì để nạp khả năng Dreynen vào, có lẽ tôi có thể tái hiện lại bài học ngày hôm qua. Chỉ là lần này, mục tiêu của tôi sẽ là Setrákus Ra.

Kế hoạch đó, cùng với bất kể việc gì Năm định làm đều đổ bỏ khi Setrákus Ra vùng tay từ bên này sang bên kia. Một làn sóng Telekinesis đập vào chúng tôi, hất tôi bay khỏi mặt sàn và làm tán mát đám dụng cụ gần đó về phía bên kia phòng. Lực Telekinesis của lão mạnh tới nỗi ngay cả vài chiếc phi thuyền còn bị chao đảo, ma sát kèn kẹt xuống mặt sàn.

Tôi ngã sấp khá mạnh và ngay lập tức lộn vòng để định hướng lại. Năm thì cũng bị hất tung lên trời nhưng từ dừng lại được nhờ Biệt năng bay lượn. Anh ta lơ lửng cách Setrákus Ra chỉ vài mét. Làn da của Năm không còn là màu xám xỉn của mặt sàn nữa. Nó đã chuyển sang màu crôm sáng bóng như là quả bóng mà tôi biết anh ta hay mang theo mình. Vậy nên hẳn nó cũng được nhét vào hốc mắt của anh ta luôn.

"Dừng lại ngay lập tức", Setrákus Ra cảnh cáo nhưng Năm đã chẳng còn để tâm tới lời nói của lão lâu nữa rồi.

Năm lao vút tới Setrákus Ra, tung ra một cú đâm móc mạnh với ý định phá nát cái bộ mặt đẹp đẽ của lão. Setrákus Ra đánh bật ngón đòn đó dễ dàng với cây gậy của mình, dù vậy với sự giận dữ như một con thú của Năm cũng khiến lại phải lùi vài bước về phía cửa nhà chứa máy bay đang mở.

Cuộc ẩu đả đó mở ra cho tôi một lối thoát. Hãy cứ để hai gã điên đó oánh lộn. Tất cả những gì tôi phải làm là chạy rồi nhảy ra khoảng trời xanh phía trước và hi vọng là viên đá Xitharis hiệu quả như Năm nói.

Ngay lúc tôi chuẩn bị hành động, tôi nhận thấy mắt của Setrákus Ra lóe sáng. Tôi cảm thấy một luồng năng lượng vô hình chạy xuyên qua người, gần như là áp lực trong phòng đã thay đổi. Khi đang ở lưng chừng việc tung ra một cú đâm, làn da của Năm biến lại thành bình thường. Năm đâm của anh ta đập vào cây gậy đang giơ cao của Setrákus Ra đánh rắc một cái. Cùng lúc đó, Năm rơi xuống cùng với một tiếng kêu.

Lại giống hệt như ở Căn cứ Dulce. Setrákus Ra đã tạo một vùng không gian quanh mình có thể bất hoạt các Biệt năng. Lão là một Aeturnus như tôi, và giờ tôi cũng biết Setrákus Ra và tôi cũng cùng có Dreynen. Kỹ thuật của hắn khá khác từ những gì tôi đã học được. Nó như thể hắn đã nạp sức mạnh vào các phần tử trong không khí, tạo nên một khu vực mà các Biệt năng trở nên vô dụng.

Ngoại trừ việc nó chẳng có hiệu quả với tôi. Tôi vẫn có thể cảm thấy khả năng Dreynen của mình lẫn khuất trong người, và tôi biết mình có thể dùng Aeturnus nếu muốn. Bằng cách nào đó, tôi miễn dịch với phiên bản Dreynen của Setrákus Ra. Đó là bởi vì chúng tôi có họ hàng với nhau? Hay là một trong các Biệt năng của tôi có khả năng miễn dịch với Setrákus Ra? Lão toàn nói nhảm về việc các Biệt năng có được một cách ngẫu nhiên và Lorien chẳng là gì ngoài một nơi hỗn loạn. Nhưng nếu lão đã nhảm và các Biệt năng của tôi có được chỉ là để có thể đánh bại lão? Quan trọng hơn - liệu Setrákus Ra có biết là năng lực của lão không hề có tác dụng với tôi?

Trong khoảnh khắc đó, Setrákus Ra không hề chú ý một tí gì tới tôi. Lão hoàn toàn tập trung vào Năm. Tôi biết là mình nên chạy đi, nhưng tôi chỉ thấy mình cứ đứng như trời trồng ở tại chỗ. Ngay cả sau tất cả những gì anh ta đã làm, tôi thực sự có thể bỏ mặc Năm lại?

Năm đang quỳ trước mặt Setrákus Ra, áp sát cánh tay bị thương vào bụng. Hình dáng con người của Setrákus Ra đã cao lên thêm - giờ hẳn vừa cao vừa to hơn, phình ra theo cái cách nhìn khá là kì cục. Hẳn với tay xuống và ôm lấy đầu Năm trong cái tay to dị thường của mình.

"Tất cả những gì người cần làm là làm theo lệnh", Setrákus Ra nói với Năm. Lão giật ngược đầu Năm lại để anh ta có thể nhìn thẳng vào mặt lão. "Chúng ta có thể cùng bước vào Thánh đường cùng với nhau nếu chỉ cần người mang về cho ta cái dây chuyền chết tiệt đó. Và giờ thì lại thế này - người dám ra tay với Lãnh tụ Kính yêu của mình. Người làm ta thấy kinh tởm, nhóc con à".

Tôi không biết ý của Setrákus Ra là gì khi nói Thánh đường, nhưng tôi đã tự nhủ sẽ ghi nhớ cái đó. Tôi cũng bước một bước về phía lão và Năm, vẫn giằng xé giữa việc bỏ chạy hay giúp đỡ, và một sự không chắc chắn về việc mình có thể làm gì trong một cuộc đấu với kẻ cầm đầu lũ Mogadorian.

Đầu Năm bị bẻ ngược lại theo một góc nguy hiểm, vậy nên anh ta chỉ có thể rên ư ử để trả lời cho màn nói nhảm của Setrákus Ra.

"Ta nên biết là không thành viên nào của đám Garde có thể thực sự cứu rồi được", Setrákus Ra tiếp tục. "Người là thất bại lớn nhất của ta, Năm à. Nhưng người sẽ là cái cuối cùng".

Năm hét lên khi tay của Ra bóp chặt đầu anh ta lại. Tôi cảm thấy buồn nôn khi nhận ra là lão ta định bóp nát đầu Năm. Tôi không thể để việc đó xảy

ra được.

Với toàn bộ lực Telekinesis mà tôi có thể tạo ra, tôi đẩy Setrákus Ra về phía cánh cửa nhà chứa đang mở.

Mắt lão mở to bất ngờ khi loạng choạng lùi ra sau, gió thổi vào bộ đồ kiểu cách của lão, thứ mà giờ phình lên sắp rách trước màn biển to lên kia. Setrákus Ra buộc phải bỏ tay khỏi đầu của Năm, móng tay lão cào vào cái đầu trọc của Năm. Lão trụ lại được trước khi tôi có thể đẩy lão rơi khỏi tàu Anubis, và tôi có thể cảm thấy được lão đang dùng Telekinesis chống lại tôi.

"Ella, làm thế nào -" lão mở miệng hỏi, giọng đầy bất ngờ xen lẫn tức giận.

Nhưng rồi Năm lại lao về phía lão, con dao đã bật ra.

"Chết đi!" Năm hét lên. Setrákus Ra cố gắng tránh sang một bên nhưng không thể hoàn toàn né được Năm. Con dao cắm thẳng vào vai hấn.

Tôi hét lên đau đớn khi cảm thấy một cơn đau như xé xuất hiện.

Một cái lỗ xuất hiện trên vai tôi, một dòng máu âm ỉ chảy ra ướt đầm ngực áo tôi. Tôi lao đảo tiến lại gần một con tàu đậu gần đó, tay bóp chặt vết thương, cố gắng cầm máu với mấy ngón tay của mình.

Năm tách ra khỏi Setrákus Ra, mắt mở to. Gã Mogadorian trông vẫn lạnh lặn. Setrákus Ra mỉm cười khi Năm quay lại há hốc mồm với tôi. Tôi đã bị thương ngay chỗ mà anh ta đã đâm Setrákus Ra.

"Giờ nhìn xem người đã làm gì", Setrákus Ra trách cứ.

Tôi nhận ra đó là phép bùa Mogadorian, dù rằng tôi bắt đầu lịm đi. Mọi tổn thương gây ra cho Setrákus Ra sẽ được chuyển cho tôi.

Năm trông hoảng sợ trước những gì mình đã làm. Trước khi anh ta có thể phản ứng, Setrákus Ra nắm lấy cổ anh ta và đập mạnh đầu anh ta vào thân con tàu gần nhất. Lão làm đi làm lại việc đó cho đến khi cơ thể Năm mềm nhũn.

Rồi, vô cùng nhẫn tâm, Setrákus Ra quăng anh ta vẫn đang bất tỉnh ra ngoài tàu Anubis. Tôi cố gắng tóm lấy Năm bằng Telekinesis nhưng giờ tôi quá yếu. Thân hình anh ta biến mất khỏi tầm nhìn, rơi xuống Trái đất bên dưới.

Tôi đổ gục xuống mặt sàn, máu tràn qua các kẽ tay của tôi. Tôi cảm thấy kiệt sức. Tôi sẽ chẳng thể trốn khỏi tàu Anubis hôm nay được. Ông cố của tôi đã thắng.

Setrákus Ra đứng cạnh tôi, hình dáng con người của lão trở lại như bình thường dù bộ quần áo của lão đã hỏng. Lão lắc đầu, mỉm cười thất vọng như một giáo viên.

"Đi nào, Ella", lão nói. "Chúng ta phải để chuyện này lại phía sau".

Tôi giơ bàn tay đầm máu về phía hắn. "Tại sao? Tại sao ngươi làm thế với ta?"

"Đó là cách duy nhất để cháu học được là Tiến trình Mogadorian hóa còn quan trọng hơn cả tính mạng của cháu", lão đáp. Setrákus Ra bế tôi lên trong tay lão. Khi tôi bắt đầu mất ý thức, lão thì thầm nhẹ nhàng, "Cháu sẽ không bất tuân Lãnh tụ Kính yêu lần nào nữa, phải không cháu yêu?"

SỰ BẢO THÙ CỦA BẦY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Kế hoạch bay của Adam là đưa chúng tôi xuôi theo bờ biển Đại Tây Dương cho tới khi chúng tôi tới Florida, sau đó ngoặt theo hướng tây qua vịnh và cuối cùng là tới điểm cực đông nam của Mexico. Với việc chiếc Skimmer bay với vận tốc tối đa và ở dưới đủ thấp để tránh các phương tiện bay khác, chuyến đi sẽ mất tầm bốn tiếng.

Đó là một chuyến đi khá yên ắng. Tôi dựa ra sau ghế và nhìn bờ biển chạy vun vút qua ở phía dưới chúng tôi. Adam chẳng nói gì nhiều; anh ta chỉ nhìn thẳng, thi thoảng điều chỉnh lộ trình bay khi hệ thống phát hiện một phương tiện bay khác. Dust ngủ ngay dưới chân anh ta. Còn Marina thì vẫn hầu như giữ dáng vẻ cứng đờ, việc sợ bay của cô ấy vẫn chẳng khá lên chút nào dù với chính một gã Mogadorian đang điều khiển.

"Cậu biết là mình có thể nghỉ ngơi vài tiếng chứ", Adam cuối cùng cũng gợi ý, giọng nói đầy cẩn trọng. Tôi đã gần như thiếp đi, vậy nên anh ta hẳn đang nói với Marina. Cô ấy ngồi thẳng lưng ở phía sau, một luồng hơi lạnh nhẹ tỏa ra từ cô ấy. Cô ấy hẳn là vẫn trong tầm mắt của Adam.

Marina có vẻ cân nhắc việc đó trong một thoáng, nhưng rồi ngả người ra phía trước để đầu cô ấy ở gần vai của Adam. Anh ta nhú một mắt về dò hỏi nhưng vẫn để hai tay trên cần lái.

"Chuyến đi trước Sáu và tôi đi xuống phía nam chưa đến một tuần trước", Marina nói, giọng đều đều. "Chúng tôi biết được quá muộn là có một tên phản bội đi cùng với chúng tôi. Tôi đã đâm hẳn chốt mất một mắt. Đó là tôi

còn nhân từ đấy".

"Tôi biết chuyện xảy ra ở Florida", Adam nói. "Tại sao cậu nói với tôi chuyện này?"

"Bởi vì tôi muốn anh biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh phản bội chúng tôi", Marina đáp và ngửa lại chỗ cũ. "Và đừng có nói chuyện nghỉ ngơi với tôi".

Adam nhìn tôi cầu cứu nhưng tôi chỉ nhún vai và quay mặt đi. Marina vẫn đang tìm cách xem mình nên tức giận tới cỡ nào, và tôi thì không muốn đứng cản đường cô ấy. Vả lại, tôi không nghĩ làm anh bạn Mogadorian này đây sợ hãi một chút là một điều quá tệ hại.

Tôi cho là anh ta sẽ cứ để cuộc trò chuyện chấm dứt như thế, nhưng sau một vài phút Adam lại nói. "Hôm qua, lần đầu tiên tôi cầm một thanh kiếm đã thuộc gia đình chúng tôi hàng thế hệ. Tôi chưa bao giờ được phép sờ vào nó trước đây, chỉ được chiêm ngưỡng nó từ xa. Nó thuộc về cha tôi, Tướng quân Andrakkus Sutekh. Lão đang đánh với Số Bốn - John. Tôi đã đâm nó xuyên qua lưng cha tôi và giết lão".

Adam nói một cách bình thản, như thể là anh ta đang đọc tin thời sự vậy. Tôi chớp mắt nhìn anh ta, sau đó liếc ra sau nhìn Marina. Cô ấy đang nhìn xuống sàn, suy nghĩ miên man. Khi luồng hơi lạnh từ cô ấy không còn tỏa ra nữa, Dust đứng dậy và đi về phía cô ấy. Con sói đặt đầu mình lên đùi cô ấy.

"Chuyện hay đấy", tôi nói với Adam khi mọi thứ trở nên quá rõ ràng là ai đó cần phá vỡ sự im lặng khó chịu này. "Tôi chưa bao giờ biết ai mang luôn kè kè một thanh kiếm bên mình cả ngày như thế này".

"Hay", Adam lặp lại, nhúu mày. "Ý tôi là, các cậu không cần phải nghi ngờ lòng trung thành của tôi".

"Tôi rất tiếc về việc cậu phải làm thế với cha mình", Marina nói sau một lúc. "Tôi không hề biết".

"Tôi thì chẳng tiếc gì cả", Adam đáp lại một cách cộc cằn. "Nhưng dù sao cũng cảm ơn vì sự đồng cảm".

Để phá vỡ sự căng thẳng, tôi bắt đầu nghịch vài nút xoay trên bảng điều khiển của chiếc Skimmer. "Liệu cái thứ này có đài phát thanh bằng vô tuyến điện không nhỉ? Chả nhẽ chúng ta cứ kể chuyện chết chóc suốt cả chuyến đi à?"

Adam nhanh chóng chỉnh lại tần số một nút vặn ngay phía sau tôi. Tôi nghĩ là mình bắt gặp anh ta mỉm cười một chút, có lẽ là thấy nhẹ người khi cái đoạn dọa giết trong chuyến đi đã trôi qua.

"Không có đài đâu", anh ta nói. "Tôi có thể hát vài bài Mogadorian đơn giản nếu cậu muốn".

"Thế thì miễn hộ", tôi đáp, và Marina cười rúc rích ở ghế sau.

Tôi nhận ra là Adam đang nhìn tôi theo kiểu là lạ, khuôn mặt góc cạnh của anh ta có vẻ như hiền dịu hơn, thay thế cho cái vẻ lạnh lùng thường trực. Trong một thoáng anh ta nhìn như thể là vô cùng thoải mái dù phải ở trên này với hai kẻ thù truyền kiếp của mình.

"Sao thế?" Tôi hỏi, và anh ta nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. Tôi nhận ra là anh ta đang nghĩ vẫn vợ gì đó.

"Không có gì", anh ta nói, gần như buồn bã. "Trong một thoáng, cậu như gợi nhớ lại cho tôi về một người tôi từng biết".

Phần còn lại của chuyến bay chẳng có gì nổi bật cả. Tôi chớp mắt được một hay hai lần gì đó dù chẳng được lâu cho lắm. Với việc Dust ở bên cạnh,

có vẻ như Marina cuối cùng cũng nghỉ ngơi được một chút. Adam thì cố kiềm chế không hát bất kì bài hát Mogadorian nào.

Chúng tôi đang bay qua khu rừng nhiệt đới tại Campeche, Mexico, chỉ còn một giờ bay nữa là tới Thánh đường Loric được cho là đang ẩn mình giữa tàn tích một thành phố Maya cổ thì một ánh đèn đỏ cảnh báo bắt đầu nhấp nháy trên kính chắn gió của chiếc Skimmer. Tôi chỉ nhận ra nó khi Adam trở nên căng thẳng.

"Chết tiệt", anh ta nói và ngay lập tức bắt đầu điều chỉnh các công tắc trên bảng điều khiển chiếc Skimmer.

"Cái gì thế?"

"Ai đó đang nhắm vào chúng ta".

Máy quay gắn trên chiếc Skimmer truyền hình ảnh tới màn hình, cho thấy khung cảnh phía sau bên dưới con tàu của chúng tôi dần hiện ra. Tôi không thấy gì cả ngoài bầu trời không một gợn mây và những tán cây dày đặc bên dưới chúng tôi.

"Chúng tôi từ hướng nào vậy?" Marina hỏi, nheo mắt trong lúc nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Hướng đó", Adam nói, đập một ngón tay vào màn hình. Trên màn hình, một tàu trinh sát Mogadorian giống như của chúng tôi chậm chậm hướng tới chỗ chúng tôi từ bên dưới. Mặt trên con tàu được sơn bởi hàng loạt sắc thái xanh lá, là lớp ngụy trang để hòa vào tán rừng mà nó vừa tách ra.

"Chúng ta có chạy nhanh hơn nó được không?"

"Tôi có thể thử", Adam nói, kéo cần điều khiển xuống để cho chiếc Skimmer của chúng tôi thêm chút lực đẩy.

"Hay là chúng ta cứ bắn hạ nó đi", tôi đề xuất.

Khi chúng tôi tăng tốc được thêm một chút, chấm đỏ nhấp nháy trên bảng điều khiển biến ra thành bốn chấm đỏ nhấp nháy. Chúng có nhiều hơn một tên. Hai chiếc Skimmer giống hệt nhau bay lên từ khu rừng ngay trước mặt chúng tôi, một chiếc khác thì từ bên mạn sườn. Chiếc đầu tiên thì vẫn bám sau đuôi. Bị chặn tứ phía, Adam không còn lựa chọn nào khác ngoài dừng lại. Những chiếc Skimmer kia vây vòng quanh chúng tôi.

"Chúng cũng đều có súng, phải không?" Marina hỏi.

"Đúng thế", Adam đáp. "Chúng ta đang ở tình thế vô cùng bất lợi".

"Không hẳn vậy", tôi đáp, và tập trung vào bầu trời bên ngoài. Nơi mà không một gợn mây vừa rồi giờ chầm chậm tối đen lại, mây mù che phủ khắp nơi theo ý tôi.

"Từ từ đã", Adam cảnh báo. "Chúng ta không muốn cho chúng biết trước là có các cậu trên tàu đâu".

"Anh chắc là chúng không bắn rơi chúng ta chứ?"

"Chín mươi phần trăm", Adam nói.

Tôi để cho cơn bão mà tôi đang tạo ra tan đi, để cho những đám mây trôi trên bầu trời như nó vốn phải thế. Ngay sau đó, một tiếng động chói tai phát ra từ bảng điều khiển của chúng tôi.

"Chúng đang nổi máy với chúng ta", Adam nói. "Chúng muốn nói chuyện".

Tôi chợt nảy ra một kế hoạch khác, một cái mà không dính dáng gì tới việc choảng nhau giữa không trung khi bị áp đảo thế này cả.

"Anh nói anh là con một tên Tướng quân nào đó đúng không?", tôi hỏi Adam. "Vậy sao anh không, ừm, dùng uy quyền của mình hay gì đó?"

Khi Adam cân nhắc việc này, hệ thống giao tiếp trên bảng điều khiển lại kêu lên lần nữa.

"Tôi nên nói với cậu là tôi không hẳn là được coi trọng bởi những người khác thuộc dân tộc tôi", anh ta nói. "Họ có lẽ sẽ không nghe theo tôi đâu".

"Ừ, thì, nó khá là rủi ro", tôi thừa nhận. "Tình huống tệ nhất thì chúng sẽ bắt cậu làm tù binh phải không nào?"

Adam nhăn nhó. "Ừ".

"Vậy thì, chúng ta để chúng đưa chúng ta tới chỗ mình đang muốn tới. Đừng có lo. Chúng tôi sẽ giải cứu anh".

"Ừ, anh cần làm gì đó nhanh", Marina nói, vung tay về phía kính chắn gió. Con tàu ngay trước mặt chúng tôi đang mất kiên nhẫn hoặc bắt đầu nghi ngờ nên đã ngắm trụ súng về phía chúng tôi.

"Được rồi, tang hình đi", Adam nói. Tôi vòng qua ghế của mình và nắm tay Marina và làm cả hai chúng tôi biến mất. Cảm nhận được tình hình, Dust thu nhỏ lại thành một con chuột xám nhỏ xíu và chui xuống phía dưới ghế Adam.

Adam ấn một nút trên bảng điều khiển, và một đường truyền hình ảnh xuất hiện trên màn hình. Một tên Mogadorian trình sát xấu xí với đôi mắt vô hồn díu vào nhau, hàm răng ngắn và sắc nhọn nhìn chăm chăm vào Adam với vẻ vô cùng khó chịu. Hắn nói to gì đó bằng tiếng Mogadorian.

"Giao thức hoạt động bắt buộc chúng ta nói tiếng anh khi ở trên Trái đất, tên Vatborn ngu si kia", Adam đáp lại lạnh lùng. Anh ta ngồi thẳng người

trên ghế, bỗng trông vô cùng oai vệ khiến tôi như muốn tát cho anh ta một cái. "Người đang nói với Adamus Sutekh, đứa con trai Trueborn của Tướng quân Andrakkus Sutekh. Ta đang trong một nhiệm vụ cấp bách theo lệnh cha ta. Dẫn ta tới địa điểm Loric ngay lập tức".

Tôi phải công nhận Adam là một gã chém gió như thần. Biểu cảm của tên trinh sát kia chuyển từ khó chịu sang bối rối, cuối cùng là vô cùng sợ hãi.

"Vâng thưa ngài, tôi làm ngay lập tức đây ạ", tên trinh sát đáp, và để trả lời Adam ngay lập tức ngắt kết nối. Từng chiếc một, đám Skimmer phá bỏ thế kìm hãm mà chúng tạo ra và để chúng tôi di chuyển tiếp.

"Hiệu quả rồi", Marina nói, nghe có chút bất ngờ khi cô ấy bỏ tay tôi ra.

"Tạm thời thôi", Adam đáp, nheo mắt không tự tin cho lắm. "Hắn là một tên lính quèn. Bất cứ ai chỉ huy ở đây thì đó cũng sẽ là một câu chuyện khác".

"Chẳng phải là anh cứ bảo là cha anh cử anh tới đây để kiểm tra tiến độ của chúng à?" tôi hỏi.

"Cứ cho là chúng không biết tôi đã phản bội lại chúng và cha tôi về cơ bản là đã kí án tử cho tôi? Ừ, có thể sẽ có hiệu quả đấy".

"Anh chỉ cần đánh lạc hướng chúng một lúc thôi", tôi nói. "Đủ lâu để Marina và tôi tìm được cách vào trong Thánh đường".

"Nó kìa", Marina nói và nhìn qua cửa sổ khi chiếc Skimmer bắt đầu hạ cánh xuống Calakmul.

Có cả đồng những ngôi nhà cổ nhỏ bé phía dưới, tất cả chúng đều được xây dựng từ đá vôi đã bị xói mòn sau hàng thế kỉ, khu rừng thì len lỏi vào che phủ chúng. Mắt tôi bị thu hút về một ngôi đền hình kim tự tháp to tướng làm lu mờ tất cả những ngôi nhà kia; nó được xây dựng trên một ngọn đồi thấp,

trông khá vuông vắn, bị che phủ bởi những cầu thang dốc đứng và vỡ nát được tạc ngay vào trên nó. Tôi không thể nhìn rõ từ khoảng cách này, nhưng có vẻ như có một cánh cửa nào đó ở trên đỉnh kim tự tháp.

"Cậu cá bao nhiêu là chúng ta cần trèo lên trên thứ đó?" tôi nói.

"Đó là Thánh đường", Marina đáp. "Tớ chắc chắn về việc đó".

"Cũng như là người dân tộc tôi cũng ở đây, dĩ nhiên rồi", Adam nói.

Đám Mogadorian đã dọn sạch khu rừng quanh Thánh đường theo một vòng tròn hoàn hảo, cây cối bị chặt hạ, nguyên mộ tổ đội tàu trinh sát Mogadorian đổ trên mặt đất trống trơn. Bên cạnh vài tá Skimmer, tôi có thể nhận ra từng dãy lều nơi hẳn là chỗ bọn Mog cắm trại. Cũng có một vài thứ trông như là bộ phóng tên lửa hạng nặng và trụ súng, tất cả vũ khí đó ngăm thẳng vào ngôi đền, vậy mà ngôi đền trông vẫn không bị làm sao cả. Kì lạ là, ở chân đền và xung quanh nó, vẫn có những cái cây mọc đan xen với dây leo trông như thể đã không có ai chăm sóc hàng năm trời. Nó là một sự hoàn toàn trái ngược với vùng vành đai vô cùng gọn ghẽ của đám Mogadorian, nơi mà mọi thứ tự nhiên đã bị dọn sạch.

"Nó như thể có gì đó giữ chúng cách xa ngôi đền", Marina nói, nhận thấy cùng một thứ như tôi đang nghĩ.

"Chú Malcolm đã nói là chỉ có các Garde mới vào được", tôi nói.

Con tàu Mog hộ tống của chúng tôi hạ cánh xuống đường băng tạm thời và Adam hạ cánh cách nó vài mét. Thánh đường hiện ra lơ mơ ở phía xa. Thứ duy nhất chắn ngang giữa chúng tôi và ngôi đền Loric là một khu đất trống trải và một đạo quân Mogadorian nhỏ, nhiều tên trong số chúng đã bắt đầu tụ tập lại, tên nào tay cũng lăm lăm súng.

"Nguyên một ủy ban chào đón luôn kìa", tôi nói và liếc nhìn Adam. Anh

ta nhìn người dân tộc mình tụ lại trên màn hình, nuốt nước bọt khó khăn và tháo dây an toàn của ghế lái.

"Được rồi, tôi sẽ đi trước. Dụ chúng đi chỗ khác bằng cách nào đó. Các cậu thì lên vào Thánh đường".

"Tớ không thích vụ này", Marina nói. "Chúng quá đông".

"Sẽ ổn thôi", Adam nói. "Cứ vào trong đi và làm việc cậu cần phải làm".

Chỉ thế, Adam mở cửa buồng lái và nhảy lên thân chiếc Skimmer. Có khoảng ba mươi tên Mogadorian phía dưới chờ đợi anh ta, và nhiều tên nữa đang tiến lại từ dãy lều. Marina và tôi núp mình trong chiếc Skimmer, tay tôi ở gần cô ấy phòng khi chúng tôi cần tàng hình.

"Ai chỉ huy ở đây?" Adam hét lên, đứng thẳng lên oai vệ, một lần nữa khoác lên mình cái vẻ của một tên Trueborn.

Một nữ chiến binh với cái áo choàng đen không ống tay bước tới trước. Cô ta có hai bím tóc dày bắt đầu từ hai bên đầu và quấn vòng quanh nó, bao tròn những hình xăm Mogadorian trên đỉnh đầu. Tay cô ta bọc trong những cái băng gạc bẩn thỉu như thể chúng vừa bị thương hay bị đốt cháy.

"Ta là Phiri Dun-Ra, đứa con gái Trueborn của Magoth Dun-Ra đáng kính", tên chiến binh nói to về phía Adam. Phong cách của cô ta cũng gần oai vệ như anh ta. "Tại sao anh lại đến đây, Sutekh?"

Adam nhảy xuống đất, hất đầu để gạt mớ tóc đang lòa xòa trước mắt ra.

"Lệnh từ chính Lãnh tụ Kính yêu. Ta đến đây thanh tra khu vực này để chuẩn bị cho chuyến thăm của ngài ấy".

Cả đám đông rùng mình khi Adam nhắc tới Setrákus Ra. Nhiều tên Mog

lén nhìn nhau lo lắng. Tuy vậy, Phiri Dun-Ra lại có vẻ sợ hãi gì cả. Cô ta sai bước tới trước, để cho khẩu súng giắt bên hông đưa theo tự nhiên. Có gì đó quặn lại trong bụng tôi khi nhìn thấy cô ta. Cái kiểu di chuyển như thú săn mồi, cái ánh mắt như thể sẽ tạo ra rắc rối bất cứ lúc nào. Cô ta sắc xảo hơn hẳn bất cứ tên chiến binh Mog nào mà tôi từng gặp.

"À, lệnh từ Lãnh tụ Kính yêu. Dĩ nhiên rồi", Phiri nói. Cô ta phẩy tay về phía ngôi đền đằng xa. "Ngài muốn xem gì trước nào?"

Adam bước một bước tới trước về phía khu trại của đám Mog và mở miệng chuẩn bị nói. Rất nhanh chóng và không hề cảnh báo, Phiri rút súng ra và đập mạnh vào mồm Adam. Khi anh ta ngã gục xuống đất, toàn bộ đám Mogadorian đồng loạt nâng súng lên.

"Bên trong một phòng giam thì sao nhỉ, tên phản bội?" Phiri rút lên, đứng ra trước mặt Adam, khẩu súng chĩa thẳng vào mặt anh ta.

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Tôi chìa tay ra cho Marina và cô ấy nắm lấy nó ngay lập tức. Tàng hình rồi, chúng tôi cẩn thận trèo ra khỏi tàu, di chuyển đồng thời với nhau. Phía sau chúng tôi, tôi bất ngờ nghe thấy tiếng đập cánh. Dust đã biến thành một loài chim nhiệt đới với đôi cánh có đốm xám và bay lên. Không tên Mog nào để ý tới nó bay ra khỏi buồng lái, và chúng cũng chẳng nghe thấy tiếng tôi và Marina nhảy xuống mặt đất.

Chúng đang quá chú tâm vào màn thể hiện mà Phiri Dun-Ra đang làm với Adam.

"Ta biết cha người, Sutekh", Phiri nói, đủ to cho đám Mog tụ tập quanh đó và Adam đều có thể nghe thấy. "Lão là một tên khốn, nhưng ít nhất thì lão cũng cao quý. Lão tin vào Tiến trình Mogadorian hóa".

Nếu Adam có thể đáp trả câu đó, tôi không thể nghe thấy nó bởi tiếng lẩm bẩm tán đồng từ đám Mog xung quanh - anh ta nằm thẳng cẳng dưới chân Phiri, quờ quạng trên mặt đất, cố gắng đứng dậy nhưng có lẽ vẫn còn choáng váng lảo.

"Thực ra thì, cha người giao cho ta nhiệm vụ này", Phiri tiếp tục. "Ta phải chịu trách nhiệm cho nhóm đã để một Garde trốn thoát khỏi căn cứ Tây Virginia. Hình phạt hoặc là chết hoặc là chuyển đến đây. Thực sự cũng không có nhiều lựa chọn. Người thấy đấy, nếu chúng tao thất bại, chúng tao cũng sẽ bị hành quyết thôi. Cách duy nhất để sống sót là phải tìm được cách vào Thánh đường".

Khi nói tới từ "Thánh đường", Phiri làm một hành động châm biếm rất kịch với hai bàn tay quăn bắng ôm trọn cả ngôi đền. Tôi dừng lại một chút để nghe xem cô ta có nói gì khác không.

"Không có một ngày nào trôi qua mà ta không tự hỏi liệu mình có quyết định sai không. Có lẽ một cái chết nhanh chóng sẽ tốt hơn. Người thấy đây, Sutekh, tất cả chúng tao đều bị đày đến đây như là một hình phạt", Phiri nói. Tôi nhận ra là cô ta không chỉ nói với Adam - cô ta đang truyền cảm hứng cho lính của mình. Có lẽ sẽ bị giảm mạnh khi ở trong rừng thế này. "Chúng tao bị đày tới cái chỗ chết dẫm này để phá hủy tấm chắn không thể bị phá hủy bao quanh bất cứ cái gì dám Loric đã giấu bên trong. Với tất cả chúng tao, đó là cơ hội cuối cùng để gây ấn tượng với Lãnh tụ Kính yêu. Đây là nơi hoàn hảo cho một tên phản bội như người".

Phiri ngồi xổm xuống trước mặt Adam.

"Vậy người biết bí mật để vào Thánh đường? Người cuối cùng cũng đến đây để chuộc tội?"

"Ừ", Adam nói như say. "Nếu đó là một màn chắn năng lượng, người thử lao mình vào nó xem".

Phiri thực ra lại cười trước sự châm chọc của Adam. Chính nụ cười đó khiến tôi tiếp tục di chuyển - nó có một vẻ đáng sợ trong đó, như thể màn diễn nhỏ này của cô ta sắp sửa đến hồi kết. Điều đó có nghĩa là chúng tôi phải nhanh lên.

Tôi kéo Marina theo và chúng tôi lên qua phía sau đám Mogadorian đang tụ tập kia. Adam đã tạo ra một màn nghi binh tuyệt vời - nếu chúng tôi cứ bám theo kế hoạch thì chúng tôi có thể tiến vào trong vùng bảo vệ của Thánh đường vô cùng dễ dàng. Nhưng tôi không đành lòng bỏ mặc Adam cho số phận như thế này, và tôi nghĩ Marina cũng vậy. Thay vì hướng tới phía ngôi

đền, chúng tôi di chuyển nhanh về phía một trụ súng mà lũ Mog đã dùng để bắn vô ích về phía bất cứ lớp bảo vệ nào của Thánh đường.

"Tự lao vào đó á", Phiri lặp lại, tiếng cười của cô ta đang nhỏ dần. "Cũng không phải là một ý quá tệ đâu, Sutekh. Sao người không thử trước đi?"

Tôi để ý thấy Phiri ra hiệu chỉ hai tên chiến binh dưới quyền. Chúng bước tới trước và kéo Adam đứng dậy. Với Phiri dẫn đường, đám Mog kéo lê Adam về phía lằn ranh vô hình chia tách khu vực rừng đã bị dọn sạch của đám Mog và phần không hề bị động tới bao quanh ngôi đền.

"Chúng tao đã thử mọi thứ trừ bỏ bom nguyên tử để thử vào Thánh đường", Phiri nói. "Có người nói Lãnh tụ Kính yêu biết cách vào. Nó cần tới đám Garde và mớ dây chuyền nhỏ của chúng. Như người biết đấy, tới giờ chúng tỏ ra khá là ... khó bắt. Nhưng nếu người tin vào Quyển sách Vĩ đại - và ta thì tin - thì người đã biết là sẽ chẳng có gì có thể cản đường Tiến trình Mogadorian hóa. Có nghĩa là cái màn chắn năng lượng chết tiệt này sẽ bị hạ. Ta sẽ phá hủy bất cứ thứ bùa phép Loric nào đang giữ chúng ta ở ngoài, nhân danh Lãnh tụ Kính yêu".

"Vậy sao người chưa vẫn chưa làm thế đi?" Adam đáp. "Nếu không có gì có thể cản đường Tiến trình Mogadorian hóa, tại sao người vẫn chưa đạt được tí tiến độ nào?"

"Có lẽ bởi vì ta chưa bao giờ có bất kì khuôn mặt đẹp đẽ của một thằng nhóc Trueborn nào như là thiết bị phá cửa cả".

Marina và tôi đã đến trụ súng gần nhất. Chúng tôi cùng trèo lên phía sau trụ súng. Thứ này trông như thể một cái búa khoan được gắn trên mặt đất vậy. Có một tấm kính chắn gió với đầu ruồi gắn trên nòng súng. Có hai cần điều khiển để quay súng và cò súng trông như thể tay phanh xe đạp lắp bên cạnh chúng vậy.

"Cậu có thể bắn được thứ này chứ?" Tôi thì thầm với Marina.

"Ngắm, bóp cò, bắn", Marina thì thầm đáp lại. "Trông khá là trực quan mà Sáu".

"Được rồi", tôi đáp. "Bám chắc".

Trụ súng bắt buộc dùng cả hai tay để điều khiển. Ngay cả khi tất cả đám Mog đều quay lưng lại với chúng tôi, tôi không muốn hiện hình và tạo khả năng một tên Mog quay lại và phá hỏng kế hoạch phục kích của chúng tôi. Tôi cẩn thận đặt một tay lên cổ Marina trước khi thả tay cô ấy ra. Như thế này, cô ấy có thể điều khiển trụ súng trong khi hai chúng tôi vẫn tàng hình. Thật chậm rãi, Marina bắt đầu quay hướng khẩu súng chĩa về phía đám Mog. Trụ súng này cần tra dầu thôi - nó kêu ken két khi cô ấy quay nó. Tôi vẩy cánh tay còn lại của tôi vào khoảng không và nhanh chóng triệu tập một cơn gió mạnh để lấp đi tiếng động kia.

"Để ta cho người thấy trước là người sẽ dính vào việc gì", Phiri nói. Cô ta đã đưa Adam ngay đến trước màn chắn vô hình kia, đám tay chân của cô ta buộc anh ta quỳ xuống. Cô ta tháo lớp băng ở một tay ra, để lộ lớp da thịt cháy đen thê thảm. "Đây là thứ mà cái màn chắn Loric kia đã gây ra khi chúng tao chẳng may va vào chúng".

"Người nên cẩn thận hơn chứ", Adam đáp.

Với một cái gật đầu từ Phiri, hai tên chiến binh giữ Adam thành thế quỳ hướng ra trước, giữ chặt tay anh ta để chúng có thể ép tay anh ta vào màn chắn kia.

Phiri liếc nhìn xuống Adam. "Có nhiều tin đồn về người lăm, Sutekh à. Chúng nói một phần của người giờ cũng là Garde. Có lẽ người chính là thứ chúng tao cần để vào trong Thánh đường. Có lẽ một tên quái dị như người sẽ

làm đoản mạch cái màn chắn năng lượng kia và hôm nay sẽ là ngày chúng tao tiến vào Thánh đường nhân danh Lãnh tụ Kính yêu".

"Dù thế nào đi nữa, hôm nay cũng là ngày cuối cùng của người ở Thánh đường", Adam nói qua hàm răng nghiến chặt. "Ta có thể đảm bảo với người việc đó".

Lời của Adam khiến Phiri do dự. Cô ta liếc nhìn lại về phía tàu của chúng tôi, bất chợt nhận ra là có lẽ Adam không đi một mình. Đã quá muộn cho cô ta rồi.

Marina đã nhắm trụ súng vào chỗ đám Mog đang tụ tập.

"Sẵn sàng chưa?" cô ấy hỏi tôi.

"Hạ chúng đi".

Đôi tay vô hình của Marina bóp chặt cò súng. Trụ súng giật lại mạnh tới nỗi tôi suýt nữa ngã khỏi nó. May là tôi vẫn có thể bám vào Marina và giữ cho cô ấy tàng hình. Nhóm Mog gần nhất còn không kịp quay lại nhìn khi từng loạt đạn năng lượng phát sáng nóng bỏng bắn thẳng vào lưng chúng, biến chúng thành tro ngay lập tức.

Ngay khi Marina khai hỏa, Dust lao từ trên không xuống. Giờ trong hình dạng một con chim ưng cánh xám, con Chimæra cầm phập những móng vuốt của mình vào mặt một tên chiến binh đang giữ Adam.

Đám Mog hò hét ra lệnh cho nhau và tản ra khắp nơi. Chúng hoàn toàn rối loạn - trông như thể là cái trụ súng của chúng đã bị điều khiển bởi một bóng ma. Phiri Dun-Ra thì vẫn đủ nhạy bén để bắn vài phát đạn về phía chúng tôi dù chúng bị đánh bật ra hướng khác ngay bởi tấm kính chắn trước khi lao ra sau một chỗ nấp. Marina tiếp tục oanh tạc chúng dù cô ấy vẫn cẩn thận để không bắn vào khu vực quanh Adam.

Với việc Dust đã hạ gục một tên chiến binh, Adam thúc cùi trỏ vào bụng tên thứ hai. Khi hắn ngã lộn ra sau, Adam xô hắn vào lớp bảo vệ vô hình quanh Thánh đường. Với một luồng năng lượng màu xanh dương lạnh lẽo bùng lên, lớp chắn quanh ngôi đền hiện hình - nó trông như là một tấm lưới điện được uốn thành hình mái vòm vậy. Tên Mog bùng cháy như là đầu một que diêm khi hắn chạm vào màn chắn. Tất cả những gì còn lại của hắn chỉ là một lớp tro trông như thể lơ lửng trong không khí khi màn chắn lại biến mất cho tới khi bị thổi bay mất bởi một luồng gió.

Được giải thoát, Adam nằm dãn chặt bụng xuống đất. Ngay lập tức, Marina quay trụ súng về phía đám Mog vẫn còn lớn vờn quanh anh ta. Vài tên, bao gồm cả Phiri Dun-Ra đã kiếm được chỗ nấp cạnh một con tàu đổ gần đây. Ngay cả khi chúng không thấy chúng tôi, chúng vẫn bắn về phía trụ súng. Khẩu súng của chúng tôi thì bắt đầu bốc khói và kêu lên một cách đáng sợ.

"Nó quá nóng rồi!" Tôi hét lên. "Nhảy đi!".

Marina và tôi nhảy về hai hướng khác nhau khi trụ súng nổ tung tạo thành một đám khói đen. Chúng tôi đã hiện hình và chẳng có chỗ nào để núp đi cả.

Trước khi lũ Mog còn sống sót có thể ngăn bắn, Adam đâm mạnh xuống mặt đất. Một cơn rung chấn hướng về phía chúng và hất tung chúng lên trời. Tôi dùng sự hỗn loạn này để lộn tới phía dưới một con tàu khác trong lúc cũng cố gắng tạo một cơn bão.

Bầu trời tối đen lại và mưa bắt đầu rơi. Ngoài rừng thế này thì tạo kiểu thời tiết này cũng không quá khó, nhưng tôi vẫn cần một lúc nữa trước khi gọi được sấm sét và tôi thì không chắc là mình sẽ làm kịp lúc. Phiri và đám lính của cô ta đã nhắm bắn vào tôi, những phát đạn của chúng đốt cháy mảng đất ướt nhẹp ngay phía trước chỗ tôi.

Đó là khi một cục băng cỡ năm dặm rơi trúng cái đầu trục của Phiri. Cô ta ngã vật ra, cố gắng che chắn cơ thể.

Tôi nhận thấy là Marina đang núp ở sau một chồng thùng gỗ. Cô ấy đang tập trung vào những hạt mưa, biến chúng thành đá ở xung quanh đám Mog và khiến chúng bám dính với trận mưa đá. Tôi cảm nhận được cơn bão ở trên đã đạt đỉnh và gọi một luồng sét xuống. Phiri vừa vọt nhảy né ra được vào giây cuối cùng nhưng hai tên chiến binh còn lại của cô ta thì bị giết điện tới chết.

Và rồi, tôi thấy vô cùng ngạc nhiên khi Phiri Dun-Ra bỏ chạy. Không thèm cả ngoái đầu lại, tên Mog Trueborn lao thẳng vào khu rừng gần đó.

Adam bật dậy. Môi anh ta bật máu từ cú đánh của Phiri, máu chảy dọc theo cằm anh ta. Ngoài nó ra thì anh ta trông không bị thương tổn nào khác và vẫn tỉnh táo. Anh ta bắt đầu chạy đuổi theo Phiri, chân anh ta trơn trượt trên nền đất nâu đỏ đã dần chuyển thành bùn mà cơn bão của tôi đã tạo ra. Phiri đã chạy mất dạng trước khi Adam làm được gì nhiều. Anh ta dừng lại ở cách tôi vài mét.

"Để cô ta đi đi", tôi nói anh ta và để cho cơn bão mình tạo ra tan đi.

"Chẳng phải chúng ta nên đuổi theo cô ta sao?" Adam hỏi, nhổ một bãi máu xuống mặt đất. Đôi mắt anh ta nhìn dò xét khu vực đổ nát và hàng cây gần đó, và tôi biết là anh ta muốn một trận đấu công bằng với tên Trueborn kia. Dust, giờ đã trở lại hình dạng sói, nhảy tới và ngồi xuống cạnh Adam, nhẹ nhàng liếm tay anh ta. Anh ta quay lại nhìn tôi. "Dù sao thì cũng cảm ơn vì đã cứu mạng".

"Ừ. Tôi đoán là toàn bộ vụ đánh lạc hướng này là ý của tôi nên coi như là tôi nợ anh việc không được để cho anh bị giết".

"Mừng là cậu nhìn sự việc theo chiều hướng đó", Adam đáp, sau đó quay

lại nhìn đồng hồ nát quanh Thánh đường. "Chúng ta vẫn nên bắt cô ta. Cô ta khá nguy hiểm".

"Kệ xác Phiri gì-gì-đó đi", tôi nói, hướng tầm mắt từ khu rừng về phía ngôi đền.

"Chúng ta có nhiều việc quan trọng để làm hơn là đuổi theo một tên Mog", Marina cắt ngang khi cô ấy bước về phía chúng tôi. "Không cần biết cô ta nguy hiểm cỡ nào".

Tôi gật đầu tán đồng. "Cô ta chỉ có một mình ngoài đó. Có lẽ cái gì đó sẽ thịt cô ta. Chúng ta sẽ để Dust ở lại đây để canh chừng đám tàu phòng khi cô ta tìm cách quay lại".

Adam vẫn nhìn không chớp mắt về phía khu rừng. Sau một lúc, anh ta cuối cùng cũng gật đầu. "Được rồi. Tôi sẽ để mắt tới mọi thứ khi các cậu vào bên trong".

Tôi nhìn dò hỏi về phía Marina để chắc rằng cô ấy sẽ không hiểu nhầm những gì tôi sẽ nói. Cô ấy nhún vai thay cho câu trả lời sau đó tiến về phía tàu của chúng tôi để lấy đồ. Tôi hơi nghiêng đầu nhìn Adam.

"Anh còn không buồn thử đi cùng chúng tôi?" tôi hỏi.

Adam nhìn tôi chăm chăm. "Cậu đùa đấy à? Cậu có thấy chạm vào tấm màn chắn đã làm gì Phiri Dun-Ra không?"

"Tôi sẽ chữa cho anh nếu điều đó xảy ra", Marina nói vọng lại.

"Tôi không hiểu", Adam nói. Anh ta quay lại nhìn ngôi đền, tay chống nạnh. Anh ta trông có vẻ lo lắng. "Tại sao cậu lại muốn tôi cùng vào đó? Đó là một nơi của người Loric thôi mà".

"Như con khốn Phiri đã nói, anh giờ cũng có một phần là Garde", tôi nói. "Anh không phải người Loric, nhưng anh cũng đã có các Biệt năng".

"Tôi có một Biệt năng", Adam đính chính. "Và nó ban đầu cũng còn chả phải là của tôi. Tôi - tôi còn không chắc là mình có nên có nó không".

"Chẳng quan trọng. Nếu tôi hiểu đúng điều chú Malcolm nói với chúng ta - và đó là một chữ nếu to đùng - có một phần của Lorien đang cư ngụ trong ngôi đền đó. Đó là cội nguồn của các Biệt năng mà chúng tôi có. Có nghĩa là anh cũng được kết nối với nó như chúng tôi".

"Mọi thứ xảy ra đều có lí do của nó", Marina nói khi cô ấy trèo lên thân tàu. Cô ấy quay lại nhìn chúng tôi, nhíu mày suy nghĩ. "Cứ nhìn vào những lời tiên tri của Tám ý".

Adam trông vẫn chưa bị thuyết phục lắm. Anh ta nuốt nước bọt một cách khó khăn.

"Chúng tôi không biết cái gì chờ đợi chúng tôi bên trong đó hay phải mong đợi gì. Chúng tôi có thể phải cần đến anh trong đó. Vậy nên đừng cảm lên".

Tôi không chắc là Adam sẽ phản ứng thế nào khi bị nói thế. Một nụ cười thoáng hiện lên trên khuôn mặt anh ta, giống như khi ở trong buồng lái vậy.

"Tôi sẽ vào", anh ta nói. "Cứ cho là cái bức tường vô hình kia không đốt tôi ra than".

Chúng tôi đi về phía tàu để giúp Marina. Cô ấy kéo chiếc Hộp với những mong đồ Kế thừa của chúng tôi ra khỏi buồng lái và làm nó lơ lửng hạ dần xuống chỗ tôi bằng Telekinesis. Sau đó, cô ấy cẩn thận nâng thi hài Tám lơ lửng ra khỏi tàu. Cô ấy để cậu ấy lơ lửng ngay trước mặt mình, gần như thể là cô ấy đang mang cậu ấy trên tay vậy. Và tôi vô cùng kinh ngạc khi thấy cô ấy

mở khóa nửa trên bao đựng xác ra. Tám lộ ra, trông như thể vẫn còn sống nhờ tác dụng của đám điện cực Mogadorian kia.

"Marina? Cậu đang làm gì đấy?"

"Tớ muốn cậu ấy nhìn thấy Thánh đường", cô ấy nói, sau đó nhẹ nhàng vuốt mái tóc quăn của cậu ấy. "Cậu về nhà rồi", cô ấy thì thầm với cậu ấy.

Marina trèo xuống tàu, tập trung vào khả năng Telekinesis để thi hài Tám luôn ở cạnh mình. Cô ấy có vẻ đang có suy nghĩ sâu xa nào đấy, bởi cô ấy không hề nhìn tôi hay Adam trước khi đi thẳng về phía ngôi đền. Tôi nhận ra là cô ấy đã đợi nhiều ngày cho khoảnh khắc này, thời khắc mà cô ấy có thể mai táng Tám một cách tử tế.

Khi chúng tôi tiến sát lại gần giới hạn mà đám Mog có thể dọn sạch, với ngôi đền rậm rạp cây cối và vẫn hoang dại như thường ở ngay trước mặt, tôi cảm thấy một cảm giác nhột nhột kì lạ ở ngực. Tôi nhìn xuống và thấy dây chuyền của John phát sáng rực rỡ và trôi lên trên cổ áo tôi. Tôi chỉnh lại áo và cái dây chuyền lơ lửng ra phía trước tôi, kéo căng cái dây đeo. Cứ như thể là nó bị hút về phía Thánh đường vậy. Hai cái dây chuyền Marina đeo cũng đang ở tình trạng tương tự.

Adam nhìn tôi khó hiểu và nhướn một bên lông mày về phía món trang sức đang thách thức định luật hấp dẫn của tôi. Tôi chỉ nhún vai thay cho câu trả lời. Cái này cũng mới với tôi.

Marina là người đầu tiên đi qua. Tấm màn chắn lại hiện ra, vẫn trông như cái lưới điện màu xanh, và có tiếng tĩnh điện phát ra khi cô ấy đi qua nó. Những lọn tóc cô ấy hơi dựng lên như chạm vào quả cầu tĩnh điện, nhưng ngoài ra thì chẳng có gì khác xảy ra cả.

Tôi chỉ đi sau cô ấy có vài bước. Tấm màn chắn khiến tôi cảm thấy một

cảm giác là lạ. Nó chỉ thoáng qua và rồi tôi đã đứng ở phía bên kia, những bậc thang vỡ nát và quần đầy dây leo của Thánh đường nối tiếp nhau cao dần lên ngay trước mặt tôi.

Tôi quay lại để xem Adam thế nào. Anh ta dừng lại ngay trước tấm màn chắn. Vô cùng cẩn thận, anh ta chìa ngón trỏ ra và chạm vào lớp năng lượng kia. Nó nổ một tiếng to và anh ta giật bắn nhảy ngược lại, nhưng anh ta không hề bị thiêu đốt như những tên Mogadorian khác.

"Cậu chắc đây là một ý hay chứ?"

"Đừng có lèo nhèo thế", tôi đáp.

Adam thở dài, gồng người lên và lại vươn tay tới trước, lần này là cả bàn tay, Lớp năng lượng phát ra tiếng nổ và bắn ra tia lửa khi tiếp xúc với làn da nhạy nhạt của anh ta nhiều hơn hẳn so với tôi và Marina, nhưng nó vẫn để anh ta qua mà không nướng chín anh ta. Tôi ngoác miệng cười với anh ta và anh ta thì nhìn tôi đầy nhẹ nhõm, lấy tay lau đi chút mồ hôi trên trán.

"Giờ thì sao?"

Marina đã dừng lại ở trước chúng tôi vài mét, vẫn làm Tám lơ lửng. Cô ấy với một tay ra sau và tháo một cái dây chuyền ra. Được tháo khỏi cổ cô ấy, cái dây chuyền bật nhảy chậm chậm về phía các bậc thang đá và sau đó bật lên từng bậc một.

"Chúng ta sẽ trèo lên", Marina nói.

Dây chuyền của cô ấy phát ra ánh sáng xanh dương dưới ánh mặt trời và tôi nhận ra là mảnh Loralite kia đang phát sáng hơn bình thường một chút. Như thế là nó được nạp năng lượng hay gì đó. Thánh đường đang phát ra một luồng năng lượng nào đó ngoài tạo ra tấm màn chắn kia. Có cảm giác như mọi tế bào trong cơ thể tôi được kích thích vậy. Tôi ngẩng đầu nhìn lên trời

và biết rằng mình có thể tạo ra một cơn bão lớn hơn bao giờ hết. Tôi cảm thấy gần gũi với các Biệt năng của mình hơn. Và bằng cách nào đó, mọi thứ đều có vẻ rất tự nhiên - như thể tôi đã biết cảm giác này trước đây.

Tôi nhận ra là Marina đã đúng. Chúng tôi đã ở nhà.

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Chúng tôi mất tầm ba mươi phút để trèo lên đỉnh cái kim tự tháp Maya này. Tôi cố gắng quên đi thời gian bằng cách đếm số bậc, nhưng tôi bắt đầu lẫn lộn ở khoảng bậc thứ hai trăm. Có những khu vực mà những bậc thang đá đã vỡ nát tạo thành những khe có thể làm trật mắt cá chân nếu không cẩn thận, và có những chỗ thì mưa đã xói mòn chúng thành các bờ dốc. Chúng tôi phải dùng những dây leo mọc hoang dại để đi qua những đoạn khó, cứ như là leo núi vậy. Chúng tôi không nói gì nhiều ngoại trừ nói cho nhau những chỗ khó đi sắp tới. Bằng cách nào đó, có cảm giác thật thô lỗ khi phá vỡ sự im lặng của Thánh đường này.

Chúng tôi nghỉ lấy sức khi chúng tôi lên đến đỉnh. Marina toát mồ hôi bởi cái nóng, việc leo trèo và kiệt sức bởi việc dùng Telekinesis đưa Tám đi cùng lâu như vậy. Tôi đặt chiếc Hộp tôi đang mang theo xuống và co giãn mấy ngón tay. Adam thì đứng chống nạnh, nhìn xa xăm ra phía xa.

"Khung cảnh đẹp thật", anh ta nói.

"Đúng là thật đẹp", tôi đồng ý.

Ở trên đỉnh ngôi đền thế này, chúng tôi đều đang ở cao hơn những ngọn cây bên dưới. Có thể nhìn xa hơn đám cây rậm rạp mọc quanh ngôi đền, xa hơn cái vòng tròn được dọn dẹp sạch sẽ của đám mog, tới cả những khu vực tàn tích Maya và khu rừng rậm phía xa kia. Tôi hình dung một người trị vì của đế chế Maya cổ đứng đây và nhìn xuống lãnh địa của mình. Và rồi, tôi hình dung cũng người trị vì đó nhìn lên trời khi một phi thuyền Loric hạ

xuống từ những đám mây. Hình ảnh đó trông rất thật và sống động; tôi có cảm giác kì lạ là hình ảnh đó không đơn giản là chỉ do tưởng tượng của tôi. Nhiều thế kỉ trước, có một sự việc như thế đã xảy ra ở đây - những người Loric ghé thăm, và Thánh đường ghi nhớ sự việc đó.

"Mọi người, nhìn này", Marina gọi chúng tôi.

Adam và tôi thôi không nhìn nữa và đi tới chỗ cô ấy. Ở chính giữa đỉnh tháp này là một cánh cửa đá. Ban đầu tôi cứ nghĩ là cánh cửa được khắc từ loại đá sáng màu như phần còn lại của ngôi đền, nhưng khi tiến lại gần nó thì rõ ràng là nó nhẵn nhụi và không tỉ vết, cái chất liệu màu ngà voi kia không hề bị ảnh hưởng bởi thời gian như phần còn lại của ngôi đền, và nó cũng có vẻ là được xây thêm vào sau khi ngôi đền đã được xây dựng.

Cánh cửa chẳng dẫn đi đâu cả, một thực tế mà Marina đã kiểm thử bằng cách đi vòng quanh nó. Cái dây chuyền của cô ấy lơ lửng ở trước cánh cửa, chờ đợi chúng tôi bắt kịp.

Tôi dừng lại ở trước cánh cửa để kiểm tra bề mặt của nó. Nó hoàn toàn nhẵn nhụi - không tay nắm, không chốt, chẳng có gì đại loại thế cả - ngoại trừ chín vòng tròn lõm vào thành hình vòng tròn ở giữa cửa.

"Những cái dây chuyền", tôi nói, lấy tay vuốt trên bề mặt lạnh lẽo của phiến đá.

Marina cầm lấy cái dây chuyền vẫn lơ lửng trong không trung của mình và đặt nó vào một lỗ trống. Nó vừa khít một cách hoàn hảo và tạo ra một tiếng lách cách rõ ràng. Dù vậy thì cánh cửa vẫn không nhúc nhích.

"Chúng ta chỉ có ba chiếc", tôi nói, nhăn nhó. "Chẳng hề đủ".

"Chúng ta phải thử", Marina nói trong lúc tháo chiếc dây chuyền còn lại ra.

Cô ấy nói đúng. Chúng tôi không thể quay đầu khi đã đi xa đến thế này. Tôi tháo dây chuyền của John ra và đặt nó vào cái lỗ trên cánh cửa đá.

"Chả có gì xảy ra cả", tôi nói khi đặt mặt dây chuyền cuối cùng vào.

Ngay lập tức, những viên đá Loralite bắt đầu phát sáng cùng màu với tấm màn chắn. Ánh sáng lan ra giữa các viên đá, kết nối chúng với nhau, luồng năng lượng lấp vào chỗ trống của những mặt dây chuyền còn thiếu. Kí hiệu hình tròn đang thành hình này làm tôi nhớ đến những vết sẹo mà chúng tôi có khi một Garde mất đi.

Và rồi, với một tiếng động ầm ầm, cánh cửa đá trượt xuống vào bên trong ngôi đền, để lại mỗi một khoảng trống nhỏ. Thay vì mớ cây cối rậm rạp ở bên trong, tôi thấy một căn phòng bụi bặm được thắp sáng bởi ánh sáng xanh mờ mờ của Loralite.

"Tớ cứ tưởng chúng ta phải cần nhiều hơn thế", tôi nói. "Chúng ta còn không có quá nửa số lượng cần thiết".

"Hoặc có thể Thánh đường biết chúng ta cần phải vào được bên trong như thế nào", Marina nói.

"Nó như kiểu một cánh cổng vậy", Adam nói, nheo mắt nhìn vào bên trong căn phòng phía dưới. "Đây là bên trong ngôi đền à?"

"Cùng tìm hiểu xem nào", tôi nói. Tôi cầm Hộp của Marina lên và bước qua cái hố.

Ngay lập tức tôi có cái cảm giác chéch choáng, xoay vòng, lộn nhào mà tôi từng có bất cứ khi nào Tám dùng Biệt năng dịch chuyển tức thời của cậu ấy. Nó chỉ thoáng qua thôi, và rồi tôi phải chớp mắt mấy cái để quen với cái ánh sáng mờ mờ phía bên trong Thánh đường. Tai tôi lúng búng bởi sự thay đổi áp suất đột ngột, và tôi có chỉ biết là tôi vừa mới vào giữa ngôi đền Maya

này. Hoặc là, với việc toàn bộ âm thanh từ khu rừng đã hoàn toàn biến mất, chúng tôi có lẽ còn đang ở sâu hơn là tôi nghĩ. Có lẽ Thánh đường này hoàn toàn nằm phía dưới kim tự tháp.

Marina - cùng với thi hài Tám - và Adam cũng đã xuất hiện, cả hai đang nheo mắt để làm quen với kiểu ánh sáng này. Khi họ đã đi qua, lối vào liền biến mất. Chẳng có lối ra nào khác ở đây cả, chỉ có một bức tường đá vôi liền khối, ngoại trừ nó cũng có một vòng những lỗ tròn như trên cánh cửa được khắc vào nó. Những chiếc dây chuyền của chúng tôi rơi bộp xuống sàn nhà và tôi vội vàng đến nhặt chúng lên.

"Thánh đường", Marina thì thầm.

"Người dân các cậu xây chỗ này đã bao lâu rồi?" Adam hỏi.

"Có trời mới biết. Chúng tôi chỉ nghe nói là họ đã đến Trái đất hàng thế kỉ rồi", tôi trả lời ngắt quãng, nhìn ngó xung quanh. "Tôi đoán đây là thứ mà họ đã làm".

"Họ đã chuẩn bị cho ngày này", Marina thêm vào, cái cảm giác vô cùng chắc chắn đã trở lại trong giọng nói của cô ấy.

"Nhưng họ để lại cho chúng ta những gì?" Tôi hỏi, hơi thất vọng khi nhìn quanh. "Một căn phòng trống trơn à?"

Thánh đường là một căn phòng hình chữ nhật dài với trần nhà cao và không hề có cửa ra vào hay cửa sổ nào cả. Cứ như thể tổ tiên chúng tôi dịch chuyển tức thời vào giữa một khối đá và bằng cách nào đó khoét được thành một căn phòng, sau đó thì quên mất việc trang trí nó. Chả có gì ở đây cả. Những đường kẻ phát sáng Loralite chạy dọc theo các bức tường và trần nhà chẳng theo khuôn mẫu nào cả là thứ khiến căn phòng có ánh sáng xanh lơ mờ mờ này. Ánh mắt tôi nhìn theo những đường kẻ tạo bằng đá Loralite đó - có gì đó

khá quen thuộc ở đây, một thứ gì đó mà tôi chưa nhìn ra được.

"Đó là vũ trụ", Adam nói. "Nó ... nhiều hơn những gì chúng tôi đã biết. Tầm bản đồ Mogadorian chẳng là gì so với cái này".

Mất một thoáng tôi mới hiểu ý anh ta là gì. Nhưng rồi tôi để ý tới cái cách mà những đường kẻ Loralite này tạo thành những vòng tròn ở một vài nơi và tôi nhận ra những đường kẻ khác như là những ngôi sao của vũ trụ và xa hơn thế. Nó giống như là một mô hình vũ trụ thu nhỏ, chỉ là cái này lớn hơn và bao gồm nhiều vũ trụ hơn thôi. Tôi tìm thấy Lorien trên một bức tường, vùng phát sáng Loralite ở lõi của nó tối hơn hẳn một vài nơi khác.

"Quê hương của chúng ta", tôi nói và chạm vào Lorien nhẹ nhàng bằng một ngón tay của mình. Một luồng lạnh chạy dọc sống lưng tôi khi chạm Loralite đó nhấp nháy như thể trả lời lại, gần như thể là nó nhận ra tôi.

"Quê hương của tôi", Adam nói không cảm xúc. Anh ta chỉ vào một khoảng dễ nhận ra bởi vì nó chẳng có chút đường kẻ Loralite nào cả, chỉ như là một hố đen tồn tại trong vũ trụ phát sáng này. Anh ta nhíu mày. "Ít nhất thì tổ tiên các cậu cũng có cái cách cảm đoán những việc làm đen tối một cách đúng đắn".

"Đó không phải nhà của chúng tôi nữa", Marina nói, vuốt một ngón tay dọc theo bức tường, di chuyển theo đúng quỹ đạo mà tàu của chúng tôi đi từ Lorien tới Trái đất. "Giờ đây mới là nhà của chúng tôi".

Chỗ Loralite bao quanh Trái đất phát sáng hơn bất kì chỗ nào khác trên bức tường. Marina ấn ngón tay vào nó và chạm Loralite phát ra tiếng răng rắc và rung lên.

Có gì đó bên dưới chúng tôi đang chuyển động.

Bụi bắn rơi từ trên trần nhà xuống, những đốm Loralite sáng rực lên như

thể bị tăng áp. Tôi biết là mình không nên sợ hãi - đây là một nơi của người Loric, nó sẽ không làm hại chúng tôi - nhưng tôi không thể không áp sát người vào bức tường gần nhất, Thánh đường bất chợt dường như trở nên vô cùng ngọt ngào khi giờ nó rung lắc ở quanh tôi. Adam loạng choạng tiến về phía tôi, mắt mở to sợ hãi.

Với một tiếng ầm ầm và kéo theo là tiếng các phiến đá ma sát vào nhau, một khu vực hình tròn giữa sàn nhà bắt đầu nhô lên. Nó trông như là một bàn thờ hay bệ đỡ gì đó trồi lên từ sàn nhà. Căn phòng ngừng rung lắc khi thứ đó đã nhô cao ngang tầm ngực chúng tôi. Thứ này làm hoàn toàn bằng Loralite. Một khối đá vôi nhẵn nhụi nằm bên trên khối Loralite hình ống, gần như thể là một dấu niêm phong giữ kín bất cứ thứ gì bên dưới. Ba chúng tôi tiến lại chỗ đó đầy cẩn trọng.

"Trông như thứ này có thể tháo rời ra", tôi nói, chạm vào khối đá vôi nhưng không cố di chuyển nó.

"Nó trông như là một cái giếng vậy", Adam nói suy tư. "Các cậu nghĩ có gì dưới đó?"

"Chẳng biết được", tôi đáp.

"Nhìn này", Marina nói. "Những hình vẽ".

Tôi nhìn chúng. Chúng giống với những hình vẽ trong hàng động mà Tám đã cho chúng tôi xem khi còn ở Ấn Độ, ngoại trừ bây giờ chúng được tạc thẳng vào xung quanh khối Loralite này. Tôi phải đi vòng quanh nó một vòng để có thể thấy hết các hình ảnh.

Chín hình người hiện ra lơ lửng bên trên một hành tinh trông như Trái đất với chín hình thù nhỏ bé hơn đứng ở trên hành tinh đó.

Một người - tôi không thể biết đó là nam hay nữ - đứng ở trước một cái hố

trên mặt đất và đổ mọi thứ trong một cái hộp vào trong đó.

Lại là chín hình người, lần này sắp xếp đứng trước một lâu đài đang chống trả lại một thứ trông như một cơn sóng thần hay có lẽ là một con rồng ba đầu.

"Thêm những lời tiên tri nữa à?" Tôi hỏi.

"Có lẽ", Marina đáp. Cô ấy dừng lại trước hình vẽ một người với cái hộp. "Hoặc có lẽ chúng là những chỉ dẫn".

Tôi đứng lại gần cô ấy. "Cậu nghĩ đây là nơi đó à? Nơi chúng ta, ờm, dần hiển những món đồ Kế thừa của chúng ta cho Trái đất đó?"

Marina gật đầu. Cô ấy đặt thi hài Tám nhẹ nhàng xuống mặt đất. sau đó dùng Telekinesis đẩy khối đa vôi đang chặn miệng giếng sang một bên. Nó rơi xuống mặt đất với một tiếng thụp lớn và vỡ vụn ngay lập tức.

Một cột sáng màu xanh phát ra từ miệng giếng, sáng tới nỗi tôi phải lấy tay che mắt lại. Nó như là một cái đèn pha vậy. Tôi có thể cảm nhận được hơi ấm của ánh sáng đó lan tới cả xương cốt mình.

"Đây là ...", Adam ngưng bật, không thể nói hết ý. Có một sự vô cùng kinh ngạc trong đôi mắt đen Mogadorian đó.

Marina quỳ xuống trước Hộp của mình và mở nó ra. Cô ấy khum tay lại và lấy một nắm đá quý Loric sau đó thả chúng xuống cái giếng trong Thánh đường. Chúng lóe sáng lấp lánh khi rơi khỏi tay cô ấy và rơi xuống luồng sáng đó. Sau đó, cả căn phòng dường như sáng hơn thêm một chút. Những đường kẻ Loralite trên tường cũng phát ra luồng sáng mạnh mẽ hơn.

"Giúp tớ nào Sáu", Marina nói đầy phấn khích.

Tôi lấy túi đất ra khỏi Hộp, mở nó ra và thả nó xuống giếng. Một mùi hương như mùi cây cỏ trong nhà kính lan ra khắp căn phòng bụi bẩn này, và luồng sáng lại sáng thêm nữa. Marina thả tiếp đám lá buộc vào cành cây. Vào thời khắc trước khi chúng rời khỏi tay cô ấy, khi chúng được bao bọc trong luồng sáng đó, tôi thề là những cành cây đó trông như sống lại đầy xanh tốt. Khi chúng rơi mất khỏi tầm nhìn, một luồng gió thổi quanh căn phòng, cho chúng tôi chút cảm giác mát mẻ.

"Có hiệu quả rồi", tôi nói, ngay cả khi tôi không chắc chính xác là chúng tôi đang làm gì. Tôi chỉ biết là nó cảm thấy đó là thứ cần làm.

Khi chúng tôi cho hết mọi thứ khác trong Hộp vào trong rồi, tôi nhặt chiếc hộp chứa tro chú Henri lên. Thật cẩn thận, tôi mở nắp nó ra và đổ nó vào luồng sáng. Mỗi hạt tro thoáng sáng bùng lên như một đốm lửa những khi chúng bị hút xoáy xuống bên dưới giếng. Tôi ước gì John có thể ở đây để nhìn cảnh này.

Tôi quay sang Marina, hất nhẹ đầu về phía thi hài Tám đang ở trên nền đất. "Chúng ta có nên ...?"

Marina lắc đầu, nhìn xuống phía Tám. "Tớ vẫn chưa sẵn sàng, Sáu à".

Tôi liếc nhìn một lượt căn phòng, kiểm tra xem có gì đổi khác không. Ánh sáng từ cái giếng đã gần sáng như ánh mặt trời nhưng giờ nhìn vào nó không còn bị chói nữa. Những đường Loralite trên tường nhấp nháy ánh sáng xanh. Chiếc Hộp của chúng tôi đã trống trơn và tro của chú Henri đã được rải xuống.

"Chả làm được gì khác nữa đâu", tôi nói với Marina. "Đã đến lúc rồi".

"Những sợi dây chuyền", Marina nói. "Chúng ta phải đưa cả những sợi dây chuyền nữa".

"Từ từ đã", Adam nói, tiến về phía trước lần đầu tiên kể từ khi xuống đây. Anh ta đã nhìn tất cả mọi thứ với ánh mắt kinh ngạc, nhưng những lời của Marina đem anh ta trở về thực tại. "Nếu cậu thả những sợi dây chuyền xuống đó, chúng ta sẽ chẳng thể nào ra khỏi đây được".

Tôi vẫn cầm tất cả số dây chuyền của chúng tôi. Tôi nắm chặt chúng lại và suy nghĩ kĩ.

"Chúng ta phải có niềm tin, đúng không nào?" Tôi nói và nhún vai. "Chúng ta phải tin rằng bất cứ thứ gì dưới kia, bất cứ thứ gì mà các Trưởng lão để lại cho chúng ta, nó sẽ chỉ cho chúng ta một lối ra".

Marina gật đầu. "Đúng thế".

Adam nhìn tôi một thoáng, sau đó là về phía luồng sáng. Mọi thứ anh ta đã thấy hôm nay hẳn đều trái ngược với bản năng Mogadorian của anh ta. Nhưng anh ta cũng có một Garde trong mình nữa.

"Được rồi", Adam nói. "Tôi tin cậu".

Tôi giữ những sợi dây chuyền trong tay thêm một lúc. Tôi đã đeo một cái thế này trên cổ gần như cả đời mình. Rất nhiều lần nó nhắc nhở cho tôi biết mình là ai, tôi tới từ đâu và tôi đang chiến đấu vì cái gì. Thật đau lòng khi mất hai sợi dây chuyền và tôi chẳng bao giờ cảm thấy ổn khi không đeo một cái nào. Nó gần như là một phần của tôi - một phần định nghĩa chúng tôi là ai - giống như những vết sẹo trên mắt cá chân vậy. Nhưng giờ là lúc để cho điều đó ra đi rồi.

Tôi thả ba sợi dây chuyền vào trong giếng.

Cái giếng phản hồi lại ngay lập tức với ánh sáng chói lòa. Ánh sáng đó như thể là từ một ngôi sao đang sắp phát nổ vậy. Tôi hét lên và lấy tay che mắt lại, và tôi khá chắc là Marina và Adam cũng làm vậy. Có tiếng gió rít từ

phía dưới, như thể là hàng ngàn đôi cánh cùng đập, hoặc là một cơn lốc xoáy nhỏ đang hình thành ở phía dưới. Có một tiếng thịch to, trầm khiến tôi run cả người. Vài giây sau, âm thanh đó lại lặp lại.

Thình thịch. Thình thịch.

Nhịp đập ngày một nhanh và mạnh hơn. Ổn định hơn.

Đó là tiếng nhịp tim.

Tôi không chắc là tôi đã đắm chìm trong ánh sáng xanh thuần khiết đó bao lâu, hay tôi đã nghe tiếng nhịp tim của Lorien bao lâu. Có thể chỉ là hai phút và nó cũng có thể là cả hai tiếng. Cảm giác như bị thôi miên và vô cùng dễ chịu. Khi ánh sáng dần biến mất và âm thanh nhịp tim cũng nhỏ đi chỉ còn lơ mơ khó nhận ra, tôi gần như thấy là mình nhớ nó. Nó như thể tỉnh dậy từ một giấc mơ đẹp mà bạn muốn ở đó mãi vậy.

Tôi mở mắt ra và ngay lập tức thở mạnh.

Thân hình Tám đang lơ lửng ngay bên trên miệng giếng của Thánh đường, luồng ánh sáng xanh bao bọc quanh cậu ấy. Tôi đập vào tay Marina.

"Cậu đang làm thế đó à?" Tôi hỏi, to tiếng hơn dự tính.

Marina lắc đầu và siết chặt tay tôi. Nước mắt cô ấy đang trào ra.

Cách chúng tôi vài bước về phía sau, Adam đang quỳ. Anh ta hẳn đã ngã quỵ khi màn biểu diễn ánh sáng kia diễn ra. Anh ta nhìn Tám, vô cùng hoang mang.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Cái gì nữa đây?"

"Nhìn cậu ấy đi", Marina nói. "Cứ nhìn đi".

Tôi đang định nói với Adam là tôi chẳng biết chuyện gì đang xảy ra khi tôi nhìn thấy các ngón tay của Tám cử động. Đó là trò đùa của ánh sáng à? Không - Marina hẳn cũng nhìn thấy nó vì cô ấy hơi hét lên và phải lấy một tay che miệng, tay còn lại thì bóp chặt tay tôi.

Tám cử động các ngón tay của mình. Vẫn lơ lửng, cậu ấy lắc tay lắc chân, rồi thì thì xoay cổ như thể bị moi cổ.

Sau đó, cậu ấy mở mắt. Chúng hoàn toàn làm bằng Loralite. Mắt Tám phát ra ánh sáng màu xanh hệt như những đường vân vện trên tường. Khi cậu ấy mở miệng nói, ánh sáng xanh cũng phát ra từ miệng cậu ấy.

"Xin chào", Tám nói, với cái giọng vang vọng hoàn toàn không phải là của bạn chúng tôi. Nó là một chất giọng êm dịu, không giống bất cứ thứ gì tôi từng được nghe trước đây.

Đó là giọng nói của Lorien.

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Phần lớn mọi người vẫn còn đủ tỉnh táo để bỏ chạy. Những người dân New York này thì đã xem đủ nhiều phim để biết chuyện gì sẽ xảy ra khi một phi thuyền ngoài hành tinh đậu ngay bên trên thành phố của bạn. Họ chạy dọc theo vỉa hè như một đàn thú hoang. Một số còn bỏ lại cả xe trên đường, điều khiển đoàn xe SUV màu đen của chúng tôi di chuyển vô cùng chậm chạp. May mắn là, bên ngoài khách sạn của Sanderson, Đặc vụ Walker đã có thể thuyết phục đám cảnh sát khu vực đến bởi màn bắn nhau của chúng tôi cùng giúp đỡ. Khi bỗng dưng bị người ngoài hành tinh xâm lược, tôi đoán là làm một đặc vụ liên bang trong bộ đồ đen và đeo kính râm cũng có ít nhiều tác dụng.

Ngay cả khi có thêm còi hú và đèn báo của Sở cảnh sát New York, vẫn vô cùng khó khăn để băng qua thành phố. Băng qua mớ hỗn loạn này.

Vậy mà, vẫn có người không thèm chạy khỏi Sông Đông, nơi tàu chiến của bọn Mogadorian đang lơ lửng đầy đáng sợ bên trên trụ sở Liên Hợp Quốc. Họ lại còn chạy về phía đó. Những người với điện thoại trên tay, ghi hình, chụp ảnh, háo hức để chụp lấy gì đó về người ngoài hành tinh. Tôi không thể hiểu được là họ dũng cảm, điên rồ hay ngu ngốc nữa. Có lẽ là tổng hợp của cả ba thứ trên. Tôi muốn hét lên ra ngoài ô cửa sổ để họ quay đầu và bỏ chạy, nhưng không còn thời gian nữa.

Tôi sẽ chẳng thể cứu được toàn bộ bọn họ.

"Michael Worthington, một thượng nghị sĩ đại diện cho bang Florida".

Đặc vụ Walker nói như hét vào điện thoại, đọc cái tên đó từ một quyển sổ vàng. Bà ta ngồi ở ghế hành khách, trông căng thẳng và mệt mỏi. Bà ta biết là không còn đủ thời gian để những mệnh lệnh của mình có thể tạo ra sự khác biệt, nhưng bà ta vẫn làm thế.

"Melissa Croft trong Bộ Tham mưu Liên quân. Luc Phillipe, đại sứ Pháp". Walker ngừng lại sau khi đọc hết danh sách. Bà ta liếc nhìn ra ghế sau, nơi Sanderson đang ngồi kẹp giữa tôi và Sam. "Đó là tất cả rồi à?"

Sanderson gật đầu. "Tất cả những người mà tôi biết".

Walker gật đầu và lại nói vào điện thoại. "Bắt giữ họ. Nếu họ chống cự thì cứ giết".

Bà ta cúp máy. Danh sách các chính trị gia có liên quan tới MogPro - hàng tá tên được truyền đi từng cái một tới các đầu mối liên lạc của Walker - đều có từ Sanderson. Ngay cả khi các đặc vụ ngầm vẫn còn dưới quyền chỉ huy của Walker có thể thành công, những vụ bắt bớ đó có thể vẫn chẳng giúp được gì nhiều khi đã đến nước này. Ít nhất thì, chúng tôi có thể hi vọng Walker và người của bà ta có thể đánh bật được đám phản bội ủng hộ lũ Mog khỏi vị trí quyền lực, để lại một chính phủ sẵn sàng hỗ trợ chúng tôi. Mặc dù mức độ phản kháng mà họ có thể thực hiện thì còn để xem đã.

Chú Henri đã nói với tôi là lũ Mog mất bao lâu để chinh phục được Lorien nhỉ? Ít hơn một ngày à?

Ngoài ô kính chắn gió, chiếc tàu chiến Mogadorian đã hiện rõ. Nó khiến các tòa nhà chọc trời của thành phố trông như thể chỉ như một món đồ chơi và phủ bóng lên một khu vực rộng lớn. Thứ đó trông như một con cá chép khổng lồ phía trên bầu trời New York. Có hàng trăm trụ súng hai bên mạn tàu và dưới thân tàu, và tôi nghĩ mình có thể nhìn thấy nơi mà đám tàu Mog nhỏ hơn đang đậu ở trong. Ngay cả khi với đầy đủ các Garde, thuần thục các Biệt

năng thì tôi cũng không chắc là chúng tôi có thể hạ gục con tàu đó.

Đặc vụ Walker cũng đang nhìn chăm chăm vào con tàu. Tôi đoán là có lẽ là không thể nào mà ngó lơ cái thứ to đùng kì dị đang che phủ đường chân trời đó. Bà ta quay sang nhìn tôi.

"Cậu có thể phá hủy thứ đó, phải không nào?"

"Dĩ nhiên", tôi đáp, cố gắng bắt chước cái giọng bất cần đời của Chín. Cậu ta đang ở chiếc SUV phía sau chúng tôi, và có lẽ đang diễn tả cho những người xung quanh rằng cậu ta sẽ phá tan con tàu kia chỉ bằng tay không như thế nào. "Chúng tôi lo được. Không sao cả".

Bên cạnh tôi, Sanderson cười khinh khỉnh, nhưng im bật ngay khi bị Walker nhìn với một ánh mắt đáng sợ. Ở phía bên kia vị Bộ trưởng Bộ quốc phòng đã thất sủng, Sam cuối cùng cũng đã ngẩng mặt lên khỏi chiếc điện thoại mà cậu ấy đã 'mượn' được từ người đi đường vô tội kia.

"Tải lên đã hoàn tất", cậu ấy nói với tôi. "Sarah đã có đoạn video đó".

"Cám ơn Sam", tôi đáp và lấy điện thoại của mình ra khỏi túi, lập tức bấm số của Sarah.

Tôi tự hỏi rằng chú Henri sẽ nghĩ gì về tôi và Sam khi biết chúng tôi đang đăng tải cảnh tôi sử dụng Biệt năng lên trang web Họ Đi Giữa Chúng Ta. Ngay cả khi trong những giấc mơ ngông cuồng nhất của tôi, tôi không nghĩ là mình có thể dựng nên một tình huống mà tôi sẵn sàng công bố những sức mạnh của mình. Nhưng giờ thì điều đó đã xảy ra.

Sarah trả lời ngay từ tiếng chuông đầu tiên. Tôi có thể nghe được hoạt âm từ phía bên kia - tiếng người nói, tiếng TV om sòm.

"John, tạ ơn trời! Lũ Mogadore xuất hiện trên khắp các bản tức! Anh ổn

chứ?"

"Anh ổn", tôi nói với cô ấy. "Anh chỉ đang đang hướng về phía con tàu Mogadorian lớn nhất mà anh từng thấy".

"John, em hi vọng anh biết anh đang làm gì", Sarah đáp, giọng đầy vẻ lo âu.

"Không có gì mà bọn anh không lo được cả -" Tôi bắt đầu trấn an cô ấy, cho đến khi có một hồi âm thanh rè rè cắt ngang tôi " Sarah? Em vẫn còn đó chứ?"

"Em đây", cô ấy đáp. giọng nghe xa xôi hơn trước. " Em nghĩ là có cái gì đó đã tác động đến đường truyền".

Đó hẳn là do chiếc tàu chiến kia. Tôi khá chắc rằng mấy thứ to tướng đến từ ngoài quỹ đạo kia hẳn đang có tác động gì đó tới mạng lưới tín hiệu di động. Đó là chưa kể tới những cuộc điện thoại hoảng loạn như thế này hẳn phải xảy ra trên cả nước. Tôi phải nói chuyện thật nhanh kéo bị mất kết nối.

"Sam mới gửi vài tệp video tới trang web của Mark. Bên em đã thấy chúng chưa? Anh nghĩ nó có thể sẽ có ích". Tôi nhớ lại điều Sam đã nói với tôi ngoài trạm xăng. "Chúng ta không muốn làm mọi người sợ. Và chúng ta cũng muốn cho họ hi vọng nữa".

Bên cạnh tôi, Bud Sanderson khịt mũi dè bủ. Tôi đoán là ông già đó không có quá nhiều niềm tin vào bất cứ thứ gì chúng tôi đang làm trên trang Họ Đi Giữa Chúng Ta. Tôi cũng chẳng biết là nó có hiệu quả không nữa - như những vụ bắt bớ của Walker, như bất cứ thứ gì chúng tôi làm hôm nay, nó có thể đã quá muộn để có thể có tác dụng gì đó. Nhưng chúng tôi phải thử mọi cách có thể để chống lại lũ Mog.

"Em đang nhìn nó đây", Sarah nói, gần như ngừng thở. "John, nó - anh

thật là tuyệt vời. Và em thì luôn bị hút hồn bởi mấy anh chàng ngoài hành tinh đẹp trai thể hiện phép màu của mình".

Tôi đã cố gắng giữ vẻ mặt lạnh lùng trước mặt các đồng minh bất đắc dĩ của mình, vậy nên tôi phải quay mặt đi khỏi Sanderson để giấu đi nụ cười của mình.

"Ừ, anh cảm ơn".

"Chúng ta hoàn toàn có thể dùng cái này", Sarah nói, và tôi có thể nghe thấy tiếng cô ấy gõ bàn phím. "Giờ anh định làm gì? Con tàu đó trông to tổ chẳng".

Tôi liếc nhìn về đám đông hỗn loạn ngoài cửa sổ. "Bọn anh đang cố kết thúc cuộc chiến trước khi nó bắt đầu".

Giọng Sarah nghe có vẻ lo lắng. Cô ấy biết tôi sắp sửa nói với cô ấy một việc điên rồ nào đó. "Ý anh là sao, John? Kế hoạch là thế nào vậy?"

"Bọn anh sẽ đến chỗ tàu chiến Mogadorian kia", tôi nói với cô ấy, cố gắng để nghe thật tự tin về cái kế hoạch có vẻ càng ngày càng vô vọng khi chúng tôi đến càng gần cái tàu chiến kia. "Bọn anh sẽ dụ Setrákus Ra lộ mặt. Và bọn anh sẽ giết hắn".

Đoàn xe của chúng tôi dừng lại cách mười khu nhà từ Trụ sở Liên Hợp Quốc khi giao thông ở đó trở nên kẹt cứng. Các con đường chật kín toàn người hiếu kì cố gắng nhìn con tàu ở cự li gần hơn. Một số còn đứng cả lên nóc xe và, một người còn trèo lên cả nóc xe buýt. Có các viên cảnh sát ở khắp nơi cố hết sức lập lại trật tự nhưng tôi nghi ngờ là họ được huấn luyện cho tình huống gặp gỡ lần đầu với người ngoài hành tinh thế này; và phần lớn bọn họ thì cũng đang ngửa cổ nhìn lên chỗ con tàu. Đám đông vô cùng ồn ào và có khá nhiều âm thanh thích thú vang lên.

Đúng là một đồng mục tiêu ngon ăn cho đám Mogadorian. Tôi sợ hãi cái khoảnh khắc những trụ súng kia bắn xuống đám đông bên dưới. Tôi muốn bảo mọi người chạy đi, nhưng có lẽ điều đó chỉ châm ngòi cho một cuộc hoảng loạn mà thôi. Đó là nếu họ chịu nghe lời tôi.

"Tránh ra! Đẹp gọn sang một bên!", Walker hét lên khi bà ta bước ra khỏi chiếc SUV. Bà ta giơ phù hiệu lên cao dù rằng chẳng có ai thực sự chú ý tới bà ta.

Các đặc vụ từ hai chiếc SUV cùng với mấy viên cảnh sát Walker trưng dụng khi còn ở khách sạn tạo thành một vành đai khép kín quanh tôi, Sanderson và Sam. Chín chen lấn vào bên cạnh chúng tôi, nhìn về phía một đám thiếu niên reo hò cổ vũ về phía con tàu kia.

"Lũ ngu", cậu ta càu nhàu, sau đó nhìn tôi. "Việc này thật điên rồ, Johnny à".

"Chúng ta cần bảo vệ càng nhiều người càng tốt", tôi đáp.

"Họ cần tự bảo vệ chính mình", Chín nói, sau đó nói với qua vai một trong những đặc vụ đi cùng chúng tôi. "Về nhà đi lũ đần! Hoặc là lấy mấy khẩu súng và quay lại đây!".

"Walker lờm cậu ta. "Làm ơn đừng cố xúi đám dân thường tự vũ trang cho mình nữa đi".

Chín nhìn bà ta đầy sững sốt và tiếp tục nói như hét. "Đây là chiến tranh, quý bà ạ! Những người đó cần được chuẩn bị!".

Một vài người quanh chúng tôi nghe lỏm được ít nhiều, hoặc có lẽ chỉ là sợ hãi trước sự gia tăng số lượng cảnh sát. Tôi nhận thấy một vài người nhìn nhau lo lắng và sau đó quay lại đi theo hướng mà chúng tôi vừa tới. Walker nhăn mặt khó chịu nhìn Chín, sau đó đập vào vai một đặc vụ.

"Tiến lên!", bà ta hét lên. "Chúng ta cần phải đi tiếp!".

Vẫn còn cả một đám đông ngăn cách chúng tôi với Trụ sở Liên Hợp Quốc, và chẳng có dấu hiệu nào là nó sẽ vẫn đi. Các đặc vụ của Walker và những viên cảnh sát bắt đầu chen lấn mở đường và chúng tôi đi theo họ.

"Cẩn thận chứ anh bạn! Đừng có chen hàng!", một người hét lên.

"Chết tiệt thật! Đó là các Đặc vụ Áo đen!", một người khác hét lên.

"Họ sẽ tấn công chúng ta à?" một người phụ nữ hét về phía Sanderson, có lẽ nhận ra ông ta là một ai đó quan trọng từ vẻ bề ngoài. "Chúng ta đang gặp nguy hiểm à?"

Sanderson lảng tránh câu hỏi bằng cách nhìn đi nơi khác và người phụ nữ kia nhanh chóng biến mất lại vào trong đám đông. Tốc độ di chuyển của chúng tôi vẫn rất chậm ngay cả với cả tá các đặc vụ và cảnh sát chen lấn mở đường. Những người này cần phải tránh đường ra cho chúng tôi đi.

Một người đàn ông mắt mở to sợ hãi cùng với bộ râu xồm xoàm trông như những người thường đeo các tấm biển tự chế về ngày tận thế đâm sầm vào Đặc vụ Walker. Bà ta bị mất thăng bằng - ánh mắt lóe lên sự tức giận và bất lực. Cảm thấy quá đủ với đám đông này rồi, bà ta với tay lấy súng ở hông, có lẽ nghĩ là sẽ bắn vài phát chỉ thiên để dọn đường. Tôi ngăn bà ta lại và lắc đầu khi bà ta nhìn tôi.

"Đừng. Bà sẽ tạo ra một cuộc hỗn loạn đấy".

"Đây vốn đã là một cuộc hỗn loạn rồi", bà ta đáp.

"Cá nhân tôi thì tôi sẽ hoảng loạn hơn nếu ai đó nổ súng đấy", Sam thêm vào.

Walker tạo một âm thanh khó chịu và quay lại việc chen lấn qua đám đông. Tôi thúc cùi trở nhẹ vào Chín. "Hãy giúp họ nào", tôi bảo cậu ta, sau đó thêm vào, "nhưng đừng làm ai bị thương".

Chín gật đầu và chúng tôi bắt đầu dùng Telekinesis để đẩy mọi người tránh ra. Chín cẩn thận hơn là tôi đã nghĩ. Chúng tôi tạo ra một kiểu bong bóng Telekinesis quanh chúng tôi, đẩy nhẹ những người khác ra xung quanh. Không ai bị dẫm đạp, và chậm chậm con đường trở nên thoáng hơn cho Walker và phần còn lại của đoàn hộ tống đi qua.

Khi chúng tôi đến gần hơn Trụ sở Liên Hợp Quốc, chúng tôi đi ngay dưới bóng chiếc tàu chiến Mogadorian. Một cảm giác lạnh lẽo chạy qua người tôi, nhưng tôi cố gắng không để lộ điều đó. Những lá cờ của các quốc gia cắm trên mặt đất ở cả hai bên đường chúng tôi đi, tất cả những biểu tượng kia phấp phới trong làn gió nhẹ, bị che phủ bởi bóng râm từ phi thuyền Mogadorian.

Ở phía trước, tôi thấy một sân khấu được dựng lên vội vã ở phía trước lối vào Trụ sở Liên Hợp Quốc. Một lực lượng cảnh sát được tổ chức tốt hơn có mặt ở đó - cả cảnh sát địa phương và lực lượng an ninh riêng của Liên Hợp Quốc. Họ giữ những người khác tránh xa sân khấu và chen lấn ở lối vào trụ sở. Ở phía trước cũng có một đám đông các nhà báo, phóng viên với máy ảnh chụp lia lịa từ sân khấu cho tới tàu chiến.

Tôi vòng tay qua vai Sanderson và kéo ông ta lại gần, chỉ tay về phía sân khấu.

"Cái đó để làm gì? Chuyện gì sắp diễn ra?"

Sanderson nhắm mắt nhìn tôi nhưng không hề cố bỏ tay tôi ra. "Lãnh tụ Kính yêu có sở thích văn nghệ. Cậu có biết ông ta từng viết một quyển sách không?"

"Đọc sách là một việc ngớ ngẩn", Chín càu nhàu nhưng vẫn tập trung vào chia tách đám đông.

"Tôi không quan tâm tới việc tuyên truyền của hă. Giải thích về sân khấu đi Sanderson".

"Tuyên truyền như cậu nói đó", Sanderson đáp. "Tôi và vài người thuộc MogPro khác - những người mà cô bạn Walker đây có lẽ đã bắt giữ rồi - chúng tôi lẽ ra sẽ là người chào đón Setrákus Ra. Hă sẽ cho thế giới xem món quà mà hă có thể cung cấp cho nhân loại".

Tôi nhớ lại tình trạng Sanderson khi chúng tôi tìm thấy ông ta, những mạch máu đen cũng như thân hình tiều tụy, tất cả là do cái thứ mà đám Mogadorian gọi là tiến bộ y tế.

"Hă sẽ chữa cho ông", tôi nói, chẳng nối các sự kiện với nhau.

"Hallelujah!" Sanderson nói đầy chua chát. "Vị cứu tinh của chúng ta! Sau đó, chúng tôi sẽ mời hă vào trong Trụ sở Liên Hợp Quốc để thảo luận và vào ngày mai, một giải pháp hòa bình sẽ được thông qua cho phép lũ Mog vào không phận bất kì quốc gia nào.

"Và thế là hết", Sam nói, "Trái đất sẽ buộc phải đầu hàng".

"Ít nhất thì nó cũng sẽ diễn ra trong hòa bình", Sanderson nói.

"Ông không nghĩ mọi người sẽ hoảng loạn à?" Tôi hỏi Sanderson. "Ý tôi là, nhìn xung quanh đi. Tưởng tượng xem chuyện gì sẽ xảy ra khi lũ Mog thực sự lộ bản chất? Bắt đầu đổ bộ? Chiếm quyền? Sẽ có hoảng loạn, bạo động - ngay cả với cái trò ngoại giao nhảm nhí của ông. Làm sao mà ông lại nghĩ kế hoạch của ông có hiệu quả được cơ chứ?"

"Dĩ nhiên là hă đã nghĩ đến điều đó", Sanderson nói. "Kế hoạch này là

cách mà Setrákus Ra nghĩ ra để xác định những người chống đối. Những thành phần gây rối".

"Vậy là hẳn sẽ biết phải giết ai", Chín cái kính nói.

"Thật bệnh hoạn", Sam nói.

"Một cái giá nhỏ phải trả cho sự tồn vong của nhân loại", Sanderson phản bác.

"Tôi đã thấy cái tương lai khi mà lũ Mogadorian cai trị", tôi nói với Sanderson. "Tin tôi đi. Nó là cái giá lớn hơn nhiều cái mà ông muốn trả đấy".

Sam nhìn tôi lo lắng và tôi nhận ra mình đã nói lạnh lùng như thế nào, như thể chiến tranh với đám Mogadorian là không thể tránh khỏi, rằng ở thời điểm này rồi thì chúng tôi chẳng thể làm gì để bảo vệ mọi người nữa. Thực sự thì, tôi cũng không chắc là có cách nào đó để giải quyết việc này mà không phải đổ máu. Chiến tranh đã ở trước mắt và chỉ chờ để nổ ra thôi. Nhưng tôi cần mọi người giữ hi vọng.

"Nó không nhất thiết phải diễn ra như thế", tôi thêm vào. "Chúng tôi sẽ ngăn chặn Setrákus Ra trước khi việc này đi quá xa. Nhưng ông phải giúp chúng tôi".

Sanderson gật đầu, mắt không rời sân khấu. "Cậu muốn tôi hành động như kế hoạch".

"Dụ hẳn ra như hẳn muốn", tôi nói, đội mũ trùm của áo lên. "Và chúng tôi sẽ hạ hẳn".

"Cậu đủ sức làm thế à?"

Khi tôi nhìn sang Sanderson để trả lời, tôi có thể thấy từ ánh mắt Sam toát

lên cùng câu hỏi đó. Cậu ấy không có mặt ở trận chiến trước của chúng tôi với Setrákus Ra, nhưng cậu ấy biết là nó diễn ra không tốt lắm. Đó là khi còn có toàn bộ các Garde - giờ thì chỉ có mỗi tôi và Chín. Ở thì, cũng có tất cả những nòng súng mà Walker có thể triệu tập nữa.

"Tôi phải làm được", tôi nói với Sanderson.

Khi chúng tôi tới gần hơn mặt tiền trụ sở và sân khấu, chúng tôi đi qua một anh chàng mặc như là một người đưa thư bằng xe đạp được bao quanh bởi một nhóm phóng viên. Nó nổi bật bởi vì anh ta là thứ duy nhất thu hút sự chú ý của phóng viên ngoài cái tàu chiến Mogadorian to bự kia. Tôi tập trung cố gắng nghe xem anh ta nói gì.

"Tôi thề, gã đó rơi xuống từ bầu trời!" người đưa thư khẳng định với đám phóng viên đang bán tín bán nghi kia. "Hoặc có lẽ là cậu ta bay xuống, tôi không rõ. Cậu ta va chạm mạnh khi tiếp đất, nhưng làn da của cậu ta như thể được bọc giáp hay gì đó. Cậu ta trông khá bầm dập".

Chín đập tay lên vai tôi. Cậu ta cũng nghe thấy thế, và cậu ta phân tâm tới nỗi dừng luôn cả việc dùng Telekinesis đẩy mọi người ra hai bên. Các đặc vụ hộ tống chúng tôi bị ép ngược lại và rên rỉ khi đám đông không còn bị đẩy ra bởi chúng tôi nữa, nhưng họ cũng vẫn tìm cách đi tiếp được.

"Cậu nghe thấy cái đó, đúng không?" Chín hỏi, ánh mắt lộ rõ vẻ khát máu.

"Anh ta có thể chỉ là một tên ngốc thôi", tôi nói, ám chỉ người đưa thư kia dù tôi không thực sự tin là thế. "Thứ đó hoàn toàn là kiểu tin có thể gây chú ý".

"Khôn thể nào", Chín nói, giọng phấn khích. Mắt cậu ta đảo quanh đám đông với sự thích thú mới có. "Năm ở đây, anh bạn à. Năm ở đây, và tớ sẽ đập vỡ mặt hăn ra".

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Tôi cảm thấy toàn thân tê dại.

Ở nơi cất hạ cánh, tôi thoáng thấy hình dáng mình trên bề mặt lớp giáp màu ngọc trai của một phi thuyền nhỏ mà chúng tôi sẽ dùng để tới Manhattan. Tôi trông như một bóng ma vậy. Có những bóng mắt lớn dưới mắt tôi. Chúng cho tôi mặc một cái máy dạ hội mới với những đường kẻ đen và đỏ xen kẽ và buộc tóc tôi lại thành kiểu đuôi ngựa chặt đến nỗi tôi cảm thấy dường như nó đang bị giật ra khỏi đầu tôi. Đúng kiểu công chúa của đám Mogadorian.

Tôi không thực sự quan tâm cho lắm. Tôi cứ có cảm giác lơ mơ, cứ như thể mơ ngủ vậy. Một phần trong tôi biết là tôi nên tập trung lại, nhìn nhận mọi thứ rõ ràng.

Nhưng đơn giản là tôi không thể.

Cửa tàu vận chuyển mở ra và một cái thang nhỏ hạ xuống cho tôi trèo lên. Setrákus Ra nhẹ nhàng đặt một tay lên vai tôi và đẩy tôi tới trước.

"Chúng ta đi nào, cháu yêu", lão nói. Giọng lão nghe xa xôi. "Ngày trọng đại đấy".

Đầu tiên tôi chẳng di chuyển gì cả. Nhưng rồi một cơn đau bắt đầu nổi lên ở chỗ vai tôi bị đâm lúc trước. Nó có cảm giác như những con sâu nhỏ ngo ngoáy dưới lớp da của tôi. Cơn đau chỉ dịu đi khi tôi bước đi, trèo lên và ngồi vào một chiếc ghế.

"Tốt", Setrákus Ra nói và theo tôi lên tàu. Lão ngồi vào ghế lái và cửa tàu đóng lại phía sau lưng lão. Hình dáng con người của lão đã được phục hồi lại sau màn xô xát với Năm, và lão mặc một bộ đồ đen bóng với một bông hoa huệ đỏ. Tông màu đó không khiến lão trông có vẻ gì là một người cha nhân hậu mà lão đang giả dạng - nó khiến lão trông nghiêm nghị và uy quyền. Tôi không nói với lão điều đó, vừa bởi vì tôi không muốn giúp lão vừa vì có vẻ như nói thôi cũng tốn quá nhiều sức lực.

Tôi ước là mình có thể ngủ hết quãng thời gian sự kiện này.

Chúng đã làm gì đó với tôi sau khi vết thương xuất hiện trên vai tôi. Tôi bất tỉnh liên tục bởi mất máu nên trí nhớ của tôi về việc đó chỉ lờ mờ. Tôi có thể nhớ là Setrákus Ra đưa tôi tới khu y tế, một nơi mà tôi chưa đến tới nổi phải biết tới cho tới thời điểm đó. Tôi nhớ là chúng tiêm vào vết thương của tôi thứ gì đó đen đen và nhầy nhầy. Tôi khá chắc là mình đã hét lên vì đau đớn. Nhưng rồi vết thương của tôi bắt đầu liền lại. Nó không giống khi chị Marina hay anh John chữa cho tôi. Những lần đó, có cảm giác như vết thương của tôi tự khít lại với nhau, như là da thịt tôi tự mọc lại vậy. Dưới sự 'chăm sóc' của lũ Mog, có cảm giác như da thịt tôi bị thay thế bởi thứ gì đó khác, thứ gì đó lạnh lẽo và lạ lùng. Thứ gì đó có ý chí riêng và đói khát.

Tôi vẫn có thể cảm thấy nó, bò trườn dưới làn da nhợt nhạt và hoàn hảo của bờ vai giờ đã lạnh lặn của tôi.

Setrákus Ra gạt vài công tắc trên bảng điều khiển và con tàu hình cầu nhỏ của chúng tôi khởi động. Các phía thân tàu trở nên trong suốt. Đó là phiên bản kính màu của đám Mogadorian - chúng tôi có thể nhìn ra ngoài nhưng không ai có thể nhìn vào trong.

Tôi quay đầu nhìn khu cất hạ cánh đông nghịt đám Mogadorian trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Chúng đứng nghiêm, hàng trăm tên đứng đúng hàng thẳng lối, tay nắm chặt đặt trước ngực. Chúng đang cung kính chào

Lãnh tụ Kính yêu của chúng đang chuẩn bị bay xuống để chinh phạt Trái đất. Tôi nhìn xuống những bản mặt nhợt nhạt, vô cảm của chúng với đôi mắt đen trống rỗng. Đó là những kẻ sẽ là dân tộc mới của tôi ư? Tôi đang trở thành một trong số chúng à?

Có vẻ đơn giản nhất là tôi cứ từ bỏ đi.

Setrákus Ra chuẩn bị bay đi thì một luồng sáng đỏ nhấp nháy trên một trong những màn hình của lão và phát ra âm thanh chói tai. Âm thanh đó làm tôi tỉnh ra một chút. Một tên thuộc cấp kém may mắn nào đó đang cố gắng gọi Setrákus Ra vào đúng cái ngày trọng đại với lão này. Mồm Setrákus Ra lệch sang một bên vẻ khó chịu trước cuộc gọi đến kia và trong một thoáng tôi đã nghĩ lão sẽ mặc kệ nó. Cuối cùng thì, lão ấn mạnh một nút và một sĩ quan thông tin liên lạc Mogadorian trông mặt mọi xuất hiện trên màn hình.

"Cái gì thế?" Setrákus Ra rít lên.

"Vô cùng xin lỗi vì đã làm phiền, Lãnh tụ Kính yêu", viên sĩ quan nói, mặt nhìn thẳng xuống đất. "Ngài có một tin nhắn khẩn cấp từ Phiri Dun-Ra".

"Nên là như thế", Setrákus Ra gầm gừ. Lão ta phẩy tay sốt ruột về phía màn hình. "Được rồi. Nổi máy đi".

Màn hình nhấp nháy, nhiễu loạn, rồi một phụ nữ Mogadorian xuất hiện. Cô ta có hai bím tóc cuốn quanh cái đầu trọc và một vết cắt lớn trên mặt phía trên mắt. Xung quanh cô ta toàn là rừng. Rõ ràng là tin nhắn từ tên Trueborn này đủ quan trọng để làm trễ chuyến bay của chúng tôi xuống New York. Tôi cố gắng ngồi thẳng lên một chút trên ghế của mình, cố gắng tập trung.

"Gì thế Phiri?" Setrákus Ra lạnh lùng nói. "Tại sao người lại gọi trực tiếp cho ta?"

Tên Mog nữ kia, Phiri, do dự một chút trước khi nói. Có lẽ là cô ta bất

ngờ trước việc cái khuôn mặt con người kia đang nói chuyện với mình với uy quyền như thế. Hoặc có lẽ là cô ta chỉ đơn giản là sợ hãi Lãnh tụ Kính yêu của mình.

"Chúng ở đây", Phiri cuối cùng cũng nói, có chút hân hoan trong giọng nói của cô ta. "Đám Garde đã kích hoạt Thánh đường".

Setrákus Ra dựa người vào ghế, lông mày nhướn lên đầy ngạc nhiên. Hắn đan tay vào nhau nghĩ ngợi.

"Rất tốt", hắn đáp. "Được lắm. Lệnh của người là giữ chân chúng ở đó, Phiri Dun-Ra. Bằng cả tính mạng của người. Ta sẽ đến chỗ người sớm".

"Như ngài muốn, Lãnh -"

Setrákus Ra cắt đường truyền trước khi Phiri Dun-Ra có thể nói hết. Việc nhắc tới các Garde và Thánh đường khiến tôi tỉnh táo hơn một chút. Tôi cố gắng nghĩ về chị Sáu và chị Marina, về anh John và anh Chín - tôi biết họ sẽ muốn tôi chiến đấu với việc này. Chỉ là quá khó để chú tâm, để giữ cơ thể tôi khỏi sự nặng trĩu này.

"Ta đã truy đuổi nó hàng năm trời", Setrákus Ra nói nhỏ, gần như là đang tự nói với chính mình. "Để quét sạch sự kháng cự yếu ớt cuối cùng với Tiến trình Mogadorian hóa. Để kiểm soát thứ mà mấy tên Trưởng lão ngu ngốc kia chôn vùi ở hành tinh này. Giờ thì, ngày đó đã đến khi mọi thứ ta đã tranh đấu sẽ là của ta, tất cả cùng một lúc. Nói ta nghe, cháu gái, còn nghi ngờ gì được nữa về sự vượt trội của người Mogadorian?"

Lão không thực sự muốn nghe một câu trả lời. Setrákus Ra chỉ muốn nghe chính mình nói. Tôi từ từ mỉm cười xã giao. Điều đó có vẻ làm hắn hài lòng. Ông cố tôi với tay đập nhẹ lên đầu gối của tôi.

"Cháu đang cảm thấy khá hơn, phải không nào?" lão nói. Lão gạt thêm

mấy cái cần gạt nữa trên bảng điều khiển và động cơ tàu khởi động. "Đi nào. Hãy cùng đi lấy những gì thuộc về chúng ta nào".

Nói xong, lão lái tàu về phía trước. Chúng tôi lao qua khu cất hạ cánh, qua những hàng chiến binh Mogadorian. Chúng đập những năm dặm vào ngực khi chúng tôi đi qua, hét lên những câu cổ vũ bằng tiếng Mogadorian. Chúng tôi đi qua cùng cánh cửa mà Năm đã bị vứt qua đó. Phần đó - nhìn thấy anh ta bị đánh bầm dập rồi quăng ra ngoài như một thứ rác rưởi - tôi mừng vì không còn cảm giác lơ mơ nữa.

Chúng tôi bay xuống Manhattan. Tôi có thấy tất cả những người tụ tập bên dưới. Có hàng ngàn người tụ tập trước một khu phức hợp hào nhoáng và những khuôn viên bao quanh. Tôi cũng có thể nhìn thấy một sân khấu dưới đó. Tất cả được xây dựng ở một bờ sông sóng lăn tăn xám xịt. Tôi nhớ lại thành phố Washington trong giấc mộng của tôi, cái mùi khói đậm đặc trong không khí. New York sẽ sớm biến thành như thế. Tôi tự hỏi liệu những người đó có nhảy xuống sông chạy trốn khi thành phố của họ bắt đầu bị phá hủy không.

Những người phía dưới chỉ trỏ lên phi thuyền của chúng tôi. Tôi có thể nghe thấy họ hò hét chào đón chúng tôi. Những người đó - những người đến gần nhất có thể với tàu Anubis - họ không hề nghĩ là họ đang gặp nguy hiểm.

Rồi tôi chợt nhận ra là chúng tôi tới đây mà không hề có tên Mogadorian hộ tống nào cả. Tôi hướng đầu về phía ông cố tôi, làm ướt môi và cố gắng tìm từ để nói.

"Chúng ta tới gặp họ một mình thế này thôi à?" Tôi hỏi lão.

Lão cười. "Dĩ nhiên. Ta muốn cải tiến họ chứ không phải hại họ. Chúng ta chẳng có gì phải sợ từ phía con người. Những thuộc hạ của ta trên Trái đất đã chuẩn bị một buổi chào đón mà ta thấy còn hơn cả hợp lý".

Rõ ràng là lão đang mưu tính gì đó. Có lẽ là đã lên kế hoạch cho cả sự kiện này. Tôi biết là dù với cả đám đông con người thế này cũng không thể chống lại Setrákus Ra và những sức mạnh của hắn, nhưng một phần trong tôi vẫn hi vọng có ai đó sẽ nhìn thấu màn kịch này của lão và bắn vài phát về phía tên ngoài hành tinh đáng sợ này.

Dĩ nhiên, nó sẽ khiến tôi chết trước khi họ có thể chặn đứng Setrákus Ra. Nhưng giờ đã đến nước này, nó có vẻ như cũng đáng thôi. Tôi cảm nhận được bất kể thứ gì mà đám Mogadorian tiêm vào người tôi đang bò trườn xung quanh bên dưới lớp da của tôi. Tôi không thể chịu đựng thêm việc đó chút nào nữa.

Việc hạ cánh đã kết thúc. Chúng tôi lơ lửng khoảng mười lăm mét phía trên sân khấu. Một người đàn ông lớn tuổi trông lo lắng trong bộ trang lễ phục, một kiểu chính trị gia nào đó chờ đợi chúng tôi ở đó. Đèn flash máy ảnh lóe lên như điên. Tôi chớp mắt và cố gắng không mất sự tập trung.

"Đi nào Ella. Hãy đi chào đón các thần dân mới của chúng ta đi nào", Setrákus Ra nói. Lão cầm cây gậy vàng của mình lên, Con mắt của Thaloc bằng hắc diện thạch lấp lánh dưới ánh nắng. Tôi không chắc tại sao lão mang nó theo. Tôi đoán là lão không muốn đối mặt với những thần-dân của mình mà không có chút vũ trang nào. Hoặc có lẽ là lão nghĩ nó sẽ khiến lão trông cao quý - như là một vị vua với cây quyền trượng của mình.

Tôi đứng dậy, hơi chao đảo một chút. Setrákus Ra giơ tay ra cho tôi. Tôi vòng tay mình qua đó để lấy điểm tựa.

Cánh cửa tàu vận chuyển của chúng tôi mở ra một cầu thang phát sáng mở ra, tạo một đường tới sân khấu cho chúng tôi. Đám đông há hốc mồm khi thấy chúng tôi bước ra. Bằng đôi mắt nhòe nhoẹt của mình, tôi có thể thấy vài tá máy quay chĩa vào chúng tôi. Đám đông thì huyết sáo đầy phấn khích. Họ thấy chúng tôi có diện mạo như thế nào? Người ngoài hành tinh ... người

ngoài hành tinh có diện mạo giống hệt con người. Một người đàn ông lớn tuổi đẹp trai và đứa cháu gái nhọt nhọt của ông ta.

Setrákus Ra giơ tay lên vẫy chào những người kia. Đó là cái kiểu chào quý tộc, lịch sự nhưng không kém phần cao quý. Khi lão nói, giọng hân vang vọng như là đang đeo một cái mic vậy.

"Xin chào những người dân Trái đất!", lão nói to bằng Anh ngữ hoàn hảo, giọng lão chắc nịch và dễ gần. "Tên tôi là Setrákus Ra và đây là cháu gái tôi, Ella. Chúng tôi đã du hành qua một quãng đường dài để đến đây với sự khiêm nhường trước các bạn cùng hàm ý hòa bình!".

Đám đông lại còn reo hò nữa chứ. Họ chẳng biết gì cả. Setrákus Ra nhìn những khuôn mặt đang hướng lên kia một cách vui vẻ. Nhưng khi mắt lão dừng lại trên người một ông già đứng trên sân khấu, tôi cảm thấy hân hơi căng cứng lên.

"Hừm", Setrákus Ra nói nhỏ. CỐ gì đó không đúng. Những người chào đón này không như những gì lão chờ đợi. Hoặc có lẽ phải có nhiều người đứng đợi hơn. Có lẽ là phải có cả những lăng hoa nữa.

Không nản lòng, Setrákus Ra đứng thẳng người hơn một chút và đi xuống nốt những bậc thang còn lại.

"Chúng tôi có rất nhiều thứ để cho các bạn!", lão tiếp tục nói với cái giọng to và dễ mến của mình. "Những tiến bộ y khoa để chữa bệnh, kỹ thuật nông nghiệp để chống nạn đói và công nghệ có thể khiến cuộc sống các bạn trở nên dễ dàng hơn và năng suất hơn. Tất cả những gì chúng tôi muốn nhận lại sau chuyến hành trình dài của mình là nơi trú chân khỏi cái lạnh của không gian".

Tôi nhìn xuống đám đông để xem có ai tin lời lão không. Tôi cuối cùng dừng lại nhìn chăm chăm vào mắt một chàng trai trẻ ở hàng đầu, bị đẩy lên

đứng ngay cạnh vài cái máy quay, đôi mắt đen của anh ta cũng nhìn chăm chăm vào mắt tôi. Anh ta mặc một cái áo len có mũ trùm đầu, những lọn tóc đen dài chìa ra ở hai bên, anh ta cao và cường tráng, và -

Ở trong cái tình trạng này của tôi, phải mất tới một lúc tôi mới nhận ra anh ấy. Mới không lâu trước đây, tôi ngồi giữ thăng bằng trên vai anh ấy và anh ấy đã dạy tôi cách chiến đấu.

Anh Chín.

Thấy anh ấy, tôi biết là mình không đơn độc, rằng mọi thứ vẫn chưa hẳn là đã đến hồi kết - nó khiến tôi tỉnh táo lại. Cơn đau từ vai tôi tăng mạnh theo cấp số nhân, như là có thứ gì đó cố gắng thoát ra từ người tôi. Dù là bất cứ thứ gì ở trong người tôi nó cũng không muốn tôi dùng các Biệt năng của mình. Tôi lờ nó đi và cố gắng dùng khả năng thần giao cách cảm của mình.

Anh Chín! Cây gậy của hắn! Đó là cách mà hắn thay đổi hình dạng! Lấy nó và phá tan nó đi!

Anh Chín ngoác miệng cười và gật đầu với tôi. Tim tôi đập nhanh dần.

Bên cạnh tôi, tư thế của Setrákus Ra đã trở nên căng cứng. Tay tôi bị kẹp chặt trong tay lão. Lão biết có gì đó không đúng, nhưng hắn vẫn tiếp tục với màn diễn như bình thường.

"Tôi đã nghĩ sẽ có nhiều người hơn ở đây vào dịp quan trọng này, tuy vậy tôi cũng đã thấy một trong những lãnh người lãnh đạo của các bạn tới chào đón tôi!" Setrákus Ra chìa tay ra cho ông già. "Tôi đếm với thiện chí hòa bình, thưa ngài! Hãy để cho việc này gắn kết tình bạn giữa hai giống loài chúng ta".

Thay vì bắt tay Setrákus Ra, người đàn ông lùi lại một bước. Có một sự sợ hãi ở sâu thẳm trong mắt ông ta, nhưng đó không phải là kiểu chạy-và-la-hét

trong sợ hãi. Đó là nỗi sợ hãi của một con vật bị dồn vào thế đường cùng. Người đàn ông lớn tuổi có một cái mic nhỏ của riêng mình và khi các máy quay hướng về phía ông ta, ông ta bắt đầu hét lên.

"Người đàn ông này - cái thứ này - là một tên nói dối!"

"Cái -" Setrákus Ra bước một bước đầy giận dữ tới trước về phía ông già và tôi được thả ra khỏi lão. Lần đầu tiên kể từ khi tôi bị lão bắt, kẻ lãnh đạo người Mogadorian trông thực sự bị ngạc nhiên.

Ngạc nhiên và giận dữ.

Những tiếng lầm bầm lưỡng lự nổi lên trong đám đông. Ông già kia còn hét lên gì đó nữa - tôi nghe thấy mấy từ như "làm nô lệ" và "chết", nhưng ngoài thế ra thì tôi không thực sự nghe thấy gì nữa cả. Không ai có thể. Setrákus Ra đã dùng Telekinesis phá tan cái mic của ông ta.

"Ông hẳn đã rối trí, bạn của ta", Setrákus Ra nói qua hàn răng nghiêng chặt của mình, vẫn cố gắng vớt vát trò hề này. "Ý định củ ta hoàn -"

Setrákus Ra bất ngờ bị lão đảo. Tôi biết tại sao. Một đòn tấn công bằng Telekinesis. Tôi nhìn theo chiếc gậy của lão bị giật khỏi tay lão. Anh Chín bắt lấy nó từ trên không khi đang nhảy lên sân khấu, toét miệng cười với Setrákus Ra.

Tôi cảm thấy có chuyển động ở bên trái của mình. Tôi quay đầu và thấy anh John cũng nhảy lên sân khấu. Họ đang bọc sườn lão lại, giống hệt như khi chúng tôi tập luyện trong Giảng đường. Len lỏi qua đám đông, tôi thấy những người đàn ông và phụ nữ trong bộ đồ đen, tất cả đều kín đáo lôi súng ra. Đám đông bắt đầu la hét ầm ĩ khi vài dân thường - những người thông minh - bắt đầu lùi lại khỏi sân khấu.

Đó là một cái bẫy, tôi vui mừng nhận ra. Các Garde đang ở đây!

Giờ thì, Setrákus Ra trông thực sự ngạc nhiên. Và, tôi cũng dám nói là lão cũng có một chút hoảng sợ.

"Các bạn đã bị đánh lừa rồi!" Setrákus Ra hét lên, chỉ tay về phía anh John và anh Chín. "Những thằng nhóc này là những kẻ đào tẩu! Những tên khủng bố ở quê hương chúng tôi! Tôi không biết chúng đã nói với các bạn những gì -"

"Chúng tôi chẳng nói gì với họ cả", anh John nói, cắt ngang lời lão. Giọng anh ấy không vang xa như của Setrákus Ra nên đám đông phải nghiêng cổ để nghe. "Chúng tôi để họ tự quyết định. Một tên diệt chủng ác độc khá là dễ để nhận ra".

"Đối trá!".

Làm ngay đi! Tôi thúc giục anh Chín bằng ý nghĩ.

"Ta tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu ta làm thế này?" Chín hỏi, quay quay cái gậy của Setrákus Ra. Trước khi Setrákus Ra có thể lao về phía anh ấy, anh Chín giơ cây gậy cao quá đầu và đập nó vỡ tan trên sàn sân khấu. Con mắt bằng hắc diện thạch ở trung tâm cây gậy nổ tung thành một đám tro bụi.

Mọi thứ sau đó diễn ra khá nhanh.

Cơ thể của Setrákus Ra bắt đầu co giật và quằn quại. Cái dáng vẻ con người đẹp trai mà lão luôn dùng kia bắt đầu tách rời lão như là một con rắn đang lột da vậy. Hình dáng thật của Setrákus Ra - nhợt nhạt, già nua và gớm guốc với cái đầu trọc đầy hình xăm, một vết sẹo dày quanh cổ, mặc bộ giáp Mogadorian gai góc - hiện hình trên sân khấu.

Nhiều người trong đám đông hét lên. Nhiều người nữa giật bắn ra sau vì hoảng sợ và quay người bỏ chạy. Một tiếng súng vang lên - tôi nghe thấy tiếng đạn xé gió bay vù qua tai mình trước khi nó bị bắn ngược ra vô hại khi

va chạm với con tàu Mogadorian phía sau tôi. Tiếng súng chỉ càng làm mọi người trở nên hoảng loạn và giờ phía trước sân khấu là một màn đẫm đạp lẫn nhau để thoát thân. Thêm nhiều tiếng súng nữa vang lên, nhưng lần này chỉ là bắn chỉ thiên. Một trong các đặc vụ đang ngấm vào Setrákus Ra bị xô ngã bởi đám đông đang sợ hãi.

Thật là hỗn loạn.

Với một tiếng hét như quái vật, Setrákus Ra to lên thành một gã cao năm mét. Sân khấu dưới chân chúng tôi kêu cọt kẹt. Ông già ở trên sân khấu cùng các Garde cố chạy lẫn vào đám đông nhưng Setrákus Ra tóm ông ta lại bằng Telekinesis và ném ông ta như một quả tên lửa về phía anh Chín. Cả hai bọn họ đều ngã nhào xuống dưới sân khấu.

Những quả cầu lửa hình thành trong tay anh John. Chúng ngay lập tức biến mất khi Setrákus Ra kích hoạt vùng Dreyne. Việc đó cũng chặn ngăn được anh John lao vào, lôi con dao găm Loric ra trong lúc lao tới.

"Đúng rồi!", Setrákus Ra hét lên, ra dấu thách thức anh John lao vào. "Cứ lao tới cái chết của mày đi, nhóc con!"

Không bị ảnh hưởng bởi phiên bản Dreyne của Setrákus Ra, tôi nhặt một mẫu cây gậy vỡ của lão. Những ngón tay của tôi trở nên vụng về và tôi suýt thì đánh rơi nó tận hai lần trước khi có thể nắm nó đủ chặt. Tôi tập trung lại, bỏ mặc cái cảm giác đau như xé dưới làn da của mình và sặc mảnh vỡ với Dreyne của mình.

Khi mảnh vỡ phát ra ánh sáng đỏ rực, tôi đâm nó vào phía sau chân của Setrákus Ra.

Tên lãnh chúa Mogadorian hét lên và bé lại thành kích cỡ bình thường. Tôi cảm nhận được vùng Dreyne quanh lão biến mất. Quá muộn cho lão rồi

khi giờ lão mới loạng choạng về phía trước trong một nỗ lực vô vọng tránh xa khỏi tôi. Mảnh vỡ được sặc Dreynen của tôi đã cắm sâu vài cm vào bắp chân lão rồi. Khi Setrákus Ra giật nó ra, vài giọt máu đen nhỏ ra ướt ống chân quần lão. Giờ nó đã bị rút ra, tôi không chắc Dreynen của tôi còn có tác dụng trên lão bao lâu nữa.

Mà đợi một chút. Hắn đang chảy máu. Thương tổn kia không hề chuyển sang cho tôi. Mỗi phép bùa đều có một điểm yếu, đó là điều mà Setrákus Ra đã nói ngay trước khi yểm phép bùa đáng sợ kia vào mắt cá chân tôi.

Tôi có thể làm lão bị thương. Tôi là người duy nhất có thể làm Setrákus Ra bị thương.

Tôi hầu như chỉ đủ thời gian để xử lý thông tin này trước khi Setrákus Ra nhào tới chỗ tôi, mắt mở to đầy giận dữ. Hắn tát tôi một cú bằng lòng bàn tay thật mạnh và tôi bay lên. Tôi như kiệt sức khi rơi xuống lại sàn sân khấu, đầu óc lại quay cuồng. Lão hẳn biết là dù nếu tôi có tìm ra được kẻ hở trong phép bùa Mogadorian kia thì tôi cũng không đủ sức đánh lại lão.

Setrákus Ra đứng trước mặt tôi, cái hình dáng đáng sợ của lão bùng bùng sát khí. Lão cúi xuống bóp cổ tôi.

"Con nhóc bất trung khốn -"!

Anh John lao vào húc vai lão một cú khiến lão bay mất. Setrákus Ra ngã mạnh xuống một bên và tôi ngay lập tức cảm thấy những vết bầm tím ở cùi trỏ của mình. Tôi chấp nhận cơn đau đó. Vẫn còn nhiều nữa đang ở trước mặt cơ mà.

Tôi không đủ khỏe để đánh lại hắn, nhưng tôi đã làm phần việc của mình rồi. Tôi đã tạm thời rút cạn các Biệt năng của lão.

Giờ thì, những người khác có thể làm việc cần phải làm.

Anh John không hề dừng lại. Anh ấy tiếp tục lao vào Setrákus Ra, kẻ giờ thì đang cố bỏ chạy. Kẻ lãnh đạo Mogadorian giờ trông khá hoảng sợ, cố gắng bỏ đi ra xa khỏi anh John. Tôi vui vì thấy lão thảm hại và tuyệt vọng như thế. Lão nên biết nó có cảm giác như thế nào trước khi lão chết.

Trước khi chúng tôi chết.

Anh John tóm lấy lão và giơ lên cao. Anh ấy giơ con dao găm lên quá đầu. Tôi hít một hơi sâu và chuẩn bị tinh thần.

"Cái này là cho Lorien! Và cho Trái đất!"

Tôi biết việc gì sẽ xảy ra tiếp theo. Anh John sẽ đâm Setrákus Ra và tôi sẽ chết. Nó sẽ phá vỡ phép bùa Mogadorian, và rồi các Garde có thể giết Setrákus Ra thực sự. Cũng đáng đấy. Tôi sẵn sàng chết nếu điều đó có nghĩa là chấm dứt cái mạng đáng thương của Setrákus Ra.

Làm đi! Tôi hét lên với John bằng thần giao cách cảm. Không quan trọng chuyện gì sẽ xảy ra! Hãy làm đi!

Khi John đưa lưỡi dao xuống, tôi nghe thấy xé gió bay tới. Một thứ gì đó đang bay về hướng này. Rất nhanh.

Một chút máu chảy ra từ vết cắt nhỏ trên cổ họng tôi. Đó là tất cả những gì John có thể làm trước khi một thân hình bọc thép sáng loáng bay qua, đánh bật anh ấy khỏi Setrákus Ra và xuyên thủng sân khấu.

Năm. Anh ta còn sống và vừa cứu mạng tôi.

Cứu mạng tôi và khiến chúng tôi chết chắc rồi.

Trước khi tôi có thể phản ứng, sân khấu kêu kèn kẹt và đổ sập xuống. Tôi trượt xuống theo những mảnh ván gỗ và đập mạnh xuống mặt xi măng bên

dưới. Xung quanh tôi, mọi người đang bỏ chạy và hò hét.

Setrákus Ra rơi xuống cạnh tôi.

Lão với tay ra và túm lấy tóc tôi, kéo tôi đứng dậy một cách thô bạo.

"Mày sẽ chết vì vụ việc đáng xấu hổ này, nhóc con", lão gầm gừ và bắt đầu kéo tôi qua đồng đồ nát tới tàu của lão.

Từ đâu đó anh Chín xuất hiện chặn ngang đường lão.

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Tôi bị trật khớp vai rồi, đó là thứ mà tôi biết chắc chắn. Tôi nằm ngửa với một mẫu gỗ nham nhở từ sân khấu bị phá hủy cắm vào người. Tôi thấy hoa cả mắt và gần như không thở nổi. Tôi cảm thấy mình như vừa bị húc bởi một chiếc xe.

Mà không phải là một chiếc xe. Đó là Năm.

Tên phản bội đứng trước tôi, thở mạnh. Làn da hắc bằng kim loại, nhưng hắc trông vẫn bầm dập khá nghiêm trọng. Hắc đang đeo một miếng che mắt. Một bên mặt hắc trông sưng lên, và tôi nghĩ mình có thể thấy những vết lõm trên cái đầu bọc kim loại của hắc. Hắc cũng đang bị mất vài cái răng. Tôi không chắc hắc có những vết thương đó do đâu, và tôi cũng chẳng quan tâm.

Thằng khốn đó đánh lén tôi. Tôi đã sắp làm được rồi. Setrákus Ra đã cầm chắc cái chết rồi mà.

Con dao găm của tôi vẫn còn gắn trên cổ tay tôi, nhưng đó là cánh tay bị trật khớp. Tôi cầm lấy nó, cố gắng đổi tay. Trước khi tôi có thể làm thế, Năm nhắc bổng tôi lên bằng cách nắm ngực áo tả tôi của tôi.

"Nghe tôi nói đây!", hắc hét vào mặt tôi.'

"Đi chết đi", tôi đáp trả.

Bằng tay còn khỏe của mình, tôi nắm lấy bắp tay Năm và bật Lumen của mình lên nóng nhất có thể. Dù hắc biến thành kim loại gì, nó hắc phải có

điểm tan chảy. Tôi tự hỏi nếu tôi có thể nung chảy phần cơ thể này của hắn trước khi hắn có thể làm việc mà hắn đã nghĩ.

"Dừng lại đi, John!", Năm hét lên, rung lắc tôi.

"Mày đã sát hại Tám, thằng khốn nạn kia".

Khói kim loại nóng chảy bốc lên cuồn cuộn từ kẽ những ngón tay của tôi. Mắt Năm hơi giãn to ra một chút, nhưng hắn ta không thả tôi ra và cũng chẳng giăng cánh tay ra. Tôi làm làm hắn bị thương và hắn chỉ đứng đó chịu trận.

"Tên khốn ngu ngốc này," Five giật giọng nói và nắm tay lại như định đâm tôi. Tôi không chắc là mình đủ sức chặn cú đâm đó lại. Năm đâm của hắn trở nên run rẩy, và có vẻ như hắn đang nghĩ lại. "Nghe tôi nói đây, John! Nếu cậu làm Setrákus Ra bị thương, những thương tổn đó sẽ bị chuyển sang cho Ella!"

Tôi hạ nhiệt Lumen của mình xuống một chút. Tay tôi thấy nháp nháp bởi kim loại nóng chảy.

"Cái gì? Mày đang nói gì cơ?"

"Đó là một phép bùa, như là cái các Trưởng lão dùng cho chúng ta", Năm nói. "Hắn đã chuyển đổi tác dụng của nó bằng cách nào đó".

Tôi tắt Lumen của mình hoàn toàn. Giờ thì Năm đang cố giúp chúng tôi sao? Liệu hắn đánh bật tôi khỏi Setrákus Ra không phải vì bảo vệ Lãnh tụ Kính yêu của hắn mà là để cứu Ella sao? Tôi chẳng biết phải nghĩ gì nữa.

"Làm sao để phá vỡ nó?" Tôi hét lên với hắn. "Làm thế nào để giết hắn?"

"Tôi không biết", Năm đáp, liếc nhìn ra phía sau. Mặt hắn tối sầm trở lại,

cái sự giận dữ mà tôi thấy khi hắn chuẩn bị đâm tôi nhen nhóm trở lại.
"Thằng chết dẫm!"

Năm ném tôi xuống và bay đi. Tôi loạng choạng đứng dậy vừa kịp lúc thấy Chín đang lao tới Setrákus Ra. Cậu ta đang cầm một mảnh vỡ từ sân khấu như là một ngọn giáo ở trước ngực.

"Chín! Đừng làm thế!"

Chín không nghe thấy tôi, có lẽ là bởi còn bận đối phó với pha cắt mặt của Năm. Cả hai bọn họ văng vào đồng đồ nát của sân khấu, những mảnh gỗ vụn văng tung tóe khắp nơi. Sau đó, có vẻ như Năm cố gắng bay đi nhưng bị Chín nắm cổ chân giữ lại.

"Định đi đâu thế thằng béo?" Tôi nghe thấy Chín nói.

Chín đứng dậy, vẫn nắm cổ chân Năm và sau đó quay hẳn ta với toàn bộ sức mạnh của mình. Năm vung tay lấy đà trong một nỗ lực tuyệt vọng nhưng hắn vẫn bị Chín áp đảo. Chín đập mặt Năm xuống vỉa hè. Những mảnh vụn bê tông bay tứ tung bởi cú va chạm và đầu của Năm tạo nên một tiếng động như tiếng chuông kêu từ cú va chạm. Tôi nhận thấy lớp vỏ kim loại của hắn ta chuyển về lại bình thường - cú đó hẳn phải làm Năm đủ đau để không thể tập trung vào khả năng Externa của hắn.

"Chín! Đủ rồi đó!", tôi hét lên, cố gắng thoát khỏi đồng đồ nát xung quanh.

Chín nhìn về phía tôi, và đó cũng là lúc Năm cho cậu ta một cú móc hàm. Với một tiếng hét lớn, Chín lại lao vào hắn ta, và họ cứ thế nện nhau. Những cú đâm tung ra liên tục, tay chân như đan vào nhau rồi biến mất sau khi lao qua cửa sổ phía trước của tòa nhà Liên Hợp Quốc.

Tôi không có thời gian lo về họ bây giờ. Tôi cần phải bắt kịp Setrákus Ra.

Tôi phải cứu Ella. Tôi sẽ không để cô bé bị cướp đi lần thứ hai.

Tay trái tôi buông thông ở bên sườn. Tôi cần phải nắn lại khớp trước khi tôi có thể tự hồi phục, nhưng tôi không có thời gian cho việc đó. Tôi phải tay sạch đồng mảnh vụn kim loại khỏi tay mình và cầm con dao găm bằng cánh tay còn lành lặn. Tôi sẽ phải làm việc này bằng một tay thôi.

Vô cùng ngạc nhiên, Setrákus Ra chẳng có vẻ gì là thích thú trong việc phải ở lại đánh nhau cả. Hắn kéo Ella qua những đồng đồ nát, hướng tới chỗ con tàu mà hắn dùng để đến đây. Ella trông khá giống so với trong giấc mộng chúng tôi cùng thấy về Washington D.C. - như thể cô bé bị hút cạn sự sống vậy. Tôi tự hỏi chúng đã làm gì cô bé trên cái tàu chiến kia.

Không quan trọng chuyện gì sẽ xảy ra! Hãy làm đi! Ella đã hét lên vào tâm trí tôi như vậy. Không quan trọng chuyện gì sẽ xảy ra. Năm hắn là không nói dối. Ella biết hậu quả từ việc tôi đâm Setrákus Ra là gì, và cô bé chấp nhận việc đó.

Dù chúng đã làm gì với cô bé, lũ Mog không thể khuất phục cô bé. Cô bé còn đủ sức tàn để giúp chúng tôi. Nó lại giống như khi ở Căn cứ Dulce. Cô bé đánh trúng Setrákus Ra với một mảnh phát sáng và các Biệt năng của tôi ngay lập tức trở lại.

Cô bé đã rút cạn sức mạnh của Setrákus Ra, tôi chợt nhận ra. Và, cứ xét theo cái cách bỏ chạy hèn hạ của hắn, chúng vẫn chưa trở lại với hắn.

Tôi có thể không giết được Setrákus Ra, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không thể bắt sống hắn. Cứ để xem lũ Mogadorian sẽ xâm lược thế nào khi tôi giữ Lãnh tụ Kính yêu của chúng làm con tin.

Tôi chạy như bay qua cái sân khấu bị sập, cố gắng chặn được Setrákus Ra trước khi hắn đến được chỗ con tàu. Ella thấy tôi lao tới liền càng chùng chân

xuống. Cô bé giãy giụa chống lại Setrákus Ra và làm hắn chậm lại vừa đủ cho tôi bắt kịp. Tôi sẽ bắt được hắn thôi.

"Setrákus Ra!"

Chết tiệt thật. Không phải lúc này chứ.

Kẻ lãnh đạo Mogadorian còn chẳng chú ý tới Đặc vụ Walker khi bà ta tiến về phía hắn từ phía bên sườn. Bà ta nghĩ hắn sẽ đứng lại à? Bà ta cùng hai đặc vụ nữa đã thoát khỏi đám đông ồn ào và hoảng loạn kia. Sam đi cùng với họ. Họ dừng lại cách hắn vài mét, súng giơ ngang người. Ngay cả Sam trông cũng sẵn sàng nổ súng - mắt cậu ấy nheo lại, môi mím chặt. Tôi nhớ lại những vết bỏng trên cổ tay cậu ấy. Chúng được gây ra bởi lòng hiếu khách của Setrákus Ra. Tôi chắc chắn là cậu ấy sẵn sàng trả lại cả gốc lẫn lá vụ đó.

"Đợi đã!" Tôi hét về phía Sam và Walker nhưng đã quá muộn.

Setrákus Ra quay ngoắt đầu về phía các đặc vụ và Sam như thể họ là đám bọt khó chịu cần phải bị nghiền nát. Với cánh tay không tóm lấy Ella, Setrákus Ra lấy ra cái roi ba đầu từ bộ quân phục tả tơi của hắn. Trước khi hắn có thể đánh bọn họ, các đặc vụ và Sam nổ súng.

Tôi không thể tin được việc mình sắp làm.

Tôi chặn các viên đạn lại lưng chừng bay bằng Telekinesis. Tôi không chắc là chúng có thể xuyên thủng được áo giáp của Setrákus Ra nhưng tôi không dám đánh liều. Tôi không để Sam và những người khác có cơ hội nhận ra là tất cả phát bắn của họ đều đã trượt mục tiêu. Thay vào đó, tôi đẩy cả nhóm ngược ra phía sau bằng Telekinesis. Không quá mạnh để làm họ bị thương nhưng đủ mạnh để làm họ ngã xuống. Và nó cũng đủ mạnh để đẩy họ ra khỏi tầm với từ cây roi của Setrákus Ra. Tôi sẽ xin lỗi họ sau.

Setrákus Ra không buồn nhìn lại các đặc vụ. Khoảng thời gian phân tâm

vừa rồi của tôi là tất cả những gì hăn cần để tới được cầu thang dẫn lên tàu của hăn trước tôi. Hăn đi lên kéo theo Ella phía sau và biến mất vào bên trong con tàu.

Tôi lao tới trước, quyết tâm không để hăn thoát. Con tàu bắt đầu bay lên trước khi cầu thang kịp thu lại hết vào bên trong.

Tôi vẫn có thể bắt kịp. Tôi có thể chặn hăn lại. Tôi đã gần lắm rồi.

Tôi nhào tới trước và nắm được bậc thang cuối bằng cánh tay còn lành lặn của mình.

Con tàu tiếp tục bay lên cao trong khi các bậc thang thì rút vào trong cánh cửa để mở. Nó kéo tôi lại gần Setrákus Ra và Ella, ngay cả khi con tàu đang bay xa dần khỏi mặt đất. Tôi vung một chân lên bám vào bậc thang cuối cùng. Một cách nhanh chóng, chúng tôi đã cách mặt đất vài chục mét, tiến lên ngày càng gần hơn chiếc tàu chiến bên trên.

Các bậc thang dần thu hết vào trong thân tàu. Tôi đẩy người nhảy lên khỏi bậc thang tôi đang bám trước khi bị nghiền nát bởi cơ chế thu vào của nó vào trong tàu. Nó chả dễ gì để làm khi chỉ có một tay còn lành lặn. Cuối cùng thì tôi chỉ có thể bám trụ được một tay vào rìa khung cửa, cánh tay này thì lại bắt đầu cảm thấy căng cứng. Chân tôi đứng đưa ở khoảng cách gần bảy mươi mét so với mặt đất.

Setrákus Ra đứng trước mặt tôi. Cái roi ba đầu của hăn đứng đưa trước mặt tôi, đầu roi tóe lửa. Tôi nghĩ là hăn chẳng định kéo tôi vào trong với hăn đâu.

Tôi thoáng thấy Ella qua chân hăn. Cô bé mềm nhũn ở một trong những ghế lái, trông hoàn toàn bất tỉnh. Tôi sẽ chẳng có sự giúp đỡ nào từ cô bé cả.

"John Smith phải không nào?" Setrákus Ra hỏi một cách bình thản. "Cám

ơn vì đã giúp dưới kia".

"Ta đâu có cố giúp người".

"Nhưng người dù sao cũng đã làm vậy. Đó là một trong những lí do tại sao ta sẽ để người sống".

Tôi nhắm mắt. Tay tôi đang trượt đi một chút. Tôi cần phải nghĩ ra gì đó sớm. Giờ khá khó để ném một quả cầu lửa khi một tay bị trật khớp và tay còn lại thì đang bám chặt để tránh rơi xuống chết. Phải dùng tới Telekinesis thôi. Có lẽ nếu tôi có thể đẩy hẳn lại ...

Nó biến mất rồi. Telekinesis của tôi đã biến mất. Bị hút cạn như trước đây.

Setrákus Ra mỉm cười với tôi. Các Biệt năng của hẳn đã trở lại. Tôi đã thất bại.

Hẳn ngồi xồm xuống để có thể nhìn thẳng vào mặt tôi.

"Lí do còn lại", hẳn nói nhỏ, "là để người có thể nhìn ta thiêu đốt hành tinh này".

Setrákus Ra đứng thẳng dậy lại và thảo nhiên quất cây roi vào tôi. Ba đầu roi đánh thẳng vào mặt tôi. Tôi có thể kháng được lửa, nhưng cú đánh vẫn để lại ba vết xước trên má tôi.

Và nó cũng đủ để tôi phải buông tay. Tôi rơi thẳng xuống phía dưới.

Trong khi đang rơi thẳng xuống dòng sông bên dưới, tôi cảm thấy các Biệt năng của mình đã trở lại. Tôi hẳn đã ở cách Setrákus Ra đủ xa. Thật nhanh chóng, tôi tạo lực đẩy xuống phía dưới với Telekinesis, làm mọi cách có thể để làm chậm tốc độ rơi của mình.

Tôi vẫn va chạm mạnh với Sông Đông. Nó như thể như là toàn thân bị đánh đòn vậy. Thử nước bắn của dòng sông đua nhau tràn vào phổi tôi và trong một thoáng hoảng loạn tôi không thể phân biệt được đâu là hướng dẫn tới mặt nước để bơi theo. May là tôi vẫn tìm cách trôi lên khỏi mặt nước được, ngạt thở và nhổ nước ra phì phì, sau đó thì cố gắng bơi ngược dòng với chỉ một tay. Tôi buộc phải dùng kiểu bơi ngửa ngược lại vô cùng kì cục cả quãng đường. Tôi như kiệt sức khi tôi vào đến bờ, cách sự hỗn loạn tại trụ sở Liên Hợp Quốc một quãng về bên dưới, xung quanh toàn rác thải và cá chết.

"John! John! Cậu ổn chứ?"

Đó là Sam. Cậu ấy chạy băng qua đám bùm lầy tới chỗ tôi. Hẳn cậu ấy đã thấy tôi rơi xuống và đi theo tôi tới đây. Cậu ấy dừng lại ở vũng bùn gần chỗ tôi. Tôi chỉ có thể rên rỉ một chút thay cho lời chào. Tôi nghĩ là vài cái xương sườn của tôi bị gãy rồi.

"Cậu đi được không?" Sam hỏi, cẩn thận để tay lên vai tôi.

Tôi gật đầu. Với sự giúp đỡ từ Sam, tôi đứng dậy. Tôi ướt sũng, bầm tím, vài chỗ gãy xương và ba vết cắt dài trên mặt. Tôi chẳng biết là phải chữa cho chỗ nào trước nữa.

"Chín đâu rồi?" Tôi hỏi.

"Tớ lạc mất cậu ấy trong đám hỗn loạn rồi", Sam đáp, giọng ngập ngừng. "Cậu ấy và Năm đang tìm cách giết nhau. Walker và người của bà ta đang cố di tản mọi người. Trên đó mọi thứ đang xảy ra điên rồ lắm. Chúng ta phải làm gì đây John?".

Tôi chuẩn bị mở miệng nói, hi vọng là sẽ nghĩ ra một kế hoạch nào đó nếu mình cứ mở mồm ra nói nhưng một tiếng nổ gần đó đã cắt ngang. Vụ nổ to tới nỗi khiến răng tôi đập cả vào nhau.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên trời vừa kịp lúc chiếc tàu chiến Mogadorian khai hỏa xuống thành phố New York.

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Đôi mắt của Tám phát ra ánh sáng rực rỡ của Loralite, nhìn lần lượt từng người chúng tôi. Chúng dừng lại lâu hơn một chút ở Adam - lâu tới nỗi làm anh bạn đồng minh Mogadorian của chúng tôi phải sợ hãi bước lùi một bước ra phía sau. Như Marina, tôi vẫn như bị đóng đinh tại chỗ, nhìn chăm chăm vào người bạn của chúng tôi vừa được trở lại dưới một dạng sống nào đó. Tám lơ lửng trên miệng giếng của Thánh đường trong một luồng năng lượng phát ra từ nó. Không, cậu ấy không chỉ lơ lửng trong luồng năng lượng. Luồng năng lượng là một phần của cậu ấy.

Hoặc là nó. Tôi khá chắc đó không phải là người bạn thích bông đùa, châm chọc của chúng tôi lơ lửng ở đó. Dù nó là gì đi nữa, tôi cảm thấy một mối ràng buộc với cái thực thể này, gần như là luồng năng lượng làm Tám cử động cũng chảy qua tôi. Nó vẫn là cảm giác nhột nhột tôi hay cảm thấy mỗi khi dùng các Biệt năng. Có lẽ tôi đang nhìn vào bản chất của thứ khiến tôi là một người Loric, thứ biến tôi thành một Garde.

Có lẽ tôi đang nhìn vào chính Lorien.

"Hai người Loric và một người Mogadorian", thực thể kia cuối cùng cũng nói sau khi nhìn dò xét chúng tôi. Giọng của nó không hề giống Tám chút nào - nó như thể có hàng trăm giọng nói phát ra cùng lúc, tất cả đều vô cùng đồng điệu. Luồng năng lượng ở nơi từng là đôi mắt của Tám trước đây lại nhìn về phía Adam và môi của thực thể này thể hiện rằng nó khá tò mò. "Ngoại trừ việc cũng không hẳn là vậy. Cậu là một thứ gì đó khác. Một thứ gì đó mới".

"Ừm, cảm ơn?" Adam đáp và lại lùi thêm một bước nữa.

Marina hắng giọng và bước lại gần cái giếng hơn. Mắt cô ấy đang ngấn lệ. Tay cô ấy chìa ra phía trước, như thể cô ấy muốn nắm lấy tay thực thể kia và đảm bảo là nó có thật.

"Tám? Cậu đó à?" Giọng cô ấy khá là nhỏ so với bởi tiếng nhịp đập dưới giếng.

Thực thể kia quay sang Marina và nhúu mày. "Không. Ta xin lỗi, con gái. Bạn của con đã ra đi rồi".

Vai của Marina sụp xuống đầy thất vọng. Thứ bên trong cơ thể Tám với tay ra để an ủi cô ấy, nhưng luồng năng lượng giữa họ phát ra tiếng kêu và nó cuối cùng phải rút tay lại.

"Cậu ấy giờ đang ở với ta", thực thể nói nhẹ nhàng. "Cậu ấy đã giúp ta một việc lớn khi để ta nói thông qua cậu ấy. Đã từ rất lâu rồi kể từ khi ta có một giọng nói riêng".

"Ông là Lorien à?" Tôi hỏi, cuối cùng cũng thốt ra được. "Ông là, ừm, chính là hành tinh à?"

Thực thể có vẻ suy nghĩ về câu hỏi của tôi. Qua lớp áo mỏng của Tám, tôi có thể thấy vết thương của cậu ấy phát sáng. Nó tỏa ra ánh sáng màu xanh dương như phần còn lại của cậu ấy, cả thân hình cậu ấy chứa đầy luồng năng lượng kia. Nó tràn cả ra ngoài cơ thể cậu ấy.

"Ta đã từng được gọi như thế một lần trước đây, đúng thế", thực thể nói và vẫy tay về phía những hình vẽ phát sáng trên tường. "Ở những nơi khác, ta được gọi bằng những cái tên khác. Và giờ, trên hành tinh này, ta sẽ được gọi bằng cái tên nào đó mới".

"Ông là một vị thần", Marina nói khẽ.

"Không. Ta chỉ đơn giản là ta".

Tôi lắc đầu. Thần hay không, chúng tôi cần thứ này giúp. Chúng tôi không có thời gian chơi trò giải đố thế này. Tôi chợt cảm thấy vô cùng, vô cùng mệt mỏi về những hình vẽ trong hang và những lời tiên tri và những người phát sáng rồi.

"Ông có biết chuyện gì đang xảy ra không?" Tôi hỏi Tám - Lorien - gì cũng được. Lũ Mogadorian đang xâm lược đây".

Thực thể lại quay sang nhìn Tám. "Ta thấy không phải là tất cả bọn chúng".

Adam trông có vẻ không thoải mái. Thực thể nhanh chóng quay đi. Nó nhìn lên trần nhà như thể đôi mắt phát sáng kia có thể nhìn ra bên ngoài ngôi đền. Như thể nó có thể thấy mọi thứ.

"Đúng thế. Chúng đang tới", thực thể nói, cái giọng vang vọng của nó có vẻ bức bối trước cuộc xâm lăng sắp tới của đám Mogadorian. "Kẻ lãnh đạo của chúng đã truy đuổi ta rất lâu rồi. Các Trưởng lão của các cậu đã thấy trước sự sụp đổ của Lorien và đã chọn bảo vệ ta. Họ giấu ta ở đây hi vọng rằng thế sẽ ngăn trở hẳn".

"Cũng chẳng có tác dụng lắm", tôi đáp. Marina huých cùi trỏ tôi một cái ra dấu im lặng đi.

Đôi mắt của thực thể chậm chậm hướng lại lên trần nhà. Trong một thoáng, một sự buồn bã vô hạn hiện ra trên mặt nó.

"Đã rất nhiều đứa con của ta ra đi mãi mãi", thực thể lầm bầm. "Ta cho rằng giờ các con là các Trưởng lão Loric, nếu đó là một thứ vẫn còn tồn tại".

"Chúng tôi là các Garde", tôi nói, sửa lại câu nói của thứ năng lượng thần thánh cả tỉ năm tuổi này, và vì nó cũng chẳng quan trọng gì, chúng tôi đã đi xa tới mức này rồi cơ mà. "Chúng tôi cần ông giúp đỡ".

Thực thể bật cười. "Nó chẳng quan trọng với ta, con gái à. Trưởng lão, Garde, Người giám hộ - đó chỉ là những từ mà người Loric chọn để hiểu về món quà của ta. Nó không nhất thiết phải giống như thế ở đây. Nó không nhất thiết phải giống bất cứ cái gì cả". Thực thể dừng lại ngẫm nghĩ một chút. "Còn về việc giúp đỡ, ta không biết mình có thể làm gì, con à".

Nhiều sự khó hiểu, nhiều câu đố hơn. Tôi không hề nghĩ là đến Thánh đường sẽ giống như những gì mà Chín đã đùa - rằng chúng tôi sẽ giải phóng một nguồn năng lượng khổng lồ nào đó có thể quét sạch đám Mogadorian. Nhưng tôi đã trông chờ một cái gì đó có thể giúp ích. Các bạn của tôi có thể sẽ chết ngay bây giờ khi đợt tấn công xâm lược đầu tiên của bọn Mogadorian diễn ra, và tôi thì đang đứng đây tán ngẫu với một kẻ bất tử bí ẩn đầy khó chịu.

"Thế là không đủ", tôi nói.

Tức giận, tôi bước một bước về phía thực thể. Luồng năng lượng tóe lửa xung quanh tôi và tôi cảm thấy tóc mình dựng đứng lên vì tĩnh điện.

"Sáu", Adam thì thầm, "cẩn thận đấy".

Tôi mặc kệ anh ta, cao giọng hét về phía từng là Lorien đầy sức mạnh kia. "Chúng tôi đã đi xa tới thế này để đánh thức ông! Chúng tôi đã mất đi nhiều bạn bè! Ông phải có thể làm được gì đó chứ. Hay là cũng chẳng sao với ông nếu Setrákus Ra cứ hành quân xuống đây và phá hủy hành tinh này? Giết hết mọi người trên đó? Ông định để điều đó xảy ra hai lần mà không làm gì à?"

Thực thể nhú mào. Một vết rách xuất hiện trên trán Tám và năng lượng

lại từ đó phát sáng lên. Marina lấy tay che mắt nhưng kiềm chế không hét lên. Cứ như thể bên trong Tám giờ trống rỗng và luồng năng lượng đang dần dần phá hủy thân xác cậu ấy.

"Ta xin lỗi, con gái", Tám nói với Marina. "Thân xác này không thể giữ nguyên hình dạng cho ta lâu được".

Rồi, thực thể quay lại nhìn tôi. Chẳng có dấu hiệu gì cho thấy những gì tôi nói đã xúc phạm nó hay có bất cứ ảnh hưởng nào tới nó. Giọng của nó vẫn nhẹ nhàng và nhẵn nại như trước.

"Ta không tha thứ cho hành động hủy diệt sự sống một cách vô nghĩa", thực thể giải thích. "Nhưng ta không thể lựa chọn số phận. Ta không phán xét. Nếu đó là ý muốn của vũ trụ rằng ta sẽ ngừng tồn tại, vậy ta sẽ theo thế. Ta tồn tại chỉ đơn giản là ban tặng món quà của mình cho những người mở lòng đón nhận chúng".

Tôi vung tay ra hai bên. "Tôi mở lòng đón nhận chúng. Tặng chúng cho tôi đi. Cho tôi đủ các Biệt năng để tiêu diệt Setrákus Ra và hạm đội của hắn và tôi sẽ kể xác ông một mình ở đây".

Thực thể mỉm cười với tôi. Thêm nhiều vết nứt trên mu bàn tay Tám. Luồng năng lượng đang sắp thoát ra.

"Nó không hoạt động theo cách đó", nó nói đều đều.

"Vậy thì nó hoạt động theo cách quái nào chứ?" Tôi cau kinh hét lên. "Bảo chúng tôi phải làm gì đi!".

"Chẳng còn gì để làm cả, con gái à. Con đã đánh thức ta dậy và khôi phục sức mạnh của ta. Giờ ta là một phần của Trái đất, và các món quà của ta cũng vậy".

"Nhưng nó thì giúp chúng tôi thắng kiểu gì chứ?" Tôi vẫn hét lên. "Làm tất cả những thứ nhảm nhí này để làm gì chứ?"

Thực thể ngó lơ tôi. Tôi đoán đó là tất cả sự thông thái mà nó muốn truyền đạt. Thay vào đó, thực thể nhìn về phía Marina.

"Cậu ấy không có nhiều thời gian đâu, con gái à".

"Ai không có cơ?" cô ấy đáp, khó hiểu.

Không nói thêm từ nào, mắt thực thể nhắm lại và thân xác Tám bắt đầu rung lên. Với sự ngạc nhiên vô cùng của tôi, luồng năng lượng dần dần rút ra khỏi người cậu ấy. Những vết nứt trên mu bàn tay cậu ấy ngừng phát sáng và liền lại, và vết cắt trên trán cậu ấy cũng vậy. Sau vài giây, thứ duy nhất còn phát sáng trên người Tám là từ vết thương trên ngực chỗ trái tim của cậu ấy. Cậu ấy hồ hững tách ra khỏi luồng năng lượng và dừng lại ngay trước mặt Marina.

Khi Tám mở mắt ra, chúng không còn phát sáng nữa. Chúng có màu xanh lá, giống như những gì tôi nhớ về chúng, trông thật yên bình nhưng vẫn có chút tinh nghịch như xưa. Môi Tám dần biến thành một nụ cười khi cậu ấy thấy Marina.

"Wow, chào cậu", Tám nói, và cậu ấy đang nói bằng chính giọng của mình.

Đó là cậu ấy. Thực sự là cậu ấy.

Marina suýt nữa thì gục xuống khóc vì vui mừng. Cô ấy nhanh chóng tìm lại và chạm tay lên vai Tám, sau đó là má cậu ấy. Cô ấy kéo cậu ấy lại gần.

"Cậu thật ấm áp", cô ấy nói kinh ngạc. "Rất là ấm đấy".

Tám bật cười vô tư lự. Cậu ấy đặt tay lên tay Marina và nhẹ nhàng hôn lên tay cô ấy.

"Cậu cũng ấm", cậu ấy nói.

"Tớ vô cùng xin lỗi, Tám. Tớ xin lỗi vì đã không thể cứu cậu".

Tám lắc đầu. "Dừng lại đi, Marina. Không sao mà. Cậu đã đưa tớ tới đây. Nó - tớ còn không thể diễn tả nó như thế nào. Thật tuyệt vời khi ở đó".

Mới thể thôi, tôi đã lại thấy luồng năng lượng phát ra từ trái tim của Tám. Nó lan nhanh ra cả người cậu ấy, các vết nứt lại xuất hiện trên tay và chân cậu ấy. Cậu ấy thì lại có vẻ không cảm thấy chút đau đớn gì cả. Cậu ấy chỉ mỉm cười với Marina và nhìn cô ấy như thể cậu ấy muốn lưu giữ hình ảnh khuôn mặt của cô ấy.

"Tớ có thể hôn cậu không?" Marina hỏi cậu ấy.

"Tớ thực sự muốn là cậu sẽ làm thế".

Marina hôn cậu ấy, áp người vào, ôm chặt cậu ấy. Khi cô ấy làm vậy, luồng năng lượng phát ra từ bên trong người Tám ngày càng mạnh, chậm chậm làm cơ thể cậu ấy tan biến. Nó không giống như là khi một tên Mogadorian phân hủy. Nó như thế, trong một khoảnh khắc, tôi có thể thấy mọi tế bào bên trong Tám và thấy cái cách luồng năng lượng từ cái giếng phát sáng ở giữa chúng. Từng phần một của Tám biến mất, và cậu ấy trở thành một phần của luồng sáng. Marina cố gắng níu giữ cậu ấy, nhưng những ngón tay của cô ấy xuyên qua luôn luồng năng lượng.

Và rồi, cậu ấy biến mất hoàn toàn. Luồng ánh sáng quay trở lại vào bên trong cái giếng và biến mất vào trong lòng đất. Tiếng nhịp tim ngày càng bé đi. Tôi vẫn có thể nghe thấy nó, nhưng đó là nếu tôi thực sự chú tâm. Căn phòng lại trở nên yên tĩnh, được thắp sáng chỉ bởi những đường kẻ bằng

Loralite trên tường. Tôi cảm thấy một luồng gió thổi vào lưng mình và quay lại để thấy một cánh cửa trên tường đã mở ra. Nó dẫn tới một cầu thang với ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào.

Marina đổ gục vào người tôi, bật khóc rưng rức. Tôi ôm cô ấy và cũng cố gắng để không bật khóc. Adam chỉ nhìn chúng tôi mà không nói gì và cũng lấy tay lau gị đó ở khóe mắt mình.

"Chúng ta nên đi thôi", Adam cuối cùng cũng nói nhẹ nhàng. "Nhưng người khác sẽ cần sự giúp đỡ từ chúng ta".

Tôi gật đầu với anh ta. Tôi tự hỏi liệu chúng tôi có đạt được gì đó ở dưới này không. Thật tuyệt vời khi có thể thấy lại Tám, dù chỉ là vài khoảnh khắc ngắn ngủi. Và cuộc nói chuyện của tôi với thực thể liên ngân hà, người đã ban tặng cho chúng tôi các Biệt năng rõ ràng là chẳng trả lời được gì nhiều. Trong lúc đó, thời gian trước khi lũ Mogadorian xâm lược có lẽ đã sắp cạn nếu như nó còn chưa hết.

Marina nắm lấy tay tôi. Tôi tách ra nhìn cô ấy.

"Tớ đã thấy nó, Sáu à", Marina thì thầm với tôi. "Khi tớ hôn cậu ấy, tớ đã nhìn thấy bên trong thứ đó - Lorien, luồng năng lượng, cậu gọi nó thế nào cũng được".

"Được rồi", tôi nói, muốn nhẹ nhàng với cô ấy nhưng tôi không chắc là chúng tôi có thời gian cho việc đó. "Và?"

Marina mỉm cười với tôi. "Nó đang lan rộng ra, Sáu à. Bao quanh Trái đất. Nó tỏa ra khắp mọi nơi".

"Thế có nghĩa là sao?" Adam hỏi.

"Nó có nghĩa là", Marina nói, lau nước mắt trên mặt và đứng thẳng lên,

"chúng ta không còn đơn độc nữa".

SỰ BẢO THÙ CỦA BẢY

Pittacus Lore
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Những tòa cao ốc bốc cháy.

Chúng tôi cứ chạy.

Tàu chiến Mogadorian di chuyển chậm chậm trên bầu trời New York, những khẩu pháo năng lượng to đùng của nó bắn phá các khu nhà bên dưới một cách bừa bãi. Con tàu chiến đã thả ra vài tá tàu do thám và chúng lượn lờ trên khắp các con phố, thả các nhóm chiến binh xuống và thối bay bất cứ người dân nào chúng bắt gặp.

Có những thứ khác cũng được thả xuống từ con tàu nữa. Những thứ giận dữ và đói khát. Tôi vẫn chưa bắt gặp chúng; tôi mới chỉ nghe thấy tiếng hú đáng sợ của chúng vang vọng còn to hơn cả tiếng những vụ nổ.

Đám Piken.

Thành phố New York đã thất thủ, đó là điều tôi biết chắc. Giờ chẳng thể đẩy lùi lại đám Mogadorian nữa. Tôi không biết những thành phố khác nơi cũng được các tàu chiến Mogadorian viếng thăm giờ đang thế nào. Mạng di động đã sập ở New York, và cái điện thoại vệ tinh của tôi thì chìm chìm dưới đáy Sông Đông rồi.

Tất cả những gì chúng tôi có thể làm là chạy trốn. Giống như là tôi đã làm cả cuộc đời mình. Ngoại trừ bây giờ, thật không may là có hàng triệu người khác cũng chạy cùng tôi.

"Chạy đi!" tôi hét lên với bất cứ ai tôi bắt gặp. "Chạy cho tới khi không còn thấy bóng dáng tàu chiến của chúng nữa! Sống sót, tập hợp lại và chúng ta sẽ đánh trả!".

Sam chạy cùng với tôi. Mặt cậu ấy sạm đen và trông như thể cậu ấy sắp phát ốm. Cậu ấy chưa bao giờ thấy việc bon Mogadorian làm với Lorien. Cậu ấy đã cùng trải qua những quãng thời gian khó khăn với chúng tôi nhưng chưa bao giờ ở trong tình cảnh thế này. Tôi nghĩ cậu ấy đã luôn tin là chúng tôi sẽ chiến thắng. Cậu ấy đã nghĩ là ngày này sẽ không bao giờ tới.

Tôi đã để cậu ấy thất vọng.

Tôi không biết Năm và Chín đang ở đâu. Vẫn chưa có vết sẹo nào mới hiện hình trên mắt cá chân của tôi vậy nên họ vẫn chưa giết được nhau.

Tôi cũng lạc mất Đặc vụ Walker. Bà ta và các đặc vụ của mình phải tự xoay sở thôi. Tôi hi vọng là họ sống sót để thoát khỏi đây. Nếu họ làm được thế, có lẽ họ sẽ đủ thông minh để quay về gặp chúng tôi tại Ashwood Estates.

Đó là nếu Sam và tôi có thể đi xa tới chừng đó.

Chúng tôi chạy qua những con đường ngập khói, vòng qua những chiếc xe bị lật, trèo qua những mảnh vỡ từ những ngôi nhà. Khi một trong những tàu do thám bay lại gần, chúng tôi lách vào những con hẻm hay trốn sau những ngưỡng cửa.

Tôi có thể đấu lại chúng. Với tất cả sự giận dữ tôi đang có, tôi chắc chắn là có thể đánh tan chúng nhanh thôi. Tôi có thể dễ dàng làm rơi một trong những tàu do thám của chúng một mình.

Nhưng tôi đâu có ở một mình.

Có khoảng hai mươi người sống sót khác đang đi theo tôi và Sam. Một gia

đình tôi đưa xuống khỏi một ban công đang cháy bằng Telekinesis, hai sĩ quan cảnh sát New York bê Bett máu trên người khi tôi đánh gục một cặp chiến binh Mog, một nhóm ra khỏi chỗ trốn trong một khách sạn khi tôi đang dò dẫm trong đó bằng Lumen, và những người khác nữa.

Tôi không thể cứu tất cả mọi người trong thành phố này nhưng tôi sẽ làm tất cả những gì có thể. Điều đó có nghĩa là không chạm trán với đám Mogadorian. Ít nhất là cho tới khi tôi đưa được những người này tới nơi an toàn.

Tôi tránh né rắc rối bất cứ khi nào có thể. Nhưng nó đâu phải lúc nào cũng có thể.

Chúng tôi băng qua một ngã tư nơi có những sợi dây điện đứt vắt ngang qua cái khung sắt của một chiếc xe buýt đã cháy thành tro và gặp ngay một tá chiến binh Mogadorian. Chúng giơ súng lên định bắn chúng tôi nhưng tôi đã ném một quả cầu lửa vào chúng trước khi chúng kịp bóp cò. Những tên không bị cháy thành tro ngay lập tức bị bắn hạ bởi những cảnh sát đứng sau lưng tôi.

Tôi nhìn ra phía sau, gật đầu với các sĩ quan. "Bắn tốt lắm".

"Chúng tôi sẽ yểm trợ cho cậu, John Smith", một người bạn họ nói.

Tôi còn chả nghĩ đến việc hỏi tại sao anh ta biết tên tôi.

Nhóm của chúng tôi chạy qua vài khu nhà nữa trước khi tôi bị thu hút bởi âm thanh gần đó. Ở góc đường, chúng tôi thấy một cặp tình nhân trẻ cố gắng thoát khỏi căn hộ đang cháy của họ qua lối thoát hiểm. Nó đã bung những mối nối ở gần mái nhà ra, và giờ cả cái cầu thang thoát hiểm đang đung đưa như một ngón tay cong cong trên mặt đường. Vẫn còn cách mặt đất năm tầng nhà nữa, anh chàng kia đã ngã ra ngoài lan can. Bạn gái anh ta thì cố gắng

một cách tuyệt vọng để kéo anh ta vào lại bên trong.

Khuôn mặt của Sarah thoáng hiện qua tâm trí tôi. Cố sống sót nhé, tôi nghĩ. Sống sót qua việc này và chúng ta sẽ được ở bên nhau. Tôi sẽ quay trở lại với cô ấy.

Tôi chạy về phía lối thoát hiểm, giữ nó từ xa bằng Telekinesis.

"Thả tay ra!" tôi hét lên với đôi tình nhân. "Tôi sẽ đỡ hai người!"

"Cậu bị mất trí rồi à?" anh chàng kia hét lại.

Không ai trong chúng tôi có thời gian tranh cãi, vậy nên tôi dùng Telekinesis và cố gắng kéo giật đôi tình nhân ra khỏi lối thoát hiểm. Trong khi tôi hạ họ dần xuống mặt đất, tôi nghe thấy tiếng bước chân nặng chịch của con quái vật tiến về phía tôi.

"John!" Sam hét lên. "Cẩn thận!".

Tôi quay đầu. Đó là một con Piken. Con thú phi thẳng về phía tôi với vận tốc tối đa của nó, cái mồm đầy dãi, hàm răng sắc nhọn nhe ra. Tôi nghe thấy những tiếng hét từ nhóm của mình. Hai viên cảnh sát bắn vài phát về phía con quái vật nhưng cũng chẳng thể làm nó chậm lại. Những người khác vẫn còn đủ tỉnh táo để chạy khỏi con thú Mogadorian điên cuồng kia.

Ngoại trừ việc hướng mà họ chạy tới lại đúng ngay dưới lối thoát hiểm. Thứ mà, dĩ nhiên rồi, chọn đúng thời điểm đó để tách hoàn toàn ra khỏi bức tường và đổ xuống đường.

Tôi vẫn giữ cặp đôi kia lơ lửng trên không và giờ thì tôi phải giữ cả lối thoát hiểm bằng Telekinesis nữa. Tôi cố gắng chia sự tập trung của mình ra đủ để có thể bật Lumen, nhưng như thế tốn quá nhiều sức. Tôi đã quá kiệt sức, tôi đã cố quá sức chịu đựng của tôi rồi.

Con Piken đã gần đến chỗ tôi.

Khuôn mặt của Sarah lại thoáng hiện qua tâm trí tôi. Tôi phải cố gắng. Tôi nghiêng chặt răng và tập trung hơn nữa.

Với một tiếng woomf lớn, một luồng Telekinesis đánh trúng con Piken và đánh bay nó lên trời. Những cái chân cơ bắp của chúng vẩy điên loạn. Nó ngã ngửa xuống một biển báo dừng lại, cái cọc sắt đâm xuyên qua tim con thú.

Và cái đó không phải do tôi làm.

Tôi hạ cặp tình nhân xuống, vút lỏi thoát hiểm sang một bên và quay về hướng luồng Telekinesis phát ra.

Sam nhìn tôi chăm chăm. Cậu ấy cứng đờ người ra. Tay cậu ấy đang chìa ra phía trước ngực như thể cậu ấy vừa đẩy con Piken và vẫn chưa kết thúc động tác vậy. Vô cùng chậm chạp, cậu ấy chớp mắt. Sam nhìn xuống tay mình, sau đó nhìn tôi.

"Vãi thiệt", cậu ấy nói. "Tớ vừa làm thế sao?"